

КАТЯ МИЛЕЙ

Марета на СПОКОЙСТВИЕТО

*Зашеметяваща история за две самотни души,
която ще ви остави без дъх.*

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

КАТЯ МИЛЕЙ МОРЕТО НА СПОКОЙСТВИЕТО

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

„Аз живея в свят без магия или чудеса. Място, където няма ясновидци или върколаци, без ангели или супер момчета, които да те спасят. Място, където хората умират, музиката се разпада и животът е гаден. Толкова силно съм притисната към земята от тежестта на реалността, че понякога се питам как намирам сили да вървя.“

Бившата талантива пианистка Настя Кашников иска две неща: да завърши гимназия без никой да разбере за миналото ѝ и да накара момчето, което ѝ отнема всичко — самоличността ѝ, духа ѝ, волята ѝ за живот — да си плати. Историята на Джош Бенет не е тайна — всеки човек, който е обичал, му е отнет, докато навършва седемнайсет и никой не му е останал. Сега всичко, което желае Джош, е да бъде сам и хората му го позволяват, защото, когато името ти е синоним на смърт, всеки е готов да ти осигури личното пространство.

Всеки, с изключение на Настя — мистериозното ново момиче в училище, което започва да се появява и няма да си отиде, докато не проникне във всеки аспект от живота му. Но колкото повече той я опознава, в толкова по-голяма загадка се превръща тя. Докато връзката им укрепва и въпросите без отговор се трупат, Джош започва да се пита, дали някога ще научи тайните, които тя крие, и дали наистина иска да ги узнае.

Морето на спокойствието е наситена, прочувствена и брилянтно поднесена история за едно самотно момче, емоционално крехко момиче и чудото на втория шанс.

Мразя лявата си ръка. Мразя да я гледам. Мразя, когато не мога да я използвам и трепери и ми напомня, че идентичността ми я няма. Но я гледам въпреки всичко, защото тя също така ми напомня, че ще намеря момчето, което ми отне всичко. Ще убия момчето, което ме уби, и когато го направя, ще бъде с лявата ми ръка.

ГЛАВА 1

Настя

Умирането наистина не е толкова лошо, след като го направиш веднъж.

А аз го направих.

Вече не ме е страх от смъртта.

Страхувам се от всичко останало.

* * *

Август във Флорида означава три неща: горещина, задушваща влажност и училище. *Училище*. Не съм била на училище от две години. Не и ако не броиш седенето на масата в кухнята, докато майка ти те обучава вкъщи, а аз не го броя. Петък е. Новата ми учебна година започва в понеделник, но аз още не съм се записала. Ако не отида днес, няма да имам програма в понеделник сутринта и ще трябва да изчакам в канцеларията, за да я получа. Мисля, че предпочитам да пропусна тъпата филмова сцена от 80-те, в която влизам закъсняла на първия ден и всички трябва да спрат да правят това, което правят, за да се взират в мен, защото, макар това да не е най-лошото нещо, което някога ще ми се случи, все пак ще е гадно.

Леля ми отбива на паркинга на Обществената гимназия „Мил Крийк“, влачейки ме със себе си. Това е обикновена гимназия. С изключение на отвратителния цвят по стените, както и името на табелата, то е точно копие на последното, което посещавах. Марго — тя ме накара да се откажа от частта с лелята, защото я кара да се чувства стара — спира радиото, което бе надула през целия път дотук. За щастие, беше кратко пътуване, защото силните звуци ме изнервят. Не самият звук ме притеснява, а просто фактът, че е силен. Силните звуци правят невъзможно да чуеш тихите, а тихите звуци са тези, от които трябва да се страхуваш. Сега мога да го понеса, защото сме в

кола, а аз обикновено се чувствам в безопасност в коли. Навън е друга история. Никога не се чувствам в безопасност навън.

— Майка ти очаква телефонно обаждане, когато приключим тук — казва ми Марго.

Майка ми очаква много от нещата, които никога няма да получи. В общи линии едно телефонно обаждане не е кой знае какво, но това не означава, че ще го получи.

— Може поне да й напишеш съобщение. Три думи. *Записах се. Всичко е наред.* Ако се чувстваш наистина щедра, дори може да й пратиш едно от онези малки усмихнати личица накрая.

Поглеждам настрани към нея от седалката на пътника. Марго е сестра на майка ми и е с десетина години по-малка. Тя е нейна противоположност в почти всяко едно отношение. Дори не прилича на нея, което означава, че не прилича и на мен, защото аз съм точно копие на майка си. Марго притежава тъмноруса коса, сини очи и вечен тен, който поддържа лесно, тъй като работи през нощта и подремва край басейна през деня, въпреки че е медицинска сестра и би трябвало да знае по-добре, че не бива. Аз имам бледа, бяла кожа, тъмнокафяви очи и дълга, къдрава черна коса. Тя изглежда сякаш е част от рекламата за слънцезащитни продукти. Аз имам вид на излязла от ковчег. Хората трябва да са много глупави, за да решат, че сме роднини дори ако това е едно от малкото неща за мен, които са верни.

Марго все още носи самонадеяна усмивка на лицето си, знаейки, че дори и да не успее да ме убеди да успокоя майка си, тогава поне ще ми насади малко вина. Невъзможно е да не харесваш Марго дори когато наистина, ама наистина, се опитваш, което ме кара малко да я мразя, защото никога няма да се превърна в такъв човек. Тя ме прибра, не защото няма къде другаде да отида, а понеже няма друго място, на което да понеса да остана. За неин късмет, реално ѝ се налага да ме вижда само мимоходом, защото, когато училището започне, рядко ще сме си вкъщи по едно и също време. И така да е, не ми се вярва приютяването на мрачна, огорчена тийнейджърка с повече проблеми от изданията на Нешънъл Джогеографик, да е основна цел в живота на една необвързана жена в началото на тридесетте. Аз не бих го направила, но пък и аз не съм много добър човек. Може би затова избягах като луда от хората, които ме обичат най-много. Ако можех да съм сама, щях да го направя. С благодарност. Предпочитам да съм сама, отколкото да се

преструвам, че съм добре. Но те няма да ми дадат тази възможност. Така ще се установя с някой, който поне не ме обича толкова много. Благодарна съм на Марго. Не че ще ѝ го кажа. Не че ще ѝ кажа нещо. Няма.

Когато влизам, в главния офис на училището е масова суматоха. Телефони звънят, копирни машини тракат, гласове се чуват отвсякъде. Има три опашки, водещи до предното гише. Не знам на коя от тях да застана, така че избирам тази, която е най-близо до вратата и се надявам на най-доброто. Марго пристига зад мен и веднага ме дръпва от другата страна, покрай всички опашки, до рецепционистката. Има късмет, че я видях да идва, или секундата, в която ръката ѝ докоснеше моята, щеше да се озове по лице на земята с коляното ми, опряно в гърба ѝ.

— Имаме среща с г-н Армър, директора — казва тя авторитетно.

Марго, отговорният възрастен, днес играе ролята на майка ми. Обикновено не виждам тази нейна страна. Предпочита ролята на готината леля. Няма собствени деца, така че това е малко извън зоната ѝ на комфорт. Дори не знаех, че имаме среща, но сега виждам смисъл в това. Рецепционистката, неприятно изглеждаща жена около петдесетте, ни предлага два стола до затворена тъмна дървена врата.

Трябва само да изчакаме няколко минути и през това време изобщо никой не ме забелязва или разпознава. Анонимността е приятна. Чудя се колко ли дълго ще продължи. Гледам надолу към себе си. Не се нагласих за идването днес. Очаквах да вляза, да попълня някакви документи, да дам информация за имунизациите си и да приключа. Не очаквах рояците ученици, тълпящи се в канцеларията. Нося дънки и черна тениска с V-образно деколте, и двете малко, добре, много по-тесни, отколкото е необходимо, но иначе напълно невзрачни. Положих усилия за обувките — черни с висок ток. Десетсантиметрова лудост. Не съм с тях толкова заради височината, въпреки че сериозно се нуждая от нея, колкото за ефекта. Не бих си правила труда да ги обувам днес, но имах нужда от практика. Равновесието ми с тях вече е по-добро, но реших, че няма да навреди да направя една генерална репетиция. Предпочитам да избегна обидите през първия си ден в училище.

Поглеждам към часовника на стената. Втората стрелка подскача напред-назад в главата ми, въпреки че знам, че няма как да чуя

тиктакането над всичко друго, което се случва. Де да можем да изолирам шума в тази стая. Смуцаващо е. Има твърде много звуци наведнъж и мозъкът ми се опитва да ги раздели, за да ги подреди в кокетни малки купчини, но това е почти невъзможно с всички машини и гласовете, които се сливат наоколо. Стискам и разтварям ръката в скута си и се надявам да ни извикат по-скоро.

Няколко минути по-късно, които ми се сториха като час, тежката дървена врата се отваря и ние сме въведени вътре от четиридесет и няколкогодишен мъж с неподходящи риза и вратовръзка. Като оставиш облеклото настрана, той не бе зле изглеждащ човек. Изглежда твърде добре, за да бъде директор. Усмивва се топло, преди да се плъзне обратно зад бюрото си в гигантски кожен стол. Бюрото е внушително. Твърде голямо за този кабинет. Очевидно мебелите са предназначени за сплашване, защото човекът не е такъв. Още преди да каже много, го определям като мек. Надявам се, че съм права. Ще имам нужда от него за това.

Настанявам се в единия от двата еднакви кожени стола в бордо срещу бюрото на г-н Армър. Марго потъва в стола до мен и се впуска в своето сладкодумие. Аз слушам в продължение на няколко минути, докато тя му обяснява моята „уникална ситуация“. *Уникална ситуация, наистина.* Когато започва да влиза в подробности, виждам как той поглежда към мен. Очите му леко се разширяват, когато ме поглежда по-отблизо и улавям проблесък на разпознаване в тях. Да, това съм аз. Той си спомня за мен. Ако бях стигнала по-далеч, това дори можеше да не е необходимо. Името не значи кой знае какво. Лицето дори още по-малко. Но аз съм само на два часа път от епицентъра на събитията, и ако дори един човек сглоби парченцата, ще се върна на същото положение, в което бях и там. Не мога да рискувам, така че ето ни тук, в кабинета на г-н Армър, три дни преди началото на последната ми година. Точно в последната минута. Въпреки че поне това не е по моя вина. Родителите ми се бореха срещу преместването до последно, но накрая отстъпиха. Може би за част от това трябва да благодаря на Марго. Въпреки че смятам, че фактът, че разбих сърцето на баща ми, също помогна малко. А може би всички те просто бяха уморени.

Сега напълно изгубвам нишката на разговора и съм заета да разглеждам кабинета на Армър. Няма много неща, които да отвличат вниманието: няколко стайни растения, които изглеждат сякаш имат

нужда от поливане, заедно с няколко снимки на семейството. Дипломата на стената е от университета в Мичиган. Първото му име е Алвис. Хъх. Що за скапано име е Алвис? Дори не мисля, че означава нещо, но определено ще проверя по-късно. Преглеждам възможните източници в главата си, когато виждам Марго да изважда папка и да му я подава. Записките на лекаря. Много от тях. Докато прелиства документите, очите ми са привлечени от старовремската метална острилка за моливи на бюрото му. Това ми се струва странно. Бюрото е скъпо, модерно черешово изпълнение, не прилича на скапаните индустриални бюра, които учителите получават. Защо някой ще монтира такава древна острилка върху него, е непонятно за мен. Това е пълно противоречие. Искане ми се да попитам за това. Вместо да го направя, се съсредоточавам върху пръстена с регулируеми дупки за моливи и се чудя безучастно, дали кутрето ми ще влезе в някоя от тях. Обмислям колко ще боли да го наостря и колко кръв ще изтече, когато чувам как тонът на г-н Армър се сменя.

— Изобщо ли? — той звучи нервно.

— Изобщо — потвърждава Марго.

Придобила е типичното си непреклонно и нетърпящо глупости изражение и го прилага с пълна сила.

— Разбирам. Е, ще направим каквото можем. Ще се погрижа учителите й да са информирани преди понеделник. Тя попълни ли формуляр за записване?

И като по часовник, стигаме до тази част, в която той започва да говори за мен, сякаш не съм в стаята. Марго му подава формуляра и той го преглежда внимателно и бързо.

— Ще занеса това в ръководството, така че да могат да изготвят програмата до понеделник сутринта. Не мога да обещаая, че ще получи тези избираеми. Повечето упражнения вече са запълнени.

— Разбираме. Сигурна съм, че ще направите каквото е възможно. Ние ценим вашето сътрудничество и разбира се, преценката ви — добавя Марго.

Това е предупреждение. Давай Марго. Въпреки че смятам, че няма нужда. Имам чувството, че той наистина иска да помогне. Плюс това мисля, че го карам да се чувства неудобно, което означава, че вероятно се надява да ме вижда колкото е възможно по-рядко.

Г-н Армър ни изпраща до вратата, стиска ръката на Марго и кимва почти незабележимо към мен с пресилена усмивка, която мисля, че изразява съжаление, или евентуално, презрение. После, също толкова бързо, отмества поглед. Следва ни до хаоса на канцеларията отпред и ни моли да изчакаме известно време, докато той се отправя по един коридор към ръководството с моята документация.

Оглеждам се и виждам, че някои от същите хора, които видях по-рано, все още чакат на опашка. Благодаря на онзи бог, който все още вярва в мен за тази среща. Предпочитам да чистя вътрешността на химическа тоалетна с езика си, отколкото да поседя още една минута в тази какофония. Заставаме срещу стената, колкото може по-далеч. Сега няма празни столове. Поглеждам към началото на опашката, където един тъмнорус Кен отправя възможно най-разсъбличащата си усмивка по посока на г-жа Неприятна, от другата страна на гишето. Г-жа Неприятна сега положително грее под светлините на флирта на това момче. Не я обвинявам. Той изглежда добре и превръща някога уважаващи себе си жени в безполезни глупави локви. Мъча се да чуя разговора им. Нещо за позицията на помощник в канцеларията. Ах, *мързеливо копеле*. Той накланя главата си настрани и казва нещо, което кара г-жа Неприятна да се засмее и да поклати глава примирено. Той спечели това, за което е дошъл. Наблюдавам лека промяна в очите му. Момчето също го знае. Почти съм впечатлена. Докато чака, вратата се отваря отново и физически симпатично момиче влиза и оглежда помещението, докато очите ѝ се озовават върху него.

— Дрю! — извиква тя над суматохата и всеки се обръща. Момичето, изглежда, е наясно, че предизвиква внимание. — Няма да седя в колата цял ден! Хайде!

Оглеждам я, докато тя се вира в него. Руса, като него, макар че не точно — косата ѝ е по-светла, сякаш прекарва цялото лято на слънце. Привлекателна е по най-очевидния възможен начин, облечена в розов, добре изпълнен отпред потник, вързан на врата и маниакално съчетана розова дамска чанта. Той изглежда леко развеселен от нейното недоволство. Сигурно му е гадже. Подхождат си според мен. *Възпламеняващ дамското бельо Кен в комплект с Раздразнена принцеса Барби, като в пакета се включват недостижими мерки, дизайнерска чанта и изнервена, намръщена физиономия!* Той вдигна пръст, за да ѝ покаже, че му трябва още минута. Ако бях на негово

място, щях да избира различен пръст. Ухилвам се при мисълта и вдигам поглед, за да видя как се усмихва самодоволно към мен, а очите му светят дяволито.

Зад него г-жа Неприятна бързо надрасква нещо върху бланката му и подписва отдолу. Подава му я, но той все още гледа към мен. Посочвам към нея и повдигам вежди. *Няма ли да вземеш това, за което дойде?* Той се обръща и взема бланката от ръцете ѝ, благодари ѝ и ѝ намига. Намига на дамата от канцеларията в критическата. Той е толкова крещящо ясен, че е почти вдъхновяващ. *Почти.* Тя поклаща глава отново и го изкъшква към вратата. *Добре изиграно, Кен, добре изиграно.*

Докато се забавлявам с драмата в канцеларията, Марго си шепне нещо с една жена, която, предполагам, е съветник от ръководството. Дрю, който отчаяно искам да продължа да наричам Кен, все още стои до вратата, говори с няколко други момчета, които чакат в задната част на опашката. Чудя се дали нарочно се опитва да вбеси Барби. Това изглежда лесно за осъществяване.

— Да тръгваме — Марго се появява отново, водейки ме към входните врати.

— Извинете! — извисява се женски глас, преди да стигнем до изхода.

Всички на опашката се обръщат едновременно, наблюдавайки жената, държаща папка с документи в моята посока.

— Как се произнася това име?

— Нас-тя — произнася Марго и аз вътрешно се свивам, напълно наясно с публиката около нас. — Настя Кашников. Руско е.

Тя хвърля последните две думи през рамо, очевидно доволна от себе си по някаква причина. Насочваме се към вратата, а всички останали ни следят с поглед.

Когато стигаме до колата, тя въздъхва и държанието ѝ видимо се връща към Марго, която познавам.

— Е, преминахме това препятствие. За сега — добавя тя.

Тогава се усмихва с ослепителната си, американско-момичешка усмивка.

— Сладолед? — пита, звучаейки сякаш се нуждае от това повече от мен.

Отвърщам на усмивката ѝ, защото дори и в десет и половина сутринта, има само един отговор на този въпрос.

ГЛАВА 2

Джош

Понеделник, 07:02 сутринта. Безсмислено. Такъв ще бъде денят, както и идващите след него сто седемдесет и девет учебни дни. Бих размишлявал над загубата на всичко това сега, ако имах време, но нямам. И изглежда, ще закъснея. Отправлям се към пералното помещение и изваждам някакви дрехи от все още работещата сушилня. Забравих да я включа снощи, но нямам време да чакам, така че сега съм зает с обуването на чифт влажни дънки, докато ходя и се опитвам да не се спъна в себе си. Все едно. Не е като да съм изненадан.

Грабвам една чаша за кафе от шкафа и се опитвам да я напълня, без да олея всичко на плота и да се изгоря, докато го правя. Поставям я на масата в кухнята до една кутия за обувки, пълна с предписани шишенца, навреме, за да видя как дядо ми излиза от стаята си. Бялата му коса е толкова раздърпана, че за миг ми напомня на луд учен. Той върви застрашително бавно, но знам, че е по-добре, отколкото да му предложи да му помогна. Мрази това. Преди беше истински гадняр, а сега не е, и усеща всяка частица от тази загуба.

— Кафето е на масата — казвам аз, грабвам ключовете си и се отправям към вратата. — Извадил съм хапчетата и съм ти ги приготвил. Бил ще дойде след час. Сигурен ли си, че ще се справиш дотогава?

— Не съм инвалид, Джош — изръмжава към мен.

Опитвам се да не се усмихна. Ядосан е. Да е ядосан, е добре. Това кара нещата да изглеждат малко по-нормални.

След секунди съм в пикапа си и потеглям по алеята, но не съм сигурен дали ще е достатъчно. Не живея далеч от училище, но опашката за влизане в паркинга през първия ден винаги е ужасяваща. Повечето учители ще си затворят очите днес, но така или иначе няма нужда да се притеснявам. Никой няма да ме накаже, независимо дали съм закъснял, или не. Настъпвам газта до дупка и няколко минути по-късно вече си чакам реда да вляза в паркинга. Опашката от автомобили

се вие на пътя, но поне периодично се раздвижва. Карам на четири часа сън и само една чаша кафе. Иска ми се да имах време да си взема още едно, но не го направих, пък и то най-вероятно щеше да се озове в скута ми, по времето, когато стигна до училище.

* * *

Изваждам програмата си, докато колата е на празен ход и я проверявам отново. Работилницата не е преди четвъртия час, но поне не е чак в края на деня. Останалите неща не ме интересуват.

Когато най-накрая стигам до двора, Дрю е отпред с обичайните си последователи, забавлявайки ги с всякакви измислени глупави истории за лятната му ваканция. Наясно съм, че всички те са глупости, защото той прекара по-голямата част от лятото, излизайки с мен, и знам със сигурност, че не правехме нищо. Като изключим времето, което прекарваше, като изчезваше с момичето, с което се виждаше, той беше на дивана ми. Като го гледам сега, не мисля, че има някой пощастлив да се върне в училище. Бих извъртял очи, ако това не беше нещо, което една мацка би направила, така че вместо това, просто се вирам безизразно напред и продължавам да вървя. Той кима към мен, когато минавам, и аз отвърщам на жеста. Ще говоря с него по-късно. Дрю знае, че няма да отида при него, когато е заобиколен от хора. Никой друг не ме разпознава и минавам през останалата част от тълпата в главния двор точно когато първият звънец бие.

Първите ми три часа можеха да са еднакви. Единственото, което правя, е да слушам правила, да взимам конспект и да се опитвам да остана буден. Дядо ми стана пет пъти миналата нощ, което означава, че и аз станах пет пъти снощи. Наистина трябва да започна да спя повече. *За една седмица ще...* мисля си горчиво, но няма да се спирам на това сега.

10:45 ч. Първия обяд. По-скоро бих се отправил направо към работилницата. Да ядеш толкова рано, е гадно. Проправям си път към двора и се паркирам на гърба на най-отдалечената пейка от центъра — същата, на която седя през последните две години. Никой не ме притеснява, защото е по-лесно да се преструват, че не съществувам. Предпочитам да прекарам половин час в метене на дървени

стърготини, отколкото да седя тук, но там все още няма стърготини за почистване. Поне е достатъчно рано и металните пейки все още не са се напекли от слънцето. Сега просто трябва да изчакам следващите трийсет минути, които най-вероятно ще са най-дългите за деня.

* * *

Настя

Оцеляване. Това правя сега и не е чак толкова ужасно, колкото очаквах. Получавам много странични погледи, вероятно заради начина, по който съм облечена, но освен това, никой не говори с мен. С изключение на Дрю, куклата Кен. Тази сутрин се натъкнах на него, но иначе нямаше други събития. Той говореше. Аз вървях. Той се отказа. Стигнах до обяда и това е тест. Наистина никой нямаше особена възможност за общуване, така че успях да се плъзна под повърхността, но обядът е просто крайно безконтролно измерение на ада. Като начало избягването изглежда най-добрия вариант, но трябва да се изправа срещу погледите и коментарите в някакъв момент. Лично аз предпочитам да набутам кактус в задника си, но очевидно този вариант не стои на масата, така че може би сега просто трябва да дръпна рязко лейкопласта и да приключвам с това. После ще намеря празна тоалетна, ще проверя косата си, ще оправя червилото си или както ние, страхливците, обичаме да му казваме — ще се скрия.

Опитвам се тайно да проверя дрехите си и да се уверя, че нищо не е на мястото, на което не трябва да бъде, и че не крещи повече, отколкото планирах първоначално. Обух същите обувки на висок ток от петък, но този път сложих черен потник с дълбоко изрязано деколте и почти несъществуваща пола, в която задникът ми не изглежда чак толкова лошо. Оставих косата си пусната, така че да се спуска по раменете ми и да покрива белега на челото ми. Очите ми са очертани с гъста, черна очна линия. Мръснишко е и вероятно привлекателно само за най-нищожните измежду човешките същества. Дрю. Усмиввам се на себе си, докато си спомням как тази сутрин ме изгледа от горе до долу в коридора. Барби ще се ядоса.

Не се обличам по този начин, защото ми харесва толкова много, или защото искам хората да ме гледат като цяло. Но хората така или

иначе ще ме гледат по погрешни причини и ако ще се взират така, то поне трябва да се приготвя да го понеса. Плюс това, малко нежелано зяпане, е ниска цена, с която държа всички на разстояние. Не мисля, че ще има момиче в училището, което да иска да говори с мен, а всяко момче, което се интересува от мен, най-вероятно няма да е заради разговора. И какво от това? Ако ще получавам нежелано внимание, по-добре да е заради задника ми, отколкото заради психозата или прецаканата ми ръка.

Марго не се беше прибрала, когато тръгнах за училище тази сутрин, иначе може би щеше да се опита да ме разубеди. Не бих я обвинявала. Мисля, че първият ми учител искаше да ме накаже за нарушение на училищния дрескод, когато за първи път влязох; но след като провери името ми в списъка си, ме постави на един стол и не ме погледна повече до края на часа.

Преди три години майка ми щеше да припадне, да вика, да оплаква недостатъците си като родител или може би просто щеше да ме заключи в стаята ми, ако ме видеше в този вид на училище. Днес тя щеше да изглежда разочарована, но щеше да ме попита, дали това ме прави щастлива и аз щях да кимна и да излъжа, така че да можем да се преструваме, че не е проблем. Дрехите вероятно дори нямаше да бъдат най-големият проблем, защото не съм сигурна, че тя би имала нещо против униформата на проститутка повече, отколкото против грима. Майка ми обича лицето си. И то не от арогантност или високомерие, а от уважение. Благодарна е за това, с което е родена. И трябва да бъде. Има страхотно лице, перфектно и ефирно. Лице, което кара хората да пишат песни и стихотворения и предсмъртни писма за него. Екзотичната красота, която мъжете в романтичните романи преследват дори ако нямат представа коя си, защото те *трябва да те притежават*. Такъв вид красота. Това е майка ми. Израснах, мечтаейки да изглеждам точно като нея. Някои хора ми казват, че приличам на нея и може би това е вярно, там някъде под повърхността, ако отстраниш грима и ме облечеш така, че да изглеждам като момиче, а не както в момента — сипецо богохулства улично гаменче, извлечено от крек свърталище в епизод на „Ченгета“.

Представям си как майка ми клати глава и ме гледа разочаровано, но тя избира битките си тези дни и не съм сигурна, че това щеше да премине границата. Майка ми започна да вярва, че съм загубена кауза

и това е нещо добро. Защото аз съм такава и напуснах дома ѝ, за да може да го приеме. Аз отдавна съм загубена кауза. Тази мисъл ме натъжава заради майка ми, защото тя не искаше нищо от това. Мислеше, че е получила своето чудо, а аз съм единствената, която знаеше, че не е, без значение колко много ми се иска да ѝ го дам. Може би аз съм тази, която ѝ го отне.

Което ме връща обратно на двора, където все още чакам в покрайнините като гост в епизод на *Екстремно бягство: Издание в гимназията*. Планирах да стигна дотук достатъчно рано, за да го прекося, преди обядът да достигне разгара си, но бях задържана от учителя ми по история и тези три минути бяха разликата между полупразен двор и гъмжащия от ученици, в които се вирам в момента. Сега съм се концентрирала в тухлените павета, покриващи изцяло споменатия двор, които сериозно поставят под съмнение мъдростта на избора ми за високи токчета. Оценявам какви са шансовете ми да го премина, оставяйки и двете — глезените и достойнството ми, непокътнати, когато чувам глас от дясната ми страна.

Обръщам се инстинктивно, но веднага разбирам, че това е грешка. Седнал на една пейка, на няколко метра от мен, се намира собственикът на този глас и гледа право в мен. Облегнал се е небрежно, краката му са раздалечени повече, отколкото е необходимо, излагайки на показ своето самозаблуждение. Той се усмихва и не мога да отрека, че знае, че изглежда добре. Ако самообожанието беше парфюм, той ще бъде момчето, до което не можеш да застанеш, без да се задавиш. Тъмна коса. Тъмни очи. Като мен. Можем да бъдем брат и сестра или една от онези наистина зловещи двойки, които изглеждат сякаш трябва да са брат и сестра. Ядосана съм на себе си, защото гледам. Сега, когато се обръщам и го игнорирам, за да си проправя път през бойното поле, мога да съм сигурна, че очите му — както и всеки друг чифт очи на тази пейка заедно с него — ще бъдат насочени към гърба ми. И когато казвам гърба ми, имам предвид задника ми. Отново се вирам в нестабилната повърхност от павета. Без напрежение или нещо такова. Насочвам очи обратно към задачата си навреме, за да го чуя как добавя:

— Ако търсиш място, на което да седнеш, скутът ми е свободен.

И ето го. Дори не е умно или оригинално, но неговите също толкова остроумни приятели се смеят, така или иначе. Заминаха си

надеждите ми за нашите току-що напъпили роднински връзки. Стъпвам на паветата и започвам да ходя, с поглед, насочен право напред, сякаш имам някаква цел, а не просто да преживея тази разходка. Дори не съм стигнала средата на деня. Все още имам четири от седемте часа, останали в програмата, която тази гадост е родила.

* * *

Тази сутрин стигнах в училище достатъчно рано, за да мина през канцеларията и да взема графика си. Разбира се, ако по това време знаех какво ще намеря там, може би щях да отложам неизбежното. Отново беше лудница, но г-жа Марш, съветничката от ръководството, беше оставила инструкции за мен — да отида в офиса ѝ и да си взема програмата лично от нея — просто още едно от многото предимства да бъдеш мен.

— Добро утро, Н`астя, Н`астя — каза тя, повтаряйки името ми с две различни произношения, разсеяно гледайки към мен за потвърждение, което не ѝ дадох.

Тя бе твърде весела за първия учебен ден или за седем часа сутринта като цяло. Определено беше неестествено. Това може би е курс само за съветници в ръководството — *Как да излъчваш неподходяща радост в лицето на младежкия ужас*. Почти съм сигурна, че не карат учителите да го изкарват, защото те дори не си правят труда да се преструват. Половината от тях са нещастни като мен.

Тя ми направи знак да седна. Не го сторих. Полата ми бе твърде къса, за да седна на стол, който не разполага с бюро, което да го скрива. Подаде ми карта на училището и графика ми. Прегледах го, най-вече търсейки избираемите, защото знаех кои са задължителните предмети. *Трябва да се шегувате*. За една минута бях убедена, че трябва да са ми дали грешна програма, така че проверих в горната част на страницата. *Не, това съм аз*. Не бях сигурна каква е правилната реакция в тази ситуация. Знаете, онази, в която Вселената реши да пхне своя островръх ботуш в задника ти за пореден път. Плачът бе вън от възможностите, а крещящ емоционален изблик, придружен с безумен смях и нецензурни думи, най-категорично не беше вариант,

което ме оставяше с единствената ми друга опция — зашеметено мълчание.

Г-жа Марш трябва да е уловила изражението на лицето ми, а аз се обзалагам, че е било доста изразително, защото веднага се впусна в подробни обяснения, включващи изисквания за дипломиране и препълнените избираеми. Тя звучеше почти сякаш ми се извинява и може би така трябваше, защото това наистина бе гадно, но аз почти пожелах да мога да ѝ кажа, че всичко е наред, така че да спре да се чувства зле. Преживях го. Щяха да са необходими повече от няколко скапани часа, за да се пречупя. Взех програмата, картата и отворителния си ужас и се отправих към клас, четейки я отново и отново, докато вървах. За съжаление, всеки път си оставаше същата.

* * *

До момента съм някъде по средата. Не беше толкова лошо, относително казано, а всичко в живота ми е относително. Учителите ми не са ужасни. Преподавателката ми по английски език, г-жа МакАлистър, всъщност ме гледаше в очите, сякаш ме предизвикваше да очаквам тя да се отнася с мен по различен начин. Харесвам я. Но най-лошото тепърва предстои, така че засега няма да отварям шампанското.

Плюс това, все още трябва да премина по пътя на сълзите, който е този двор. Аз съм абсолютна страхливка, но не мога да отлагам повече. Изминавам близо два метра и не се справям чак толкова зле. Съсредоточена съм върху целта си — светлия лъч, който е двойната врата към факултета по Английски — от другата страна на моя постлан с тухли, квадратен неприятел. Попивам всичко, което мога, с периферното си зрение. Тук е претъпкано. И шумно. Така непоносимо шумно. Опитвам се да оставя всички отделни разговори и гласовете да се слоят заедно в нещо, подобно на непрекъснато бучене. Има малки групи около всички пейки, седнали и стоящи около тях. Някои ученици седят върху външните ръбове на градинските саксии, разположени навсякъде. После, ето ги най-умните, които седят на земята в сянката на пешеходна алея, която минава по границата на училището. Няма достатъчно места за сядане, няма почти никакво прикритие от

слънцето и тук е по-горещо от ада. Не мога да си представя каква абсолютна дупка трябва да е столът, че толкова много хора да предпочитат да потят задниците си тук, за да го избегнат. В старото ми училище беше по същия начин, но никога не ми се е налагало да се справям с лудостта в обедната почивка или с някое от решенията, които идват заедно с нея, като къде и с кого да седна. Прекарвах всяка почивка за обяд, свирейки в музикалната стая, и това беше единственото място, на което исках да бъда.

Но сега съм почти там. До момента съм видяла само няколко познати лица: едно момче, което беше в класа ми по история, седящо само и четящо книга, и няколко момичета от часа по математика, които се кикотеха с ядосаната Барби, която има навика да крещи в канцеларията. Усещам някои от погледите, които получавам, но освен заблудения задник със свободния за сядане на skut, никой друг не е говорил с мен. Остават още две пейки, които трябва да премина, за да стигна до вратите, и онази вляво, привлича вниманието ми. Празна е, с изключение на едно момче, което седи точно в средата. Може би не би изглеждало странно, ако се изключеше фактът, че всяка друга пейка на това място, в интерес на истината всяко друго място, където човек може с основание да положи задника си, е запълнено. И все пак никой не седи на тази пейка, освен него. Когато поглеждам по-отблизо, никой дори не се навърта наоколо в непосредствена близост. Сякаш има невидимо силово поле, заобикалящо това пространство, и той е единственият вътре в него. Любопитството ми надделява и за миг забравям своята цел. Не мога да се спра и поглеждам момчето. Той седи върху облегалката, а износените му кафяви работни ботуши са стъпили здраво върху седалката. Навел се е напред с лакти, поставени върху коленете си, обути в чифт избелели дънки. Не мога да видя лицето му много добре. Светлокестенявата му коса виси разрошена над челото му, а очите му са насочени към ръцете му. Не яде, не чете, не гледа никого. Докато изведнъж не го прави. И тогава поглежда мен. *Гадост.*

Отмествам поглед веднага, но вече е твърде късно. Не му хвърлих просто бегъл поглед. Бях спряла в средата на двора, напълно втренчена. Само на няколко крачки съм от убежището зад тези двойни врати и поемам риска да ускоря крачка дотолкова, колкото мога, без да привличам внимание. Достигам до относителната тъмнина под навеса

на сградата и се протягам към дръжката на вратата, и я дръпвам. *Нищо*. Не се отваря. Опитвам отново, *гадост*. Заключена е. По средата на деня. Защо ще заключват вратите отвън?

— Заключена е — казва ми глас отдолу.

Без майтап. Поглеждам надолу. Дори не бях забелязала момчето със скицника, седящо на земята точно до вратите. Местоположението му е прикрито от голям сандък с цветя и не се вижда от главния двор. Умно хлапе. Дрехите му са пълна каша и косата му изглежда, сякаш не е виждала гребен от една седмица. Седи рамо до рамо с момиче с кестенява коса, което носи слънчеви очила на сянка и държи фотоапарат. Тя поглежда нагоре към мен за кратко, преди да върне вниманието си отново към апарата. Освен слънчевите очила, тя е напълно безлична. Чудя се дали трябваше да поемам по този път, но сега е твърде късно за второто предположение.

— Не искат някой да се промъкне, за да пуши в тоалетните по време на обяд — казва ми момчето със скицника и дупки в концертната си тениска.

Оу. Чудя се какво ще стане, ако закъснееш за час. Предполагам, че просто си прецакан. Опитвам се да открия някакъв друг път за бягство, когато забелязвам, че той все още е източил врат и ме гледа. Хубаво е, че не съм няколко крачки по-близо, защото съм съвсем сигурна, че би могъл да погледне точно под почти несъществуващата ми пола. Поне нося симпатично бельо — то е единственото нещо върху мен, което не е черно. Поглеждам скицника, който държи. Ръката му е праметната отгоре, така че не мога да видя това, което рисува. Чудя се дали е добър. Аз не мога да нарисувам нищо. Кимам му с глава в знак на благодарност и се обръщам да видя дали мога да намеря друго място, на което да отида. Преди да успея да тръгна, две момичета изскачат изневиделица през вратата, като почти минават през мен, събаряйки ме от страхотните ми обувки. Те говорят безспирно и дори не ме забелязват, което е добре, защото имам възможност да се вмъкна през вратите покрай тях. Вървя през хладното, празно спокойствие на факултета по Английски и си припомням как се диша.

ГЛАВА 3

Джош

Четвъртият час не може да дойде достатъчно бързо. Вече се потя заради стоенето на слънце по обяд, но няма още много време до климатика в работилницата. Когато влизам, веднага започвам да се чувствам като у дома си, въпреки че пространството изглежда съвсем различно, отколкото през юни. Няма инструменти и части от дървен материал на всяка повърхност. Няма килим от стърготини, който да покрива пода. Няма машини, които да работят. Тишината е това, което смуцава първоначално. Не би трябвало да е тихо тук и това е единственото време през годината, когато е така. Първите няколко седмици са преповтаряне на правилата за използване на съоръженията и процедурите за безопасност, които мога да рецитирам дума по дума, ако някой попита. Никой не пита. Всеки е наясно, че ги знам. Мога да обучавам този клас, ако искам. Мятам учебниците си върху далечния ъгъл на работната маса, където седя всяка година, поне по времето, в което се очаква да седим. Преди да успея да издърпам стола изпод масата, г-н Търнър ме вика.

Харесвам г-н Търнър, но той не се интересува дали го харесвам, или не. Иска моето уважение и го има. Правя каквото ми каже. Той е един от малкото хора, за които нямам нищо против да очакват неща от мен. В този момент мисля, че съм научил колкото от г-н Търнър, толкова и от баща ми.

Г-н Търнър преподаваше тази дисциплина от край време, години, преди да се появя тук, от времето, когато не е била нищо повече от избираем предмет за скатавците. Сега е една от главните програми в щата. Той я управлява като бизнес, скрит зад фасадата на професионален клас по занаятчийство. В напредналите класове нашата работа вдига парите за материали и оборудване. Приемаме поръчки, изпълняваме ги и тези пари се вливат обратно в програмата.

Не влизаш в класовете за напреднали, без първо да минеш през входните нива и дори това не е гаранция. Г-н Търнър приема само

ученици, които изпълняват очакванията му по отношение на работната етика и способности. По този начин той запазва напредналите класове толкова малки. Трябва ти одобрението му, за да влезеш, и в едно училище с препълнени избираеми зад всеки ъгъл, той все още е в състояние да го прави, защото е толкова добър.

Когато стигам до бюрото му, той пита за лятото ми. Опитва се да бъде любезен, но ме познава достатъчно добре и е наясно, че не трябва да си прави труда. Бил съм в един от класовете му всяка година от девети клас насам. Познава нещата ми, познава и мен. Всичко, което наистина искам да правя, е да създавам неща и да бъда оставен на мира и той ми позволява и двете. Отговарям с колкото е възможно по-малко думи и той кима, знаейки, че сме приключили с любезностите.

— Театралният отдел иска конструкция от рафтове за складовото си помещение за реквизита. Може ли да се отправиш нататък, да вземеш размерите, да го скицираш и да направиш списък на необходимите материали? Не е нужно да си тук за всичко това.

Взема една купчина документи, които, предполагам, са разпечатки на правила и процедури, с известно количество скука и примирение. Той също просто желае да създава неща. Но също така иска и никой да не загуби пръста си.

— Донеси ми това, което си сътворил в края на часа, и ще ти дам каквото ти е нужно. Вероятно можеш да го завършиш горе-долу до една седмица.

— Няма проблем.

Сдържам усмивката си. Предварителните глупости са единствената част от този клас, която не ми харесва, и току-що бях освободен от тях. Мога да строя, дори и да са само рафтове. И мога да го направя далеч от всички останали.

Надрасквам подписа си в долната част на освобождението и му го подавам. Грабвам книгите си навреме, за да видя как няколко други хлапета влизат. Не трябва да са много — вероятно само около десетина ученици — в този отдел. Познавам всички, които влизат до този момент, с изключение на един човек: момичето от двора — онази, която ме гледаше. Не е възможно да е в този клас. Тя трябва да е съгласна, ако се съди по изражението на лицето ѝ, докато оглежда помещението, поглъщайки всичко: от високите тавани до индустриалните инструменти. Очите ѝ се присвиват леко от

любопитство, но това е всичко, което виждам от нея, защото този път тя се обръща и ме хваща да я гледам.

Наблюдавам хората много. Обикновено това не е проблем, защото никой не ме гледа наистина, а ако го направят, аз съм много вещь в бързото отместване на погледа. Много бърз. Но по дяволите, ако това момиче не е по-бързо. Знам, че е нова тук. Ако не е, значи е направила някаква драстична, несполучлива трансформация през лятото, защото съм повече от запознат с голяма част от хората в този кампус, а дори и да не бях, щях да си спомня момичето, което идва на училище, изглеждащо като немъртва курва. Въпреки това около десет секунди по-късно вече съм навън и съм сигурен, че ще променят програмата ѝ, преди да се върна.

* * *

Скрит съм в стаята с реквизита на театъра през целия четвърти час, където измервам и изготвям планове и списъци с материалите, необходими за рафтовете. Тук няма часовник и не съм готов, когато звънецът бие. Бутам бележника със записките си в раницата си и се насочвам към английския факултет. Стигам до кабинета на г-жа МакАлистър и минавам покрай всички, които все още бърбят из коридора, използвайки всяка последна секунда за общуване, преди звънецът да бие. Вратата е отворена и г-жа МакАлистър поглежда нагоре, когато влизам.

— Аа, г-н Бенет. Срещаме се отново.

Преподаваше ми миналата година. Трябва да са я преместили в по-горните класове по английски.

— Да, госпожо.

— Любезен както винаги. Как мина лятото ти?

— Вие сте третият човек, който пита.

— Това не е отговор. Опитай отново.

— Горещо.

— Все така приказлив — усмихва се тя.

— Все същата ирония.

— Предполагам, че и двамата сме верни на принципите си.

Тя се изправя и се обръща, за да вземе разписанието си и три купчини документи от шкафа зад нея.

— Може ли да преместиш този чин пред мен?

Тя посочва изкривен чин в ъгъла на стаята. Оставям нещата си на чина отзад и отивам да взема счупения и да го преместя отпред.

— Просто го сложи там — тя посочва пред дъската. — Имам нужда от нещо, върху което да сложа всичко това, за да мога да говоря.

Тя пуска купчините хартия върху чина, докато предупредителният звънец звъни.

— Трябва ви подиум.

— Джош, щастлива съм, че имам бюро с работещо чекмедже — отбелязва тя с принудено раздражение, приближавайки се до отворената врата на класната стая, без да пропуска нищо. — Вие, глупаци, по-добре влизайте тук, преди звънецът да е бил, защото вярвам в задържането след часовете на първия учебен ден и задържам сутрин, а не следобед.

Тя изпява последните няколко думи, докато маса ученици се втурват в стаята точно преди последният звънец да иззвъни.

Г-жа МакАлистър не си поплюва. Не се плаши от популярните деца или от тези с богати родители и не иска да ти бъде приятел. Миналата година успя да ме убеди, че всъщност тук има нещо, което може да си струва ученето, без дори веднъж да ме накара да говоря в клас.

Като цяло имам два типа учители. Едните ме игнорират напълно и се преструват, че не съществувам, а другите ме викат и привличат вниманието върху мен, защото мислят, че е добре за мен — или може би просто защото това им дава някакъв контрол — странното усещане от това да знаят, че могат. Г-жа МакАлистър не е нито едното от тези. Оставя ме на мира, без да ме пренебрегва, така че, що се отнася до учителите, е направо почти перфектна.

Тя издърпва подпиралката на вратата точно когато Дрю се плъзва през отвора.

— Здравейте, г-жо МакАлистър — той се усмихва и намига, защото няма срам.

— Имунизирана съм срещу чара ви, г-н Лейтън.

— Някой ден ще рецитираме поезия един на друг — Дрю сяда на единствения празен чин, в предната част на стаята.

— Това ще направим. Но урокът за поезията е чак следващия срок, така че ще трябва да запазиш сонетите си за тогава.

Тя се оттегля към бюрото си, изважда жълто листче от чекмеджето и се връща обратно към него.

— Не бъди твърде разочарован. Имаме среща утре сутрин. В шест и четиридесет и пет. В медийния център — казва учителката и му намига, докато поставя фиша за задържането му на чина.

* * *

Настя

Четвъртия час в работилницата не беше толкова ужасен. Г-н Търнър не ми обърна много внимание, което е доста трудно да се случи в един клас от четиринадесет души. Провери графика ми от горе до долу, за да се увери, че съм на правилното място и след това ме попита защо са ме сложили там. Свих рамене, той също. Тогава ми го върна, казвайки ми, че няма да бъда в крак с всички останали, но ако наистина искам да остана, той можел да ме задържи като асистент или нещо подобно. Беше очевидно, че наистина не иска да участвам, но мисля, че ще остана. Това е малък клас, в който най-вероятно мога да бъда оставена на мира, което като за първи ден, е точно това, за което съм готова.

Преминавам целия път до петия час, преди да бъда изправена пред една от тези луди искам-да-те-опозная игри в смотания ми музикален клас — клас, от който скоро щях да дращя за изход с всички възможни средства. Учителката, г-ца Дженингс, сладка, двацет и няколко годишна жена с руса коса и боб прическа, бледа кожа и будещи омраза съвършено свирещи на пиано ръце, ни кара да седнем в кръг. Кръг, подходящ за игра, от детската градина. Това позволява на всеки от нас да заеме най-добрата и удобна позиция за учене и впоследствие да направим дисекция един на друг. О, и да се опознаем помежду си, разбира се. Това също.

Да играя на искам-да-те-опозная, не е най-лошото, което съм преживяла. Всеки трябва да каже три неща за себе си и едно от тези неща трябва да е лъжа. Тогава класът се опитва да разбере кое е лъжата. Някак тъжно е, че аз всъщност няма да взема участие в играта,

защото, ако играех, щеше да е наистина страхотно. Почти съм сигурна, че щях да се разделя с големи количества пари в брой само за да слушам как моите съученици и очарователната руса учителка обсъждат възможната истинност на всеки един от отговорите ми:

Моето име е Настя Кашников. Бях истински феномен в свиренето на пиано, който няма нищо общо с клас, наречен Въведение в музиката. Бях убита преди две години и половина. Обсъждайте. Вместо това, когато стигат до мен, аз седя мълчаливо с каменно изражение. Г-ца Дженингс ме поглежда очаквателно. *Провери списъка си.* Тя все още ме гледа, а аз гледам нея. Протича нещо като странно виране между нас. *Провери списъка си. Знам, че ти казаха.* Сега се опитвам телепатично да я принудя да го направи, но за съжаление, не съм в отдел суперсила.

— Би ли искала да споделиш три неща за себе си? — пита тя, като че ли съм просто един идиот, който няма представа какво се случва около него.

Най-накрая ѝ хвърлям кокал и поклащам глава, колкото мога по-леко. *Не.*

— Хайде. Не се срамувай. Всички досега го направиха. Лесно е. Не е нужно да разкриваш най-тъмните си тайни или нещо такова — казва тя безгрижно.

Това е хубаво, защото най-тъмните ми тайни вероятно биха събудили кошмарите ѝ.

— Можеш ли поне да кажеш на всички как се казваш? — пита тя най-накрая очевидно не желаейки да се занимава с борба за надмощие. Търпението ѝ се изчерпва, но тя го прикрива.

Отново поклащам глава. Все още не прекъсвам зрителния контакт с нея и мисля, че това започва леко да я притеснява. Става ми малко жал за нея, но тя трябваше да прочете документите си преди часа. Всички други учители го направиха.

— Дообре — тя проточва думата и променя тона си.

Сега наистина започва да се дразни, но аз също. Заглеждам се в тъмнокафявите корени в косата ѝ, защото това ми дава нещо, върху което да се съсредоточа, докато главата ѝ е наведена надолу и изучава онова, което, предполагам, е списъкът на класа върху клипборда пред нея.

— Ще използваме метода на елиминиране. Трябва да си — тя спира, усмивката ѝ става леко колеблива и знам, че това е моментът, в който разбира всичко, защото е напълно наясно, когато вдига поглед към мен и казва:

— Толкова съжалявам. Ти трябва да си Настя.

Този път кимвам.

— Ти не говориш.

ГЛАВА 4

Настя

По времето, в което се озовавам на алеята на Марго, малко след три часа, буквално съм залята от облекчение, или може би е просто пот, защото влажността тук е абсурдна. Така или иначе нямам нищо против, защото за днес това е първият път, в който чувствам, че мога да дишам. Можеше и да е по-лошо. Всичко отлетя доста бързо след петия час, но поне денят бе почти приключил. Предполагам до утре всичко ще излезе наяве и тогава можем просто да продължим.

Дори седмият час, жестоката шега, моят избиращ предмет да е „Реч и Дебат“, мина толкова добре, колкото можеше да се очаква, което говори много, тъй като съм в неизгодно положение заради частта, свързана с речта. Трябваше отново да направим безкрайно готиния кръг, но в този момент вече бях по-малко чувствителна към страха и шепота, които започнаха да ме следват.

Моят добър приятел Дрю също беше там. Той не седна до мен, за което съм благодарна, защото коментарите му са достатъчно забавни и лесно пренебрежими, но се страхувах, че може да ми се наложи да отблъсквам и ръцете му. Облекчението ми продължи само докато разбера, че се е разположил в кръга точно срещу мен, така че, всеки път, когато вдигнеш главата си, нямаше как да не видя него, погледа му мога-да-те-направя-жена и самодоволната му усмивка знам-как-изглеждаш-под-дрехите-си. Обзалагам се, че репетира пред огледалото. Мисля, че може да обучава клас. Погледнах надолу към чина си и проследих имената, издълбани в повърхността, за да спра усмивката си, не защото го намирам привлекателен, какъвто безспорно той е, а защото е страшно забавен.

Всъщност съм нещо като благодарна, че той е там. Дрю е нещо, върху което да се съсредоточа, нещо различно от останалото в този клас, което не струва; например *всичко*. Трябва да спомена, че това *всичко* включва тъмноокия, тъмнокос, страдащ от освежаваща липса на чар тъпанар от двора, чието име очевидно е Итън. За щастие, има

изобилие от свободни чинове в стаята, така че не ми се наложи да се възползвам от безкрайно примамливото му предложение да седна в скута му. Не толкова за щастие, един от тези свободни чинове беше до моя, така че той се настани там. Не направи никакви други коментари, обаче се подсмиваше самодоволно, но не беше толкова добър в това, колкото Дрю.

Влизам, хвърлям раницата си на кухненската маса и изваждам всичко, което се нуждае от подпис, така че Марго да може да го подпише, преди да отиде на работа. Преди да успея да извадя всичко, телефонът ми вибрира и трябва да спра, за да го изровя. Не се мъча да го държа под ръка. Не е като да имам нужда често от него. Може да е само един от двама души. Майка ми или Марго. Никой друг не използва номера, дори баща ми.

Държа телефона за най-необходимите комуникации — съобщения, най-вече еднопосочни, от тях за мен. Когато трябва, ще го използвам, за да уведомя Марго къде съм, или дали ще закъснея. Това беше част от сделката, за да остана тук. Подразбира се, че това е цялата информация, която ще споделя. Не, *Как мина денят ти?* Не, *Запозна ли се с нови приятели?* Не, *Потърси ли си терапевт вече?* Само основните логистични факти. Говоренето никога не е било проблемът. Комуникацията е проблемът.

Съобщението е от Марго. *Отидох да взема хапване за първия ти ден. Връщам се след малко.* Все още се опитвам да свикна с яденето в четири часа. Марго работи нощна смяна, което означава, че вечеряме рано, така че тя да успее да се изкъпе и да отиде на работа. И все пак очевидно обядът тук е в 10:45ч сутринта, така че, предполагам, че всичко е обмислено.

Събувам уредите за мъчения и се преобличам в дрехи за тичане, за да мога да изляза след извънредно ранната вечеря. Бих тръгнала още сега, но е горещо и се уверявам, че никога няма да съм навън по това време на деня, когато слънцето има възможност да ме издебне, прогаряйки спомени върху кожата ми. Дори няма да изляза, за да проверя пощата, ако не се налага. Телефонът ми вибрира отново. Поглеждам екрана. Мама. *Надявам се първият ти ден да е бил добър. Обичам те. М.* Слагам телефона обратно на масата. Тя не очаква отговор.

Марго се връща с най-различни видове китайска храна. Няма да има нужда да се готви цяла седмица. Това е хубаво, защото не мога да сготвя истинска храна дори за да спася живота си и имам чувството, заради чекмеджето, пълно с менюта за бърза храна, че Марго също не може. Тук съм от пет дни и не мисля, че кухнята е била използвана дори веднъж. Поне яденето с Марго не ме кара да се чувствам неудобно. Леля ми няма проблем да говори достатъчно и за двете ни. Каквото не успея да прибавя към разговора, тя покорно го прави. Дори не съм сигурна, че има нужда да седя тук.

След по-малко от една седмица, знам с кого се е срещала през последните три години. Наясно съм с всички клюки от работното ѝ място, въпреки че нямам представа кои са хората, които споменава. Сигурна съм, че Андреа няма да оцени факта, че Марго ми разказва за финансовите ѝ проблеми, а Ерик не би искал да знам, че приятелката му му изневерява, а Кели ще бъде потресена от новината, че съм запозната с биполярното ѝ разстройство и всички медикаменти, които пие заради него. Но колкото повече говори Марго, толкова по-малко неудобно е, че аз не го правя, а аз предпочитам разговори за хора, които не ме интересуват. Моментите, в които повдига въпроса за семейството ми, са по-лоши, защото не искам да мисля за тях и не мога да ѝ кажа да си затвори устата.

След като хапваме, тя се втурва да измие потта и лосиона против изгаряне от деня, а аз прибирам кутиите с остатъците и чакам слънцето да се скрие, за да мога да тичам.

Дори не успявам да изляза през входната врата, защото небето почернява преди залез-слънце и се излива проливен дъжд. Нямам нищо против да потичам в дъжда, но все още ми идва малко в повече. Има твърде малка видимост и е невъзможно да чуеш нещо в такъв порой. Когато поглеждам навън през стъклената плъзгаща врата, в задната част на къщата, изглежда сякаш вали хоризонтално, а дори и аз не съм толкова отчаяна, за да изляза в такава светкавична буря. Събувам маратонките си и започвам да ставам и да сядам отново и отново. Мозъкът ми е като въртележка в момента.

Нямам бягаща пътека тук, така че правя скокове на място, докато се отегча, после преминавам към поредица от гръдни преси и свиване на колене, продължавам с клякания и изправяния с тежести, а после се опитвам да направя колкото е възможно повече лицеви опори, преди

ръцете ми да се уморят и да забия лице в килима. Не е онзи вид душевно изтощение, което търся, но за тази вечер ще трябва да свърши работа.

Изваждам дрехи за утре, прибирам всички подписани документи и ги набутвам в раницата си. Почти си пожелавам да имам домашно, но не го правя, така че се мотая из хола. Марго има купчина вестници, струпани до входната врата, и осъзнавам, че не съм проверявала съобщенията за раждане от почти две седмици. Грабвам вестниците и ги претърсвам, докато не намирам правилния раздел. Първият от тях е разочароващ. Нищо ново. Всички възможни изтъркани класики и същите модерни глупости, с които не бих кръстила котка, още по-малко дете. Моето име, разбира се, никога не е там, но не това търся. Преглеждам четири вестника: има трима Александър, четири Еми, две Сара, купища от имена, завършващи на -дън (Джейдън, Кейдън, Брейдън, не мога да ги понасям), един куп, който не си спомням, и едно достойно да отиде на стената ми. Зарязвам ги и взимам лаптопа си. Включвам интернета и изчакам да се зареди началната ми страница. След секунди се вирам в очарователния, изпъстрен с розово и синьо уебсайт за бебешки имена, който ме посреща всеки път, когато съм онлайн. Набирам на клавиатурата новооткритата си находка, Пааво, което не се оказва нищо повече от финландската версия на Пол. Малко съм разочарована.

Харесвам имена. Колекционирам ги: имена, произход, значения. Лесно се събират. Не струват нищо и наистина не заемат пространство. Харесва ми да ги гледам и да се преструвам, че означават нещо; може и да не го правят, но преструването е хубаво. Държа повечето от тях по стените на спалнята си у дома — дома, в който живеех. Държа на тези, които отекуват. Хубави имена със значимост. Не тъпотии, които, изглежда, се използват тези дни. Харесвам и чуждестранните имена; онези необичайните, които рядко ще срещнеш. Ако някога имам бебе, ще избира едно от тези, но бебетата наистина не са нещо, което виждам в бъдещето си, дори и в далечното.

Сгъвам вестниците, за да ги махна, като поглеждам надолу още веднъж. С крайчеца на окото си, забелязвам отново името *Сара* и се усмихвам. Това ми напомня за една забавна част от деня ми.

Тичах към шкафчето си между часовете и трябваше да завия зад ъгъла и да изчакам, когато видях Дрю да спори разгорещено с Барби,

две шкафчета по-надолу от моето. Реших, че ако трябва да избирам между това да закъснея за час или да премина по средата на тази словесна битка, забавянето бе по-малката злина. Не беше кой знае колко трудно да избягвам не-толкова-изтънчените подвиквания на Дрю, когато сама се натъквах на него, но със сигурност не исках да рискувам да ме заговори пред приятелката си. Това определено щеше да се прибави към моя непрестанно нарастващ списък от неща, от които не се нуждая. Така че се облегнах на стената и ги изчаках да продължат напред.

— Дай ми двайсетачка — чух Дрю да й казва.

— Защо? — Очевидно *раздразнителността* бе единственото качество, което гласът ѝ притежава.

— Защото имам нужда от двайсетачка — тонът му показваше, че това трябва да е достатъчна причина.

— Не.

Последва нещо, което трябваше да е звукът от затръшването на шкафчето ѝ. Силно.

— Ще ти ги върна. — *Не, няма да го направиш.*

— Не, няма да стане. — *Умно момиче.*

— Права си. Няма да стане — огледах се и го хванах в мига, в който ѝ се усмихваше самонадеяно. — Какво? Поне съм честен.

— Защо не отидеш и не помолиш някоя от твоите курви? — *По дяволите.*

— Защото никоя от тях не ме обича толкова, колкото ти.

— Тази глупава усмивка може да работи при всяка друга жена в това училище, но ти знаеш, че няма да проработи при мен, така че забрави.

— Сара, знаеш, че ще ми дадеш, така че хайде.

Сара. Усмихнах се. Не можах да се сдържа да не оценя абсолютното съвършенство на името; меко, познато и напълно банално. Най-доброто от всичко бе, че означава *принцеса*.

Тя издиша шумно и аз се наведох, за да я видя как рови в чантата си. *Сериозно?* Тя щеше да му даде пари? Той е по-добър, отколкото предполагах. Може би аз просто я надцених прекалено много. Моето самоуважение може и да не беше особено голямо, но нейното явно не съществуваше. Тя извади банкнота от двайсет долара и я бутна към него.

— Ето. Само така мога да те накарам да ме оставиш на мира.

Той я грабна и започна да се отдалечава, но не и преди тя да извика след него:

— Ако не ми ги върнеш, ще кажа на мама!

Мама? Оу.

Това малко откритие ме накара да се зачудя дали уменията ми за наблюдение не ми изневеряват. Наистина ли го пропуснах? Двамата с брат ми Ашър преди се препирахме, подобно на всеки брат и сестра, но прагът на враждебността ни беше няколко степени по-нисък от техния.

Мятам последните вестници отново върху купчината и се връщам на компютъра, като се опитвам да измисля нещо друго, което мога да правя онлайн, за да убия времето. Вече не съм във фейсбук или нещо подобно, така че няма смисъл в това. Мога да се самоизмъчвам с името и паролата на Ашър, за да видя какво става с хората, с които преди бях приятелка, но решавам да не го правя. Няма нещо, което да искам да знам.

Непрекъснато проблясват светкавици през прозореца, дразнейки ме всеки път, когато осветяват небето. Телефонът ми е на леглото, шепне в ухото ми като бутилка скоч на възстановяващ се алкохолик, докато дъждът продължава да ми се присмива от прозореца. Всъщност може би съм достатъчно отчаяна, за да изляза в това време. Имам отчаяна нужда да тичам. Още подскоци. Вдигане на тежести. Още лицеви опори. Още вдигане на тежести. Може и да не съм в състояние да получа бягаща пътека тук, но с боксова круша мисля, че мога да се справя, дори да е от онези преносимите. Не мисля, че Марго ще ми позволи да провеса тежка торба в хола ѝ, но не съм толкова придиричива. Ще приема всичко, което може да се удря точно сега.

Бисквити. Имам нужда да опека бисквитки. Това е следващото най-хубаво нещо, след тичането. Не много, но обичам бисквитки и не харесвам гадостите, които продават в пакети и които купува Марго. Орео са приемливи. Защото са Орео и без значение какво правиш, не можеш да ги възпроизведеш. Повярвайте ми. Прекарах повече от няколко дни в кухнята в опити да направя точно това. Никога няма да се случи. Така че, като оставим Орео настрана, фабрично опакованите начупени шоколадови бисквитки, със срок на годност до шест месеца,

са друга история. Животът наистина е твърде кратък за това. Повярвайте ми, знам.

Претърсвам кухнята на Марго и нямам представа защо съм изненадана, че тя не разполага с никакво брашно, сода за хляб, бакпулвер, ванилия или почти всяка съставка, която евентуално може да се изисква за печене. Откривам малко захар и сол, и като по чудо, набор от чаши за мерене, но това няма да ми помогне особено. Решавам този уикенд да се отправя към магазин за хранителни стоки. Няма да издържа дълго без бисквитки. Или торта.

Предавам се, изяждам половин пакет желирани бонбони, като оставям черните, защото не струват, и се насочвам към душа, за да отмия от себе си гадостта, която представляваше днешния ден. Водя изключително вълнуващ разговор със себе си, докато слагам балсам на косата си. Говоря за скапаната си програма. Казвам си за нещастната ирония, която представлява часа ми по музика и се чудя дали надхвърля абсурдността на „Реч и Дебат“. Размишлявам на глас дали някоя жена в училище — ученичка или учителка — е имунизирана срещу чара на един определен блондин, наречен Дрю. После отговарям — АЗ. О, и Сара, разбира се, въпреки че той, изглежда, е в състояние да я дразни, докато отстъпи. Водя тези разговори периодично, за да съм сигурна, че гласът ми все още работи, в случай че някога поискам да го използвам отново. Планът винаги е бил да се завърна в света на говорещите, но от време на време се чудя дали някога ще го направя. През повечето време не разполагам с особено вълнуващи новини, така че повтарям имена или произволни думи, но днес беше забележително, така че това дава основание за цели изречения. Понякога дори пея, но пазя това за дните, в които самоомразата ми стига високи нива и искам да се самонараня.

Допълзвам в леглото си, покрито със свежа зелена завивка на цветя, същата като тази в спалнята ми у дома. Това бе по-скоро дело на майка ми, отколкото на Марго. Мисля, че тя има проблем със схващането на концепцията, че се опитвам да се измъкна от онова място, не да го взема със себе си. Вдигам матрака и изваждам тетрадката, която съм скрила там. Ще трябва да й намеря по-добро място в скоро време. Останалите са в дъното на гардероба ми, опаковани в картонена кутия, под стари книги с меки корици задно с училищните ми годишници от среден курс. Тази в ръцете ми е черно-

бяла с думата „Стоп“, написана с червен маркер на цялата корица. Подобно на всички останали, първите няколко страници са пълни с фалшиви записки от клас. Хващам писалка и пиша. Точно три страници и половина по-късно, плъзгам тетрадката обратно в скривалището ѝ, изключвам лампата и се чудя какъв нов ад ще ми донесе утрото.

ГЛАВА 5

Настя

Живея в свят без магия или чудеса. Място, където няма ясновидци или върколаци, без ангели или супер момчета, които да те спасят. Място, където хората умират, музиката се разпада и животът е гаден. Толкова силно съм притисната към земята от тежестта на реалността, че понякога се питам как намирам сили да вървя.

* * *

В петък сутринта първото нещо, което правя, е да взема коригираната си програма от канцеларията на ръководството. Г-жа МакАлистър подписа помощник-учителската ми позиция за петия час, така вече официално пропускам „Въведение в музиката“, което означава, че трябва да прекарам цялото време в правене на фотокопия и предаване на документи, вместо да копнея да се самоубия.

В този момент се чувствам по-добре на обувките, въпреки че са твърде тесни отпред и пръстите на краката ми отприщват поредица от ругатни към мен, когато ги обуя. Избрах втория ми най-ужасен комплект от дрехи за днешните начинания — още черно върху черно, защото това наистина е всичко, което имам, така или иначе. Запазвам гъстата черна очна линия, червеното червило и черния лак за нокти. Високите обувки както винаги са удивителен знак за комбинация, която крещи *Отвратително!* Аз съм курвенско ужасяващо шоу. Мисля за перлени копчета и бели поли на дупки и се чудя в какво ли щеше да е облечена Емилия, ако беше жива днес.

През цялата седмица успешно се криех в коридорите и тоалетните по време на обяд. Разчорленото рисуващо момче, чието име оттогава научих — като тайно погледнах върху корицата на скицника му — е Клей, който беше така любезен да ми даде непоискан кратък списък на най-добрите ми възможности за усамотение, когато отново

ме хвана да пробвам вратите към Английския факултет на втория ден. Проверих повечето от тях. Дай ми още няколко дни и най-вероятно ще бъда в състояние да съставя карта и да маркирам най-добрите места за изчезване. След това мога да ги продам на други загубеняци като мен.

От ежедневните си разходки установявам, че разположението тук остава почти същото. Бихте си помислили, че има определен график за сядане на двора. Никой не се отклонява от мястото, на което е бил предишният ден. Разпознавам повечето от лицата в този момент, но дори и тези, които познавам, не ме забелязват. Оставена съм блажено сама. Уплаших, обидих или накарах всички да се чувстват достатъчно неудобно, за да стоят настрана. Мисията е изпълнена. Това дори си струва цялото неудобство на обувките. Ако не направя някоя грешка, всичко би трябвало да си остане по този начин.

Обмислям в каква посока да се отправя днес, когато подминавам момчето със силовото поле. Чудя се как го прави. Може би мога да разбера тайната му, защото бих се радвала и аз да си имам такова. Понякога си мисля, че е невидим и аз съм единствената, която го вижда, но предполагам, че не е така, защото, ако беше, сигурна съм, че някой щеше да грабне тази пейка досега. Може би е призрак и никой не отива в близост до пейката, защото той я обитава.

Винаги седи в едно и също положение и е напълно неподвижен. Откакто ме хвана в понеделник, се опитвам да не зяпам повече от няколко секунди всеки ден. Не ме е поглеждал отново. Все още имам чувството, че гледа, но може би просто ми се иска да го прави. Отърсвам се от това бързо. Последното нещо, което желая, е нечие внимание.

Все пак той е изключително приятен за гледане. Хубави ръце. Не като ръцете на трениращите тъпанари, просто работещи ръце. Видях го през първия ден в работилницата, но само за секунда, след което той излезе и не се върна. Сега единственият момент, в който го виждам, е на обяд. Тези броени секунди, които прекарвам в пресичане на двора, се превръщат в най-интригуващата част от деня ми. Ако трябва да съм честна със себе си, тези скъпоценни секунди са единствената причина, поради която все още минавам през това проклето нещо всеки ден. През първия ден го преминах, за да видя дали ще се справя. На втория ден, за да проверя дали той все още е там и дали все още е сам. На третия и четвъртия ден го преминах, за да разбера дали ще погледне

отново към мен. Той не го направи. Днес просто исках да гледам аз. Така че правя точно това, когато острият връх на токчето на обувката ми се заклепва в пукнатината между две тухлени павета. Красота! За щастие, тъй като се разхождах покъртително бавно, за да се насладя максимално на дебненето, не свърших с лице, забито в земята. Не толкова за щастие, сега съм заклепена точно между неговата пейка и тази на принцеса Сара и нейните придворни дами. Равнодушно се опитвам да изтръгна петата си от капана, но тя не иска да се помръдне. Трябва да действам ловко, за да успея да клекна и да се опитам да го извадя с ръце, което ще бъде подвиг в балансирането, но да се наведе в тази рокля, не е вариант.

Коленича бавно и изваждам крака от обувката си. Тогава сграбчвам тока с дясната си ръка и го издърпвам. Излиза по-лесно, отколкото очаквам, изправям се и вмъквам крака си обратно. Поглеждам наляво и виждам, че момчето-статуя все още не е помръднало. Той, изглежда, изобщо не е наясно за проблема с обувката ми. Това е малко чудо, но малките чудеса са единствените, на които мога да се надявам в момента, така че ще го приема. Жалко, че не съм останала напълно незабелязана, защото следващото нещо, което чувам...

— Мисля, че тези, са направени за уличните ъгли, а не за училище.

Сара. Изказването е последвано от смях и след това друг женски глас:

— Да, баща ти знае ли, че си напуснала ада, облечена така?

— Мислех, че баща ѝ е в Трансилвания.

Още кикот. Сериозно.

Обидите тук са наистина под всякаква критика. Поне можеха да ми подхвърлят нещо умерено забавно, ако ще ме карат да се обръщам. Поглеждам надясно, за да открия извора на остроумие, който пръска тези бисери върху мен. Няколко момичета заобикалят Сара и ме гледат, и да, все още се кикотят. Предполагам, че самата аз се поздравих твърде скоро. Мислено преглеждам вариантите си А) хвърлям обувката по тях Б) започвам да ги обиждам В) игнорирам ги и продължавам Г) усмихвам им се с най-демоничната и откачена усмивка. Избирам Г) — единствения реален вариант от всички. Няма да пренебрегна това, поне не по страхливия начин. Освен това, след като очевидно съм

изчадие на сатаната, или може би Дракула, в зависимост от човека, когото попитате, не би навредило да добавим и „леко чалната“ към определението, за да се затвърди посланието още преди уикенда. Взирам се в тях още няколко секунди, обмисляйки дали да се усмихна изведнъж, или просто да оставя усмивката си да пробяга едва доловимо по лицето ми, когато съм прекъсната от един глас зад себе си.

— Достатъчно, Сара.

Устата на Сара, която беше отворена, подозирам, за да формира друг образец на унищожителното ѝ остроумие, се затваря толкова бързо, че мисля, че чувам тракането на зъбите ѝ. Обръщам се, въпреки че някак знам, че единственият човек в целия район, е последният, от когото бих очаквала да се прояви като рицар-в-блестящи-доспехи. Не че положението го налагаше. Това почти не беше атака. Беше по-скоро нещо като тъпа обидна версия на караоке. Изпълнение на аматьори. Нещо, на което се подиграваш, а не се страхуваш. Мога да кажа, че тези момичета не биха спрели там, и ако аз бях от типа момичета, на които им пука, може би биха могли да наранят чувствата ми, но на мен не ми пука и чувствата ми не са били наранявани от много дълго време.

В този момент аз съм напълно обърната и не само моите очи са насочени към момчето в балона. В действителност доста очи го наблюдават в момента, чакайки, за да разберат дали нещо друго ще излезе от устата му. Имам чувството, че съм се озовала в средата на епизод на „Зоната на здрача“, където всичко около мен е замръзнало и аз съм единствената, която може да се движи. Но не мога.

Очите на момчето са впити в Сара, като погледът му съответства на тона не-се-ебавай-с-мен в гласа му. Погледът му се премества към мен за секунда, а после се връща към ръцете му, сякаш нищо не се е случило. В момента планирам да се раздвижа, но все още не мога да намеря краката си. Извърщам поглед от момчето и хващам Сара да се взира в мен сега. Изражението на лицето ѝ не показва ревност или дори огорчение, което всъщност очаквах; изковано е от сто и един процента чиста, твърда скала, питащо какво, *по дяволите стана?* Колкото и да се опитвам да запазя лицето си безизразно, имам чувството, че е много вероятно изражението ми да прилича на нейното, но най-вероятно поради доста различни причини.

Тя изглежда дяволски объркана, че той е казал нещо. Наистина не познавам това хлапе достатъчно добре, за да знам дали намесата му е най-изненадващият елемент от цялата тази ситуация. Ако ме питате, най-странната част е това как реагираха всички. Всички млъкнаха. Не го поставиха под съмнение, не се засмяха, не попитаха защо, не го игнорираха, за да продължат с присмеха и не прехвърлиха подигравките върху него. Те просто *спряха*. Той каза *достатъчно* и това беше. *Защото аз казах така. Край на историята. Не ме карайте да ви повтарям.*

В продължение на няколко секунди стоя тук, а всички останали се връщат към това, което правеха преди, и може би е само във въображението ми, но нивото на децибелите, изглежда, леко се понижи, сякаш никой не иска да бъде чул как обсъжда какво точно се случи. Какво, по дяволите, се случи току-що?

Ще помисля за това след няколко минути или след училище, или може би никога, но точно сега искам да се махна от средата на този двор. Преминавам без повече неизправности в обувките, а някой милостиво е мушнал книга пред вратата на сградата на Английския факултет, така че успявам да се вмъкна там. Поглеждам надолу, когато минавам през вратата, и виждам, че това е историческа книга за изкуство, а до нея самодоволно усмихнат седи Клей, както винаги със скици в ръка. Наистина искам да го попитам дали знае за какво беше всичко това, но не мога, така че се плъзвам в сградата. Стигам до половината надолу по коридора и завивам към стълбището, облягам се до стената, благодарна, че съм сама в тишината.

Преди да успея да превъртя последните събития в ума си, чувам как вратата отново се отваря. Притискам гръб към стената на стълбището, като се опитвам да стана колкото се може незабележима. Ако се притисна достатъчно силно, може би ще се накарам да изчезна. Концентрирам се върху посоката на стъпките, които стават все по-силни с всяка изминала секунда. Ритъмът е бавен и единият крак стъпва една идея по-тежко от другия. Стъпките са солидни, но тихи. Не са тромави или неуверени. Това е грациозна походка. Който и да е, е по-висок от мен; не му отнема толкова много крачки, за да стигне до нишата, в която съм се скрила. Чакам стъпките да подминат, но те не го правят. Завиват право към мен и сега само се надявам, че този, който се задава, просто ще ме пренебрегне. Гледам

надолу към пода, така че да не ми се налага да правя зрителен контакт, и чакам да се свърши.

И тогава, преди да успея да си спомня да затая дъх, чифт износени работни ботуши спират пред мен. Със стоманено бомбе, ако не греша. Нямам нужда да поглеждам, за да разбера на кого принадлежат. Търсех тези ботуши върху седалката на индустриалната метална пейка в продължение на пет дни. Очевидно объркването и любопитството ме превръщат за момент в глупачка, защото противно на правилната ми преценка вдигам поглед и се оказвам по-близо до него от всякога.

— Няма да го направя отново — казва той, пронизвайки ме с болезнено перфектните си сини очи, сякаш желае да не съществувам.

Но начинът, по който го казва, не е ядосан. Това е просто въпрос-на-факт. Той е напълно спокоен. Тонът почти напълно липсва от гласа му. Не чака някакво потвърждение или отговор, въпреки че точно сега мога просто да се ядосам достатъчно, за да му отвърна, и то със сигурност не за да му благодаря. Тогава той пресича нишата и излиза през вратата в другия край на стълбището, сякаш изобщо не е бил тук.

Няма да го направя отново? Никой не те е молил да го правиш по начало, задник. Дали той наистина смяташе, че просто ми е направил услуга? Това, че привлече вниманието към мен и вбеси цял куп обсебени от суета момичета заради мен, които без съмнение ще се опитат да спасят репутацията си, когато той не е наоколо, то значи ми помогна. Той е по-откачен от мен. Бих искала да му го кажа. Жалко, че дори не знам името му. И ако имах списък с въпроси, *Как се казваш?* вероятно дори нямаше да е част от него. Това, което искам да знам, е защо някой ще го слуша. Млъкнаха, сякаш бяха скастриени от ядосан баща, защото точно така звучеше той. Това беше същият тон, който използва и с мен преди малко. Почти съм изненадана, че не каза *млада госпожице* на края за по-сигурно. Очевидно аз съм единствената тук, която не разбира защо трябва да го слуша. Сякаш изисква някакво уважение или благоговение. Може би баща му е нещо като директор на училището, кмет или бос на мафията и никой не иска да го вбеси. Кой знае? Всичко, което аз знам, е, че *съм ядосана*.

ГЛАВА 6

Джош

Преминах през останалата част от деня, без да виждам момичето отново. Умствено се сригах, задето си отворих глупавата уста на обяд. Ако имаше причина за това, може би щях да оставя нещата така, но момичето наистина не изглеждаше безпомощно. Може би просто се опитвах да ѝ попреча да си създаде врагове в лицето на онези кучки. Вероятно просто исках Сара да си затвори устата, защото знам, че е по-добра от това. Може би просто желях момичето да ме погледне отново.

Залите вече се изпразват, докато си проправям път към задната част на училището, срещу течението на останалите ученици. Искам да отида до крилото на театъра, преди да заключат вратите, за да мога да си взема нивелира. Оставих го там по-рано, а имам нужда от него днес следобед. Плюс това, няма да го оставя за през нощта, така или иначе. Мой е. Беше на баща ми. Стар, дървен и архаичен е, но няма да използвам друг и няма да рискувам да изчезне, като го оставя тук, така че се връщам, за да го взема. Когато стигам, той е на мястото, на което съм го оставил, върху един от недовършените рафтове, по които работя цяла седмица. Проверявам напредъка си и прокарвам ръцете си по ръбовете. Ще съм готов с цялото това нещо до следващата сряда. Мога да го влача до петък, но се надявам, че г-н Търнър ще е приключил с встъпителните глупости преди това. Бих искал да се върна в работилницата и да работя върху нещо по-интересно от рафтове. Грабвам нивелира и се отправям обратно към паркинга.

Почти стигам до колата си, когато чувам името си.

— Бенет! Джош!

Дрю се поправя почти веднага, защото знае, че звучи като задник, когато ме вика по фамилия. Стои на следващия ред от автомобили и не е сам. Той рядко е, така че не е изненадващо да видиш момиче да стои до него, докато той се обляга на колата си в позата, която съм свикнал да виждам; тази, в която се опитва да изглежда

небрежно безразличен, докато работи по въпроса как да се намъкне с възможно най-малко съпротивление в гащите на едно момиче или пък да свали блузата или полата ѝ. Какъвто и да е случаят.

Изненадващо е момичето, с което говори. Не ми е нужен повече от един поглед, за да разбере коя е тя; много дълга черна коса, тясна черна рокля, която едва покрива дупето и гърдите ѝ, черни високи токчета, черен грим по целите очи. Очи, които сега се обръщат, за да погледнат мен. Докато се приближавам, обикновено празното ѝ изражение се променя. Неуловимо е и се съмнявам, че повечето хора биха забелязали, защото промяната е най-вече в очите, но виждам разликата. Не е безразлична. Тя е ядосана и ако не се лъжа, е ядосана на мен. Не получавам особена възможност да я проуча, защото се отдалечава, преди дори да ги достигна.

— Обади ми се! — извиква Дрю през рамо към нея, смеейки се, като че ли това е някаква шега.

— Познаваш ли я? — питам, поставяйки учебниците и нивелира си върху капака на колата му.

По-голямата част от паркинга е изпразнена до този момент. Като се има предвид колко бавно бе влизането в това място на сутринта, изнасянето следобед не отнема никакво време.

— Имам намерение — отговаря Дрю, без да поглежда към мен.

Той все още наблюдава как момичето се отдалечава. Игнорирам намека. Ако обръщам внимание на всяко тънко завоалирано сексуално подмятане, което излиза от устата му, нямаше да говорим за нищо друго, което най-вероятно би го направило щастлив.

— Коя е тя?

— Някаква руска мацка. Настя нещо си, не съм научил как се произнася. Започнах да се притеснявам, че съм изгубил чара си, защото никога не говори с мен, но както изглежда, тя не говори с никого.

— Изненадан ли си? Външният ѝ вид крещи *необщителност*. — Взимам нивелира от колата и го премятам в ръцете си, наблюдавам как водата преминава от едната страна към другата.

— Да, но не е това. Тя не говори, точка.

— Изобщо ли? — гледам го скептично.

— Изобщо.

Той поклаща глава и се усмихва с извратено удовлетворение.

— Защо не?

— Не знам. Може би не говори английски. Но в такъв случай предполагам, че все би могла да каже, да, не, и така нататък... — той свива рамене, сякаш това е без значение.

— Как дори разбра това?

— Защото е в моя час по „Реч и Дебат“.

Той се подсмивва на иронията от този факт. Аз не реагирам. Опитвам се да обработя информацията, а Дрю може да поддържа този разговор и сам.

— Не се оплаквам. Дава ми възможност да работя върху нея всеки ден.

— Не е много добър знак, че ти се налага да работиш върху нея. Може би губиш чара си — отговарям сухо.

— Не ставай смешен — отвърща той с цялата си сериозност, гледайки надолу към часовника си. Усмивката му се завръща. — Три часа е. По-добре да занасям задника си вкъщи.

И с това той скача в колата си и потегля, оставяйки ме, стоящ на паркинга, унесен в мисли за ядосано руско момиче и черни рокли.

ГЛАВА 7

Настя

Имам чувството, че чакам тук. Чакам нещо, което все още не се е случило. Нещо, което все още не е. Но това е всичко, което чувствам и нищо друго. Не знам дали изобщо съществувам. И тогава някой натиска ключа и светлината изчезва, стаята я няма, безтегловността също. Искам да помоля да изчака, защото все още не съм приключила, но нямам шанс. Няма леко побутване. Нито увещаване. Нямам избор. Изтръгната съм. Рязко дърпане, сякаш главата ми се отделя от тялото. В тъмното съм и всичко е болка. Има твърде много усещания наведнъж. Всеки нерв е в пламъци. Подобно на шока, когато се раждаш. А след това се появяват проблясъци от всичко. Цветове, гласове, машини, остри думи. Болката не преминава. Тя е постоянна, стабилна, безкрайна. Това е единственото нещо, което знам. Вече не искам да бъде будна.

* * *

Преодолях втория си понеделник в училище. Човек би си помислил, че ще съм изтощена само от постоянната гадост на всичко това, но явно не е така, защото все още не мога да спя. В леглото съм от два часа; знам, че е след полунощ, но не мога да видя часовника оттук, така че не съм сигурна точно колко е часът. Мисля си за тетрадката, скрита под матрака под мен. Протягам се и пъхам ръката си отдолу, за да я докосна. Моите три и половина страници са готови, всяка дума е отчетена, но все още не спя. Може би ще помогне, ако ги напиша отново, но няма да ми донесе душевното изтощение, за което моли тялото ми, така че изваждам ръката си, поставям я на корема си, като я свивам и отпускам в ритъма на дишането си.

Чувам, че силният дъжд е спрял, така че отмятам завивките и надниквам през прозореца. Той гледа към задния двор и е твърде

тъмно, за да видя дали все още вали, така че се отправям към предната част на къщата и поглеждам към светлината, падаща от уличната лампа. Не се вижда дъжд на жълтата светлина, която се отразява върху мокрия тротоар долу и изскачам от импровизираната си пижама, още преди да се върна в спалнята си, унесена от мисълта да пробягам последните няколко дни, изливайки агресията си върху тротоара и оставяйки я зад гърба си, докато тичам. За отрицателно време се плъзвам в чифт шорти и тениска и нахлузвам обувките си. Краката ми ме обичат отново. Поглеждам часовника. Дванадесет и половина. Закачам флакон лютив спрей над бедрото си, грабвам в дясната си ръка куботана^[1], който държи ключовете ми, въпреки че е дяволски досадно да тичам с него. Това е моята защита. Стиснат в пръстите ми, той ми създава илюзията за сигурност, която не съществува.

Заклучвам вратата зад мен и се насилвам да намаля до бавно тичане надолу по алеята и по измокрените улици, но това не е лесно. Искам да се втурна по пътя, докато не мога да дишам, докато не остане достатъчно кислород в света, който да ме предпази от задушаване. Влажността на въздуха е брутална, особено в комбинация с края на летните температури, но не мога да си позволя да ме е грижа. Това означава само още пот, а аз мога да се справя с това. Всяка капка е стресът, оттичащ се от мен, а с него и всичките ми тревожност и енергия, така че да мога да рухна и да заспя довечера или тази сутрин, или когато, по дяволите, допълзя в леглото си. Може би ще остана навън, докато стане време да отида на училище, а след това ще ходя като сомнамбул през деня. Още по-добре. Краката ми вземат надмошние и се впускат с пълна газ само няколко секунди, след като стъпвам на пътя. Ще ме мразят по-късно, но ще си струва. Тичам бързо и далеч, по начина по който съм свикнала. Искане ми се да бях на една дълга, права, широка магистрала, така че да мога просто да продължавам, без да се налага да завивам или да мисля, или да вземам решения от какъвто и да било вид. Вместо това се насочвам надясно и следвам краката си, без да мисля. Не обръщам внимание нито на къщите, нито на колите. Тялото и умът ми страдаха от липсата на това през последните няколко седмици; първо заради драмата при преместването ми в къщата на Марго, а след това заради дъжда, който валеше всяка вечер и ме задържаше затворена въкъщи. Ако трябва да правя това всяка вечер —

да чакам, докато спре, дори и в малките часове на нощта — тогава ще го направя. Няма да издържа толкова дълго, без това отново.

Първата нощ, през която започнах да тичам, свърших, повръщаща върху обувките си. Това беше една от най-добрите вечери в живота ми. Не започна по този начин. Стартира с караница с родителите ми. След това слушах как се карат заради мен. Седях, седях в онази стая върху завивката, която изглежда точно като тази, с която спя тук. Седях в онази стая, докато накрая не можех да остана повече. Не можех да бъда в онази къща, слушайки поредния скандал, който причиних. Баща ми питаше майка ми защо продължава да обвинява себе си, а майка ми питаше баща ми защо това не го притеснява, при което той й казваше, че то го убива отвътре, но не вижда смисъл да се дави в него, а майка ми му отвръщаше, че докато аз се давя, то и тя ще се дави. Винаги същия спор в един безкраен цикъл.

Беше девет часа през нощта и първите обувки, които намерих, бяха чифт гуменки, напъхах краката си в тях без чорапи и изтичах надолу по стълбите, блъскайки вратата, без да си правя труда да я затворя. Беше моята наистина наивна и буквална версия на бягство. Тичах... и тичах... и тичах. Нямаше бавна загревка. Нямаше темпо или цел. Имаше само отдалечаване.

Дори не знам колко далеч стигнах онази вечер, най-вероятно не много, преди да се задъхам и дробовете ми да започнат да горят, а стомахът ми се сви конвулсивно и аз повърнах точно там, където стоях. И беше страхотно. Беше пречистващо и градивно, унищожително и перфектно. Седнах на земята и заплаках — с грозния вид плач, при който продължаваш да хълцаш, вдишвайки рязко, издавайки ужасен звук, докато въздухът ожулва гърлото ти. После станах и си отидох у дома.

Оттогава тичам всяка вечер. Научих се да се контролирам и да загревам, и да вървя, но винаги свършвам, като стигам до крайност, тичайки твърде бързо и дълго. Терапевтът ми каза на родителите ми, че е здравословно. Може би не толкова много повръщането, но тичането като цяло. Беше здравословен отдушник. Родителите ми обичат думата *здравословно*.

Баща ми се опита да дойде с мен няколко пъти. Наистина се опита. Но не спирах заради него и той не можеше да поддържа темпото. Не мисля, че тичането, докато не останеш без дъх, бе толкова

привлекателно за него, колкото беше за мен. Единствената причина да бягам бе, за да изцедея всяка частица енергия от себе си, така че да не остане нищичко, което да използвам за съжаления, страх или спомени. Сега е нужно много повече, за да се изтощя. Тичам все повече всеки ден. Стана по-трудно да постигам това изтощение на тялото, което обичам, защото, ако отивам да тичам, искам да се чувствам сякаш съм изстискана и центрофугирана, но все още върши работа. Това е единствената терапия, която получавам сега.

Дробовете ми са наред, но стомахът ми се обръща. Бях извън строя напоследък, така че се надявам да успея да се изтощя по-лесно тази вечер. С всяка крачка смачквам гадостите в главата си, докато всичко не изчезне. Ще се върнат през деня, когато съм презаредила достатъчно, за да мисля, но засега ги няма и това ми стига. Мислите ми се унасят заедно с последните следи от енергията и адреналина ми, оставяйки ме с твърде обичайното усещане за гадене, което познавам добре. Намалявам до бавно тичане, а след това до ходене, като се опитвам да накарам стомаха си да се успокои, но това не върши работа.

Краката ми спират, давайки ми минута, за да огледам улицата за канавка или удобно разположен храст, в който да повърна, и за първи път, откакто се втурнах през вратата, забелязвам какво ме заобикаля. Не съм била на тази улица преди. Не съм сигурна колко далеч съм стигнала, но не ми е познато. Късно е. Повечето от къщите вече са притъмнели и се опитвам да забавя и без това ускореното ми дишане. Втурвам се към най-близкия храст, за да повърна. Не преценявам разстоянието и накрая се блъскам в него. Тръни. Разбира се. От трън, та на глог. Бодлите се впиват в краката ми всеки път, щом помръдна, но още съм твърде заета да повръщам, за да ги измъкна. Когато стомахът ми напълно се изпразва от съдържанието си, вдигам краката си възможно най-внимателно, като се опитвам да сведа до минимум щетите, но вече е твърде късно. Мога да видя кръвта, която сега започва да се показва през издраната кожа на прасците ми, но това е най-малката ми грижа точно сега. Затварям очи, след това ги отварям отново. Принуждавам се да осъзная заобикалящата ме среда и да си спомня къде съм и по-важното — къде не съм.

Гаденето ми се заменя с нов вид страх. Къщите са същите, всички са еднакви. Не мога да намеря табела на улица, но знам, че

тичах бързо и надалеч и не обърнах внимание на нищо. Наруших всяко правило, което имам, и си получих заслуженото заради това. По средата на нощта е и аз съм сама, изгубена и обляна в тъмнина.

Инстинктивно потупвам джоба си, търсейки телефона си, така че да мога да използвам GPS-а. Празен е. Разбира се, че не го нося. Изтичах през вратата толкова бързо, че забравих, защото съм невнимателна и нетърпелива и не мисля за нищо друго, освен за въздух и маратонки.

Следвам тротоара. Най-вероятно съм във външните покрайнини на общината, до резервата, който я обгръща. Знам, че тротоарът вероятно обикаля целия квартал, което може да ми послужи за някакъв ориентир, и трябва да остана на него. Но просто не мога да се сдържа. Искам да се махна далеч от всички тези дървета. Не мога да видя през тях, не мога да контролирам това, което излиза от тях и има твърде много звуци за обработване.

Там, където съм в момента, няма улични лампи, но мога да видя слаба жълта светлина отпред. Къщите от другата страна на улицата са потъмнели и заспали. Подобно на всички здравомислещи хора в този час. Нестабилността в стомаха ми все още е там, но е засенчена от страха да не се загубя.

Куботанът се клати до мен, докато ключовете заприличват на размазано петно. Слушам тишината, която се е настанила около мен. Мога да чуя всичко: бръмченето на уличните лампи над главата ми, свиренето на щурците, неразбираеми гласове, идващи от някой телевизор, и звук, който не мога да определя веднага. Той е ритмичен и груб. Следвайки посоката на звука, поглеждам навътре в тъмнината и виждам светлината, идваща от една къща в края на пътя. По-ярка е отколкото, ако светеха само предните лампи. Отправлям се към къщата, без да знам какво очаквам да намеря там. Може би някой буден, който да ме упъти. *Не можеш да попиташ за упътване, идиотке.* В далечината ритмичният стържещ звук продължава. Мек, почти музикален и аз го следвам. Къщата е близо и звукът сега е по-силен, макар че все още не мога да кажа какво е, докато миг по-късно вече съм там.

Спирам в края на алеята пред бледожълта къща с ярко осветен отворен гараж. Искам да погледна, за да видя дали вътре има някой, преди да се приближа твърде много, но краката ми не спират. Гледката

ме привлича. Щом достигам прага, замръзвам, и само една мисъл се оформя в съзнанието ми. *Познавам това място.* Правя плаха крачка и се оглеждам, като си спомням подробности за място, на което знам, че никога не съм била. *Познавам това място.* Мисълта нахлува в мозъка ми непрестанно и докато го прави, най-накрая забелязвам ритмичния звук, все още звънящ в ушите ми. Има фигура, която седи на работна маса на отсрещната стена на гаража, ръката му се движи напред и назад, прокарайки шкурка по тесния ръб на дървена греда. Очите ми са съсредоточени върху тези ръце, сякаш ме хипнотизират. Отмествам погледа си, за да проследя прахта, падаща на пода, улавяйки светлината, през това време. *Познавам това място.* Мисълта отново идва при мен, поемам дълбоко въздух и просто се нуждая от секунда. Още една секунда, за да осъзная какво означава това. *Познавам това място.* Но преди да мога да помисля, ръцете спират, звукът секва и човекът в гаража се обръща с лице към мен.

Познавам и него.

---

[1] Куботан — древно оръжие за самоотбрана, нарича се още Явара. Представлява дървена или метална къса пръчица, която стърчи по няколко сантиметра от ръката при захват. С нея се атакуват силно уязвими и болезнени точки и зони от човешкото тяло. Може да бъде изработена и от различни пластични или други твърди материали. Формата и моделите са много разнообразни. Този вид оръжия е удобно за скрито носене, малко и компактно. Лесно се усвоява техниката на боравене с него и може да бъде смъртоносно в ръцете на специалист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Настя

Осветен от флуоресцентните лампи, Джош Бенет ме изучава от другия край на гаража. Не се движа или поглеждам встрани. Не виждам никакво разпознаване в очите му и се чудя, дали знае коя съм. Тъкмо сега си спомням, че най-вероятно изглеждам като съвсем различен човек. Косата ми е вързана на конска опашка и няма и следа от грим върху покритото ми с пот и вероятно много зачервено лице. С дрехи за тичане и маратонки съм. Не съм сигурна, че аз самата ще се позная, ако вече не знаех как би трябвало да изглеждам под боклуците, с които покривам себе си в училище. Започва да ми се иска поне да имам грима си, защото се чувствам много разголена под флуоресцентните лампи с това момче, взиращо се в мен. Той ме пронизва с тези очи. Знаем, че ме оценява по някакъв начин, но не съм сигурна по какви критерии.

— Откъде знаеш къде живея? — ядосан е и не се притеснява да крие обвинението в думите си.

Очевидно не знаех, защото това щеше да е последното място на земята, на което щях да дойда, но предполагам, че сега той си мисли, че съм преследвачка. Дясната ми ръка се стяга около куботана, въпреки че не усещам никаква реална опасност, а лявата повтаря действието, макар и да не държи нищо. Може би изглеждам луда или обърквана, или и двете.

Очите му се свеждат към краката ми, обсипани с кървавите резки, които проклетият храст остави след себе си, а след това се връщат на лицето ми и се чудя какво вижда там. Питам се дали усеща колко сразена се чувствам. Не планирах никой да ме вижда по този начин, още по-малко Джош Бенет, от който очевидно трябваше да се страхувам или да уважавам, въпреки че не знам защо. Дали носи пръстен? Дали чака да коленича и да го целуна?

Един от нас трябваше да примигне пръв, така че предприех колеблива крачка назад, сякаш се опитвам да избегна хищник,

надявайки се, че той няма да забележи, че се движа, докато вече ме няма. Вдигам крака си и правя още една крачка.

— Искаш ли да те закарам вкъщи?

Той отмества поглед, преди да го каже и тонът му изгубва част от резкостта си. Кракът ми се отпуска по-тежко, отколкото ми се иска. Ако имах списък на нещата, които Джош Бенет може да ми каже в тази ситуация, да ме попита дали искам да ме закара у дома, нямаше да влезе в топ петдесет. Гласът му е лишен от емоции както обикновено. За протокола, не, не искам да ме закара, но мисля, че имам нужда. И е гадно да се нуждаеш от нещо от някого, който толкова явно те презира, но аз не съм достатъчно горда, за да кажа *не*.

Кимам като отварям и затварям устата си бързо, защото наистина искам да кажа нещо, макар и да не знам точно какво. Той става и отива до вратата, която води към къщата, отваря я достатъчно, за да се протегне и да вземе връзка ключове, която трябва да е била закачена на вътрешната стена. Обръща се да затвори вратата, но поглежда назад, спира за миг, сякаш се ослушва за нещо. Предполагам, проверява дали родителите му са будни, но сигурно не са. Вероятно са заспали в този час, заедно с останалата част от цивилизования свят. С изключение на мен. И Джош Бенет, който очевидно обича да се занимава с дърводелство посред нощ в гаража си. Оглеждам се наоколо и се опитвам да разбера върху какво точно е работел, но всичко ми изглежда просто като куп дърва и инструменти и не мога да кажа. Поглеждам към гаража още веднъж, като се опитвам да го запомня, но колкото и да не ми се иска да го призная, знам, че ще се върна тук.

Излизам и чакам на алеята до пикапа, паркиран там. Това е единствената кола тук, така че, предполагам, че той не разполага със собствена. Пикапът е красив, дори аз мога да го призная, въпреки че не си падам по тях. Баща му трябва да се грижи добре за него. Искане ми се и моята кола да беше толкова лъскава, но мразя да я мия, така че съм късметлийка, ако дори успеете да ми кажете какъв е цветът на боята в този момент.

Джош спира при малък хладилник, седящ на пода под една от работните пейки, и изважда бутилка вода от него. Идва и ми я подава безмълвно, преди да отключи вратата ми и да я отвори. Взимам бутилката от ръката му и я поглеждам, внезапно осъзнала колко много се потя. Обръщам се, за да се кача в пикапа и се радвам, че не съм с

пола, защото съм наистина ниска и трябва да направя доста голяма крачка, за да вляза в него. Той затваря вратата зад мен, после обикаля и се качва от страната на водача. Изглежда много по-грациозен от мен, докато го прави, сякаш е роден, за да се качва и слиза от този пикап. Чудя се дали ми е позволено да мразя Джош Бенет, защото мисля, че мога да започна.

И тогава седим. Той не ме поглежда, но и не запалва колата. Чудя се какво, по дяволите, чака и осъзнавам, че да се скитам изгубена в тъмното, може да не е най-лошото нещо в края на краищата. Точно сега всичко ми се струва безкрайно. Глупостта ми ме удря по главата миг по-късно, когато осъзнавам, че той не седи тук, за да ме кара да се чувствам неудобно, а просто не знае накъде да кара. Оглеждането на колата за нещо, върху което да пиша, е безсмислено. Няма абсолютно нищо тук. Това е най-чистият автомобил, който някога съм виждала. За сравнение, когато се кача в колата си утре сутрин, ще имам чувството, че влизам в съборетина. Преди да успея да го изгледам с умолителен поглед, с надеждата да ме разбере, той се пресяга през таблото, откача GPS-а и ми го подава.

Пътуването е абсурдно кратко. Отнема само няколко минути, за да се върнем при Марго и се чувствам глупаво за това, че ме докара. Обърнах внимание на всичко по пътя. Казвам си, че го правя, за да не се загубя отново, но всъщност имам нужда да намеря пътя обратно до там.

Трябва да кажа *благодаря*, но той няма да го очаква и имам чувството, че така или иначе се чувства по-удобно с тишината. Когато отбива в алеята, посягам към вратата още преди да е паркирал, решена да избявам и двамата ни от мъките. Скачам на земята и се обръщам, за да затворя вратата. Не казвам *благодаря*. Той не пожелава *лека нощ*, но проговаря.

— Изглеждаш различно — отбелязва и аз затварям вратата в лицето му.

ГЛАВА 9

Настя

Джош Бенет влиза и се насочва право към моята маса в работилницата и се опитвам да не гледам, но наистина, наистина искам да го правя. Просто не желая той да знае, че гледам. Скоро нямам избор по въпроса, защото стои пред мен и се взира в лицето ми. Отвърщам на погледа му и ми се иска да изкрещя *Какво?!* Почти мога да видя думата наред с въпросителната и удивителната и всичко останало, изплъзващо се от устните ми с неизказан плам, защото той е единственият човек, когото познавам, който може да изглежда сериозно възмутен с напълно безизразно лице. Всички ли го дразнят толкова много, или това е просто специална дарба, която притежавам? Той изглежда разстроен от факта, че дори съществувам, да не говорим и че обитавам едно и също пространство с него в скъпоценния му клас по дърводелство.

— Аз седя тук — казва той най-накрая и отново не звучи ядосан, просто факт, като така стоят нещата и аз трябва да го знам като всички останали.

Означава ли това, че трябва да стана? Да се преместя? Къде? Това е мястото, на което г-н Търнър ме сложи и аз се опитвам да реша, дали искам да се гледам с Джош Бенет, или да стана и да се преместя, защото нашият буквално мълчалив спор вече има публика. Преди да успея да взема решението си, г-н Търнър извиква Джош до бюрото си. Той оставя книгите си на моята — неговата? — маса в очевиден знак на собственост и отказ да отстъпи и отива към предната част на стаята. Виждам г-н Търнър да поглежда в моята посока и обратно към Джош и предполагам, че му обяснява, че той ми е казал да седя тук. Не знам дали Джош ще получи това, което иска, но като гледам как се случват нещата наоколо, обикновено така става. Няма да му дам шанс да злорадства, така че преди той да се обърне и да се върне, аз ще се преместя.

Няма никакви други свободни маси. Тази, на която седях, беше последната. Има празни места на другите, но аз не искам да седя до никого — става твърде неудобно за мен и за човека до мен. Плюс това, обичам да седя отзад, така че да знам, че никой не е зад мен.

Има тезгях, поставен покрай стената на стаята с шкафчета отдолу, така че взимам учебниците си и ги поставям върху него и дяволски се надявам, че ще мога да седя тук, без да заслепя света. Набирам се на тезгяха и се обръщам с лице към предната част. Докато го правя, виждам Джош да се връща. Не гледа към мен, но проговаря. С гръб към останалата част от класа, а гласът му е нисък, така че съм сигурна, че никой, освен мен не може да го чуе.

— Нямаше да те накарам да се преместиш.

Не съм сигурна дали трябваше да се подразня, че той предполага, че има силата да ме накара да се преместя, или дали трябва да се чувствам зле, защото не съм го разбрала правилно. Мисля, че никога няма да разбере Джош Бенет, а след това се чудя защо се опитвам.

* * *

— Тази вечер ще има парти у Тревър Мейсън. Искаш ли да дойдеш?

Поглеждам към Дрю. Седим в часа по Дебат. Почти два и половина е и се опитвам да изтегля последните пет факта, от които имам нужда, за да завърша задачата си от интернет преди звънеца, така че да не трябва да се занимавам с нея тази вечер или по някое време този уикенд. Не знам върху какво работи Дрю, освен върху мен, защото не мисля, че е завършил дори едно нещо през цялото това време. Той без съмнение ще получи отличен за бездействието си. Ето как работят нещата за Дрю тук.

Какво ме попита той току-що? Това беше доста недвусмислено и шокиращо, понеже не съдържахше намеци, така че за миг съм втрещена. Да отида на парти довечера? Не е това, което очаквах. Той мята целия си сексуално зареден арсенал в моята посока от първия ден на училище. Наричам ги задявки, но всъщност не са, тъй като моето участие се изчерпва с остри погледи и жестове с ръце и дори тези са

малко и рядко. Опита се да ме накара да прибегна до писане на бележки преди няколко дни, но аз прекратих това достатъчно бързо. Писането на бележки е за установяване на факти само за конкретна информация, а не за разговори.

Да отида на парти с Дрю? Защо не? Изненадвам дори себе си, но наистина, защо не? Добре, вероятно има около сто причини *защо не*. Защото, нека си го кажем, той най-вероятно не ме кани заради блестящото ми остроумие и забавни анекдоти. Но за мое огорчение, Дрю всъщност е едно от малкото неща в ежедневието ми, които не ме ужасяват напълно, защото с него поне усещам известно чувство за контрол. Мога да се справя с Дрю. Той не ме плаши и точно сега това може да се окаже достатъчно. Намирам, че въпреки очевидното му мъжко развратничество и измамно наперен предизвикателен поглед, аз го харесвам. Не като *харесвам*, но наистина го харесвам и се чудя какво ли говори това за мен. Той е забавен, а аз крайно се нуждая от развлечение. Кимам му. *Разбира се, парти, естествено*. Той изглежда изненадан за миг. По дяволите, за един миг изненадах себе си. Тогава изненадата изчезва и самоуверената му усмивка разбира-се-че-ще-кажеш-да се разлива по лицето му.

— Ще те взема в девет? — пита той.

Кимам, като изравям една тетрадка от раницата си и откъсвам страница от нея. Грабвам химикалката, която държи в ръката си, и записвам адреса, защото адресите са приемлив материал за бележка.

— Може би трябва да носиш черно — присмива се той, докато пиша адреса.

Не съм носила друго, освен черно през последните две седмици. Подавам му листа, виждайки онзи покоряващ блясък да тлее в очите му. Накланям глава настрани и го оглеждам от горе до долу в целия му класически сексапил, докато очите ми не се връщат отново на лицето му. После свивам рамене и си тръгвам.

ГЛАВА 10

Джош

Дрю отбива в алеята ми малко след полунощ и веднага разбирам, че нищо добро няма да произлезе от това. Оставям молива, който използвам, за да отбелязвам измервания и наблюдавам как слиза от колата и върви към гаража.

— Пич, имам нужда от услуга.

— Разбира се, че имаш.

— Имам нужда да вземеш Настя.

Да взема Настя? Първоначално се чудя къде иска да я заведе, докато не поглеждам надолу по алеята и не виждам какво има предвид.

— Какво? Няма начин — надничам покрай него към тъмната фигура, отпусната на предната седалка на автомобила. — Какво направи с нея? Изобщо в съзнание ли е?

— Нищо. Не — казва той в защита, следвайки погледа ми обратно към колата.

Така че сега и двамата стоим в гаража ми — той скръстил ръце, а аз с длани, напъхани в джобовете, гледайки през предното стъкло на колата му за признаци на движение.

— Тя просто пи прекалено много.

— Прекалено много от какво?

— Огnehвъргачки — избягва очите ми, докато го казва.

— Що за задник би й дал огnehвъргачки?

Той ме поглежда, без да отговаря, което е достатъчен отговор. Дрю е идиот. Огnehвъргачка е етилов алкохол, смесен с черешов сок. Можеше със същия успех да й даде хлороформ.

— Какво си мислеше? Тя тежи около дванадесет килограма.

— Да, добре, *татко*. Благодаря за лекцията, но това наистина не решава проблема. Освен това как бих могъл да знам, че не може да се справи? Изглежда корава.

— Дванадесеткилограмова корава мацка.

Вярно е. Изглежда корава. Виждам съм ръцете ѝ и е мускулеста, което е някак странно и едновременно плашещо, защото изглежда напълно грешно върху нея. Наистина е дребна и крехка на вид и в същото време прилича на някоя екзотична тийн убийца — твърда като скала, облечена в черно и готова да повали някого. Нищо от това няма смисъл. Някак смущаващо е. Като зрителна измама е. Гледаш я от един ъгъл, виждаш цялата картинка и си мислиш, че си я разгадал, но тогава тя се раздвижва и образът се променя в нещо съвсем различно и вече дори не можеш да различиш оригиналната картина. Умопомрачително е.

— Джош, сериозно. Не мога да я закарам вкъщи така и ако пропусна вечерния си час отново, майка ми ще ми откъсне топките.

Той наистина не решава случая си с този аргумент. Бих платил добри пари, за да гледам как Дрю най-накрая си го получава за нещо. Майка му е най-сладката жена на земята, но има един човек, който може да я вбеси, както никой друг и той стои пред мен, молец за прекратяване на екзекуция, или може би просто предотвратяване на кастрация. Няма да кажа не. Той го знаеше, когато дойде тук. Молбата е просто формалност. Никога не казвам не на Дрю.

Вървя към колата и отварям вратата на пътника. Опитвам се да я събудя и да попитам дали може да влезе в къщата. Тя се разбужда леко и отваря очи. Дори не съм сигурен, че се фокусират върху мен, тогава главата ѝ се отпуска на гърдите сякаш е твърде тежка, за да я задържи изправена и знам, че няма начин да върви, накъдето и да било. Тя дори едва помръдва, когато я измъквам от седалката и я вдигам, за да я отнеса вкъщи.

— Мамка му, Дрю — промърморвам.

Той се обляга на колата си и издишва.

— Наистина.

* * *

Настя

Когато отварям очите си, ми отнема една минута да се опитам да разбера къде съм. И аз се опитвам, наистина опитвам да разбера къде съм и нямам проклета представа и това сериозно ми изкарва акъла.

Протягам се да отметна косата от очите си, за да мога да се огледам и да се опитам да определя какво, по дяволите, се случва. Единствените три неща, които знам със сигурност, са се състояли снощи и са, *първо* — малки елфи са се покатерили по тялото ми и са вързали косата ми на множество малки възелчета, *второ* — трябва да съм спала с отворена уста, защото нещо е пропъзляло в нея и е умряло и *трето* — била съм засмукана чрез водовъртеж в някакъв анимационен свят, в който наковалня е паднала на главата ми.

Вдигам ръка към челото си и я притискам, като се опитвам да облекча част от пулсирането, докато се залавям, не без усилие, да седна. Аз съм на нечий диван. Нечий диван. *Нечий диван*. И веднага след като си спомням, си пожелавам да мога да забравя.

— Добро утро, Слънчице!

Проклетият Джош Бенет. Вече съм сигурна, че ако видя акта му за раждане, ще пише точно това. Нямам време да разбера защо съм тук или какво иска да постигне с фалшивата, развълнувана жизненост, защото той дори не си поема дъх и се чудя дали истинският Джош Бенет не е бил отвлечен от извънземни, или може би елфите са го отвели след това, което са направили с косата ми.

— Радвам се, че си будна. Започвах да се притеснявам, че може да не се чувстваш добре. Знаеш... с цялото бурно повръщане миналата нощ.

Трепвам или от физическа болка, или от неудобство, не съм сигурна от кое. Той вижда смущението ми, но то не го спира. Мисля, че може би в действителност го насърчава.

— Не, не тревожи красивата си малка главица над това — казва той с престорена искреност, след което спира, поглеждайки ме. — Е, днес може би не толкова красива, и снощи определено не толкова красива, но все пак не се притеснявай за това. Отне ми само четири или пет кърпи, за да го попия и мисля, че миризмата ще си отиде след ден или два. Надявам се, че няма да се задържи толкова дълго на косата ти. Направих каквото можах, но конска опашка, вероятно щеше да е от полза.

Джош Бенет бе почистил повърнатото от мен. Страхотно! Сега си го връща и междуременно се забавлява, прекалено дори. Не мога да реша кое е по-лошо — ядосаният баща Джош Бенет или саркастичния,

подигравателен Джош Бенет. Точно сега бих искала да ударя и двамата в гърлото, но не съм сигурна, че мога да вдигна ръката си.

Защо, по дяволите, съм тук? Последното, което помня, е, че бях с Дрю на претъпкано парти, пиейки нещо, което подозрително нямаше вкус на алкохол. Поглеждам надолу към себе си, вечно благодарна за това, че все още съм облечена в същите дрехи, с които бях снощи, въпреки че са покрити с повръщано. Поне Джош Бенет не е трябвало да ме съблича и преоблича в неговите боксерки. Мисълта ме дарява с малка утеха. Може би защото тъкмо сега осъзнавам, че докато дрехите все още са върху мен, сутиенът ми подозрително липсва. Опитвам се да се огледам, за да видя дали лежи на пода, или нещо такова, но наистина боли, когато движа главата си.

Не е спрял да говори, но нямам никаква идея какво казва, макар да изглежда, че гласът му кънти в черепа ми. Все още е на темата за конската опашка. Нещо от типа, че е задължително изискване за пияните момичета. Не си прави труда да понижи глас. Всъщност може би действително вярва, че се намира на някоя сцена и рецитира за последните редове на театъра, защото точно толкова е висок гласът му. Очевидно е раздразнен, а и защо да не бъде? Едва е пукнала зората в събота сутринта, а той е буден и седи с някакво странно момиче на дивана си — същото странно момиче, което повърна в банята му миналата вечер, докато той се опитваше да държи косата ѝ назад. Мисля, че ще се наложи да му отпусна малко кредит. По-скоро цяла кофа кредит, особено след като отива до кухнята и се връща с чаша леденостудена вода, от която аз отчаяно се нуждая в момента. Поглеждам към чашата в ръката му, докато той ми я подава. Жалка, малка стъклена чаша. Да не е някакъв природозащитник? Имам нужда от около осемнадесет от тези в момента. Взимам я с благодарност и я поднасям до устните си и веднага я поглъщам. Течността е в задната част на гърлото ми, преди да се върне обратно. *Какво, по дяволите?* Водка. Изплювам я, без да осъзнавам къде и започвам да повръщам. Кашлям и се напъвам, но нищо друго не излиза. Поглеждам Джош Бенет, който сега се взира в мен с поглед изразяващ какво? Недоверие? Разкаяние? Страх?

— По дяволите! Не мислех, че наистина ще я пиеш — той грабва чашата от ръката ми. Какво си мислеше, че ще направя с нея? Ще се къпя? — Мислех, че ще я разпознаеш.

Той ме поглежда с извинение.

— Беше шега. Очевидно скапана шега — промърморва под носа си, докато тича обратно към кухнята и се завръща с още една кърпа.

Това момче ще пере цял ден. Чудя се как ще обясни случилото се на родителите си. Цяло чудо е, че вече не са тук, искайки да знаят какво се случва. Дръпвам кърпата от ръцете му и се навеждам на пода, за да почистя собствената си бъркотия. Дори и тази да е по негова вина, бих предпочела да не му дължа нищо друго. Той стои над мен, докато попивам остатъците от водката, с която опръсках пода. Давам си сметка на какво би трябвало да приличам на четири крака, с косата, лицето и дрехите ми, отражение на жестоката шега, която беше тази нощ.

Вдигам поглед и го поглеждам заплашително, ядосана поради простия факт, че е станал свидетел на пълното ми унижение и му дължа признателност, макар да ликува на фона на моето падение. Дрю, от друга страна, е друга история. Дължа му съдба по-лоша от смъртта. Мисля, че може би бих предпочела да ме зареже на предната ми веранда, където леля ми да ме намери, а не да ме остави на милостта на Джош Бенет. Веднага след като тази мисъл минава през ума ми, знам, че може би това не е съвсем вярно. Но чувствам сякаш трябва да е вярно. Осъзнавам, че съм се взирала в него през целия си мисловен процес и се чудя какво ли е издало лицето ми, защото сега той ми се усмихва. *Усмихва се.* И това е почти истинска усмивка, макар че не мога да бъда сигурна, защото всъщност никога не съм го виждала да се усмихва. В училище той носи все същото неизменно изражение ден след ден, сякаш нищо на света не го докосва на каквото и да било ниво. И това ме връща към моята теория за отвличане от извънземни, която започвам да разглеждам като реална възможност, когато той заговаря.

— Наистина искаш да ми кажеш да вървя на майната си точно сега, нали, Слънчице?

Той все още не е приключил с игричките. Присвивам очи, когато той отново ме нарича Слънчице, което е тактическа грешка; защото сега той знае, че ме дразни и имам чувството, че му доставя удоволствие да го прави.

— Какво? Слънчице ти подхожда. То е светло и топло, и щастливо. *Точно. Като. Теб.*

И това е моментът, в който изгубвам. Не мога да се сдържа. Предвид колко отвратително се чувствам в момента, колко глупаво изглеждам и колко съм ядосана на себе си, на Дрю, на Джош Скапания Бенет и на напитките, които имат измамния вкус на черешов сок и на нищо повече. Абсурдността на цялата тази ситуация ме удря наведнъж и за първи път от цяла вечност, аз се смея. Може би това дори не е истински смях. Може би това е само умопомрачен кикот на много нестабилно момиче, но не ми пука, защото чувството е страхотно и не мисля, че мога да го контролирам, ако се опитам. Сега усмивката липсва от лицето му. Премества се от неговото върху моето и той възприема объркването ми. Гледа ме като лудото момиче, което съм. Може би всъщност го изненадах. Печелиш, Джош Бенет. Заслужи си го.

Когато истерията ми отшумява, той взима напоената с водка кърпа от мен и се връща в кухнята. Изучавам стаята за първи път. Семпла е. Няма много модерни неща. Почти всичко тук, с изключение на дивана, е направено от дърво, което не трябва да ме изненадва. Никой от мебелите не се връзва с останалите. Не мисля, че има и две неща в тази стая, които да се съчетават, по какъвто и да е начин. Всяко нещо е в различен стил, от различен вид дърво, с различен завършек. Чудя се дали е направил някое от нещата. Най-странното е, че има не по-малко от три масички за кафе тук. Тази, пред дивана, на който седя не е нищо особено. Цялата е в остри ръбове, обикновена и лакът ѝ се лющи отгоре, където вероятно хората с години са слагали чаши, без да използват подложки. Може би нямаше да изглежда не на място, ако не беше фактът, че има още две в другия край на стаята, а те са всичко друго, но не и обикновени. Другите две сякаш идват от различен свят и аз ставам, за да ги разгледам отблизо. Дори не приличат на холни маси в традиционния смисъл на думата, но не знам как иначе да ги нарека. Изглеждат стари. Едновременно богато украсени и семпли. Нямам представа защо биха ги сложили така безцеремонно срещу стената в далечния край на стаята. Коленича и се протягам, за да прокарам пръсти по едно от извитите крачета на масата, която е най-близо до мен, но след това чувам Джош да идва и се връщам на дивана. Нямам нужда той да мисли, че аз... какво? Галя мебелите му? Не знам. Просто не искам той да мисли нищо.

Когато Джош се връща, носи една от онези огромни пластмасови болнични чаши. Имам цяла колекция от тях вкъщи. Моите са бели със синьо-зелени надписи. Тази, която държи той, е червено-бяла. Подава ми чашата.

— Вода — аз го гледам скептично. — Този път наистина. Обещавам.

Успявам да погълна всичката вода заедно с ибупрофена, който ми подава с нея. Тогава взема чашата, без да каже дума, отива в кухнята и се връща след миг с нова, която е отново пълна. Кара ме да изпия и тази, макар да не съм особено доволна, защото наистина просто искам да се махна оттук. Изглеждам като лайно, чувствам се като такова и нямам представа как ще свърши всичко това в понеделник. Но ще се справя с тази мисъл по-късно, когато главата ми не иска да избухне и не съм на дивана на Джош Бенет.

Ставам, за да си тръгна, гледайки надолу към себе си и се чудя дали изобщо трябва да питам.

— На пода в банята е — той се усмихва на килима, не на мен, когато го казва. — Ти наистина изглеждаше отвратена от него по някаква причина. Издърпа го изпод блузата си през ръкава с едно плавно движение и го хвърли през стаята. Беше доста впечатляващо.

Страхотно. Снощната вечеря, овъглените останки на достойнството ми и както изглежда сега, и бельото ми. Какво друго съм оставила на пода в банята на Джош Бенет? Трябва да призная, че дори и в разгара на такова пълно падение, мисля, че е смешно, защото, изглежда, той не може да каже думата сутиен.

Джош ми посочва накъде е банята и аз тръгвам напред колкото мога по-внимателно. Всяка крачка изпраща шокова вълна, която се разлива по цялото ми тяло — от краката, чак до мозъка ми. Когато стигам там, сутиенът ми ми се подиграва от плочките на пода в ъгъла между ваната и тоалетната. Поне е сладък — черен и дантелен, защото грозното бельо е единственото нещо, което може да направи тази сутрин още по-лоша. Коленича, за да го взема и през това време се чудя дали евентуално мога да събера изоставените остатъци от самоуважението си. Може да се нуждая от тях.

* * *

Този път Джош не се нуждае от никакви указания. Не казва нищо на път за вкъщи и не мога да преценя дали съм му благодарна за това, или не. Остава ме при Марго тридесет минути преди тя да се прибере от работа. Тъкмо достатъчно време, за да се изкъпя, да се преоблека и да се преструвам, че всичко е наред, преди да се появи на вратата.

— Оправяй се, Слънчице.

Не ме гледа, но все пак мога да видя как едното ъгълче на устата му се повдига, когато затварям вратата.

Мисля за това, че ме остави да спя на дивана му, когато Дрю очевидно ме е зарязал там. Той държа косата ми, почисти огромни количества повръщано, даде ми болкоуспокояващи и стоя над мен, докато ме принуждаваше да изпия половин галон вода, така че да не се обезводня. Няма нищо слънчево или блестящо в мен, но след снощи, той си заслужи правото да ми се подиграва тази сутрин. Така че, да, мисля, че поне за известно време Джош Бенет може да ме нарича както му харесва.

ГЛАВА 11

Джош

В 04:00 часа в неделя на вратата се звъни. Когато отворям, намирам майката на Дрю на верандата си с пластмасова кутия в ръцете си.

— Неделя е. Направих сос. Дрю каза, че няма да дойдеш на вечеря, така че реших да ти донеса.

Тя знае, че не мога да направя сос за спагети даже ако това ще спаси живота ми и това ме вбесява, така че винаги ми носи малко.

— Благодаря — отстъпвам и отварям вратата, така че тя да може да влезе. — Можеше да го дадеш на Дрю да го донесе. Не трябваше да се разкарваш чак до тук.

— Дрю изчезна някъде този следобед. Вероятно за да се види с момичето, което преследва сега.

Тя повдига вежди въпросително към мен и аз запазвам изражението си празно, чудейки се дали знам кое точно е момичето. Взимам кутията от нея и се обръщам, за да я сложа в хладилника, докато тя сядва на стол на кухненския плот, пред чинията с бисквити, които се появили на вратата ми по-рано днес.

— Освен това знаеш, че искам да те проверя и да те разпитам за живота ти както винаги. Дори и да знам, че няма да отговориш — усмихва се тя, вземайки си бисквитка.

— Благодаря — казвам за втори път през изминалите минути, без да съм сигурен за какво ѝ благодаря: за отбиването, за това, че идва да ме провери, или защото не очаква отговор. За всяко от тези неща. Вероятно мога да благодаря на г-жа Лейтън цял ден, но тя не би го очаквала от мен.

— Може да ме улесниш и просто да се преместиш у нас.

Тя дори не се опитва да скрие самодоволната усмивка на лицето си. Моли ме да се преместя у тях всяка седмица, откакто разбрах, че дядо ми си отива. Винаги получава един и същ отговор, но никога не

спира да пита. Не съм сигурен как бих се чувствал, ако спре да го прави.

— Благодаря — казвам отново и сега станаха три. Вече не е нужно да отказвам.

— Просто съм егоистка, нали знаеш. Имам нужда от теб, за да оказваш добро влияние върху Дрю. Някой трябва да спаси това момче от него самия. Не съм достатъчно стара, за да бъда баба — поглежда тя многозначително към мен.

— Мисля, че ми гласуваш твърде голямо доверие.

— Джош, обичам сина си, но понякога си мисля, че ти може би си единственото хубаво нещо у него. Може би ти си единствената причина да го задържа.

Тя поклаща глава и знам, че не е сериозна. Във всеки случай Дрю е момчето на мама. През повечето време той просто се оказва и огромен трън в задника.

— Явно криеш нещо от мен. Кога започна да печеш? — тя обръща полуизядената бисквитката в ръката си, проучвайки я.

— Не съм — правя пауза, гледайки към чинията.

Сега, когато част от дъното се вижда, мога да видя синята украса по ръбовете. Чудя се дали е част от комплект и дали трябва да я върна.

— Някой друг ми даде тези.

— Някой друг? — пита тя подозрително.

Виждам, че интересът ѝ е възбуден. Уморила се е да пита Дрю за момичетата в живота му, защото те идват и си отиват толкова бързо, че никога няма смисъл. Но никога не спря да разпитва мен, в очакване на деня, в който може би в действителност щеше да получи отговор.

— Е — тя отхапва още една хапка от бисквитката. — Този *някой друг* може да пече. Тези са вкусни.

— Не съм уклончив — усмихвам се, отговаряйки на въпроса, който зададе, без да пита. — Не знам от кой са. Тази сутрин бяха на верандата ми.

— О — казва тя, отмествайки бисквитката далеч от устата си, а усмивката ѝ изчезва.

— Имам добра представа кой е. Мисля, че си в безопасност.

Изражението ѝ омеква до леко облекчение. Имам добра идея кой е, но не мога да знам със сигурност. Нямахме бележка с тях, когато се

появиха, но не мога да се отърва от чувството, че са знак на благодарност. И наистина просто няма кой друг да е.

— Освен това вече изядох шест от тях. Ако някой е искал да ме отрови, мисля, че щяхме да знаем досега.

Говорим още няколко минути и тя се изправя, за да си тръгне, като ме пита още веднъж дали съм сигурен, че няма да дойда на вечеря. Няма и тя вече го знае. Все още съм ядосан на Дрю за петък вечер и нямам желание да се занимавам с глупостите му.

* * *

— Чаках я на паркинга тази сутрин — казва Дрю, когато попадам на него преди първия звънец в понеделник сутринта.

Той ми се обади снощи, но аз не вдигнах и изтрих съобщението, без да го прослушам. Не съм говорил с него, откакто се появи в събота следобед, чудейки се какво се е случило с Настя, след като я заряза при мен. Мога да кажа, че я остави, но и двамата знаем, че не това се случи. Щеше да е едно, ако той действително бе загрижен за това дали тя е стигнала благополучно до дома си, или не, или за това как се чувства, но основната му грижа бе да разбере колко му е ядосана, а аз не правех нищо, за да се опитам да облекча терзанията му. Надявам се, че му е ядосана. Би трябвало да бъде.

— Не иска да говори с мен — смее се той, докато вървим към стаята за първия час. — Е, знаеш какво имам предвид, не прави отличителни изражения към мен. Демонстрира израз, включващ един пръст, но може да е било просто тик или някакъв мускулен спазъм.

— Разбира се — отговарям.

— Ти също ли все още си ми ядосан?

— Преживях го.

— Така и трябва. Хайде, оставих наистина сексапилно пияно момиче, което не говори в дома ти. Това е като подарък.

Спирам да вървя и го поглеждам, чудейки се още веднъж защо сме приятели. Познавам го достатъчно добре, за да знам, че не е сериозен. Дрю е задник и женкар, но не е пълен тъпанар. Все пак не мога да се сдържа и да не го нарека така. Този път го заслужава.

— Съжалявам — извинявам се с пълна липса на убеденост и продължавам да вървя. — Мислех, че просто искаш от мен да оправя бъркотията ти. Не бях осъзнал, че си се държал като приятел и си ми дал неотзивчиво пияно момиче, което да изнася. Следващия път бъди малко по-ясен с мен, така че да не пропусна тази златна възможност.

Не мога да скрия сарказма в гласа си, така че не се и опитвам.

— Знаеш, че се шегувам — той има благоразумието поне да звучи, сякаш се чувства зле. — Оставих я у вас, защото знаех, че няма да й направиш нищо.

Сега ме кара да звуча като някакъв монах и не мисля, че това ми харесва повече.

— Тя не знае това. Сигурно си мисли, че си направил точно това, което каза, че си направил. Зарязал си я у някакъв непознат човек, без да се замислиш какво ще се случи.

— Какво се случи? Ти ми беше толкова ядосан в събота, че не ми каза нищо.

— Може би защото бях буден през половината нощ и чистех повръщано.

Спирам да вървя и го поглеждам, така че той осъзнава, че не се шегувам. Няма нищо смешно в размера на повръщаното, с което се сблъсках в петък вечер. Може никога да не бъда същият.

— Искаш ли да знаеш какво се случи? Тя повърна. Много. Припадна. Събуди се. Закарах я у дома. Това е.

— Пич, задължен съм ти — казва той, все още мазнейки се заради дискусията за повръщането.

— Нямах представа колко.

* * *

Настя

Когато пристигам в работилницата в понеделник, украсената със синьо чиния на Марго стои на тезгяха в задната част на стаята, където обикновено сядя. Джош не е на обичайната си маса, но той трябва да я е сложил тук. Виждам го от другата страна на работилницата, където са всички електрически инструменти. Не искам да се взирам в него

достатъчно дълго, за да разбере какво прави, така че бутам чинията в раницата си, преди той да се върне на мястото си. Звънецът бие и той се плъзга върху стола си, без да поглежда към мен, и нещата са нормални отново. Нормалността не продължава дълго, което не трябва да ме изненадва. Мисля, че нищо не е нормално, когато става въпрос за Джош Бенет. Макар че аз наистина не трябва да го съдя за нормалност особено когато го наблюдавам от пределите на собствената ми, много несигурна, стъклена къща.

— Хей, Бенет! Вярно ли е, че си бил еманципиран?

Еманципиран? Оглеждам се наоколо, за да видя кой задава въпроса. Някакъв пънкар скейтър, чието име, според мен е Кевин, но не съм обърнала достатъчно внимание, за да знам със сигурност. Това, което съм забелязала, е, че косата му е прекалено дълга отпред, панталоните му са винаги провиснали и той си мисли, че е наистина готин. В действителност не ми пука кой зададе въпроса, но определено съм заинтересована от отговора.

Джош кимва, но не казва нищо. Гледа надолу, работи по чертежа, който ни възложиха в петък. Не си прави труда да вдигне глава и да забележи Кевин или някой друг, чието внимание сега е върху него.

— Това значи, че си свободен да правиш каквото, по дяволите, искаш?

— Очевидно е така — той завърта линеала и начертава линия по ръба му с молив. — Разбира се, не мога да убия никого, така че си има граници — добавя той сухо, като все още не вдига поглед.

Трябва да потисна собствената си усмивка особено когато Кевин продължава, напълно неосъзнаващ намека.

— Човече, това е страхотно. Ако бях на твоето място, щях да правя купони всяка вечер.

Кевин, изглежда, не схваща намека, че Джош няма какво да му каже и продължава да настоява. Почти ми се иска Джош да му забие крошето, което така отчаяно заслужава, но ми се струва, че това е по-скоро в мой стил, отколкото на Джош Бенет.

Чувам как някой казва на Кевин с приглушен глас да млъкне. Някои от децата около него изглеждат любопитни, други сякаш им е неудобно, а трети направо са удивени от посоката на въпросите. Аз самата съм в лагера на любопитните, но се опитвам да се държа, сякаш не ме интересува. Мога да кажа, че същото се отнася и за г-н Търнър,

защото той продължава да гледа в тази посока. Няма да се намеси, но със сигурност иска да знае какво се говори. Изглежда почти отвратен. Знаем, че пропускам някаква жизненоважна информация тук и не мога да попитам никого каква е тя. Защо е еманципиран? Дали родителите му са злоупотребявали с него? Дали са мъртви? Или в затвора? Може би извън страната? Може би е замесена високо секретна шпионска мисия.

Умът ми се връща, докато разговорът продължава. Все още се опитвам да разбера защо Джош е еманципиран и какво общо има това с факта, че всеки стои далеч от пътя му. Седим тук от четиридесет и пет секунди и вече почти мога да почувствам как въздухът в стаята е станал по-тежък.

* * *

Джош

Мога да видя израженията им, без да гледам. Обикновено всички ме пренебрегват, но моментите, в които не го правят, са по-лоши. Както сега. Получаваш или тъпи глупости, избълвани от малоумници като Кевин Ленърд, или гадно-е-да-бъдеш-ти погледи. Особено от момичетата. Момичетата са най-лошото. Дрю казва, че трябва да го използвам като предимство; смята, че похабявам скапаните карти, които са ми раздадени, и че поне трябва да намеря някаква полза от факта, че съм такава трагична фигура. Но има нещо в това да бъдеш чуван от съжаление, което просто не ми приляга. Трудно е да желаяш момиче, което те гледа като че ли си изгубено кученце, което тя иска да вземе у дома, за да го нахрани или унило дете, което има нужда да се сгуши в скута ѝ, за да го поглези. Няма нищо секси в момиче, което ме съжالياва. Може би ако бях отчаян, но най-вероятно дори и тогава.

Възрастните са дори по-лоши, защото обичат да правят тъпи коментари за това колко добре се справям; колко добре съм се приспособил; колко добре се справям с всичко. Като че ли имат някаква представа. Единственото нещо, което се научих да правя добре, е да избягвам, но всички биха предпочели да вярват, че всичко е наред. По този начин могат да пропълзят обратно под навеса на онази

скала, под която живеят. Онази, през която си мислят, че смъртта не може да ги види.

По същия начин е и с учителите. Мога да се измъкна от почти всяка задача, от която искам, ако играя с картата на смъртта. Това кара всеки да се чувства неудобно, така че биха направили почти всичко, което искаш, за да те накарат да се махнеш, така че да могат да се преструват, че нищо не се е случило. Те се убеждават, че са съпричастни и че са направили доброто си дело за деня. Когато имам късмет, те просто ме игнорират, защото така е по-лесно за всички нас, така или иначе. По-лесно, отколкото да признаеш смъртта.

Една карта на смъртта може да бъде повече от достатъчна, за да се измъкна от пропуснатата задача или да предизвикам чувство у някое момиче, но аз разполагам с цяло тесте в този момент и вероятно мога да се размина с почти всичко. Хората започнаха да гледат в другата посока много отдавна. Може би аз също го направих.

Когато бях на осем, отидох на пролетен спортен лагер с баща ми. Веднъж месечно родителите ми се разделяха и всеки взимаше или сестра ми Аманда, или мен за през деня. Един месец аз отивах с баща ми, а Аманда отиваше с майка ми. Следващият месец се разменяхме. Беше март и бе мой ред да отида с майка ми, но тъй като тогава беше мачът, помолих вместо това да отида с баща ми. Казах на майка си, че може да ме вземе април и май като компенсация. Защото бях такава шибана награда. Майка ми каза, че й звучи като добра сделка и ме накара да си стиснем ръцете.

Баща ми и аз се прибрахме в шест часа. Бях заспал в колата на път за къщи. Той ме събуди, когато паркирахме, но в крайна сметка ме отнесе в къщата, защото задникът ми не можеше да изпълзи от тази кола. Ядохме твърде много, смяхме се твърде много, крещяхме твърде много. Стомахът ме болеше. Лицето ми беше изгоряло. Изгубих гласа си и не можех да си държа очите отворени. Това беше последният щастлив ден в живота ми.

Когато се събудих, вече няхах нито майка, нито сестра, но явно всичко щеше да се оправи, защото се оказахме с повече пари, отколкото някога щяхме да имаме нужда. Адвокатите на компанията за камиони казаха, че е щедро споразумение. Адвокатите на баща ми заявиха, че е справедливо. Справедливо обезщетение за живота на майка ми. Справедливо обезщетение за мъртвата ми сестра. Те не взеха

под внимание факта, че в този ден реално изгубих и баща си, че нещо у него се пречупи, разби, стопи, изгоря и се разпадна като колата, която караше майка ми, когато един тежкотоварен камион, разнасящ газирани напитки, се врязва право в нея. Но съм сигурен, че ако бяха взели и това предвид, също щяха да го определят като повече от справедливо. Щедро, дори. Нямам сестра, от която да се оплаквам, или майка, с която да говоря, или баща, с когото да строя неща. Но имам милиони долари, почти недокоснати в банкови сметки, и брокерски фондове и животът е толкова шибано справедлив.

— Жестоко е — отговарям, като се надявам съгласието ми да накара Кевин да се обърне на другата страна и да впечатлява някой друг с невежеството и разговорите си за легендарни купони. — На никой не му пука какво правя.

Вярно е по повече от един начин. Поглеждам нагоре и фокусирам очите си върху неговите, надявайки се, че разбира.

Връщам се към довършването на скицата, върху която работя, доволен, че вниманието на всички е изместено към по-важни неща, като тестове по математика и сексапилни момичета. Г-н Търнър обикаля из стаята, надничайки над раменете на всеки, за да провери напредъка му. Той подминава масата ми и поглежда зад мен.

— Настя, не можеш да чертаеш седнала там. Защо не се преместиш и не седнеш на празното място до Кевин?

Той звучи почти извинително заради това, че я моли да се премести. Изненадан съм, че дори очаква тя да изпълни задачата. Досега се държеше, сякаш тя дори не е в класа, в който и двамата знаем, че не трябва да бъде. Но предполагам, че я е приел, защото все още е тук. Мисля, че тя кара хората да се чувстват толкова неудобно, колкото и аз. Г-н Търнър никога не се е чувствал неудобно с мен, но около нея със сигурност е така. Може би е заради дрехите или липсата на такива, защото винаги изглежда сякаш го е страх да я погледне. Бях забравил, че е била зад мен през цялото това време и че вероятно е чула цялата размяна на реплики по-рано. Тя започва да събира нещата си и г-н Търнър измества вниманието си към мен.

— Изглежда добре — казва той, проверявайки скицата пред мен. — Какво смяташ да използваш?

— Планински ясен вероятно. Естествен завършек — отговарям. Той кимва, но остава там още секунда.

— Всичко наред ли е? — пита учителят и аз знам, че се отнася за ситуацията с Кевин, което е глупаво, защото вече не позволявам такива глупости да ме притесняват.

— Всичко е наред — казвам аз, завъртайки линеала върху листа, докато той върви обратно към бюрото си.

Зад себе си чувам как Настя слиза от тезгяха, тропвайки, когато токовете ѝ докосват пода. Тя минава зад мен, като заобикаля масата ми и се насочва към тази, на която Кевин Ленърд си скъсва задника от смях. Сега всеки работи сам и нивото на шума се увеличава значително, така че не съм сигурен дали си въобразявам, или може би просто съм луд, когато чувам думите.

Лъжеш. Те дори не са шепот. Нахлуват в съзнанието ми толкова тихи, че почти нямат форма, сякаш са направени от въздух и копнеж, но заклевам се, чувам ги така или иначе. Когато поглеждам нагоре, виждам единствения човек, който би могъл да ги каже, да се настанява на стола до Кевин Ленърд и безмълвно се сритвам отзад заради нелепата си реакция, защото знам, че няма как да са истина и копнежът да чуя тези думи е породен от мен самия.

* * *

Добирам се до часа по изкуство в последния момент, като се промъквам и сядам на един празен чин в дъното зад Клей Уитакър. Не съм голям фен на изкуството, но не бяха останали курсове, които да запиша за допълнителни часове по дърводелство. Бях изкарал всичките, така че имах нужда от още един избираем предмет, за да запълня програмата си. За предпочитане някой, който не включва домашни или кой знае каква мисъл. Пътят с най-малко препятствия е добре познат на ботушите ми. Г-жа Карсън ми позволява да мина с предаване на скици на мебели, които обичам, и на онези, които проектирам за изработка някой ден. Понякога рисувам неща, които виждам в антикварни магазини. Неща, които мечтая да имах таланта да направя. Може би един ден. Не съм чак толкова добър, когато става въпрос за рисуване. Ставам. Не съм ужасен, не съм и невероятен. Поглеждам към чина пред мен. Клей Уитакър е невероятен. Той може да направи със скицник и дървени въглища това, което аз бих искал да

правя с дървен материал и инструменти. Взимам раницата си и ровя из нея за снимката, която принтирах от интернет снощи. Едва бях започнал, когато Клей се обръща.

— Какво рисуваш? — той накланя глава, за да получи по-добър изглед на картината пред мен.

Това е мраморна маса от края на XIX век в стил Джордж II. Задачата ни беше да донесем снимка, която да пресъздадем, така че донесох това.

— Маса — казвам аз.

— Един ден трябва да се опиташ да нарисуваш нещо с два, вместо с четири крака.

Рисуването на хора не ме интересува, плюс това, не ме бива.

— Какво рисуваш? — питам аз.

— Кой, а не какво — поправя ме той.

Клей рядко рисува нещо различно от хора. Той е обсебен от човешките лица. Ако аз вечно рисувам мебели, той вечно рисува хора. Дяволски добър е в това. Почти е страховито колко реалистични изглеждат рисунките му. Има нещо тайнствено в скиците му; някак те кара да видиш отвъд самото лице, вътре в него. Виждал съм го да прави дори най-обикновените, най-скупчните лица интересни, по начин, който не мога да опиша. Завиждам на таланта му. Ако нямах нещо мое, което да обичам така, щях да му завиждам безумно. Както и да е, мога да оценя способността му, без да го мразя за това, но знам, че има няколко души в този клас, които не могат. Понякога си мисля, че самата г-жа Карсън е една от тях. Трябва да е някак депресиращо да се налага да учиш някой, който надминава способностите ти на всяко ниво.

Вниманието ми се връща към Клей, когато той издърпва снимка от масата си и ми я подава с широка усмивка на лицето си, сякаш знае нещо, което аз не. Взимам снимката от ръцете му и поглеждам надолу към нея. Не съм сигурен кой съм очаквал да бъде, но това със сигурност не бе момичето, чието лице гледам в момента. Въпреки това не мога да кажа, че съм изненадан. Ако има едно интересно лице в това училище, то това е Настя Кашников, може би просто защото тя никога не отваря устата си, за да разбули мистерията. Взирам се секунда по-дълго, отколкото трябва. Тя гледа като цяло по посока на обектива, но не директно към него. Камерата трябва да е била силно

увеличена към нея, защото не е толкова добре фокусирана и е очевидно, че тя не е знаела, че снимката е била направена.

— Защо тя? — питам, неохотно подавайки я обратно.

— Лицето ѝ е умопомрачително, въпреки всичките глупости, с които го покрива. Ако с това се справя добре, то никога повече няма да има нужда да рисувам друго момиче.

Той се взира в снимката, сякаш си представя как изглежда без грим. Искам да му кажа, че е прав. Как изглежда на тази снимка, е нищо в сравнение с това, как изглежда без следа от грим, с коса далеч от лицето. Такава снимка бих искал, вместо да се налага да разчитам на спомена си за нея, отчаян и потен в гаража си в един часа сутринта.

— Не бих сметнал, че е твой тип.

Отскубвам вниманието си далеч от мислите, които не трябва да имам, и връщам фокуса обратно върху него, така че може би той няма да забележи, но Клей винаги забелязва. Той е изгнаник тук колкото всеки друг и знам, че е и наблюдател. Виждал съм достатъчно от рисунките му, за да знам колко хора изучава, когато не знаят, че гледа. А когато Клей гледа, той вижда и това е най-смуцаващото от всичко.

— Не е нужно пенисът ми да я желае. Само моливът ми.

Той ми се усмихва отново, сякаш знае някаква моя тайна. Най-вероятно е така. Винаги ме наблюдава, сякаш така и не схвана намека да ме остави на мира. Поради някаква причина нямам нищо против. Стои в периферията и като се изключат обидите, които получава от време на време, откакто се призна за гей, си остава незабележим. Връщам се към собственото си скапано рисуване и след това си сритвам задника, когато устата ми се отваря отново.

— Как се сдобих със снимката?

— Мишел.

Името е отговор сам по себе си. Мишел Годишника. Клей е единственият, който не изрича думата годишник след името ѝ, когато го казва. Тя седи с него всеки ден по време на обяд с фотоапарат, който като че ли е сраснат с ръцете ѝ.

— Накарах я да я снима на двора един ден, докато Настя не гледа.

Той свива рамене, изглежда малко виновен, макар не извинително. Използва името ѝ, сякаш я познава и аз се чудя колко добре.

— Ще ти скрита задника, ако разбере, че си я направил.

Тъпо е, че го казвам. Не я познавам достатъчно добре, за да знам какво ще направи, а говоря сякаш е така. Достатъчно силна е, за да скрита задника и на двама ни. Наистина трябваше да скрита моя задник, задето ѝ подадох чаша водка, когато страдаше от махмурлук, но тя се изсмя в лицето ми вместо това, така че какво, по дяволите, знам аз?

— Има много хора, които искат да скритат задника ми — отговаря той небрежно, сякаш това е просто факт от живота.

Вярно е, че много от задниците в това училище искат да го тормозят, но да искат и да го направят са две различни неща. Все още говорят глупости за него, но никой не го докосва и с пръст от осми клас и двамата знаем защо.

Когато майка ми почина, минах през гневната фаза. Това е добре, разбира се, защото гневът е приемлив, когато скърбиш, особено ако си осемгодишно момче. Хората биха направили много изключения за теб. Справих се с моя приемлив гняв с вършене на неприемливи неща, като пребиването на други деца, които ме ядосват. Да ме вбесиш, не беше трудна задача. Бях доста либерален относно това, кое би било достатъчно да ме запали. Оказа се, че дори неприемливите неща, които правех с юмруци, се смятат за приемливи и се пренебрегват.

Фраснах Майк Сканлън в лицето два пъти, защото каза, че майка ми е под земята, изяждана от червеи. Не мисля, че е имало достатъчно останало от тялото ѝ след катастрофата, за да се нахрани някой червей, но не спорих с него. Просто го фраснах в лицето. Насиних му окото и му сцепих устната. Той каза на баща си. Баща му дойде къщи и се скрих зад ъгъла, като слухтах и се чудех колко ще загазя. Но той дори не беше ядосан. Каза на баща ми, че всичко е наред. Заяви, че разбира. Нищо не разбираше, но аз не си навлякох неприятности. И това бе начинът, по който винаги се развиваха нещата.

Единственият път, в който действително ми се наложи да отговарям за действията си, беше онзи, който се случи в училище. Ударих Пол Келър на футболното игрище по време на физическо и мислех, че ще си го получа. Директорът ме извика, което не се бе случвало никога в живота ми. За мой късмет, той също прояви разбиране и се измъкнах с предупреждение и няколко посещения при психолога на училището. Всички деца, които бях удрял, научиха, че никой няма да ме накаже за нещо, което направя. Можех да ги удрям

посред бял ден пред десет свидетели и дори собствените им татковци щяха да им кажат да ме оставят на мира.

Гневната ми фаза приключи по времето, когато стигнах до осми клас, точно навреме за баща ми да получи инфаркт. По това време почти всички ме оставяха на мира. Никой не ми даваше повод да му се ядосам. Тогава един ден се прибирах вкъщи от училище и попаднах на трима, които пребиваха Клей Уитакър. Дори не го познавах по онова време, но те го ритаха сериозно, а аз имах нужда от извинение, за да сритам някого. Имах доста натрупан солиден, оправдан гняв, а те бяха добра терапия. Бяха трима, а аз не бях най-голямото дете наоколо. Трябваше да могат да ме размажат на тротоара без дори да се изпотят, но се водеха от обикновена злоба. А аз бях изпълнен с чиста, неподправена ярост.

Клей седеше на земята, когато другите деца най-накрая избягаха. Бях ранен и без дъх, така че и аз седнах, защото не знаех къде да отида и не ми пукаше дали някой друг ще дойде да ме търси. Никой не го направи. Вероятно щях да ударя и тях. Клей не каза благодаря, или нещо друго по този въпрос, което беше добре, защото не заслужавах никакви благодарности. Не го направих за него. Нямаше никакви благородни намерения.

Не ме интересуваше дали ще имам проблеми. Не ми пукаше за Клей Уитакър, седнал на няколко крачки от мен, окървавен и плачещ. Просто не ми пукаше. Това беше последният път, в който ударих някого. След този ден реших да изчакам, докато някой ми даде добър повод. Но това нямаше значение, защото всички вече бяха научили, че ще ми се размине, ако го направя. Дори не бях сигурен какъв би трябвало да е един добър повод, но реших, че ще разбера, когато му дойде времето. А може би никога нямаше да го направя.

Не казах и дума на Клей преди най-накрая да се изправя и да тръгна към дома и никога не сме говорили за случилото се. Бях свикнал хората да не ме притесняват, но след този ден, никой не притесняваше и Клей Уитакър.

— Започвам да разбирам чувството — промърморвам и той знае, че не съм сериозен, но вдига ръце и схваща намека.

— Чудесно. Ще те оставя на много неустоимата ти маса. Аз ще рисувам едно момиче — казва той самодоволно и се обръща, за да отвори скицника си.

ГЛАВА 12

Настя

Бях свикнала да използвам излишното време, за да мисля за това, което щях да направя през следващите приблизително двадесет години. Обикновено беше свързано със свиренето на пиано в концертни зали по целия свят. Което би означавало много пътешествия, включващи престои в приказно бляскави хотели с приказно пухкави кърпи и още по-пухкави халати. Както и невероятно секси, музикално надарени, достойни за припадък принцове, които щяха да обикалят света с мен и неизбежно, и обсебващо да се влюбят в мен. Защото това се случва. Щях да бъда почитана за таланта, който наследих по бащина линия и за красотата, която произлизаше от семейството на майка ми. Щях да нося елегантни рокли в цветове, които дори още не са представени и всеки щеше да знае името ми.

Сега прекарвам времето си, мислейки какво ще направя през следващите приблизително двадесет часа и се надявам то да включва нещо подобно на сън.

* * *

Имах възможността да тичам всяка вечер в продължение на седмица. Времето ми сътрудничесе. Краката ми се завърнаха. Напрягам се повече, отколкото трябва, но не съм повръщала от втората вечер. Тялото ми си спомня. Най-добрата част е, че мога да се изтощя, да се отърва от всичко, натрупано през деня, така че да мога да спя. Все още не мога да го направя без тетрадките, но тичането помага. Дава ми нещо, или може би по-точно ми отнема. Не ми пука. Знам, че завися твърде много от тичането, но това е едно от малкото неща, на които мога да разчитам. Упражнения, тетрадки и омраза. Нещата, които не ме разочароват.

Сега знам пътя си около улиците. Мога да обърна внимание, без наистина да го правя. Запомнила съм заобикалящия шум. Знам какво принадлежи и какво не. Знам къде тротоарите са неравни, къде паважът е бил притиснат от корените на някое ядосано дърво. Умът ми се е научил какво да очаква, независимо какво ще му поднесе нощта. Излизам по едно и също време всяка вечер, но никога не тичам по един и същи маршрут два пъти. Ако ми се наложи, мога да се прибера у дома по дузина различни начини от всяка посока. Не ми е удобно. Никога отново няма да се чувствам удобно, когато напускам къщата, но се чувствам подготвена и това е по-добре от последния път и повече, отколкото мога да очаквам.

През последните шест нощи умишлено избягвах къщата с бледожълта мазилка на Коринтиън Уей — онази с постоянно отворения гараж. Тичам покрай улицата всяка вечер, но не мога да пренебрегна притеглянето, което чувствам, да хвърля поне един поглед надолу по пътя откъм завоя. Съдейки по светлините, мога да кажа дали вратата на гаража е отворена, или не, и до сега не съм се разочаровала. Никога не е затворена, независимо от часа. Винаги се чудя какво ли ще каже, ако се появя там отново. Знам, че няма да е много, но във всеки случай се питам какви биха били думите. Щеше ли да каже нещо? Щеше ли да ме пренебрегне и да продължи да работи, сякаш не съм там? Щеше ли да ме изгони? Или да ме помоли да остана? Не, знам, че няма да го направи. Джош Бенет не моли някой да остане. Можех да изляза със стотици възможности, но наистина не мога да предполагам коя от тях би била най-близо до реалността. И тогава, само за един миг, губя фокус. Спирам да мисля за това какво би ми казал той и започвам да размишлявам какво бих му казала аз. Това е моментът, в който притискам краката си твърдо и бързо в обратната посока. И бягам далеч от Коринтиън Уей и абсурдните ми, саморазрушителни мисли.

Връщам се обратно в къщата на Марго в 21:25 и се насочвам право към банята. По време на този душ си говоря повече, отколкото от месеци. Сред безопасността на празната къща, под мълчанието на течащата вода, си напомням за всички усложнения, до които ще се стигне, ако си отворя устата. Опитвам се да изкарам всички думи от организма си. Казвам на Итън Хоул, че е тъпак, докато си представям нанасянето на перфектно изпълнен шотей^[1] право в лицето му. Или една вилица в окото му, което е също толкова привлекателно. Казвам

на г-ца Дженингс, че противно на схващането, Бах не е бил продуктивен от Телеман, просто е по-известен. Казвам на Дрю коя от сваляческите му реплики работи най-добре и върху кого наистина да ги използва, вместо да ги губи върху мен. Казвам на татко, че все още може да ме нарича Мили, защото макар прякорът да е скапан, той го кара да се чувства щастлив, което кара мен да се чувствам щастлива, по начин, който вече не мога да постигна. Казвам на терапевтите си „благодаря ви“, но нищо от това, което правят, или говорят, или ме карат да говоря, няма да помогне. Говоря, докато водата става студена и гласът ми се чувства прегракнал от прекомерна употреба. Надявам се, че това е достатъчно, за да ми помогне да държа устата си затворена. Не съм казвала дори дума на друг жив човек от четиристотин петдесет и два дни. Пиша моите три и половина страници, скривам тетрадката си и пропълзявам в леглото, знаейки колко близо съм била до това да не ги направя четиристотин петдесет и три.

* * *

Справям се прилично с избягването на Джош в училище. Като изключим петия час, единственото време, през което ми се налага да го виждам, е в часа по дърводелство, който винаги е смиряващо преживяване, тъй като всички в класа знаят как да работят с дървесина и електрически инструменти, докато аз съм късметлийка, ако разпозная дори чука, а понякога и това не мога. Онзи ден онова хлапе, казваше се Ерол, ме помоли да му подам един и когато го направих, той ме погледна, сякаш съм идиот. Явно има четиристотин вида чукове и аз му дадох грешния. Сега никой дори не ме моли да му подам нещо.

Бих могла да се опитам да се откажа от този клас, но реших сама да избирам битките си с ръководството и работилницата беше по-малкото зло в сравнение с „Реч и Дебати“ и „Въведение в музиката“. Между тези два часа реших, че бих могла да преживея Дебатите, откакто г-н Трент ми каза, че мога да изкарам оценка, като правя изследвания и намирам преводен материал. Плюс това имам на разположение умопомрачително сексапилния Дрю, който да ме развлича, а аз приемам всяко развлечение, което мога. И ако трябва да

съм напълно честна със себе си, което обикновено избягвам, знаех още от първия ден, че незабавно трябва да се махна от „Въведение в музиката“. Този час беше дефектна линия, минаваща точно под повърхността на нестабилния ми ум. По-скоро бих го избегнала, а аз съм добра в избягването.

Освен това да бъда помощник-учител в петия час, който г-жа МакАлистър води, беше по-забавно, отколкото можех да се надявам. Той е като училищен еквивалент на гледането на Биг Брадър; мога да следя драмата, а тя не е никак психически натоварваща. Дрю присъства заедно с Джош, боклукът Итън, тъпанарът Кевин Ленърд и онова грубо момиче Тиърни Лоуел, с която Дрю спори непрекъснато. Не мисля, че и тя ми е голям фен. Не ми го е казвала директно, но ме гледа кръвнишки, сякаш прекарвам свободното си време, убивайки кученца, така че просто предполагам.

Всъщност работилницата наистина не е толкова зле, макар и да ме кара да се чувствам нелепа и безполезна през по-голямата част от времето. Никой не ме притеснява и г-н Трент не очаква от мен да направя много. Джош очевидно е някакъв бог там. Обикаля сякаш е построил мястото. Трябва да му прекарат специална телефонна линия в работилницата, защото всеки път, когато телефонът звъни, се случва едно и също: Търнър отговоря, след това извиква Джош и Джош си тръгва. Постоянно го изпраща някъде. Рафтовете се нуждаят от поправка? Обади се на Джош Бенет. Чекмеджетата заяждат? Вземи Джош. Нуждаеш се от изцяло изработени, направени по поръчка мебели за столовата? Джош Бенет е твоят човек.

Просто не го моли да говори. Не ми е проговарял от деня, в който ми каза, че няма да ме накара да се преместя от масата му — добронамерен деспот, такъв е той. Аз очевидно не съм му казвала нищо.

---

[1] Термин за удар с длан в киокушин каратето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Джош

Дрю влиза около десет минути след единадесет в неделя преди обяд. Забравих да заключа вратата, когато излязох, за да взема вестника сутринта, така че той влезе направо. Трябва да се откажа от глупавото нещо. Не го чета. Още една следа, че дядо ми живее тук. Опитах се да го убедя да го чете онлайн, но той не искаше и да чуе. Каза, че му харесва усещането за вестника в ръцете му и миризмата на хартията. Аз мразя начина, по който усещам вестника и харесвам миризмата му още по-малко. Отбелязвам си днес да се обадя и да прекратя доставката му. Не искам да ми се налага да виждам още един на алеята ми.

— Какво става? — питам, докато Дрю влиза вкъщи.

— Сара. Вкъщи. Момичета. Твърде много — въздъхва той, излягайки се върху дивана и вирайки се в тавана.

— Не мислех, че в твоя свят съществува нещо като *твърде много момичета*.

— Когато става въпрос за приятелките на Сара, правя изключение.

— Никога не правиш изключения.

— Ок, истина, но трябва.

Не го виня. Приятелките на Сара са досадни. Изглеждат добре, но всичките са наясно с това, което намалява привличането. Те представляват всичко, което не мога да понасям в момичетата от училище, и Сара се превърна в една от тях. Предполагам, че съм късметлия, задето ги плаша, защото обикновено след първоначалния им опит да флиртуват, те осъзнават, че няма да получат отговор и не повтарят.

— Вече заби поне три от тях. Най-накрая научи ли си урока?

— Мисля, че най-накрая те научиха своя. Плюс това, Сара тропна с крак и каза повече *не* с нейни приятелки. Забранени са.

— Наистина ли вярва, че ти ще започнеш да изпълняваш?

— Тя тропна с крак. *Забранено ми е.*

— Колко ли ограбени трябва да се чувстват?

— Не ми се подигравай. Вярно е. Аз съм като ритуал по съзряването.

— Защо си тук?

— Казах ти. Не мога да остана в къщата. Чувствам, че нивата ми на тестостерон падат само след секунда там.

— Да, но защо си *тук*?

Обикновено моят дом не е първото място за бягство, когато Дрю има нужда да се разкара от своя. Беше преди няколко години, но вече не е. Мисля, че има нещо общо с факта, че притежавам У-хромозома.

— Няма къде другаде да отида.

— Може да занесеш някакъв чист алкохол на Настя. Отиди и отпрати предложението си за мир.

— Няма да отида там сам. Никога няма да открият тялото ми.

— Отказваш се толкова скоро? — има стотици други момичета, след които може да тича, просто не мога да разбера защо избра точно нея.

— Не. Просто трябва да сменя тактиката. Идеи?

Нямам никакви идеи, но и да имах, не бих му помогнал. Въпреки това имам въпроси, които, изглежда, се увеличават с всеки изминал ден.

— Как мислиш, защо не говори?

— Никой не знае. Атакувах я с част от любимия ми арсенал и съдейки по погледа, който получих, мисля, че няма проблем с разбирането на английски. Аз гласувам за липса на гласни струни.

Знаех със сигурност, че не е истина. Тя се смя, когато беше тук, с пълноценен смях. Проверих го — нуждаеш се от гласни струни, за да произнесеш такъв звук и знам, че не е това. Може би все пак става въпрос за физически проблем. Не знам нищичко за нещо подобно, но нещо ми подсказва, че проблемът не е физически и това ме кара да се чудя дори повече. Каква причина може да има някой, за да не говори? Някога говорила ли е? Може би никога не е изричала нито дума. Не знам. Но съм наясно, че обръща внимание, наблюдава всичко през цялото време дори когато не гледа. Не мисля, че пропуска дори едно проклето нещо. Това би ме уплашило, ако не го разбирах. Чудя се дали

вижда неща, които аз пропускам, но не е като да ми каже, пък и аз никога не бих попитал така или иначе.

— Не изглежда твоя тип — отбелязвам аз.

С редки изключения Дрю се насочва по скучни, сладки и популярни маршрути. Когато се отнася до женския пол, той е като път с най-малкото съпротивление и за негово щастие този път го е довел до почти всяко момиче в училище. Не мисля, че някога е бил отрязван, въпреки че всички са наясно с репутацията му и той никога не е правил нещо, за да я прикрие. Никога не е вадил любовната карта и не се е преструвал, че има някакви чувства към момиче, за да преспи с него. Не му се е налагало. Те го правят независимо от това, без никакво емоционално убеждаване от негова страна. Сами осигуряват тази част от връзката.

Повечето момичета вярват, че ще бъдат единствената, с която той ще остане накрая, но това никога не се случва. Човек би си помислил, че поне една от тях ще го предизвика публично, ще се опита да го накара да поеме отговорност и да го притежава, но никоя от тях не го прави, защото в края на деня знаят, че Дрю е направил това, което прави, и повечето осъзнават, че не е трябвало да вярват във фантазията за поправилия се задник.

Бих искал да го обвинявам, но е трудно, когато той не отрича и не се извинява. Дрю е това, което е. Или го приемаш, или не. Не можеш да върша това, което той прави, макар да ме привличаше донякъде. Бих излъгал, ако кажа, че не е нещо, за което съм мислил, но това е твърде много отговорност за мен. Прекалено много чувства идват от тези момичета, а аз не съм добър в тяхното отклоняване. Докато Дрю се отърсва директно от тях. Сълзите, обидите и горчивината дори не го вълнуват. Притежавам достатъчно отговорност и не желая да се тревожа за чувствата на който и да било друг. Прогоних моите собствени много отдавна и да бъде проклет, ако ми се наложи да се справям с нечии чужди.

— Тя е жена. Секси е. Изискванията са изпълнени — казва той направо.

— Изглежда, че тя те мрази.

Изглежда, че тя мрази всички, но не се тормозя да го изричам. Наистина се опитвам да разбера защо той си губи времето с това

момиче. Не е типично за него. Трябваше да се е отказал преди известно време.

— Това означава, че е предизвикателство.

— Точно така. Да се упражняват усилия, не е ли поход срещу личната ти философия.

— Така е, но може би влизам във фаза на личностно израстване. Опитвам се да се усъвършенствам.

Потискам смеха си или друг задавен звук. Не съм сигурен какво е.

— Липсата ти на вяра е обидна. Освен това не всеки от нас разполага с нещо сигурно в задния си джоб, което не изисква усилия.

Дрю поглежда преднамерено към мен. Не мога да го оспоря. Няма смисъл да се правя на нещо повече от другите, когато не трябва да се притеснявам дали едно момиче ще прави секс с мен.

Имам Лий, макар че не е наоколо толкова често, колкото сме свикнали, защото е в колеж, но това само прави нещата по-лесни. Само на няколко часа път оттук е и се отбива винаги, когато си е у дома за празниците или почивните дни. След което си тръгва отново. Не ми казва, че ме обича и не ме пита дали аз я обичам. Не съм влюбен в нея и никога няма да бъда. Ние имаме лесна, изключваща емоционалност уговорка — използваме се един друг и след това се прибираме у дома. Толкова перфектно е, колкото ситуацията го позволява. Дори да нямах Лий, мисля, че не бих бил толкова отчаян, за да потъна до нивото на Дрю. Доста ми харесва да ми пускат, но като се познавам, ще се почувствам като дръвник и накрая ще взема да ходя с момичето в продължение на месеци от чувство за вина.

— Няма да ме съдиш. Всъщност в светлината на новооткритата ми цел за самоусъвършенстване ще победя страха си да не бъда одран жив, и отивам в къщата ѝ точно сега — Дрю скача от дивана и се отправя към вратата.

— Успех с това — казвам аз, без ни най-малко да го мисля наистина.

* * *

Прекарах остатъка от следобеда отдаден изцяло на различни степени на отбягване. Най-накрая вдигнах телефона и отмених доставката на вестника — нещо, което не бях сигурен дали действително ще направя. След това реших, че щом съм тръгнал да се разправам с разни неща, то ще се обадя в хосписа и ще ги накарам да дойдат да си вземат болничното легло, което бяха доставили за дядо ми преди два месеца. Той си отиде преди две седмици, но въпреки това имам чувството, че е минала цяла вечност. Ако нямаше толкова много телефонни разговори за правене, вероятно щях да се зачудя дали изобщо някога е бил тук.

Когато приключвам с хосписа, поглеждам към телефона и си мисля да се обадя на дядо ми. Мислех да му звънна вчера и онзи ден и по онзи ден. Но всъщност не го направих. Разговарях с него миналата седмица и беше гадно. Той е сто пъти по-зле, откакто си тръгна оттук. Умът му вече не е неговият. Принадлежи на оксикодона и морфина и на всеки друг убиец на болката, който изпомпват в него, за да направят нещата по-лесни. Дори да му говоря, вече не говоря на него. Тялото му е на другия край на телефона, умът му е цял, но си е отишъл. Почти мога да чуя как мозъкът му се опитва да обработи думите, докато му говоря. Той не може да извлече смисъла от казаното и знам, че го разстройвам, и ако има някаква част от сърцето ми, останала неразбита, тя се разпадна заедно със загубата на ясното му съзнание. Все пак понякога съм егоист и независимо от всичко му се обаждам. Заради себе си. И говоря. Разказвам му неща, които не бих споделил с друг жив човек, защото знам, че когато затворя, ще бъде сякаш не съм разговарял с никого.

Дори последният ни истински разговор, който имахме в събота вечерта, преди прачичо ми и съпругата му да дойдат да го вземат, беше опетнен от лекарствата. Даде ми съвет, за който смяташе, че все още ми е необходим. Каза ми да седна на дивана, а той се настани в креслото срещу мен по начина, по който го правеше в продължение на години, когато ми предаваше каквото и да е парченце мъдрост, от което чувстваше, че се нуждая в този момент от живота ми. Никога не слушах наистина, защото не вярвах, че се нуждая от мъдростта му. Онази нощ аз седнах и слушах. Бих слушал всичко, което искаше да ми каже. Бях алчен за това, отчаяно се нуждаех от каквито и да било

думи, които са му останали да ми даде, макар и да ги бях получил през размътената от лекарства мъгла.

Той ми каза много неща онази нощ и аз запомних всичките. Говореше ми за жени и неппростими неща, люлка на веранда и червена тухлена къща и спомени, които още не са съществували.

* * *

Трябва да бъда у Дрю за вечерята в 18:00, което означава, че сега трябва да се изкъпя и да намеря някои по-хубави дрехи, които да облека. Майката на Дрю обича, когато човек се облече добре за неделната вечеря. Не е любимо нещо, но според г-жа Лейтън хубавите дрехи превръщат вечерята в специална, затова го правим. Опитах се да се измъкна, но тя не ми позволи. Не съм ходил на неделната вечеря от три седмици. Не я мразя. В действителност през повечето време се забавлявам. Храня се с истинска храна, която не се налага да готвя, а Дрю не се държи като кретен около семейството си. Просто когато отида там, се чувствам като в епизод от „Улица Сезам“, заклещен в горната част на екрана на телевизора, докато те пеят, че едно от нещата просто не принадлежи тук^[1]. Нормалността на това само ми напомня в детайли колко прецакан в действителност е животът ми. Мога да стоя тук цял ден, мислейки за всички причини, поради които да не отида, но знам, че не мога да се измъкна, затова го преглъщам, измъквам някакви прилични дрехи от гардероба и скачам под душа.

---

[1] Препратка към песента „One of these things“ от детското предаване „Улица Сезам“, в която се пее „едно от тези неща не е като другите“ и е с образователна цел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Настя

В ръката и китката ти има двадесет и седем кости. Двадесет и две от моите бяха счупени.

Ако си говорим честно, ръката ми е някакво чудо. Пълна е с пластини и винтове и дори след няколко операции все още не изглежда както трябва. Но работи по-добре, отколкото бяха очаквали. И не е като да не мога да правя нищо; тя просто не може да върши единственото нещо, което искам. Нещото, което ме прави това, което съм.

* * *

Никога не съм имала голям социален живот, дори и преди. След училище времето ми минаваше в музикалния салон или в частно обучение, а съботите си прекарвах, свирейки на пиано по сватби. Имаше пъти по време на сватбения сезон, когато ходех на по три сватби на ден. Излизах, тичайки от църквата, мятах се в колата, в която ме чакаше майка ми, и бързах към следващата. Понякога беше истинска лудница и рядко имах свободен уикенд, но парите бяха страхотни, необходимото време минимално и беше лесно. Повечето сватбени организатори и булки не бяха много оригинални. Имах около пет песни, които се въртяха; стандартните, които може да чуете на всяка сватба. Можех да изкарам някоя от тях дори и докато спя. Имах три рокли, които сменях точно като музиката; всичките бяха консервативни и момичешки официални в различна степен, които подбирах в зависимост от самата сватба. Чудя се какво ли биха направили, ако отида някъде облечена така, както обичам да се обличам сега.

Когато не свирех по сватби, свирех по молове и ресторанти. В началото бях красива малка новост. Всички ми се радваха. Не знам дали някой изобщо знаеше името ми; наричаха ме просто малката

пианистка от Брайтън, което беше добре, защото аз бях точно това. Щом пораснах, всички бяха свикнали да ме виждат тук или там, но когато започвах в началото, когато бях на около осем години, хората обикновено се заглеждаха невярващо. Бях облечена в малка рокля с волани и косата ми винаги бе вързана назад с панделка в тон с роклята. Усмивах се и свирех Бах или Моцарт или каквото и да е изтъркано музикално предпочитание, което имаха. Всички ме познаваха и хората винаги ръкопляскаха, щом свърших и ме поздравяваха, където и да ме срещнеха. Обичах всяка секунда от това.

До времето, когато бях принудена да спра, имах доста натрупани пари. Събирах ги, за да платя за лятната музикална консерватория в Ню Йорк, по която точех лиги от три години и най-накрая бях достатъчно голяма, на петнадесет, за да кандидатствам. Родителите ми казаха, че ако искам да отида, трябва да работя за парите, но това беше шега, защото да работя, означаваше да свиря, а свиренето никога не е било работа за мен. Между това и училището и частното обучение и рециталите, не ми оставаше много време за социален живот, но това беше малка саможертва. Освен това, ако трябва да съм честна, вероятно не бе никаква саможертва. Не ходех по партита и бях прекалено малка, за да шофирам. Харесвах Ники Кериган, но това, което правехме, беше многократно да се взираме един в друг и да поглеждаме встрани.

Нямах много приятелки, с които да вися по моловете, а майка ми купуваше повечето ми дрехи. Дори на петнадесет бях по-млада от петнадесет. Стилът ми бе неделно училищен шик. Малкото приятели, които имах, бяха като мен. Прекарвахме цялото си свободно време, упражнявайки се, защото това бяхме ние. Пианистки. Виолистки. Флейтистки. Това беше нормално. Оценките ми не бяха страхотни и бях пълната противоположност на популярна, но всичко беше наред. Бях по-добра от това да бъда нормална. Никога не ме е интересувало да бъда нормална. Исках да бъда изключителна.

Нормалните хора имаха приятели. Аз имах музика. Нищо не ми липсваше.

Сега ми липсва всичко. Музиката ме преследва; музика, която мога да чуя, но никога няма да мога да свиря отново. Мелодии, които ми се надсмиват нота по нота, подигравайки ми се със самия факт, че съществуват.

Все още имам всички пари, които спестих за консерваторията. Имах повече от достатъчно, но никога няма да мога да отида. Прекарах онова лято, влизайки и излизайки от болници, възстановявайки се, във физическа терапия, учейки се да вдигам монети, поставени върху една маса, и с терапевти, обсъждащи защо съм бясна.

По онова време бях възстановила достатъчно контрол върху ръката си, че вероятно бих могла да издрънча нещо по пианото, ако се опитам, но никога нямаше да е така, както бе преди, както трябваше да бъде. Музиката трябва да се лее, така че да не можеш да кажеш къде свършва едната нота и къде започва следващата; музиката трябва да е изящна, а в лявата ми ръка няма никакво изящество. Там има метални винтове, увредени нерви и натрошени кости, но никакво изящество.

Днес е неделя и няма къде да ходя. Никога не съм имала сватби в неделя, но обикновено прекарвах сутрините в Лутеранската църква, ако им потрябвам. Не съм била религиозна; беше услуга към една от приятелките на майка ми, затова ходех. Следобедите обикновено свирех на пианото в един мол извън Нордстром. Вечер се упражнявах със сериозните неща и понякога си пишех домашните.

Сега домашните са почти единственото нещо, което трябва да правя, така че ги пиша като по чудо. Но все още не ме бива много по тях.

Марго прекарва следобедите си при басейна, докато не стане време да тръгва за работа. Аз не мога да се пека. Не се съчетава добре с полупрозрачната ми кожа, освен това не ме бива да стоя мирно на едно място. Ще се поляя с лосион за слънце, ще сплета косата си и ще плувам, докато краиците ми не могат да се движат повече. Следобедите не мога да тичам, така че това е добра алтернатива.

Едва на двадесет и петата дължина съм, когато вдигам глава от водата и виждам Марго да стои до края на басейна до вечно ухиления Дрю Лейтън. За миг оставам смаяна, чудейки се откъде знае къде живея. Тогава си спомням, че ме взе оттук за онова злополучно парти миналата седмица. Няма никакъв шанс да изляза от басейна напълно мокра и почти гола пред него. Може и да ходя на училище полугола, но полугола и почти гола са две напълно различни неща, и няма начин да изляза от басейна и да му покажа разликата, облечена в малките си бикини. Достатъчно лошо е, че съм без никакъв грим, но няма какво да направя за това сега, така че трябва да го преживея. Грабвам

слънчевите си очила, които съм оставила в края на басейна и се опитвам да стоя възможно най-далеч от него.

— Аз съм лелята на Настя — представя се Марго на Дрю. — Предполагам, че двамата се познавате.

Тя се обръща и се усмихва многозначително към мен. Още от първия ден не е спирала да ме подтиква да си намеря приятели и да изградя социален живот, така че сигурно това е безкрайно вълнуващо за нея. Дрю разпръсква момчешкия си чар по начин, който, сигурна съм, му е спечелил доверието на много подозрителни майки. Вероятно ще му се наложи да се потруди малко повече с Марго. Тя е по-млада и сладка и е свикнала да флиртуват с нея. Не е сляпа за игричките му. Въпреки това подозрението ѝ е засенчено от желанието ѝ да имам някакъв живот. Тя се отдалечава, оставяйки ме с него и се връща на стола си към броя на Космополитън. Но въобще не може да ме заблуди. Знам, че се напруга да чуе всяка наша дума.

Ако не бях вкопчена в капан в басейна от степената си на голота, бих могла да се насладя на ситуацията малко повече. Сега Дрю не може да използва арсенала си от сексуални намеци върху мен, когато леля ми е тук. Той сваля обувките си и сяда на ръба на басейна, потапяйки краката си във водата.

— Мисля, че си понесох наказанието. Сега трябва да ми простиш.

Аз просто се вирам в него. Дори не се мъча да сменя изражението си. Трябва да се постарая малко повече, за да ме накара да похабя някое изражение за него.

— Цяла седмица дори не си ме погледнала. Съсипваш репутацията ми.

Имам усещането, че вече дори ядрена бомба не би могла да унищожи репутацията му, да не говорим за седмица без вниманието ми, но оценявам това, че се постарая.

— Нека ти се реванширам. Ела на вечеря вкъщи. Тази вечер.

Това ме прави подозрителна и съм напълно убедена, че си личи. Невинността не подхожда на Дрю. Не си подхожда с чистия неподправен секс, който се разнася от порите му. Срецам погледа му и зачаквам уловката.

— Дори няма да ти се наложи да си сама с мен. Цялото ми семейство ще е там.

Той вероятно си мисли, че това е печелившата му карта. Не е. Нямам нищо против родителите. В действителност преди се справях доста добре с тях. Сега вероятно не чак толкова, но не те ме притесняват. Сестрата е тази, до която не се доближавам. Тя вече ме набеляза. Дори преди нежеланите героични напъни на Джош Бенет в двора на училището, и не бързам да се хвърля в окото на тази буря отново, пръквайки се на семейната вечеря под ръка с брат й. Няма начин. Няма да се случи. Никога.

— Сигурна съм, че ще дойде с удоволствие — изрецитирва Марго над списанието си. Дотук с преструването, че не подслушва. Предизвикателното ми осъждане продължава цели три секунди. — Трябва да ходя на работа. Няма смисъл да стоиш тук и да вечеряш сама.

Благодаря ти, Марго. Изпращам й усмивката си, която пазя за смъртните си врагове. Тя ме поглежда, лицето й е самото възплъщение на невинността, а очите й са пълни с дяволитост. Знае, че ме е притиснала в ъгъла. По дяволите, самопредизвиканата мълчаливост. Това дали изобщо е дума? Без значение. Поклащам глава, но не мога да предложа извинение и нямам такова, макар че съм сигурна, че мога да измисля нещо правдоподобно: домашно, чистене на подлоги в местния старчески дом, холера. Обаче те всички остават затиснати в гърлото ми, докато гледам безпомощно как плановете ми за вечерта са решени от бъркащата ми се леля и един самоуверен тийнейджър. Марго знае, че нямам нищо за вършене, а Дрю няма намерение да ме остави да се измъкна. Той скача на крака веднага, измъквайки се преди плановете да могат да се променят.

— Вечерята е в шест. Ще те взема в 17:45. Облечи нещо хубаво. Майка ми обича да се преструваме веднъж седмично, че сме цивилизовани.

Той се усмихва съзаклятнически на Марго. Знае, че трябва да благодари на нея за това. Не е тайна, че ако имам право на избор, никога няма да се съглася. Бясна съм на себе си. Сама си изкопах този гроб. Отказвайки се от говоренето, се отказваш и от свободната си воля. Чудя се какво ли ще си помисли Марго, ако знае истината за Дрю Лейтън — секс вулкана, на който току-що ме пожертва.

— Не ставай. Ще заобиколя къщата. Приятно ми е да се запознаем — той се обръща отново към мен. — Ще се видим по-късно.

— Звучи като заплаха.

* * *

Само ако Марго не беше чула звънеца, щях да съм напълно щастлива, удобно сама тази вечер, точно както трябва да бъда. Нямах да съм в затрудненото положение, в което съм изпаднала сега, в пет часа, взирайки се в гардероба си, чудейки се какво да облека за неделната вечеря в дома на някой, който не ми е гадже. Прекарах следобеда, редувайки решението си да откажа да отида с това, да измисля нараняване, което ще ме отърве от необходимостта да присъствам.

Щом съдбата ми беше решена, прекарах по-голямата част от деня в кухнята, приготвяйки трипластова шоколадова торта. Майка ми би имала цял набор от думи, ако се появя в дома на някой за вечеря с празни ръце, а десертите са почти единственото нещо в репертоара ми. Избягвах неизбежното възможно най-дълго, но освен ако не планирам да бъда облечена с кърпата, с която съм се увила, трябва да избира нещо. Времето ми изтича.

Верен на думата си, Дрю почуква на вратата точно в пет и четиридесет и пет. Малко съм изненадана, че не надува клаксона на колата си, в очакване да изляза, тичайки. Това няма да се случи. Колкото и да ме боли да го призная, той притежава доста добри обноси. Вероятно така е по-лесно да се вмъкне в гащичките на някое момиче. Не бих му имала прекалено много доверие.

Взимам тортата и я задържам пред тялото си, сякаш това в действителност ще попречи на Дрю да види какво съм облякла: обикновена рокля без ръкави с много малко заоблено деколте и леко разкроена пола, с дължина малко над коляното ми. Това е най-консервативното нещо в гардероба ми. Майка ми го купи, преди да замина, заедно с още няколко рокли, които никога не нося. Запазих я, защото е черна, но това е единствената причина. Чувствам се, сякаш отивам на интервю за работа. Не мисля, че изобщо е подходяща за неделна вечеря, но вероятно е по-добра от нещата, които нося на училище.

Той отворя вратата на колата и аз сядам с тортата в скута си.

— Нямаше нужда да правиш това — кимва Дрю към тортата. Аз свивам рамене. Нямах нищо против. Харесва ми да имам извинения да пека, а нямам такива често тези дни, което означава, че все още готвя, но изяждам почти всичко сама. Захарта има много специално, голямо място в моята пирамида с храни. — Обаче ще си спечелиш точки пред майка ми. Тя е бременна. Отново — казва той многозначително — и обича шоколад.

След около десет минути спираме на алеята пред къщата на Дрю. Живее няколко километра надолу по пътя от къщата на Марго. Той паркира колата и изключва двигателя, но не помръдва да излезе. Изглежда му е неудобно, което кара мен да се чувствам неловко. Надявам се да не започне да ме сваля пред къщата на родителите си, защото ще се ядосам и тортата вероятно няма да оцелее. Обръща се към мен и поема дълбоко дъх. Не се усмихва и когато проговаря, тонът му е съвсем различен от това, с което съм свикнала. Наперената самоувереност я няма и това ме изнервя. Свикнала съм с безочливата му самонадеяност. Подготвена съм за нея и това ни поставя на едно ниво, тъй като никой от нас не е истински.

— Наистина съжалявам — искреността на думите му ме хваща неподготвена.

Щях да съм готова за пряко нападение или креативни свалки, но съм напълно неподготвена за искреното извинение, което получавам. Може би това е новият му подход. Той обръща очи към сенника и аз съм доволна, защото съм по-спокойна, когато не гледа към мен.

— Беше в безопасност с Бенет, нали знаеш. Джош е най-добрият човек, който познавам. Не бих те оставил никъде другаде. Знам, че е скапано и вероятно трябваше да те заведе у вас и да се погрижа сам за теб, тъй като донякъде вината за това беше моя. Ако имам два избора, обикновено залагам на грешния, но не го правя, за да съм задник. То просто ми идва отвътре — той спира да говори и стоим в мълчание около минута, преди отново да ме погледне. — Добре ли сме?

Накланям глава и се вглеждам в него. Така ли е? Да, мисля, че сме добре. Колкото и да ми се иска да поставя под въпрос мотивите му, желая да вярвам, че не е изцяло ужасен човек. Тогава поне ще имам извинение, за това, че не мога да не го харесвам.

— Достатъчно добре? — опитва той.

Кимам. *Да, достатъчно добре.*

— Достатъчно добре — повтаря Дрю без въпрос този път и в гласа му отново се появява лекота. Стойката му се отпуска и сякаш се успокоява. Отново е на позната територия. — Нека влезем, преди да се поддам на фантазията си да те покрия цялата с тази торта и да оближа сметаната.

Вглеждам се в него. Донякъде се радвам, че този Дрю се върна. Завъртам очи и поклащам глава. Той свива рамене примирен.

— Извинявай. Природата е кучка. Мога да се боря с нея само толкова.

Той заобикаля колата, отваря вратата ми и предлага да вземе тортата, но аз поклащам глава. Трябва да я държа. Вкопчвам се в нея, сякаш е спасителна жилетка, докато вървя към къщата, надявайки се, че лявата ми ръка няма да избере точно този момент, за да се разтрепери и да ме накара да я изпусна. Трипластова торта с пълнеж от фъдж, украсена със спирали от черен шоколад, вероятно е прекалено много, но се надявам, че ще свърши работата си и хората ще забележат нея вместо мен.

Влизаме в едно фоайе с висок таван, което преминава в прекрасно обзаведена дневна. Стаята е идеално чиста. Чувствам се, сякаш трябва да сваля обувките си, за да не надерат берберския килим, но това вероятно ще изглежда странно. Освен това, колкото и да нараняват краката ми, те ме успокояват. Бях свикнала да свиря пред публика, а сега се крия зад една торта и обувки с висок ток. Дрю ме повежда през официалната трапезария. На масата може да седнат поне десет души. Тя вече е наредена с китайски порцеланов сервиз и платнени салфетки, сгънати под формата на лебеди. Дрю трябва да е забелязал как оставам с отворена уста.

— Казах ти, че майка ми обича да се преструва веднъж седмично, че сме цивилизовани — цивилизовани е едно нещо. Това е съвсем различно. — Обикновено не е толкова лошо. Мисля, че се престара малко, защото й казах, че ще те доведе. Обикновено сме само ние и Джош. А той не се брой за гост.

Какво, по дяволите? Не съм сигурна заради коя част от това кратко обяснение да се паникьосам първо: дали частта, където майка му очевидно се е подготвила за пристигането на кралицата заради мен, или частта, в която Джош Бенет се очаква да присъства. И двете са еднакво ужасни, но мисля да отсъдя в полза на Джош. Колкото и да се

страхувам от внимателния оглед на майката на Дрю, малко по-лошо е да си представя да се храня на една маса срещу момче, което е чистило повръщането ми и ме е гледало как свалям сутиена си и го хвърлям през стаята. Прекарах по-голямата част от следобед, откачайки от това какво да облека и ужасена, че трябва да застана лице в лице със сестрата на Дрю. Мисълта, че Джош Бенет може да е тук, никога не премина през ума ми. Нямам повече време да свикна с идеята, защото звънецът се чува и вратата се отваря, преди някой да може да стигне до нея. Джош не е гост тук. Естествено, че не чака някой да му отвори.

Преди да осъзная какво става, майката на Дрю идва към мен и взима тортата от ръцете ми. Искане ми се да я задържа, прикривайки се зад нея още малко, но това не е възможно, затова ѝ я отстъпвам. Изведнъж чувствам ръцете си празни.

— Ти трябва да си Настя!

Усмивката ѝ идва от всяка част на лицето ѝ. Няма никакво съмнение откъде Дрю и Сара са наследили външния си вид. Майка им е красива. Не мога да се сдържа и поглеждам към корема ѝ. Очевидно не е в много напреднала бременност, защото дори не си личи. Чудя се колко ли е възрастна. Предполагам, че трябва да е поне на четиридесет. Странно е, че някой на тази възраст би искал още едно бебе, но предполагам, че щом можеш, тогава защо не? Тя точно размества неща в хладилника, за да има място за тортата. Не съм я молила, но съм доволна от това. Топлината и влагата вече бяха започнали да тормозят глазурата, докато стигнем до тук.

— Скъпа, толкова мило от твоя страна да донесеш десерт. Прекрасен е — казва тя, докато затваря вратата на хладилника, и се обръща към мен.

Само след миг разстоянието между нас се стопява и преди да осъзная какво прави, г-жа Лейтън ме прегръща. Аз не съм по прегръдките. Не обичам хората да ме докосват дори когато не е намесена заплаха. Това е прекалено интимно и ме притеснява. Тя сякаш не забелязва колко сковани до тялото ми са ръцете ми и ме пуска само секунда след това, когато Дрю започва да говори.

— Как така нея наричаш скъпа, а към мен никога не се обръщаш с галени имена? — изхленчва фалшиво той.

— Правя го — отвръща госпожа Лейтън, потупвайки го по бузата, докато го подминава. — Точно миналата седмица те нарекох

бича на моето съществуване.

— Вярно е — съгласява се той. — Беше хубав ден.

Трудно е да не пожелаеш да се усмихнеш, докато ги гледаш. Не е минало толкова много време, че да не си спомням какво бе, когато семейството ми също беше щастливо.

Само след няколко секунди Джош Бенет ни открива. Съдейки по изражението върху лицето му, не е знаел, че ще съм тук, както и аз не го очаквах. Мисля, че буквално отстъпи крачка назад, когато ме видя.

Майката на Дрю пристъпва между нас, преди да е настанала неудобна тишина. Тя го прегръща и той отвърща на прегръдката ѝ. Изглежда ми неправилно. Свикнала съм да виждам Джош отдалечен поне в радиус от два метра от всякакъв човешки контакт, затова да го видя тук, изглеждайки топъл и жив и позволяващ на майката на Дрю да го докосва, ми отнема известно време, за да го възприема. Надявам се устата ми да не е останала отворена. Тази вечер, когато тичам, ще ми трябват поне десет километра, за да мога да обхвана всички мисли, които минават сега през главата ми. Не само виждам един неочаквано искрен Дрю, но и един не толкова недостъпен Джош Бенет.

Миг след това в кухнята се появява и Сара. Тя очевидно знае, че ще присъствам, защото на лицето ѝ не се изписва изненада. Само презрение.

— Предполагам, че всички се познавате — казва госпожа Лейтън, спасявайки ни от приятелски преструвки. — Вечерята ще е готова след десет минути. Сара, налей напитките. Дрю, вземи Джош и провери баща ти, който е при грила. Убеди се, че няма отново да прегори пържолите. Настя, може да ми помогнеш да занесем храната на масата от кухнята.

Кимвам благодарна, че ми даде да правя нещо, за да не трябва да стоя настрана не само чувствайки се не на място тук, но и безполезна. Следвам я до печката и тя ми подава няколко подложки, които да поставя на масата. Има нещо едновременно успокоително и не чак толкова в това да те помолят да помагаш. Имам предвид, че не се отнасят с мен като с външно лице. Тази сутрин плановете ми бяха да хапна малко Фъндип^[1], докато гледам погрешно набедени за известни кучки, да се давят, опитвайки се да преглътнат тестис на див бик в старите повторения на „Страх“. Сега стоя върху остри черни точета

насред една от картините на Норман Рокуел^[2]. Още неща за обмисляне по-късно. Трябва да започна да си правя списък, за да не забравя нещо.

Вечерята в действителност е най-приятното нещо от месеци насам. Въпреки цялото великолепие и официалност на масата, родителите на Дрю са напълно земни хора. Баща му е прекалено скромен и забавен. Майка му е проникателна и не търпи глупости от никой от тях. Дрю пусна в ход чара си и намали сексуалните подмятания веднага щом влязохме в къщата. Той седи до мен, а Джош е срещу него, така че, докато се храним, дори не виждам Бенет. Отбелязвам си да бъда благодарна тази вечер за това. Сара седи срещу мен, така че не мога да я избегна. Тя не ми е казала и една дума и почти нищо на някой друг, но с цялото говорене на масата, това сякаш минава незабелязано. Доста често я засичам да ме наблюдава и не мога да разбера дали е ядосана, или ѝ е неудобно. Може би се притеснява, че ще се разбере как се отнася с мен в училище, а тя не иска родителите ѝ да научат, че е такава стереотипна кучка. Сигурно го знаят. Виждам как съм как се отнася с Дрю и няма как да крие това през цялото време. Може би съперничеството между роднини е позволено тук, но отнасянето като с боклук с останалите хора не се приема.

След като приключихме с вечерята, всички помагаме с почистването на съдовете, а госпожа Лейтън донася тортата на масата заедно с един ябълков пай. Сара я следва с купчина чинии и вилици и кутия с ванилов сладолед.

— Това е възхитително, Настя. Къде я поръча? Трябва ми десерт за едно вечерно парти след няколко седмици и ще се радвам да имам една такава торта.

Аз поклатям глава и посочвам към себе си.

— Ти? — тя не звучи толкова шокирана, колкото заинтригувана. Аз кимвам. — От основните съставки? — отново кимвам.

Готвя само така. Нямам нищо против готовите миксове, просто ми изглеждат сякаш мамя и не мога да имам заслуги за получения резултат. Това е просто торта. Не е музика, но все пак е нещо.

— Аз изобщо не мога да пека — казва г-жа Лейтън. Сигурна съм, че може. Не е толкова трудно, просто трябва да знаеш пропорциите и щом ги научиш, можеш да експериментираш. Всичко опира до математика и наука, което е забавно, тъй като мен изобщо не ме бива и в двете. — Джош познава някой, който може да пече. Нали?

— тя поглежда към него и оставам с впечатлението, че въпросът ѝ изобщо не е невинен. Свеждам поглед към чинията си и побутвам тортата си из разтопения в нея сладолед.

— Просто някой от училище.

Джош звучи толкова неудобно, колкото се чувствам аз. В ума си се опитвам да накарам всички да оставят темата и си мисля, че Джош може би прави същото нещо. Наистина не искам да обяснява обстоятелствата, които са предизвикали появата на курабийките на верандата му. Явно не е имал проблем с разкриването, че са от мен, което означава, че знае точно защо са се появили.

— Кой? — пита Дрю с пълна с шоколадова торта уста.

Интересно, макар че и не напълно изненадващо. Не е казал на Дрю. Чудя се как ли е разбрала майка му. Джош се забавя малко повече с отговора си и виждам как госпожа Лейтън мести поглед от него към мен. Изглежда доволна. Получи отговора си.

— Дрю, още веднъж се обади с пълна уста и ще сервираш на следващата сбирка на читателския ми клуб — посочва тя с вилица към него и устата му се затваря на секундата.

Очевидно това е огромна заплаха. Той вдига ръце в знак, че се предава.

Щом приключихме с почистването на чиниите от десерта, госпожа Лейтън прави кафе и всички сядаме на големите бели дивани във всекидневната. Аз отказвам кафето. Не го пия, защото без значение колко захар слагам в него, винаги има отвратителен вкус. Може би е така, защото толкова съм привикнала с вкуса на сладкото, че всичко, което не се състои поне от деветдесет процента захар, има странен вкус. Дори да бях пристрастена към кофеина, в едно антиутопично бъдеще, в което кафето е нелегална, контролирана от властите, субстанция и да не се бях добирала до него повече от три дни, пак щях да откажа. Никога няма да преживея ужаса, ако ръката ми реши да загуби хватката си, докато държи пълна чаша с кафе над едно от тези бели брокатени канапета. Сара също няма да пие, така че, предполагам, не изглежда толкова странно. Джош изпива три чаши, не че ги броя.

Слушам как всички говорят, докато разговорът запада и каната кафе остава празна. Телефонът иззвънява, давайки на Сара спасението, което отчаяно е чакала, ако се съди по това колко бързо скочи от

дивана при звука. Дрю отива до майка си и взема празната ѝ чаша, за да я използва като извинение да излезе, а аз оставам в неловка тишина, надявайки се, че няма да се забавят много в кухнята. Изучавам масичката за кафе, тъй като не искам да погледна в очите родителите на Дрю. Изглежда ми позната. Накланям глава, за да огледам краката ѝ и осъзнавам, че е почти идентична по стил с онази, която бях видяла във всекидневната на Джош сутринта, която не трябва да споменаваме. Приликите в дизайна са видими, но тази маса очевидно е по-нова. Повърхността на дървото и завършеността са безгрешни. Дори не осъзнавам, че съм се навела и прокарвам пръсти по извития дървен крак на масата, когато бащата на Дрю проговаря.

— Красива е нали? Джош я направи — за щастие, възрастният мъж гледа с гордост към масата, а не към лицето ми. Дланта ми спира да се движи, но не откъсвам поглед от масата. Връщам ръката си обратно на дивана навреме, за да видя, че Джош стои на входа към кухнята, наблюдавайки ни. Господин Лейтън поглежда нагоре. — Какво беше, Джош? Коледен подарък?

— За рождения ден на госпожа Лейтън — ръцете на Джош са в джобовете му и погледът му преминава покрай нас към масата.

Той не пристъпва навътре в стаята, докато Дрю не се показва зад него, принуждавайки го да се мръдне.

— Големият ти скапан пикап е блокирал пътя ми — казва той, удряйки Джош по гърба. — Извинявай, мамо — обръща се, изглеждайки почти разкаян заради езика си.

Чувала съм много по-лоши неща да излизат от устата му. Чудя се дали си мисли, че майка му е дори малко заблудена, защото се обзалагам, че го познава доста добре.

— Читателския клуб — повтаря тя, вдигайки ръка и я задържа, сякаш носи табла.

— Ясно — отвръща той и насочва вниманието си към Джош. — Ако обичаш, би ли преместил пикапа си, за да мога да закарам Настя у тях? — моли той саркастично.

— Не спомена ли, че тя живее в квартала на Джош? — пита госпожа Лейтън.

Напълно мога да усетя как зарежда патроните си с този въпрос.

О, не. Не, не, не, не, не, не, не. Моля те, не.

— Джош, може ли да я откараш до тях? Глупаво е и двамата да ходите в една посока, когато Джош и без това отива натам.

Сякаш гледа към всички нас едновременно. Как го прави? Изобщо не сме близо един до друг. Това е повече от обезкуражаващо.

Между двама ни с Джош не знам кой изглежда по-ужасен. И двамата сме на едно мнение по този въпрос. Джош кимва, примирявайки се със съдбата си, а аз се опитвам да изглеждам сякаш това е добър план. Добър, логичен, практичен, изобщо не неудобен план.

Дрю и родителите му ни изпращат до алеята. След телефонното обаждане Сара повече не се показва, с което нямам никакъв проблем. Джош отключва колата си с дистанционното и Дрю отваря вратата ми, докато аз се чудя колко високо трябва да вдигна полата си, за да се кача в пикапа, без да я скъсам. Наистина не искам да приключа вечерта като заслепя бащата на Дрю с бельото си на розови сърчица. Щом успявам да се кача, госпожа Лейтън идва до вратата ми. За щастие, вече съм се настанила, така че не трябва да се притеснявам, че ще ме прегърне отново, но това, което последва, е почти по-лошо.

— Благодаря ти, че дойде. Беше ни много приятно да се запознаем. Ще се видим следващата неделя в шест? — това е запитване, което не включва въпрос. Тя накланя глава и поглежда към Джош. — Можеш да я докараш на идване, нали? — отново го прави.

Опитвам се да поклатя глава. Мога да напиша бележка. Това си заслужава бележка. Оглеждам се наоколо за някаква хартия, но пикапът е празен като първия път, когато се возих в него. Нищо. На този етап се надявам, че Джош ще ме спаси, да спаси и двама ни. Може би той има планове и ще трябва да откаже, а аз ще кимна в съгласие. Нямам такъв късмет.

— Няма проблем. Благодаря за вечерята, госпожо Лейтън, господин Лейтън — кимва Джош към бащата на Дрю.

— Един ден ще те накараме да ни наричаш Джак и Лекси — смее се той и поклатя глава, сякаш знае, че това никога няма да се случи. — Може би когато станеш на тридесет.

— Лека нощ господин Лейтън — отговаря Джош.

Дрю помахва от предната веранда, вече на телефона си, докато Джош обръща пикапа по дългата алея. Десет минути в колата с Джош Бенет изглеждат доста по-дълги, отколкото десет минути в колата с

Дрю. Дрю запълва тишината, без дори да осъзнава, че го прави. Джош се обгръща с нея, сякаш е част от него. Той не казва и думичка, докато не стигаме до алеята пред къщата на Марго, вече за трети път.

— Може да се измъкнеш, ако искаш. Но трябва да отидеш. Тя те харесва.

Аз кимвам и отварям вратата на колата. Не мога да сляза и да стигна земята, и ако се опитам да скоча с тези токчета, независимо колко малко е разстоянието, глезените ми едва ли ще останат непокътнати. Навеждам се и събувам лявата си обувка, а след това и дясната. Скачам от колата и се обръщам да затворя вратата.

— Ще ти трябва по-добри обувки, ако искаш да се доближиш до инструментите. Господин Търнър никога няма да те пусне в строителната площ с тези — поклаща глава той, сякаш не може да повярва, че ми казва това.

Мисля си, че може да се нарани физически, говорейки с мен. Не знам какъв е правилният отговор на това. Не мисля, че господин Търнър планира да ме пусне да се доближа до инструментите, независимо какви обувки нося. Кимвам и затварям вратата.

Вече е почти десет часа. Обикновено по това време вече щях да обувам кецовете си и дрехите си за тичане. Раздвоена съм от нуждата да бягам и идеята, че физическото натоварване не може да изпълни до край предназначението си тази вечер. За пръв път от две седмици не съм съвсем сигурна, че искам да тичам. Мисля по-добре, когато се движа и разполагам с достатъчно храна за размисъл тази вечер, но точно там е проблемът. Нямам пътека за бягане тук, затова трябва да изляза навън, но когато съм навън, се налага да разпръсквам съзнанието си. Трябва да държа една част от него постоянно и напълно в готовност да регистрира всеки звук, всяко ехо и движение около мен. Ще е трудно да реша нещата, които трябва да реша. По същия начин трябва да разделям фокуса си всеки път, когато съм около други хора, за да не отговоря неволно на някого или нещо. Естествено е да желаете да говориш и се налага да съм постоянно нащрек, за да не се подхлъзна. Мислех, че ще става все по-лесно. Трябваше да е по-трудно в началото, когато спрях. Но вместо това е обратното. Когато спрях да говоря за първи път, нямаше нищо, което да искам да кажа. Изобщо не се изкушавах. Сега все по-често откривам неща, които отчаяно искам

да изрека. Постоянно бомбардират ума ми и трябва да ги преглъщам. Изтощително е.

Решавам да не тормозя сетивата си и да си остана вкъщи. Цялата тази вечер беше достатъчно изтощителна.

---

[1] FunDip е сладкиш, представляващ цветна захар с различни вкусове, на захарната компания на Уили Уонка, която е част от Нестле. — Б.пр. ↑

[2] Норман Рокуел е американски художник и илюстратор от двадесети век известен със своите творби, отразяващи американската култура. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Джош

— В петък вечер ще има парти у Кара. Ще дойдеш ли?

Поглеждам към Дрю сякаш това е риторичен въпрос. Трябва да е.

— Все някога ще те накарам да дойдеш с мен. — *Не няма.* —
Добре. Имам резервен план. А, ето я и нея.

Поглеждам нагоре и виждам как Настя върви към нас по коридора. Все още носи онези обувки. Скоро ще започне да работи и това, което казах, беше истина. Господин Търнър няма да ѝ позволи да се доближи до работилницата, освен ако не е с нормални обувки, които ще предпазват краката ѝ. Очевидно не я интересува.

— Не трябва ли аз да съм резервният план?

— Вероятно не трябва да си никакъв план, но все някога ще те пречупя.

— Ако отново я напиеш, може да повръща на твоя диван.

— Никога ли няма да го забравиш?

— Не.

Истина е. Мисля, че нещата, които видях онази вечер, ще ме преследват вечно.

— Хей, Настипентс^[1]! — Дрю ускорява крачка и бяга от мен, за да стигне Настя точно преди да доближи вратата на работилницата. Почти очаквам погледа, който му хвърля при допира. — Какво? — Чувам го да я приласкава, докато ги приближавам. — Това е галено име.

Ако това е новата му стратегия, ме е страх за него. Преди да мога да се притесня прекалено много за безопасността му, лицето ѝ се променя. Мисля, че се бори, но изгуби, защото в действителност се усмихна леко. Може би дори не е усмивка. Устните ѝ просто леко се извиват нагоре, но на нейното лице това се отличава, защото е нещо рядко. Бих се разочаровал, че простотиите му работят върху нея, но не мисля, че е така. Смятам, че е развеселена. Усмивката изчезва след

секунди и тя влиза в стаята, оставяйки Дрю в коридора точно когато го настигам. Той дори не я попита за партито.

— Това проработи много добре.

— Не ме нарани — усмихва се той, изглеждайки доволен от изхода на нещата.

— Би трябвало.

Тиърни Лоуел затваря шкафчето си от другия край на коридора и се обръща към нас. Всъщност се обръща към Дрю. Не знам дали изобщо ме забелязва. Дънките ѝ са толкова тесни, че се чудя дали не спират циркулацията ѝ на кръв, носи черен сутиен под бялата си тениска, която стига малко над кръста, за да покаже достатъчно от плътта ѝ и да предизвика внимание. Има тяло, което можеше да се справи с тази задача, и не се срамува да го използва. Дватама се свалиха по някое време миналата година, а сблъсъците им след това не бяха особено красиви. Да бъде зарязана, не се прие добре от Тиърни. Това не ме изненада. Най-вече ме учуди фактът, че изобщо се беше случило. Тя е упорита също като Дрю. Никога не го разбрах. Дрю изобщо не ми каза, че са заедно, докато не се разчу, а дотогава бяха скъсали. Приятелят ми бе минал на ново момиче; Тиърни беше ядосана и хората говореха колко е заблудена, че изобщо е изненадана. Не мисля, че изглеждаше изненадана, а просто разочарована.

Дрю не ѝ отговаря и тя се отдалечава без нито дума повече.

— Тази беше грешка още от самото начало — казва той.

Ако пита мен, повечето от тях са грешки. Постоянната драма, изглежда, не си струва неприятностите. Влизам в работилницата, а Дрю тръгва към канцеларията, където ще прекара следващия час, проверявайки разрешителни из училището, флиртувайки из коридорите и общо взето избягвайки каквато и да е отговорност.

Настя седи до Кевин Ленърд на масата, на която господин Търнър я премести преди седмица. Радвам се, че е там, защото се изнервям да стои зад мен през цялото време. Харесва ми да мога да наблюдавам всички без те да ме наблюдават. Повечето хора изобщо не ме поглеждат, но Настя не е като повечето хора още от първия ден, в който дойде тук.

Щом звънецът звънва, господин Търнър проверява присъстващите. После казва на по един човек от маса да отиде отпред и да вземе кутия с материали. Седя сам, затова ставам. Всички

останали маси имат по двама души, освен тази на Настя, където се трима: тя, Кевин и Крис Дженкинс. Тя не се помръдва да стане и Крис отива за кутията. Вътре има няколко парчета дърво, чук, различни пирони, шкурка и няколко други неща, които явно са различни във всяка кутия. Кевин сграбчва кутията от ръцете на Крис и я обръща на масата. Кутийката с пирони се отваря, щом се удря в масата, и те се разпиляват във всички посоки. Това привлича вниманието на всички, но никой не се навежда да ги събере.

— Събери ги, Ленърд — нарежда му господин Търнър, без да изглежда изненадан от тъпата му постъпка.

Знам защо господин Търнър го записа в класа си. Колкото и да ми се иска да пренебрегна факта, Кевин е доста добър, когато става въпрос за строене. Няма кой знае какво чувство за майсторство или стил, но притежава вътрешно разбиране за конструиране и баланс. Жалко, че е такъв задник.

Настя коленичи на пода и започва да събира пироните и да ги поставя в лявата си ръка. Крис събира тези на масата и ги поставя в кутийката им. Кевин се смее. Настя събира повечето от пода и ръката ѝ е почти пълна. Мисля, че тъкмо ще се изправи, когато пироните отново се озовават по пода. Дори не съм сигурен какво стана. Сякаш просто ги пусна. Тя дори не изглежда изненадана. Просто отново започва да ги събира. Мисля, че само аз го забелязах. Никой не ѝ помага. Дори и аз.

Господин Търнър обяснява задачата. Ще разполагаме с днес и следващите три часа, за да скицираме, проектираме и създадем нещо, което е полезно или естетически красиво, с каквито материали открием в кутиите си, които избрахме. Можем да прибавим още две неща, които липсват в кутиите, но нищо друго. Вече изучавам какво има в моята, знам какво ще направя. Прекарвам часа в измерване, скициране и планиране, докато останалите стоят и спорят чия идея е по-добра и какво трябва да направят. Утре ще започна построяването. Останалите сигурно още ще се карат.

* * *

Прекарвам последния час, ровейки из всяко чекмедже за инструменти в гаража ми и пак не мога да открия къде съм оставил

детектора си за напрежение^[2]. Блъскам най-долното чекмедже на последния шкаф и поглеждам към часовника. Десет и половина. Прекалено късно, за да отида и да купя нов, не че наистина ми трябва тази вечер, но нямам нищо друго за правене точно сега, а това е нещо, което мога да свърша.

Изправям се и се завъртам наоколо, търсейки нещо, с което да запълня времето си и ето я нея, стои в началото на алеята, точно на прага на гаража ми. Радвам се, че не ахвам или не правя нещо също толкова жалко, защото, ако го бях сторил, вероятно щях да отрежа топките си и да ѝ ги предам. Нямах да ги заслужавам повече.

Изглежда почти по същия начин, като първия път, когато се появи тук, само че сега не е изгубена и уплашена. Дошла е нарочно. Гледаме се в продължение на една минута и осъзнавам, че чакам тя да изрече нещо, което очевидно няма да се случи. Не знам какво се очаква да ѝ кажа, така че постъпвам смело и несравнимо и не правя нищо. Обръщам се и продължавам да търся детектора за напрежение, който знам, че не е там. Преструвам се, че не ме интересува какво прави тя, но съм наясно с всеки дъх, който си поема. Мога да назова точния миг, когато се отказва да стои на мястото си. Само че не се обръща да си тръгне, както очаквам, а влиза в гаража.

Сега не мога да се преструвам, че не я забелязвам. Обръщам се да видя какво ще направи. Тя отново се оглежда наоколо, както направи в нощта, в която се беше появила цялата потна, изгубена и поразителна. В момента не гледа към мен, много повече се интересува от това, което я заобикаля. Това е просто гараж, пълен с много дърво и инструменти. Не знам какво толкова я хипнотизира, но не съм аз човекът, който ще спори с нея, защото, докато тя продължава да изучава помещението, аз изучавам нея. Тази вечер гримът ѝ го няма и косата ѝ е вдигната, така че мога да видя лицето ѝ. Дори когато отиде на вечеря в къщата на Дрю, още носеше всичкия си грим: черна очна линия, тъмноревени устни... цялата маска. Ужасно е и няма никакъв смисъл, щом веднъж си видял какво има под нея.

Не е толкова мокра или задъхана като предишния път, но все пак трябва да е тичала. Чудя се дали го прави всяка вечер. Целите ѝ крака са мускулести, също като ръцете ѝ. Все още не ми изглеждат подходящи за лицето ѝ. То ми напомня за порцелановите кукли, които

все още са подредени по лавиците в стаята на сестра ми. Детинско. Гладко и силно, и безупречно, и крехко.

Тя се разхожда наоколо, прокарвайки ръцете си по щандовете, спирайки се до менгемето, закачено в края на една от работните маси. Завърта го няколко пъти, наблюдава го как се затваря, преди да пъхне ръката си вътре между пластините и да продължи да го затяга. Не мога дори да помръдна, защото се чудя какво става, но колкото повече го завърта, толкова по-силна става хватката му и не знам колко още мога да не ѝ обръщам внимание, преди да се наложи да скоча и да я попитам дали е напълно откачена. Имам усещането, че наистина стоя в гаража си и наблюдавам това момиче, което трябва да реши дали да смачка ръката си, или не. Тя спира почти на границата и развива менгемето достатъчно, за да освободи ръката си и продължава да разглежда гаража.

Премествам поглед, преди да ме види, че я наблюдавам, и започвам да ровя из същото чекмедже, което вече съм преровил два пъти. Работната маса, която двамата с баща ми построихме заедно преди години, се простира в рамките на целия гараж. Според Марк Бенет човек никога не може да има прекалено голямо пространство за работа. Колкото повече, толкова по-добре. Затова я направихме толкова голяма, колкото позволяваше пространството в гаража. Мисля, че просто беше нещо, с което да се занимаваме.

Чувам я да се движи, докато съм с гръб към нея, и когато се обръщам, тя седи на работната маса в другия край на гаража. Просто се е настанила удобно. Добре. Малко ме изнервя само да седи в гаража ми и да ме наблюдава. Защото точно това прави сега. Наблюдава ме и дори не си прави труда да прикрие този факт. Искане ми се да ѝ се развикам да се пръждоса, но също така желая да остане. Кое ме превръща в идиота, който съм.

В крайна сметка сядам и започвам да работя, проверявайки линиите за разрязване на няколко летви за проекта, който имам, и след това ги скицирам. Работата не е шумна, затова мога да я върша през нощта, освен това трябва да съм зает с нещо, иначе ще свърша, като започна състезание по надглеждане с това момиче, в тъп опит да прочета мислите ѝ или нещо подобно. В полунощ тя скача от масата и се отправя обратно по алеята без дума или някакво потвърждение, точно както дойде.

* * *

Не внимавам много в първите си три часа и никой не забелязва. По време на обяда се оглеждам за нея, чудейки се дали тя се оглежда за мен. Не я забелязвам да минава през двора, но когато се насочвам към работилницата точно преди да бие звънецът тя се е облегла на стената заедно с Клей Уиткър. Затова се отправям в друга посока.

Взимам кутията с материали, които ни раздадоха в понеделник, занасям я до бюрото си и изваждам скиците си. Тя влиза и се насочва към тезгяха зад масата ми, за да вземе кутията, с която работеха тримата с Кевин и Крис, нито един от които не се е показал още.

— Добро утро, Слънчице.

Дори не се замислям, преди думите да напуснат устата ми, но поне не го казвам достатъчно силно, че да го чуе някой друг, освен нея. Вероятно не трябваше да го правя, не биваше да реагирам по никакъв начин на предишната вечер, но не можах да се сдържа. Имам усещането, че снощи се опита да ме обърка и искам да ѝ го върна. Не желая да си мисли, че просто може да се появи в къщата ми и да си играе на мистериозни игрички, когато си пожелае.

Тя е зад мен, но почти мога да я видя как се сковава при думите ми. Добре. Може би ако не иска да ѝ напомням за нощта, в която изкашля вътрешностите си в банята ми, ще си помисли два пъти, преди да се появи отново в къщата ми, сякаш си е у дома. Чудя се какво ли е необходимо, за да разбере, че живее в същия свят като останалите, в свят, в който хората не ме закачат.

Тя се възстановява доста бързо и се връща до масата си, без да ме погледне. Кевин и Крис се появяват след минута и звънецът бие. Господин Търнър ни казва да започваме с работата и стаята мигновено става шумна. Невероятно е какъв шум могат да вдигнат четиринадесет ученика, когато им се дадат трион и чук.

По средата на часа Настя все още не е помръднала от мястото си, но не може да симулира незаинтересованост. Наблюдава всичко, което Крис и Кевин правят. По едно време се протяга и придърпва пред себе си чертежа, който Крис направи, изучава го няколко минути, преди да го върне обратно към тях. Те не ѝ казват нищо, но забелязвам как

Кевин наднича под блузата ѝ, когато тя се навежда, и ми се приисква да го ударя в лицето.

След няколко минути Кевин отива до бюрото на господин Търнър. Учителят се подписва върху пропуска му и той излиза от стаята, оставяйки Крис и Настя. Очевидно е, че Крис се нуждае от помощ, не спира да поглежда към нея, сякаш не е сигурен дали може да я помоли за такава. Накрая се изнервя и го чувам да я моли да задържи частите, върху които работи, за да може да ги закове заедно. Той ѝ показва къде да сложи ръце и тя кимва, поставяйки ги от двете страни, както ѝ показа. Щом ги заковат, минават на следващите. Изглежда, има четири еднакви части, които сглобяват заедно. Поглеждам какво са направили досега. Не мога да видя какво има на чертежа и се опитвам да разбера какво правят. Изглежда готино.

Точно тогава Кевин се връща, смачква пропуска и го хвърля в кошчето за боклук в ъгъла.

— По-добре да не сте се размотавали, докато ме нямаше — подхвърля той, без дори да си направи труда да погледне към Крис, когато го удря по гърба.

Ще ми се да кажа, че случилото се след това е със забавено действие, както когато нещо катастрофално се случва във филмите, където всичко е забавено, за да може да видите точно какво и как се случва. Нищо не се забави, но въпреки това го видях. Ръката на Кевин удари гърба на Крис; Крис вече беше замахнал с чука, ударът по гърба му засили още повече чука, но не където трябваше. Инструментът удари безименния пръст на лявата ръка на Настя, която тя бе изпънала на масата, за да задържи с палеца си дървото на място.

Съсредоточих се върху лицето ѝ. Видях как очите ѝ се разширяват почти незабележимо от шока на болката, преди да се свият отново. Изпълниха се със сълзи и станаха безизразни, но не позволи на сълзите да се пролят. Как, по дяволите, не плачеше? Видях колко силно я удари чукът. Чух колко силно я удари. Мисля, че дори аз можеше да проплача. След това щях да се чувствам глупаво, но въпреки всичко щеше да се е случило. Сигурно боли ужасно много. Тя дори не помръдва. Нито пък Крис и Кевин. Те просто се взират в нея и ръката ѝ, която все още е на масата. *Донесете някакъв шибан лед на момичето.* Крис изглежда ужасен. Кевин изглежда сякаш няма идея какво се е случило току-що. Сега тя помръдва, за да погледне към

ръката си, но не я мести. Наистина се надявах някой да стане скоро и да ѝ донесе лед или ще трябва да го направя аз. Трябваше да съм го направил вече, но поради някаква причина, също съм замръзнал на място. Не мога да спра да я гледам. Защо не плаче? Изглежда, най-накрая Крис се измъкна от транс си и изтича до хладилника, който се намираше в работилницата, с единствената цел да има лед под ръка. Господин Търнър вече е дошъл до масата и изучава пръстите ѝ. Наблюдавам я как едва трепва, докато учителят проверява дали може да ги движи, но иначе лицето ѝ е като камък. Или може би порцелан.

Крис се връща с леда и ѝ го подава. Тя изглежда изненадана и сякаш почти е готова да го откаже. Това ми напомня за менгемето и се питам дали не е луда. След това виждам как променя решението си и приема леда, без да му благодари по какъвто и да било начин. Радвам се, че не му благодари. Той изглежда дяволски виновен. Гледайки лицето му, човек би решил, че изпитва по-големи болки от нея, но все още не се е извинил. Кевин е този, който трябва да моли за прошка, но не бих затаил дъх в очакване. Господин Търнър се връща от бюрото си с медицински пропуск и изпраща Валъри Естес, единственото друго момиче тук с Настя, за да носи учебниците ѝ.

Не може да са минали повече от няколко секунди между удара с чука и леда, донесен от Крис, но имам чувството, че са повече. Може би времето наистина се забави. Чак след като тя излезе и всичко се успокои, разиграх сцената отново в главата си. Тогава осъзнах, че дори когато чукът я удари, дори и с цялата сила на удара върху пръстите ѝ и болката, която трябва да беше ужасна, тя не бе издала нито звук.

* * *

Сигурно се ебаваш с мен.

Това е първата мисъл в главата ми, когато я виждам да се появява в гаража ми втора поредна вечер. Веднага поглеждам към ръката ѝ и виждам, че два от пръстите ѝ са превързани заедно. Тази вечер не се поколебава. Отначало си помислям, че се настанява на същата маса, на която седя снощи. За минута изглежда сякаш и тя си го мисли. Тогава сяда на пода с кръстосани крака и се обляга на шкафа зад гърба ѝ. Изглежда, килимът от стърготини по пода не ѝ пречи, но аз все още се

чудя защо реши да седне там. Не че масата е особено чиста, но все пак не е толкова зле, колкото пода. Тогава осъзнавам, че вероятно не може да се повдигне нагоре върху масата с една ръка.

Връщам се към това, с което се занимавах преди, и оставаме така, в тишина, поне половин час. Аз работя, тя ме наблюдава.

— Не те ли боли? — питам най-накрая, защото искам да знам, макар да съм наясно, че няма да ми отговори.

Тя завърта ръка пред лицето си, сякаш се опитва да реши дали боли, или не. Свива рамене. Добър отговор. Какво очаквах? Изчаквам още няколко минути, опитвайки се да се концентрирам върху това да вдигна триона си и да задам истинския въпрос.

— Какво искаш? — излезе по-гадно, отколкото възнамерявах, но така вероятно е най-добре.

Нищо. Подлудява ме, не мога да спра да се чудя какво я кара да продължава да идва тук. Не е като да съм особено дружелюбен. Може би тази вечер ще схване намека и повече няма да се върне. Опитвам се да убедя себе си, че съм облекчен от тази вероятност, но не съм сигурен. Отблъсквам мисълта настрани и се съсредоточавам върху триона.

Тишината продължава. Не знам колко дълго възнамерява да остане тук, наблюдавайки ме. Сякаш имам дух в гаража. Изпитвам чувството, че мястото е обладано от духове. С всички мъртви хора около мен човек би си помислил, че някой от тях ще ме преследва. В действителност се надявах на това. Да ме преследват духове, ми изглеждаше като дар. Молех се за това. Майка ми, сестра ми, баща ми, баба ми. След като всеки от тях почина, се надявах, че ще се върне дори само веднъж и ще ме остави да го видя отново. Ще ми даде знак. Ще ми покаже, че има нещо друго, че аз съм добре и че те са добре, но никой от тях не се върна за мен. Преди да замине, дядо ми ме увери, че има задгробен живот, беше го видял, макар и само за миг преди много време. Слушах го, но не му повярвах. Това бе история, родена от болестта и болкоуспокоителните, а не спомен или истина. Той ще почине всеки момент и няма да чакам знак. Просто ще се успокоя, че вече нямам никой, който мога да изгубя.

В десет и половина момичето-призрак става и изтупва стърготините от панталоните си със здравата си ръка и след това изчезва.

---

[1] Игра на думи, означава мръсни панталони. — Б.пр. ↑

[2] stud finder — вид преносимо устройство, използвано за определяне на местоположението на дървени и метални шипове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Настя

Джош пристига в пет и четиридесет и пет в неделя, точно по график. Докато спира на алеята, аз изтичвам до хладилника. Бях направила тирамису за вечеря, тъй като явно всички, без Сара, обичат кафе, а тя изобщо не ме интересува. Пръстите ми все още са превързани, така че трябва да извадя десерта с една ръка, а това се оказва трудно. Тази сутрин Марго го прибра в хладилника вместо мен, но тръгна по-рано за работа, затова трябва да се оправям сама. Трудно е, но все пак успявам да протегна ръка и да го хвана достатъчно добре. Звънецът на вратата звънва точно когато стигам до нея. Но сега държа десерта с една ръка и не мога да хвана дръжката с лявата, затова просто си седя там в продължение на една минута, държейки тирамисуто и гледайки вратата. В крайна сметка трябва да оставя подноса на земята, за да мога да използвам дясната си ръка и да завъртя дръжката.

Джош стои на верандата с ръце в джобовете си и изглежда сякаш идва да ме вземе за среща. Косата му както обикновено виси над челото му, само малко по-дълга, отколкото трябва. Като на дете, което няма майка, която да му натяква да я подстриже. Не ми се ще да призная колко добре изглежда, когато се постарее. Облечен е в бургундскочервена риза и панталони в цвят каки, не че имам нещо против износените дънки, които носи обикновено. Все още съм изненадана, че не е обул работни ботуши. Бях започнала да мисля, че са физически прикрепени към него.

Трябва да побързаме, ако искам да изпреварим дъжда. Мога да видя как в небето зад него се заформя буря. Прекарах целия ден в къщата, затова не съм забелязала приближаването ѝ. Обикновено обичам да седя на масата в кухнята и да наблюдавам как облациите се носят из небето и то става мрачно, защото тук се случва толкова бързо, че може да видиш промяната само за минути.

Днес бях прекалено заета да правя тирамисуто, да се ядосвам, че не съм отишла до мола да си купя нова рокля и основно опитвайки се да измисля брилянтен план, с който да се измъкна от вечерята. На челно място в списъка ми с извинения днес бе дизентерията. Щеше да ми е много по-лесно, ако родителите на Дрю ме бяха гледали от високо и цялата вечеря миналата седмица бе неудобна и принудителна, но нито едно от двете не се бе случило. Никога нямаше да пасна там така, както се преструвах. Изобщо не съм сигурна защо госпожа Лейтън ме покани отново. Единственият ми принос за вечерята бе тортата. Макар че според Дрю, човек никога не трябва да подценява силата на една торта пред майка му. Предполагам, че ме приемат заради Дрю. И ако това наистина е така, вероятно не очакват да се задържа за дълго. Чудя се колко ли момичета са преминали през неделните вечери на семейство Лейтън, за да не бъдат видени никога повече.

Накрая се отказах да се притеснявам да избирам хубава консервативна рокля. Реших, че колкото по-рано разберат истината, толкова по-скоро ще спрем с тези работи. Облякох черно изрязано горнище, което се връзваше зад врата, и черна минипола — като наблегнем на мини — заедно с кожени ботуши над коляното с висок и остър ток. Ако изглеждах не на място миналата седмица, тази неделя ще е още по-зле. След тази вечер нещата ще се върнат към нормалното. Дрю може да си намери някое добро момиче, с което да прави необвързващ секс, а аз мога да се върна към удобното съществуване без никакви очаквания.

Джош ме изучава в продължение на една минута, сякаш може да намери отговорите на незададените си въпроси само като ме гледа. Поздравът му се състои само от една дума „Слънчице“. Моя не включва никакви думи.

Коленича, за да взема тирамисуто от пода на фойето, но не мога да пхна пръстите си под него, за да го вдигна. Намирам се безмълвно проклинаща чуковете и безмозъчните момчета. Тъкмо ще се опитам да използвам дланта на лявата си ръка, за да бутна подноса към дясната си, когато Джош влиза вътре и коленичи прекалено близо до мен, и го вдига без нито една дума. Той не ухае на стърготини и това не е правилно. Без значение колко добре изглежда сега Джош Бенет без работните ботуши и миризмата на стърготини, изобщо не е правилно.

Спираме на алеята на семейство Лейтън и аз имам точно толкова време, колкото да скоча от колата и да изтичам, когато небето се отваря. Увивам ръка около десерта и го скривам от дъжда. По някакво чудо и тирамисуто и глезените ми оцеляват след скачането. Когато достигам земята, Джош се появява до мен, взема десерта от ръцете ми и хуква към закритата веранда. Успяваме да стигнем дотам, без да подгизнем напълно. Преди да отвори вратата, той ми подава тирамисуто, протяга се и улавя лицето ми с ръце и прокарва палците си под очите ми. Мисля си, че устата ми може да е останала отворена, защото нямам никаква идея какво прави.

— Нещо черно — казва той, за да обясни и осъзнавам, че най-вероятно гримът ми се е размазал.

След това ми отваря вратата, без да каже повече нито една дума.

Щом влизаме вътре, всичко се случва почти точно като миналата седмица. Масата не е чак толкова изискано подредена, за което съм доволна, защото означава, че тази седмица не съм чак такава новост. Но трябва да се изправа пред извода, че това означава, че имам място тук, а изобщо не искам да е така.

Влизаме в кухнята, минавайки през гостната, където забелязвам, че има прибори за още един човек и се питам кой ли ще е. Дрю се бори с уредбата, защото явно е негов ред да избира музика за вечерята, а аз нямам ни най-малка идея каква ще е тя.

Госпожа Лейтън размества продуктите в хладилника, за да направи място за тирамисуто и ми казва, че не е било нужно да се притеснявам. Имам чудовищното чувство за дежа вю и знам, че след минута ще ме прегърне без значение дали ми харесва, или не.

На два стола до барплота седят Сара и едно момиче, което разпознавам от училище. Почти съм сигурна, че точно тя ме обвини, че съм потомка на Дракула. Те се смеят и се опитват да сплетат заедно косите си. Това е висш пилотаж в незрялото държане на тийнейджърките. Искане ми се да им се подиграя, но съм ужасена от факта, че видяното ме натъжава.

За миг се чувствам като оцеляла от някой постапокалиптичен свят, гледайки през прозорец към част от живота ми, която вече не съществува. Питам се какво ли би било, ако имам поне една приятелка. Преди имах няколко, но дори тогава не бяха такива. Бяха обсебени от музиката и мислеха само за нея, както и аз. Това беше връзката ни.

Другите момичета сравняваха цвета на лака си за нокти и момчетата, които харесваха; ние сравнявахме музиката си за прослушванията. Ако махнем музиката от уравнението, не знам дали изобщо щях да имам нещо общо с тях. Дори и да имах, пак щеше да ми се наложи да прекъсна отношенията ни след случилото се. Прекалено много болеше да съм около тях.

Приятелката ми Лили ми се обаждаше в продължение на месеци, но единственото нещо, за което говореше, бяха прослушвания, рецитали и упражнения. Опитах се да бъда щастлива заради нея, но не се получи. Завиждах и бях бясна. Беше като да гледам най-добрата си приятелка да ходи щастлива по срещи с бившето ми гадже, в което все още съм лудо влюбена; да я гледам как има всичко, което обичах, но повече не можех да имам. С други думи, болезнено, депресиращо и нездраво. А аз, ако не друго, поне съм здрава.

Дори и да говорех, защото нека си признаем, цялата тази работа с мълчанието е спънка в създаването на нови приятелства, вероятно пак нямаше да имам никакви. Бях изгубила почти всичко от шестнадесетте си години. Докато другите момичета на моята възраст мислеха за балове, уроци по шофиране и губене на девствеността си, аз мислех за физиотерапията си, разпознаване на престъпници и психологични консултации. Излизах от къщата, за да отида в кабинета на доктора, а не на футболен мач. Интервюираха ме полицейски детективи, не управителят на Олд Нейви^[1].

В крайна сметка тялото ми се излекува, колкото беше възможно. Умът ми също започна да си идва на мястото. Мисля, че парчетата се подреждаха, просто не едно след друго. Сякаш колкото повече заздравяваше тялото ми, по-раним ставаше умът ми, и нямаше достатъчно кабели и пластини, които да оправят счупеното.

Затова не правих нещата, които се очакваше да върши едно момиче на петнадесет и шестнадесет. На възраст, на която повечето деца се опитват да разберат кои са те, аз бях заета да се чудя *защо* съществувам. Вече не принадлежах към този свят. Не че исках да съм мъртва, просто се чувствах така, сякаш трябваше да съм. Затова е трудно, когато всички очакват да си благодарен просто защото не си.

Това ми осигури много време за размисъл, много време да съм гневна и да се съжалявам. Да се питам *Защо аз?* Да питам просто *Защо?* Имах черен колан по самосъжаление. Бях истински експерт в

това поприще. Все още съм. Това е умение, което никога не губиш. Не е нужно да споменавам, че цялото това мислене и всички тези въпроси не постигаха много. Тогава започнах да се фокусирам върху гнева. Спрях да се притеснявам да бъда учтива, да не наранявам чувствата на хората и да казвам това, което се предполага, че трябва да казвам, да се възстановявам по начина, по който трябваше да се възстановявам, така че всички да вярват, че съм добре и да продължа с живота си. Родителите ми трябваше да повярват, че съм добре, затова дълго време се опитвах да ги убедя, че наистина е така. Опитах се да убедя и себе си, но това бе доста по трудно, защото аз знаех истината. Бях толкова далеч от това. Осъзнах, че ще се чувствам ужасно и в двата случая. Вероятно щях да се чувствам така до края на живота си — живот, който дори не трябваше да живея. Живот, който трябваше да ме остави. Затова се ядосах. След което се ядосах още повече. И продължих да ставам по-ядосана. Но човек може да издържи само определено време гнева, преди да се научи да мрази. Спрях да се самосъжалявам и започнах да мразя. Мрънкането бе патетично, но омразата вършеше работа. Омразата подсили тялото ми и изостри решението ми, което бе да получа отмъщение. На мен омразата ми изглеждаше дяволски здравословна.

Независимо от това научих, че макар омразата да е добра за някои неща, няма да ти намери много приятели. Извърнах се от Сара и момичето, което ми бе представено като Пайпър. *Пайпър*. Завъртях го в главата си. Безсмислено име, без значение (освен ако не броим свирачите на гайда като значение и това ме кара да се засмея, защото... ами, нали се сещате, гайдари) но ѝ подходеше. Докато вървя към гостната, изобщо не съм учудена защо нямам приятели.

Въпреки присъствието на Сара и Пайпър вечерята отново е забавна. Ние, добре де, те говорят за заявления за колежи, построяване на платформа за бала, прослушвания за часа по драма и колко драстично се променят законите за данъчните такси. Последното е от вежливост към господин Лейтън, който е счетоводител. Там някъде се отнесох, защото компетентността в данъчното законодателство е малко извън моята сфера, но тогава разговорът се насочва към дебатите.

— След две седмици, в събота, имаме турнир — информира родителите си Дрю.

— Каква е темата ви? — пита баща му, допълвайки чашата си с вино.

Госпожа Лейтън се взира в нея, сякаш иска да я откъсне от ръката му, но предполагам, че не ѝ е позволено. Бременността поставя прът в колелото на цялата тази работа с пиенето на вино. Но как да я съди човек. Аз самата искам да я измъкна от ръката му.

— Не съм напълно сигурен. Нещо за важността на запазване на плата — той поглежда към мен, съсредоточавайки се върху дрехите ми, или липсата на такива, докато им говори глупости. — Господин Трент назначи Настя да ми помага в проучването, затова исках да избира нещо, на което е страстен привърженик.

Тук Сара вече се задавя, с каквото и да е в устата ѝ. Господин Лейтън продължава да върти виното в чашата си сякаш наистина приема това, което каза Дрю и обмисля аргументите по темата. Пайпър изобщо не изглежда да е разбрала шегата. С ъгълчето на окото си виждам как челюстта на Джош се стяга, единственият знак, че той стои на същата маса с останалите нас, слушайки разговора. Все още го наблюдавам как се опитва да запази стоическото си и незасегнато изражение, когато чувам звука от обувката на госпожа Лейтън, сблъскваща се с пищяла на Дрю.

---

[1] Известен търговец на дрехи и аксесоари в Америка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Джош

Баща ми започна да ме учи как да строя, след като майка ми и сестра ми починаха, когато бях на осем. Не знам дали имаше желание да го прави, или нямаше друг избор, защото не спирах да го следвам. Той стоеше през цялото време в гаража и ако исках да го виждам, трябваше да дойда тук. Баща ми не говореше, но вземах това, което можех. В началото главно го наблюдавах. Научих доста неща просто като внимавах, но щом веднъж хванах инструментите в ръка, осъзнах колко малко знам всъщност. Първото нещо, което построих, бе килната на една страна хранилка за птици. Направих четири от тях, преди да се получат както трябва. Занимавам се с това от почти десет години и в някои дни все още се чувствам сякаш не знам абсолютно нищо.

Чудя се колко ли е попила Настя. Тя наблюдава всичко, което става в работилницата, макар че не е пипнала дори един пирон след инцидента с чука. През последните две седмици ме наблюдава всяка вечер тук, в гаража. Не успявам да я накарам да си тръгне, така че се отказах. Миналата вечер се опитах да бъда открито груб. Реших, че ако ѝ кажа направо да се разкара, не помогне, нищо няма да свърши работата, така че ѝ казах точно това. Тя не го направи, поне не и докато не реши, че има желание, около час след това.

Точно сега тя седи на обичайното си място на тезгяха, така че предполагам, че това е отговорът ми. Краката ѝ се поклащат напред — назад, сякаш ми се присмиват, *Ха, ха, тук сме и не можеш да ни накараш да се разкараме, така че го преглътни*. Мисля, че използват подигравателна мелодия, като на детските площадки, когато го изричат. Искане ми се да им наредя да млъкнат. Тъкмо изваждам батерията на бормашината си и я поставям в зарядното...

— Защо имаш толкова много триони?

Човек би си помислил, че в този момент ще се обърна шокиран към нея, но сякаш почти очаквах да ми проговори от първия ден, в който се срещнахме и просто се чудих какво ще каже. Мога да

призная, че съм минал през доста сценарии и в никой от тях тя не ме пита за броя на трионите, които притежавам. Наистина се обърнах, защото точно сега трябваше да я виждам, но е доста по-бавно и контролирано, отколкото дори самият аз бях планирал.

— Всеки е проектиран с различна цел, за различни работи, за различен вид дърво. Сложно е. Ще ми отнеме часове да обясня всичките.

Добре де не е толкова сложно. Просто щеше да изиска дълго и скучно обяснение и точно сега не исках да говоря за триони. Не мога да повярвам, че наистина обсъждаме това. Думата сюрреалистично изобщо не е достатъчно описание.

— Не мисля, че искам нещо, но ако искаш, ще си тръгна.

Отнема ми минута, за да превключа и да осъзная, че отговаря на въпроса, който ѝ зададох преди седмица. Дали отговаря на блъфа ми? Оглеждам пода, за да открия рицарска ръкавица, хвърлена в знак на предизвикателство, защото тя очевидно чака да я вдигна. Трябва да реша дали наистина искам да си отиде, защото, ако този път ѝ кажа да си тръгне, нямам съмнение, че ще да го направи.

Трябва да кажа *да*. Да, по дяволите. Опитвам се да се отърва от теб, откакто се появи, но и двамата знаем, че това е лъжа. Не съм готов да ѝ дам отговор, затова ѝ отвърщам с друг въпрос. Тя говори! Искам това да продължи. Част от мен знае, че има доста реална възможност, когато си тръгне тази вечер, да не се върне повече, без значение какво ще ѝ кажа и може никога повече да не я чуя да говори. Отново ме изненадва колко много ми прилича на призрак и как във всеки един момент може просто да изчезне.

— Кой друг знае, че говориш? — питам я аз не само за да я накарам да продължи да говори, но и защото наистина искам да знам.

Дали Дрю знае и не ми е казал? Говори ли със семейството си? Дрю спомена, че живее с леля си — всъщност беше казал, че живее със сексапилната си леля — но това е всичко, което знам.

— Никой.

— Говорила ли си някога? Преди сега?

— Да.

— Ще ми кажеш ли защо си приела този обет за мълчание?

— Не — отвърща тя, гледайки ме право в очите. Никой от нас не прекъсва контакта. — И ти никога няма да ме питаш. Никога.

— Добре. Никога няма да те питам. Ясно — изричам аз, сякаш се подразбира от само себе си. — И защо съм се съгласил на това?

— Не си.

— А защо трябва да се съглася?

— Не знам дали трябва.

— Значи не съм се съгласил да пазя тайната ти и ти не можеш да ми дадеш никакви причини защо да не го правя. Не си изградила силна защита. Защо си мислиш, че няма да кажа на някой?

— Не мисля, че искаш.

И ето къде спечели дори и без още да го знае. Права е. Не искам да кажа на никой. Желая тайната й изцяло за себе си, но тя няма как да е наясно с това.

— Това е огромен риск от твоя страна.

— Така ли? — пита тя, навежда глава на една страна и се вглежда в мен.

— Нямах причина да ми вярваш.

— Не, но въпреки това ти вярвам — казва тя и тръгва към алеята.

— И се предполага, че и аз трябва да ти вярвам? — отвръщам аз на гърба й.

Това момиче наистина е откачено, ако си мисли, че може да ми се натресе от нищото и да очаква от мен такова нещо.

Тя спира, обръща се и ме поглежда, преди да си тръгне.

— Не е необходимо да ми вярваш. Не държа никоя от тайните ти.

* * *

Тя си тръгва, преди да мога да й отговоря. Дори не седна, но за броените минути, в които беше тук, всичко се промени. Може би ми даваше време да реша дали искам това, каквото и да бе то. Тайната й? Приятелството й? Историята й? Може би не го искам. Знам какво *не трябва* да искам и това ме кара да взема решението си точно тук.

Знам нещо за нея, което никой друг не знае. Не съм имал тайна от години. Всеки знае историята ми: майка и сестра, загинали в автомобилна катастрофа. *Трагично*. Баща, получил сърдечен удар. *Починал*. Баба, бореща се с рак на яйчниците. *Губи битката*. Година

след това дядото поема битката с рака. Не знам дали сега е мой ред да умра, или се предполага, че трябва да съм последният останал.

Не спирам да си мисля, че трябва да има нещо по-добро, с което да съм известен.

Няма да кажа на никой за нея. Поне това знам. Все още имам стотици въпроси в главата, но един не спира да се връща отново и отново. *Защо аз?* Това е очевидният въпрос, този, който ме тормози часове, след като тя си тръгна. Това е единственият въпрос, който не задавам, защото без значение какъв е отговорът, не искам да го знам. Просто не ме интересува.

* * *

Бяха минали дни, откакто тя говори с мен. Очаквах я да се появи на следващата вечер, но тя не го направи. Нито пък по-следващата. Или пък по-по-следващата. Всеки ден я виждам в училище, но тя дори не поглежда в моята посока. Започвам да си мисля, че съм си измислил цялата случка. Може би в този сценарий аз съм откаченият. Прекарах последните няколко дни, опитвайки се да се убедя, че съм доволен, защото спря да идва, и че това изобщо не ме интересува. Все пак това е, което желяех. Изредих няколко аргумента пред себе си, но не бях много убедителен.

Дори нямах извинение да я видя в неделя в къщата на Дрю. Лий се бе върнала за уикенда и бях с нея. Това трябваше да направи нещата по-лесни, но мисля, че ги влоши.

— Нямах акцент.

Това е първото нещо, което ѝ казвам, щом се появява точно една седмица, след като ми проговори.

— Не.

— Мислех си, че ще имаш. Заради името.

Не мога да го понасям. Не ѝ пасва. Но като се замисля, май нищо в нея не го прави. Тя обмисля думите ми за известно време и решавам, че може да каже нещо, но не го направи. Просто продължава да се разхожда из гаража ми, докосва инструментите ми, прокарва пръсти по наполовина готовите мебели и това започва да ме ядосва.

— Руския ли си? — питам аз, надявайки се да я разсея.

— Миналия път ти задава въпросите. Тази вечер е мой ред.

Тя не отговаря на въпроса ми, но поне временно отклонява вниманието си от нещата ми.

— Не си спомням да съм се съгласявал на това.

— Не си спомням да съм ти давала избор — и отново се връща към обикалянето из гаража ми.

Изучава. Имам усещането, че трябва да сграбча чатала си, за да проверя дали топките ми са все още там, защото мисля, че ги е прибрала в джоба си, а на мен ми трябва. За малко това е забавно или интересно, но вече не. Да стои и да наблюдава, е едно нещо, но ако иска да започне с разпита и неизменната психоанализа на една тийнейджърка, аз изчезвам.

— Знаеш ли кой обича да говори? Дрю. Защо не идеш там и не го зарадваш?

Имам нужда да се махна. Преструвам се, че трябва да взема нещо от кутията с инструменти в другия край на гаража. Тя се настанява на работната маса и краката ѝ мигновено започват да се поклащат.

— Мисля, че има други неща, които той предпочита да направя с устата си.

Тонът ѝ не е нито свенлив, нито предизвикващ неприлични асоциации. Казва го, сякаш говори, че ще му помага в ученето.

— Да не би току-що да изрече това?

— Така мисля — отговаря напевно тя.

— Е, ако го направиш, ще го зарадваш изключително много.

— Ако искам, мога да направя така, че да му държи влага цяла година — признава.

Думите ѝ ме карат да се замисля дали наистина може. Краката ѝ все още се поклащат и това ме побърква.

— Искаш ли? — не планирах да я попитам това.

Чудя се колко ли ще боли да отрежа езика си.

— Аз задавам въпросите.

— Не и на мен. — *Ето.*

— Сам ли живееш тук? — това изкара доста дълго.

— Да.

— Защо си независим?

— Защото трябваше.

— Трудно ли е?

— *Какво?*

— Трудно ли е да си независим? — Знам, че пита това. Наистина, знам го.

— Не. Срамно лесно е.

Тя не отговаря веднага, което, иронично, сега не е нормално. Поглеждам към нея и я виждам да ме изучава.

— *Какво?*

— Опитвам се да разбера дали си саркастичен.

— Не, наистина е срамно лесно. Основно се свежда до две неща. Възраст и пари. И парите са наистина важното. Мисля, че щатът щеше да ни пуска да си вървим по пътя на дванадесет, ако не им струва и цент да ни подпомагат.

— Какво трябваше да направиш?

Ако това са въпросите, които ще задава, нямам никакъв проблем с тях. Ако стои на страна от всичко лично, ще ѝ кажа всичко, което иска да знае. Живее с леля си. Може би и тя иска да е независима, въпреки че трябва да е почти на осемнадесет, така че вече няма смисъл в това. Двамата с дядо ми се погрижихме за въпроса преди година, когато той разбра, че е болен.

— Попълваш няколко формуляра, представяш документ, че си поне на шестнадесет и имаш финансовата възможност да се издържаш. Тогава настойникът ти подписва, следва бързо изслушване и готово.

Тя кимва, сякаш обяснението е добро. Не пита за парите. Може би получава някакви социални помощи.

— Кой беше твоят настойник?

Интересен въпрос, но не мисля да отварям тази врата. Може да попита всеки друг. Всички знаят историята, но не мисля, че все още съм в опасност. Но рано или късно ще разбере. Не съм достатъчно заблуден, че няма да излезе по някакъв начин, но е хубаво да има един човек, който не знае цялата ми трагична история. Поне за малко.

— Защо се интересуваш?

— Просто се чудих дали това е човекът, който те посети в неделя. Дрю каза, че имаш компания и затова не си дошъл на вечерята.

Наистина имах компания, но определено не беше дядо ми, но не мисля да доближавам ситуацията с Лий с това момиче. Нито сега, нито някога.

— Един приятел бе в града — очаквам нова атака от въпроси, но такива не последват.

Аз имам доста питання за нея, но изглежда, че засега тя е приключила с говоренето и се опасявам, че ако продължа с разговора тази вечер, вероятно ще съжалявам.

След около десет минути поклащане на краката ѝ и тишина, тя отново започва да задава въпроси. Не са това, което очаквам, но нищо с това момиче не е такова. А срещу тези въпроси нямам нищо против. Тя пита за инструментите и дървените мебели, които строя. Не знам колко въпроса зададе, но в края на вечерта гласът ми е станал дрезгав.

Когато скача от тезгяха — запазеният ѝ знак за *сега си тръгвам* — казвам това, което си мисля цяла вечер.

— Не си такава, каквато очаквах.

Виждам как се изненадва и изглежда доста любопитна, но се опитва да го прикрие.

— Каква очакваше да бъда?

— Тиха.

ГЛАВА 18

Настя

Гласът на майка ми. Това е първото нещо, което си спомням, след като отворих очи.

Красивото ми момиче. Ти се върна при нас.

Но тя грешеше.

* * *

Ако Една Сейнт Винсът Милей^[1] бе права и детството е царство, където никой не умира, тогава моето детство свърши на петнадесет. Което, предполагам, е повече, отколкото е получил Джош, защото, съдейки по това, което дочухах от Дрю, неговото е приключило на осем. Не знаех повече, защото не задавах на Джош въпроси, на които не бях готова да отговарям самата аз.

Трябва да се върна у дома този уикенд. Майка ми очакваше да ги посетя преди месец. Изненадана съм, че още не се е появила тук. Не е в стила на Шарлот Уорд да чака за нещо, което желае.

Няма много неща, които да искам да взема. Повечето от старите ми дрехи са там. Няма да се срещам с никой, освен със семейството си, затова оставих облеклото си като за булевард Холивуд при Марго, което означава, че краката ми ще са щастливи поне за няколко дни. Трябва да пропусна часовете си в петък, за да мога да стигна до Брайтън достатъчно рано, за да успея да присъствам на срещата, която майка ми е уредила с терапевта ми. Мислех дали да кажа на Джош, че заминавам, но не го споменах поради няколко причини, и най-вече защото не отговарям пред него. Вероятно ще успея да се върна до шест часа в неделя, за да отида на вечерята, но може да бъде по-добре, ако тази седмица я пропусна.

Когато минавам през входната врата на къщата във викториански стил, която не подхожда на околните, и в която съм израснала, се

чувствам като у дома. Това усещане продължава само миг. Не е истинско. Просто е първична реакция; ехо на едно чувство, което изпитвах преди. Поне веднъж искам да се прибера вкъщи и там да бъде както бе преди. Но пък може би просто си измислям някакви спокойни дни, които съществуват повече в спомените ми, отколкото в реалния живот.

Майка ми е до масата в дневната, която не използвахме, освен по празниците. Разпръснала е пробни снимки по цялата маса. Тя е фотограф, което е забавно, понеже е невероятно красива, но никога я няма на снимките, защото винаги е тази, която ги прави. Работи на свободна практика, но никога не е без работа, защото е наистина добра, което означава, че може да си създаде собствени правила, да поема задачите, които харесва, да идва и да си отива, когато пожелае. Стаята ми горе преди бе отрупана с нейни снимки. Всичките ми любими. Обичах да стоя с нея на масата, да разглеждам пробните снимки и да избирам тези, които ми се набият на очи. Винаги имаше една снимка, която се открояваше от останалите, аз я посочвах и тя ми правеше копие. Това беше наш ритуал. Дори не си спомням последната снимка, която бях избрала. Не знаех, че ще бъде последната. Можех да ида до нея, да седна на масата и да избира някоя, но не го направих. Сега стените ми са покрити с нови тапети.

Веднага щом ме вижда, тя скача от стола си. Не мисля, че са й необходими повече от три стъпки, за да ме достигне и да обвие ръцете си около мен. Отговарям на прегръдката ѝ, защото тя се нуждае от нея, макар че аз не. По-различно е от това да прегръщам госпожа Лейтън, но не по начина, по който бихте помислили. Да прегръщам майка си, е много по-неловко. Тя ме отдръпва назад и мога да видя изражението на очите ѝ; това, с което вече съм свикнала; това, което съм виждала хиляди пъти през последните три години. Изражението на човек, гледащ през прозореца, чакащ някой, който знае, че никога няма да се завърне у дома.

Вече не само аз не съм същият човек. Никой от нас не е. Щеше ми се да можех да променя нещата заради тях, да им дам всичко, което си мислех, че са си върнали онзи ден, в който са ме открили жива, а не мъртва. Кой знае какви щяхме да сме сега, ако на майка ми и бе позволено да ме наблюдава как чезна от нея? Тя пак щеше да изгуби малкото си момиче, само че по-късно и постепенно. Не по начина, по

който се случи — с един голям замах. Дори и ако нещата не се бяха стекли по този начин, детето в мен все пак щеше да изчезне. Незабележимо с времето. Аз просто станах прекалено възрастна твърде бързо. Изведнъж.

А тя не бе готова да се сбогува.

Спасена съм от появата на брат ми Ашър, който слиза, подскачайки по стълбите. Той е година по-малък от мен и поне половин метър по-висок. Хваща ме в мечешка прегръдка и ме вдига от земята. Поне петдесет пъти беше получавал бележката, че не обичам да бъда докосвана, но или все още не си бе направил труда да я прочете, или просто не го интересуваше. Отказва да се придържа към каквито и да било правила или предложени граници, що се отнася до мен. Това разстройва родителите ми и вбесява мен по начин, който само един брат умее. Ашър ми говори глупости и аз му позволявам. Само с него е така. Не се страхува, че ще ме изгуби или отблъсне, защото знае, че няма накъде повече, и е решил, че няма какво да губи.

Имам един час преди срещата ми с терапевта. Ашър казва, че ще ме закара. Аз свивам рамене. Мога да шофирам и сама, но срещата ми е в три и половина, което, що се отнася до мен, е равносилно на късна нощ, затова приемам компанията му, а освен това ми липсва. Ашър може и да е по-малкият ми брат, но не мисля, че той го осъзнава. Би смачкал света заради мен, ако това ще направи нещата по-добри, и мисля, че се чувства сякаш се е провалил, защото това нямаше да помогне.

Докато пътуваме, той ме разсейва с истории от училище. Третокурсник е, при това популярен. Да играеш бейзбол, вместо да свириш на пиано, допринася за това. Излиза с момиче на име Адисън. Искане ми се да му кажа, че името ѝ има нещастieto да означава *син на Адам*. Не че ще го е грижа, защото според него тя е *дяволски секси*, макар че имам подозрение, че това не е цялата история. Може да говори каквото си иска, за да запази репутацията си, но го познавам достатъчно добре, за да знам, че едно момиче със секси излъчване няма да стигне много далеч, ако няма съдържание. Не трябва да се тревожи. Няма да го тормозя, че не е леке. Има достатъчно такива в света. Радвам се, че брат ми не е един от тях. Тази година посещава два класа за напреднали, което е с два повече от моите и ще положи SAT^[2] изпита след няколко седмици, затова се гърчи, сякаш е в ада и ме кани

да му помогна този уикенд, ако искам. Не знам в какво ще се състои помагането, но имам чувството, че ще бъде възпрепятствано от мълчанието ми, така че трябва да се справи сам. По време на петнадесетминутното шофиране наваксам с последните седем седмици от простичкия живот на Ашър Уорд. Не е чудно, че името му означава благословен.

Присъствам на назначената ми терапия, макар че не продумвам дори една дума, защото всички ме оставят на мира, ако правя поне това. Не съм сигурна какво представлява една успешна терапевтична сесия, но очевидно това, че се появявам, показва, че правя усилие. Не е така. Единственото усилие, което полагам, е толкова, колкото да ме оставят на мира.

Експерт съм по всички въпроси по терапия. Единственото нещо, в което не съм експерт, е да ги накарам да проработят. Родителите ми ме записаха на терапия преди дори да съм напуснала болницата, което е препоръчителният курс на действие, когато дяволът намери петнадесетгодишната ви дъщеря и задгробният живот я изплюе обратно.

Останах на терапия достатъчно дълго, за да разбера, че нищо от това, което ми се случи, не е по моя вина. Не съм направила нищо, с което да го предизвикам или да го заслужи. Но това само направи нещата по-лоши. Може би не обвинявах себе си за това, което ми се случи, но когато ти кажат, че нещо е изцяло и напълно случайно, ти втълпяват и нещо друго — че нищо, което правиш, няма значение. Няма значение, ако правиш всичко както трябва, че се обличаш по правилния начин и се държиш както трябва и следваш всички правила, защото злото все пак щеше да те намери. Злото е изобретателно.

В деня, в който злото ме откри, бях облечена с розова копринена блуза с перлени копчета и бяла плетена пола, която стигаше чак до коленете ми и отивах към училище, за да запиша една соната на Хайдн за прослушването ми в консерваторията. Тъжното бе, че дори не беше нужно. Вече го бях записала веднъж, заедно с един етюд на Шопен и прелюдия и фуга на Бах, но не бях доволна от сонатата и исках да я запиша отново. Вероятно ако можех да преживея малкото несъвършенство, нямаше да се налага да живея с едно огромно такова в момента.

Въпреки това аз все още не вършех нищо лошо. Бях навън в слънчевия ден, не се промъквах в тъмното. Не бях избягала от училище или от вкъщи. Отивах точно там, където бях казала, че отивам точно когато трябваше да съм там. Той не ме преследваше. Дори не знаеше коя съм.

Казват ти, че е случайно, за да те накарат да почувстваш, че нямаш вина. Но всичко, което чух, е как ми заявяват, че нямам контрол; а ако нямах контрол, значи бях безсилна. Бих предпочела да бъда виновна.

Бях пробвала и групите за взаимопомощ, но мразех цялото нещо още преди да спра да говоря. Никога не разбрах как се предполага да ми помогне това, да слушам ужасните истории на останалите. Всички стояхме в кръг и оплаквахме скапаните карти, които ни бяха раздадени. Може би просто не бях садист. Не ме успокояваше да виждам други хора, унищожени като мен. Нямахе успокоение в бройката. Просто още нещастие, а аз си имах достатъчно от моето.

Освен това групите ставаха малко враждебни, когато не говориш. Сякаш крадеш от болката на останалите, вземаш, но не предлагаш нищо. Отнасяха се с мен сякаш бях крадец. Веднъж едно русо момиче, Еста — не успях да намеря значение за името ѝ, освен ако не броим, че е испанската дума за *това* — ми каза, че „трябва да се примирия или да млъкна“ и аз не бях сигурна как да реагирам на думите ѝ, но някак си щеше да си заслужава говоренето само за да я попитам какво, по дяволите, пуши. Тогава разбрах, че е намушкана от майка си и да ѝ се присмивам, вече не беше толкова забавно.

Слушах за изнасилвания и огнестрелни рани и престъпления от омраза, от хора, които познавах нападателите си и такива, които не ги познавах. Нямахе успокоение в това. Ако подслушването на нечии чужди кошмари щеше да ме накара да се почувствам по-добре, предпочитях да продължа да се чувствам все така ужасно. Не мислех, че да им разкажа моята ужасяваща история, ще ми помогне. Освен това дори не се предполагаше, че трябва да имам история за разказване.

И така беше всяка седмица. Стоях в кръга и група от хора, които бяха преминали през също толкова гадости като мен, ме гледаха, сякаш се бях промъкнала в клуба им, без да платя таксата. Искаше ми се да се

развикам и да им кажа, че съм си платила като всички останали в стаята, просто не ми се иска да размахвам наоколо разписката.

Днес терапевтката ми не ми говори за вината. Говори ми за говоренето. Щё ми се да мога да кажа, че я слушам, но прекарвам по-голямата част от времето, обмисляйки как да усъвършенствам рецептата си за ангелската торта и добрите техники на кикбокса.

На връщане към вкъщи, получавам това, което очаквах.

— Мама все още мисли, че може да се върнеш обратно — Ашър не ме поглежда, когато го изрича. Дори не знам дали говори за връщане вкъщи, или просто за връщане. — Ти няма да го направиш. — Дори не се старая да прозвучи като въпрос. Тогава стана дори още по-добре. — Искат отново да говориш с детектив Мартин. — Естествено, че Аш трябва да е този, който ще пусне бомбата. Знам, че мрази да бъде поставян в тази позиция, но някак той е станал част от най-малкото съпротивление, що се отнася до мен. — Тя ще дойде в къщата, ако не желаеш да ходиш до управлението, но искат да ти покажат няколко снимки. Знаят, че не помниш нищо, но въпреки това искат да ги погледнеш, в случай че нещо побутне паметта ти.

Гледам през прозореца, за да не се налага да виждам лицето му, когато го лъжа с мълчанието си. Не се нуждая от нещо, което да побутва паметта ми. Тя ме бута непрекъснато. Спомням си всичко.

Всеки детайл.

Всяка нощ.

През последните четиристотин седемдесет и три дни.

* * *

В събота се срещам с детектив Мартин. Поглеждам снимките. Преглеждам рисунките. Поклащам глава. Той не е там. Никога не е там. Те нямат идея какво търсят. Тя ни дава нова визитка. Не съм сигурна колко имаме вече.

Трябваше да им кажа. Знам, че трябва. Но той е мой. Не искам да получи възможността да се измъкне. Искам да плати и желая аз да съм тази, която да реши как.

В неделя сутрин баща ми прави палачинки за закуска както винаги. Слизам долу и усещам миризмата на пържения бекон и знам,

че след два дни в къщата все още ще се усеща ароматът му. След два дни аз няма да съм тук, за да го подушвам, но миризмата ще е тук, дори и мен да ме няма.

Ашър слиза долу обут с бански гащета и без риза и бързо е изпратен от майка ми да си намери такава. Той изстенва при нареждането, но въпреки това отива. Отправил се е към плажа заедно с известната Адисън Хартли, която ще го вземе след по-малко от час. Всъщност нямам търпение да се срещна с момичето, което кара брат ми да се опитва да се държи сякаш не е влюбен идиот. Радвам се за него, защото да ходиш на плажа с някой, в който си влюбен, е толкова прекрасно нормално нещо. Той ме кани да отида с тях, но аз поклащам глава, не че това ми помага много.

— Ела с нас. Ще е забавно — опитва се да ме убеди той.

Почти съм сигурна, че ще е забавно, ако са само Ашър и приятелката му. Макар и въпреки ужасната ми бледност, може и да го обмисля, ако не са всички останали деца, които знам, че ще бъдат там. Може и да ме няма, но тук в Брайтън никога няма да ме забравят. Отново поклащам глава.

— Иди с него, всичките ти приятели ще са там — казва с надежда майка ми.

Трудно е да виждаш надеждата, изписана на лицето на майка ти, когато знаеш, че ще я убиеш. Не знам кое е по-грешно — да мисли, че това е позитивен аргумент, или да вярва, че наистина имам стари приятели. Единствените стари приятели, които имам, вероятно прекарват неделята си с музикален инструмент, а не тичащи полуголи по плажа.

— Нищо не те спира да идеш, Мил — обажда се баща ми, спирайки се, преди да довърши.

Точно така, тате, нищо, освен факта, че трябва да нося блуза през цялото време, за да скрия белезите и минното поле от въпроси, на които няма да искам да отговоря, дори и да говорех. Да те набодат на кол, изглеждаше по-безболезнено.

Ако трябваше да реша за кого от всички нас ситуацията е най-тежка, бих избрала баща ми. Баща ми е доста темпераментен. Внимателен, закрилнически настроен и ако се наложи, би убил, за да предпази децата си. Каквито би трябвало да са всички бащи.

Проблемът е, че той не ме защити. Защото не можеше. Никой не можеше. Но не мисля, че той го вижда по този начин.

— Все някога трябва да се върнеш към света — започва той. Усещам, че ще последва лекцията за извиненията. На двамата с Ашър не ни е позволено да си намираме извинения дори и сега. Имам чувството, че говори за нещо повече от ходенето на плажа. — Нямах избор за това, което ти се случи. Нито път ние. Но *ти* имаш избор за това какво ще се случи сега. Ние не. Ти си тази с контрола и всичко, което ние може да направим, е да стоим на страничната линия и да гледаме, дори и да продължаваш да правиш погрешните ходове отново и отново. — Очевидно сме навлезли в областта на спортните метафори. — Няма да те принуждаваме да правиш нещо, за което не си готова. Принуждавали са те достатъчно. Но ще трябва да вземеш решение, колко дълго ще оставиш това да определя живота ти.

Сега мисля, че родителите ми осъзнават, че са се набутали в ъгъла с настояването си двамата с Ашър да вземаме собствени решения, растейки, да стоим зад тях и да живеем с последиците. Защото не можеш да вземаш думите си назад. Сега трябва да ме оставят да вземам собствени решения, грешни или не, и да ме наблюдават как живея с тях, защото те ме научиха на това.

Беше хубаво, когато животът ми се въртеше около това да бъда пианистката на Брайтън. Когато вземах *правилните* решения. Когато всичките ми решения бяха повлияни от това, какво биха искали да избира родителите ми. Оставях се тяхното течение да ме води, оставях да ме изглажда и оформя като камък, избутан от пясъка, докато не стане идеален. И веднага щом това се случи, бях извадена със сила от водата, захвърлена и разбита на хиляди парчета, които не можех да събера отново. Не знам къде отидоха всички. Имаше толкова много липсващи, че тези, които останаха, не си пасваха.

Мисля, че ще остана на парчета. Мога да ги размествам, преподреждам, в зависимост от деня и от това каква трябва да бъда. Мога да се променя на мига в толкова много момичета и нито едно от тях няма нужда да бъде мен.

Сядаме на масата и ядем палачинки, направени от готова смес. Дори Ашър не казва нищо повече. След закуска отивам в стаята си и търся още имена, които да добавя към стените си. През прозореца си

виждам, че Адисън пристига, но не слизам долу. Не се запознавам с нея, но брат ми е прав, тя наистина изглежда дяволски секси.

* * *

В пет часа в неделя следобед се качвам в колата си. Всички ме изпращат. Майка ми ми напомня да й изпратя съобщение, щом се върна у Марго, за да знае, че съм пристигнала невредима. Баща ми ме прегръща и затваря вратата на вече много чистата ми кола, която беше накарал Ашър да му помогне да измие вчера. Веднага щом влизам в колата, заключвам вратите, включвам радиото и тръгвам.

Прибирането къщи е като културен шок. Друга къща, друго лице, други дрехи, друго име. Същия утешител. Понякога си мисля, че няма да имам нищо против да опаковам Ашър в една кутия и да го взема с мен в къщата на Марго. Но тогава ще види каква съм там. Че вероятно съм се влошила, вместо да се подобрявам и ще се наложи да се изправя пред разочарованието и изгубените надежди, от които избягах на първо място. Освен това, щом направи необходимото второ поглеждане и ме разпознае, вероятно ще пребие всяко момче, което ме погледне в целия ми *Снежанка среща Фредерик от Холивуд*^[3] блясък.

Докато се върна обратно при Марго, ще е минало седем часа. Бях го планирала така нарочно, за да не се налага да решавам дали да ходя у Дрю, или не. Започвам да се чувствам виновна, че нито Джош, нито аз, направихме нещо, за да му кажем колко време прекарваме заедно. Не че имам нищо против Дрю да знае, напротив, мисля, че най-накрая е приел факта, че на света няма достатъчно алкохол, за да ме накара да правя секс с него, така че не това е въпросът. Проблемът е, че той неизбежно ще започне да се чуди как двамата с Джош прекарваме толкова време заедно, като не говорим, и дори ако подозренията му останат непотвърдени, те все пак ще бъдат подозрения, които предпочитам да избегна. Освен това, ако трябва да съм честна, часовете, които прекарвам в онзи гараж с Джош, извън училище, Марго и всички останали, са мои. Просто не искам все още да ги споделям. Очевидно Джош също не е казал нищо.

[1] Американска поетеса и драматург, спечелила наградата Пулицър за поезия през 1923 г. — Б.р. ↑

[2] SAT е система за проверка на знанията. Провежда се под формата на стандартизиран тест и е приложима за много предмети. В САЩ този тест е широко разпространен като приеман изпит за колежи и университети. — Б.р. ↑

[3] Frederick's of Hollywood е известна марка за дамско бельо в САЩ. — Б.р. ↑

ГЛАВА 19

Джош

— Настя няма да може да дойде на вечеря. Помоли ме да донеса това на път за работа — русата жена на вратата ми подава много висока торта с глазура.

Мога да видя синята рисунка по края на подноса. Последният път, когато я зърнах, бе на предната ми верандата, покрита с бисквитки.

— Тя те помоли? — казвам аз скептично.

Дали говори с други хора и ме лъже? Не знам защо, но това ме притеснява. Много.

— Написа този адрес под думите *занеси го, неделя и 5:45*. Отдолу е добавила и *моля*. Това е най-голямото общуване, което сме имали от години. — Жената е раздразнена, че трябва да се обяснява пред мен.

— Добре. Благодаря — взимам тортата от ръцете ѝ и тя ме поглежда, сякаш чака нещо.

— Кой си ти? — пита тя.

— Джош Бенет. — *Коя си ти?*

— Мога ли да вляза?

Малко съм изненадан от въпроса, но не искам да съм груб. Отново я поглеждам. Много е слаба, с тен и руса коса и изобщо не изглежда като сериен убиец. Не прилича и на Настя, но трябва да предположа, че тя е лелята, за която говореше Дрю, затова избутвам вратата назад и я пускам да влезе. Наистина не знам какво иска от особата ми, освен ако Настя не си играе с мен по повече начини, отколкото си представям, и тази жена е наясно с неща, с които аз не съм.

— Марго Травърс. Настя живее с мен — протяга тя ръка.

В отговор аз вдигам тортата.

— Слушай, няма да те занимавам с глупости и ще мина направо на въпроса, защото скоро трябва да съм на работа и честно казано, това

изобщо не е в стила ми. — *Добре.* — Дори и да не трябваше да донеса тортата, пак щях да дойда този уикенд, за да разбера какво става. — Сега не мога да реша дали съм по-нервен, или любопитен, но определено я слушам. — В телефона на Настя има устройство за проследяване. — Тя млъква за няколко секунди. Предполагам, че ми дава време да реагирам. Аз не го правя. — Проверявам го периодично и преди няколко седмици изникна този адрес, затова започнах да го проверявам по-често и знаеш ли какво открих? — Разбира се, че знам и ти знаеш, че съм наясно. Просто искаш да попиташ за драматичен ефект и тогава ще ми кажеш. — Този адрес изскачаше отново и отново, и отново — в девет часа, в десет, единадесет. Понякога в полунощ.

Звучи ми точно. Нито потвърждавам, нито отричам. Ще я оставя да говори, докато не ме попита нещо направо.

— Има ли нещо, което да искаш да ми кажеш? — пита ме тя в очакване.

— Има ли нещо, което искаш да знаеш? — имам чувството, че участвам в състезание по надглеждане със седмокласник.

— Какво става?

— Защо не питаш нея?

Марго ме поглежда, сякаш казва *да бе, вярно.*

— Тя не говори с мен.

Всеки път, щом направи пауза, очите ѝ изучават стаята, сякаш търси порно колекцията ми или входа към тайната ми лаборатория за наркотици. Започвам да се чувствам малко обиден от факта, че тази жена почти беше избутала Настя навън с Дрю, измежду всички хора, но е тук, за да ме разпитва. Може би е така, защото Дрю отиде в дома ѝ, почука на вратата и покани Настя да бъде гост на вечеря в дома му заедно със семейството му в неделя, докато аз я оставих да се крие в гаража ми късно вечер, без присъствието на възрастни.

— Тогава защо аз да го правя? — отговарям ѝ аз, държейки се като малко дете.

Но тогава осъзнавам какво ме пита тя в действителност, какво наистина иска да знае. И не е първото ми подозрение. Защото тази жена не се опитва да разбере дали племенницата ѝ се измъква, за да дойде при мен да правим секс. Тя иска да знае дали Настя *говори* с мен. Поемам дълбоко въздух, защото сега искам това да приключи и ако ѝ дам някакъв отговор, може би ще е достатъчно, за да ме остави

на мира. Освен това имам усещането, че тя ще започне да изрежда правила или заплахи, а аз не реагирам добре и на двете. Може и да не знам дали искам Настя да се мотае тук постоянно, но не ми харесва идеята някой друг да прави този избор вместо мен. Мога да ѝ отговоря, но го правя за себе си, не заради нея.

— Тя е в часа ми по дърводелство. Наистина е изостанала от всички останали, затова идва вечер, когато тича и ме наблюдава, докато работя.

Марго ме гледа достатъчно дълго, за да ме накара да се чудя как ще отговори.

— Това е всичко? — звучи разочаровано. Очите ѝ отново се присвиват. — Родителите ти не възразяват ли, че тя е тук постоянно?

— Изобщо не ги притеснява.

Това не е истинска лъжа. Не наистина.

* * *

— Къде е Настя? — посреща ме бащата на Дрю почти веднага щом влизам през вратата.

Въпросът довежда майка му откъм ъгъла само след секунда. Вече се чува музика и мога да позная, че Сара я е избрала. Бих предпочел да слушам шума на електрически трион, но не ни е позволено да обиждаме музиката на никого, когато е неговата седмица.

— Настя няма ли да дойде? — пита госпожа Лейтън, вземайки тортата от ръцете ми и звучи искрено разочарована. — Откъде се появи това?

— Леля ѝ го остави този следобед и каза, че е искала да го донеса.

— Тя е толкова мила! — възкликва госпожа Лейтън, докато носи тортата към кухнята.

Не знам дали има друг човек на земята, който би нарекъл Настя мила, и се чудя дали тя вижда нещо, което ние не можем да забележим.

В крайна сметка на вечерята у Дрю сме само ние петимата, както много други вечери. Не говорим изобщо за Настя, докато не идва време за десерта и тортата е донесена.

— Тя е супер странна — казва Сара, доволна, че най-накрая има възможност да говори зад гърба ѝ.

Поглежда към мен, докато го изрича и аз отмествам очи, защото ме ядосва.

— Сара, не всеки има толкова лесен живот. Някои хора имат проблеми и трябва да се научиш да си съпричастна, а не да ги съдиш — госпожа Лейтън я приковава с поглед, който държи трима ни в правата линия с години, четиримата, ако броим и господин Лейтън.

— Затова ли я покани? — Мамка му. Чудя се дали гласът ми звучи толкова ядосано, колкото си мисля.

— Не, наистина я харесваме.

Госпожа Лейтън звучи изненадана от въпроса ми. Отговорът ѝ е искрен, но точно това ме дразни. Преди да успея да отговоря, Сара отваря гадната си уста и ме спасява от мен самия, макар и само за момент.

— Говори само от твое име.

— Млъкни, Сара — отвърща ѝ Дрю с фраза, която навярно излиза от устата му хиляди пъти на ден.

— Дрю! — Госпожа Лейтън оставя вилицата си до чинията си и очевидно ѝ е трудно да не я блъсне върху масата.

— Какво? Тя може да е кучка, но аз не мога да ѝ кажа да млъкне? — Дрю се изправя и бута стола си назад от масата.

— Седни, Дрю. — Наложено то спокойствие в гласа на майка му е предупреждение и той сяда. Подготвя се за заслуженото си наказание, но аз все още не съм свършил.

— Как може да я харесвате? Вие дори не я познавате.

Би трябвало да оставя нещата. Знам, че трябва да го направя, но не разбирам. Сякаш тя е нещо ново или домашен любимец. *Виждете нещастното, заблудено нямо момиче, което взехме при нас. Не сме ли ужасно великодушни и разбиращи?* Ненавиждам това и не искам да идва от майката на Дрю.

— Не знам колко добре наистина може да познаваш едно момиче, което не може да говори — каза госпожа Лейтън със съчувствие.

Не, говори, безмълвно я поправам аз. Може, просто не желае. Поне това знам.

Сега вниманието на госпожа Лейтън е съсредоточено върху мен. Тя се опитва да обясни както на мен, така и на себе си. Иска да ме убеди, но не се налага. Аз вече знам. Отговорът е, *не можеш*. Изобщо не можеш да я познаваш; поне не Настя, защото тя няма да ти даде нищо, а това, което ти дава, не е истинско. Тя може и да говори с мен, но аз също не я познавам.

— Тогава как може да твърдиш, че я харесваш? — сега не съм толкова ядосан, но искам да разбера.

— Очевидно е добро момиче. Има добри обноски. Никога не идва на вечеря с празни ръце.

Не знам как обноските са в равенство с това да си добър, но си затварям устата, защото да бъда ядосан на Сара, е едно нещо, а да се ядосам на майката на Дрю, е съвсем друго. Не мисля, че преди е правила нещо, с което да ме ядоса. Чувството е гадно. Изобщо нямам идея откъде се появи.

— Очевидно в живота ѝ става нещо и ние не може да съдим...

— Значи това е всичко? Поканихте я, защото я съжалявате и я използвате, за да научите Сара как да бъде по-добър човек?

Трябва да се спра. Достатъчно близо съм до началото на психоанализа, а не искам това да се случи. Не желая да слушам. Ще се чувствам сякаш ме психоанализират, сякаш ме отварят и разглеждат всяко мое действие, избор или мотивация, така че да се чувстват по-висши и разумни. Не искам да го правят за нейна сметка, когато не е тук. Естествено, имам усещането, че току-що съм се разголил пред тях, спестявайки им проблема и изсипах чувствата си, за да могат да ги пръснат върху масата за вечеря и да ги бутат с пръчка.

— Джош.

Госпожа Лейтън казва много с тази дума. Сякаш ме извика и осъди, разпита и прикова. Всички се вглеждат в мен. Не мога да ги виня. Поканих ги, бъдейки тъпото копеле, което не може да държи устата си затворена. Дори не е избухване. Никога не повишавам глас. Мисля, че дори тонът ми не се промени, но все пак те не са свикнали с нещо подобно. Това е еквивалентът на Джош Бенет да си татуира името ѝ върху гърдите си. Вече съжалявам, чувствам се като идиот и съм дяволски засрамен.

— Съжалявам — продължава госпожа Лейтън и мога да кажа, че тя си мисли, че се заблуждавам. Но не аз приемам изгубени каузи. Не

аз се опитвам да спася някой.

— Тя не е странична атракция — отново я отрязвам аз, защото не искам извиненията ѝ. Не ми ги дължи. Трябваше да се откажа, докато съм напред, но това ще бъде умно, а аз не съм особено умен тази вечер.

— Обаче се облича като такава — очевидно Сара също не е умна.

— Харесва ми начинът, по който се облича — не знам дали Дрю се опитва да върне всички към нормалното, като ни напомня, че той е идиотът тук, или просто си е само идиот.

— По-малко работа за теб — отвърща му сестра му.

— Какъв ти е проблемът? — настоявам аз.

— Какъв е твоят? На родителите ми не им е позволено да бъдат любезни с нея, а аз не мога да не бъда любезна. Ти имаш проблем. — Сара не се притеснява да повиши гласа си. Най-лошото в това е, че е права. Аз съм този с проблема и дори не знам какъв е той.

Нямам идея как цялата тази вечеря се превърна в бъркотията, в която се намираме сега, но имам усещането, че цялата вина е моя. Можех да си затворя устата и да ги слушам как играят на *Да разплетем Слънчицето*, и да не им обръщам внимание. Но не го направих.

* * *

Госпожа Лейтън успява да ме хване до колата ми, преди да тръгна. Щѐ ми се просто да ме остави на мира като всички останали. Очевидно съм обявен за неин от нея самата, без значение дали ми харесва, или не.

— Кой от вас излиза с това момиче?

— Не мисля, че някой от нас го прави — може би Дрю, но не съм сигурен. Поне излизане не би било подходящата дума, но не искам да мисля за това. — Дрю, предполагам.

— Съмнявам се в това — поглежда ме тя знаещо.

— Тогава защо питате?

— Джош. — Иска ми се да спре да изрича името ми по този начин. Внимателно и колебливо, сякаш ближе счупено стъкло. — Виж начина, по който се облича, как прикрива лицето си с целия този грим и факта, че не говори. Може и да е мълчалива, но тя крещи за помощ.

Имам чувството, че гледам епизод от Военна болница.

— Тогава защо някой да не ѝ я даде?

— Може би никой не знае как. Понякога е по-лесно да се преструваш, че нищо не е объркано, вместо да приемеш факта, че всичко е грешно, но си безсилен да направиш каквото и да било по въпроса. — Чудя се дали говори за мен и си мисли, че не го долавям.

— Защо ми казвате това? Не трябва ли да говорите с Дрю?

— Дрю не се интересува.

Обвинението ѝ е ясно и аз му отговарям.

— Нито пък аз.

ГЛАВА 20

Настя

Мразя лявата си ръка. Мразя да я гледам. Мразя, когато се запъва и трепери и ми напомня, че същността ми я няма. Но въпреки това я гледам, защото също така ми напомня, че ще намеря момчето, което ми отне всичко. Ще убия момчето, което ме уби, и когато го направя, ще е с лявата ми ръка.

* * *

Клей Уитакър ме преследва по коридора за първия ми час в четвъртък. Косата му е толкова разрошена, колкото са раздърпани и дрехите му, и прилича на беглец от Островът на изгубените момчета. Скицникът му е затворен и прибран под мишницата му както винаги, сякаш е прикачен към него или нещо подобно. Все още ще се радвам да видя какво има в него. Чудя се през колко такива скицника е минал и колко бързо ги пълни. Не може да е един и същ постоянно. Вероятно сменя толкова много, колкото черно-бели тетрадки за композиции сменях аз преди. Гардеробът му сигурно е пълен от пода до тавана и се обзалагам, че ако ги прелистите, няма да откриете една и съща картина на всички страници. Не като в моите тетрадки. Неговите вероятно са като фотоалбум от спомени, където може да погледне и ще знае точно какво е имал наум, когато го е рисувал. Моите не са такива. Не мога да прелистя страниците, да прочета какво съм писала и да кажа какво се е случвало в живота ми, в съзнанието ми, по онова време. Мога да кажа само какво се е случило в един определен ден, и е онзи, който се предполага, че не помня.

— Здравсти, Настя! — той диша тежко, когато ме настига, усмихва се през дълбоките вдишвания.

Аз се спирам и отстъпвам встрани, за да не стоим насред коридора. Любопитна съм, защото Клей ще ме поздрави, ако се

засечем, но никога не ме е търсил.

— Исках да те помоля за една услуга и реших, че тъй като си ми длъжница, ще кажеш да.

Наистина ли? Не се тревожа за услугата, която може да ми поиска, но се опитвам да разбера за какво съм му длъжница. Присвивам очи срещу него, но усмивката му все още е там.

— Колко пъти си се вмъквала в английското крило по време на обяд, защото една определена книга подпира вратата? Книга, която, между другото, е дяволски нащърбена и вероятно ще трябва да я платя, значи си ми двойно задължена.

Ще призная това. *Давай. Кажу го.* Правя жест с ръка.

— Искам да те нарисувам.

Не на това се надявам, но в действителност не спрях, за да помисля какво да очаквам. Не е необичаен въпрос, като се има предвид, че идва от Клей Уитакър, но не знам защо иска мен. Надявам се, че не мисли, че ще му позирам гола, защото това няма да се случи. Почуквам по скицника му и му посочвам да го отвори. Умирам да видя какво рисува и не може да ми предостави по идеално извинение. Ако е възможно, усмивката му стана още по-голяма, но сега вече е и искрена. Вече не се опитва да ми пробута нещо, въпреки че рисунките му ще направят точно това.

Стоим един срещу друг, но сега той се премества, облягайки се на стената, за да застане рамо до рамо до мен. Пуска раницата си на земята и отваря скицника си. Първата рисунка е на жена, по-възрастна, с набръчкано лице и тънки устни. Очите ѝ са хлътнали и е ужасно депресираща. Поглеждам към него и той очаква реакцията ми. Не знам как да реагирам, затова му посочвам да отгърне на следващата страница. Там има лице на мъж. Той изглежда като възрастната версия на Клей, и вероятно е баща му, освен ако не е някакъв вид бъдещ самопортрет. Също като първата рисунка и тази е шокиращо истинска. Кълна се, че мога да погледна в очите им и да кажа какво чувстват. Не е просто вдъхновяващо; почти плашещо е. Следващата рисунка е на жена, чиито очи са силно зачервени, виждам го, въпреки че рисунката е черно-бяла и реакцията ми е почти инстинктивна. Мога да го усетя. Искам да я докосна и да разбера какво не е наред с нея. Но това е нищо в сравнение с чувството, което ме завладява, когато Клей обръща листа и виждам следващата страница.

Взирам се в себе си. На картината съм аз, но не съм аз. Това съм аз, каквато той никога не ме е виждал. Лицето ми изглежда по-младо, очите ми са чисти. Няма и следа от грим по мен, а косата ми е прибрана назад на опашка, която е праметната през дясното ми рамо. Наистина докосвам тази. Не мога да се спра. Ръката ми просто отива там. Отдръпвам я веднага щом пръстите ми докосват хартията. Искане ми се да не ми беше показал тази рисунка тук. Не мога да я гледам повече. Затварям скицника и му го подавам.

Сега не съм толкова сигурна, че втората рисунка не е бъдещ самопортрет. Уверена съм, че Клей лесно може да погледне към едно лице и да промени възрастта не само на кожата, но и на човека зад нея. Това направи за мен на обратно. Беше ме подмладил. Беше взел възрастта, дните и годините и всичко, което ми се бе случило през тях, и ме бе нарисувал такава, каквато бях преди.

Когато се обръщам да го погледна, не знам какво е изражението ми. Може да бъде всяка една от хилядите емоции, която не искам да различавам в коридора преди първия час. Всеки момент ще бие звънецът и коридорите ще са пълни.

Клей се взира в мен. Чака и вече не се усмихва. Сигурно ме е наблюдавал през цялото време, докато аз гледах скицника, преценявайки реакциите ми, докато ми разкриваше душата си. Без значение колко горд може бъде, знам, че да ми покаже работата си, трябва да е като да разкъса дрехите си, да се завърти гол и да чака да отсъдя. Чувствах се по същия начин преди, когато свирех нещо, което съм композирала сама.

— Е?

Изваждам тетрадка със спирала от чантата си. Първите два звънца се чуват в коридора и трябва да влизам в час. *Час и място?* Написвам и му подавам бележката точно когато Мишел Годишника дотичва и го сграбчва за ръката, дърпайки го със себе си.

— Хайде! Ще закъснеем! — Мисля, че тя дори не забелязва, че той говори с мен.

— Намери ме на обяд! — извиква Клей през рамо, докато аз тръгвам в обратна посока, преследвана от собственото си лице.

* * *

— Надясно. Само малко. Върни малко. Забрави. Светлината тук е скапана. Нека да се върнем отново долу. Кухнята е единствената стая в тази къща с достатъчно сваятна светлина. — Клей взима скицника си, въглените си моливи и останалите си художествени материали и аз го следвам обратно долу по стълбите в къщата, в която идвам през последните три дни. Той е обсебен. Не мога да го виня. Разпознавам чувството. Познавам изумителната нужда да създам нещо. Наблюдавам го как рисува и малко го мразя заради това. Не се чувствам лоша. Чувствам се сякаш имам право. Липсва ми. Искам го толкова силно, че бих счупила ръката си отново само за да изпитвам нещо друго. Понякога желанието почти ме убива отново.

Малко е унищожително да си обграден от хора, които могат да правят това, което ти желаеш, но вече не си способен. Хора, които създават. Хора, чиито души не живеят в телата им, защото изливат толкова много от себе си в работата си. Джош. Клей. Майка ми. Искам да открадна от тях, за да мога да живея.

— Отново долу? — пита Мади Уитакър, която е тук всеки ден, откакто идвам.

Тя въвежда данни от вкъщи, затова Клей казва, че винаги си е у дома. Той се вижда с баща си през уикендите в другия край на града, затова ме вика да му позирам през седмицата.

— Скапана светлина — обяснява Клей и това е достатъчен отговор за нея.

През следващия час седя, наблюдавайки го с въглен в ръка, веждите му са се смръзили по начина, по който го правят, когато е съсредоточен. Не ме оставя да видя нищо, което е нарисувал досега. Не знам дори колко е нарисувал. Мислих, че се съгласявам за една картина, може би две, но изглежда, сме подминали тази бройка. С около осемдесет.

Клей най-после се смилява над мен и ме оставя да използвам тоалетната.

— *Още колко?* — написвам върху кубче с бележки, което намирам на шкафа в кухнята, защото се разхождам, преди да се наложи да седна отново.

— Не съм сигурен. Ще знам, когато свърша с тях, но не знам колко точно е това.

— *Много сме потайни?* — надрасквам в отговор, защото, ако щях да прекарвам толкова време с него, трябва да може да комуникираме поне малко. Освен това Клей няма да ме издаде.

— Не го правя нарочно. Успявам да уловя някои хора само с една рисунка. За повечето са нужни две или три. За теб е повече.

Сега вече ме хваща. Вътре съм. *Защо са необходими толкова много рисунки, за да уловиш нечие лице?*

— Не се опитвам да уловя лицето ти. Старая се да пресъздам всичките ти лица — той се спира, за да види дали съм го разбрала. — Повечето хора нямат само едно лице. Ти притежаваш повече от останалите.

Клей разкъсва лицата, а след това ги събира отново цели, както аз бих направила с музиката. Можех да я свиря по стотици различни начини, да я напоя с различни чувства всеки път и да се опитам да открия истината в нея. Той прави това с лицата, само че не слага истината в тях, той я рисува наяве. Търси истината в мен. Чудя се дали ще я открие и ако го направи, дали ще ми покаже къде е тя.

ГЛАВА 21

Джош

Електрическият ми инструмент за обработка на дървото си играе с мен втора вечер подред. Мислих си, че снощи го оправих, но сега отново ме тормози. Искам да приключа с този стол до края на седмицата, защото имам още три чакащи проекта, които са приоритетни пред него. Но исках да направя стола и не мога да го изкарам от главата си. Затова сега съм изостанал и ще живея тук през следващите няколко седмици, опитвайки си да наваксам. Нямам нищо против. Има доста по-лоши места, на които може да съм.

Тишината тук е странна. Не би трябвало да бъде. Свикнал съм да е тихо, но ми трябваха два дни без нея, за да я усетя. Изнервящо е. Години, в които съм работил тук сам, са съсипани за по-малко от два месеца в компанията ѝ. Не е идвала с дни. Може би е хубаво нещо, защото очевидно се нуждае от поглед към реалността. Опитвам се да работя при затворена врата на гаража, колкото мога повече, просто за да знам, че мога. Няма да се оставя да свикна с някой отново. Тя може да идва тук. Може да стои в гаража ми, да ми подава инструменти, да ми задава въпроси. Може да ме използва, за да изхвърля говоренето от системата си. Мога да понеса компанията, стига да не започна да я очаквам твърде силно. И няма да го направя. Не знам кога ще се върне, но се чудя колко време мога да държа вратата на гаража затворена, преди да се задуша.

* * *

Настя

Тази седмица навъртях повече километри от последните няколко взети заедно. Прекарах доста от времето ми за тичане в един определен гараж и се опитвам да наваксам. Но той ми липсва. Не е като да не съм виждала приятел от няколко дни. Той е най-добрият ми

приятел в момента. Имам Дрю и изглежда, някак по пътя съм се сдобила и с Клей, но Джош е моето бягство. Той е моето скривалище.

Изминали са дни, откакто не съм ходила в къщата на Джош. Прекарах цялата седмица в един стол в къщата на Клей, чувствайки се ужасно и нелепо, искахйки просто да стана и да се движа. Мразя да стоя неподвижно. Когато си прекарал месеци в леглото, оставяйки тялото ти да се лекува, след това да седиш в стол, опитвайки се да накараш ръката ти да проработи, бързо ти омръзва и ти се иска да избягаш. Така че всеки ден, щом приключа с Клей, трябва да тичам. Това е единственото, което ме предпазва да не откача. И след като Марго се предаде преди няколко седмици и ме остави да си взема подвижна боксова круша, имам нещо, което да удриям и прекарвам доста време, правейки точно това.

До петък вечер не мога да се спра. Дори не знам дали ще си е вкъщи, но краката ми въпреки това ме водят там. Чудя се дали и аз му липсвам. Намалявам ход, щом стигам до алеята. Той е отзад, намества един от трионите си и е обърнат с гръб към мен. Оглеждам се за място на плота, където да седна, но няма такова. Всеки сантиметър е зает. Купчини с дървени изрезки, различни инструменти и кутии заемат цялото пространство. Тук никога не е така нахвърляно. Джош е педантичен, което означава, че това е нарочно, и се чудя дали не е съобщение. Може би е осъзнал колко е хубаво да разполага с цялото си пространство. Отново се е потопил в самотата си и е открил, че му липсва.

Все още не съм готова да си тръгна. Ако ще ме отхвърли, искам да бъде напълно, заедно с унижението. Надявам се да излезе иззад тъпия трион и да ми каже нещо, но не изглежда сякаш бърза да го направи. С ъгъла на окото си забелязвам, че пред страничната врата, където свършва работната маса, стои столът, по който го бях видяла да работи миналата седмица. Разпознавам краката му, дизайна, който той старателно бе изгравирал на ръка и на четирите. Трябва да го е завършил тази седмица и се чудя дали го е направил по поръчка, или за себе си. Столът е невероятен, и като всеки път, когато видя нещо, което Джош е направил, го мразя малко повече. Ревността ми е живо същество. Движи се, мени се, расте. Също като гнева ми и съжалението на майка ми.

Прокарвам ръце по арката на облегалката и клякам, за да разгледам краката. Подложките за ръцете са широки и извити, за да подхождат на облегалката. Чудя се дали е започнал втори, защото този трябва да е част от комплект. Пърстите ми все още се плъзгат по другата страна, и преди да помисля, сядам на стола и тогава разбирам цялото му съвършенство. Защото този стол не би трябвало да е удобен, но може би никога няма да ми се прииска да стана. Ръцете ми са върху облегалките, аз се облягам назад, поглеждам нагоре и откривам, че Джош ме наблюдава. Начинът, по който ме гледа, е обезоръжаващ, без значение колко съм свикнала с него и ми се иска да не изглежда толкова добре, защото да погледна настрани, е трудно.

Изражението на лицето му е почти загрижено, но има и нещо като дяволитост. Същото изражение, с което Клей ми показва рисунките, които ми бе направил. Той очаква реакция и одобрение. Поглеждам надолу към стола, в който седя, след това отново към него, но Джош вече не гледа към мен. Отново се занимава с триона, сякаш всичко се е върнало към нормалното и тогава загревам. Направил е всичко това нарочно. Убедил се е, че няма място, където да седна, за да бъда принудена да го забележа, защото столът е за мен.

Осъзнаването на този факт е достатъчен, за да изстреля задника ми от стола. Той ме поглежда, привлечен от рязкото ми движение и за момент просто се гледаме един друг. Вероятно изглеждам като подивяло животно, готово да хукне както първата вечер, в която бях дошла тук. Не мога да кажа какво си мисля, но няма нужда. Той вече знае.

— Това е просто един стол — опитва се да ме успокои той.

— Не мога да го приема — старая се да звуча, сякаш той е неразумният, че ми го дава.

— Защо не?

— Трябва да го продадеш.

— Няма нужда.

— Няма да го взема. Дай го на някой друг.

— Трябва ти нещо, на което да седиш. Уморих се да местиш всичко наоколо и да ми пречиш, докато работя. Сега имаш място, на което да седнеш. Така че седни — посочва ми с глава да седна на стола и аз го правя, и сега го усещам още по-перфектен отпреди малко.

Джош се навежда над мен, поставя ръцете си над моите върху облегалките и ме поглежда право в очите, което малко ме изнервя.

— Това е просто един стол. Спри да го премисляш. Няма да го продавам и няма да го давам на някой друг. Направих го за теб. Твой е — той се отдръпва и се изправя. Когато ръцете му вече не са върху моите, осъзнавам, че това е първият път, когато ме е докоснал в действителност и ми се приисква да ги върне обратно. — Освен това името ти вече е върху него.

— Къде?

— Погледни отдолу. Щях да го сложа на гърба, където в действителност може да се види, но не се получи.

Ставам от стола и приклякам колкото мога по-близо до земята, за да извъртя глава и да проверя за какво говори. Виждам го и не може да се сбърка. Там, от долната страна на седалката, има гравюра на слънцето.

Точно тогава разбирам какво ми дава и това не е просто един стол. Покана е, посрещане, знание, че тук съм приета. Той не ми дава място, където да седя. Дава ми място, на което да принадлежа.

ГЛАВА 22

Настя

Изумява ме как хората се страхуват от това, което може да се случи в тъмното, но изобщо не се замислят за безопасността си през деня; сякаш слънцето им гарантира някаква безгранична защита от злото на света. Не е така. Всичко, което прави, е да ти прошепва, да те унася с топлината си, преди да натисне лицето ти в калта. Дневната светлина няма да те предпази от нищо. Лошите неща се случват постоянно; те не чакат да мине вечерята.

* * *

Никога не съм ходила в къщата на Джош през деня. Изглежда различна на дневна светлина. Нямах да съм тук сега, ако акумулаторът на колата ми не беше паднал днес, когато си тръгнах от училище. Живея достатъчно близо до училище, за да се прибера пеша, но не вървя никъде през деня. Със сутрините мога да се справя, но има периоди от време през следобед, в които мразя да бъда навън. Дори нощното време не ме притеснява толкова. Тъмнината не ме плаши така, както го прави денят. Следобедното слънце има начин да ме преследва и да извиква спомените обратно. Джош винаги ми предлага да ме откара обратно въщи от неговата къща. Мисли си, че трябва да се притеснявам да тичам сама нощем и наистина е така. Не съм достатъчно глупава да вярвам, че съм в безопасност навън, където и да е, по което и да е време на деня. Просто съм по-нервна през деня.

Затова съм тук, на дивана на Джош Бенет, в 15:15 следобед, гледаща Военна болница. Джош прекарва последната рекламна пауза, спокойно обяснявайки ми историите на поне последното десетилетие от сериала за три и половина минути, докато аз хапвам Туизлърс^[1], колкото мога. Щом рекламите свършват, той рязко спира и заявява, че ще ми разкаже останалото на следващите реклами. Не мисля, че

прекарвам много време, гледайки телевизора. През повечето време наблюдавам Джош и се опитвам да разбера кой, по дяволите, е той. Развивам теория, че вероятно в действителност има близък, защото от ден на ден съм все по-убедена, че не е същият човек. Харесвам филма на Крисчън Бейл, където двама братя близнаци споделят един живот и никога не знаеш кой ще се появи. Така се чувствам с него.

Смачквам празната обвивка от бонбоните и отивам в кухнята.

— Къде е кошчето ти? — колкото и време да прекарвам в тази къща, никога не съм влизала вътре. Почти живеем в гаража.

— Под мивката — казва той, без да откъсва поглед от телевизора. — Храниш ли се с нещо различно от захар?

Прехвърлям на ум какво съм яла днес: два протеинови десерта, две пакетчета M&Ms с фъстъци (но от малките пакетчета, така че все едно съм изяла само едно), заедно с наскоро погълнатите Туизлърс.

— Понякога — отговарям аз.

В действителност не бих се занимавала с протеиновите десерти, ако не са ми необходими след тренировките. Когато живеех с родителите си, сяхахме да се храним с истинска храна, както вечеряме у Дрю в неделите. Марго не готви, а освен това винаги трябва да се храним рано, за да може да отиде на работа, а аз обикновено не съм в настроение. Може би когато стана на осемдесет, ще ми харесва да вечеряам в четири часа следобед, но сега не е така.

Връщам се обратно, сядам до него и изглеждаме останалата част от сериала. До четири часа знам повече, отколкото ми се иска за семействата Куартърмейн и Спенсър. Не трябва да му се присмивам. Докато се възстановявах през всичките месеци, изгледах своя дял от лоши сапунки. И лоши телевизионни игри. И скапани токшоута. Бях истински експерт в дневната телевизия. Просто не бях гледала Военна болница. След днес, знаех достатъчно, за да мога да се преструвам, че съм го гледала.

След като свършва, се качваме в пикапа на Джош, за да ме закара да купя нов акумулатор. Трябва да спрем обратно до училището, защото знам годината и марката на колата си, но познанията ми свършват до там. Очевидно това не е достатъчна информация, за да се разбере какъв акумулатор ми трябва, затова трябва да се отклоним до училище. Джош оглежда колата ми, записва нещо, взема ключовете ми и отваря капака. Аз все още държа раницата си, пълна с учебници,

затова скачам и я мятам в колата си, за да не се налага да я нося със себе си. Веднага щом го правя, ми се иска да не съм толкова мързелива, защото виждам Тиърни Лоуъл да върви към нас на паркинга. Тя не е единствената. Има доста ученици, които излизат от сградата, и осъзнавам, че минава четири часа и повечето тренировки и срещи на клубовете свършват. Забелязвам само нея, защото по някаква причина тя ме мрази. Добре де, повечето от момичетата не ме харесват и съм лесна мишена заради дрехите ми. Разбирам това. Но тя ме гледа така, сякаш ме е хванала да храня с шоколад кучето ѝ. Обикновено това е без значение, защото е лесно да не ѝ обръщам внимание и мога да я избягвам без много усилие. Обаче точно сега слизам от пикапа на Джош Бенет, а той стои до колата ми и само след минута ще си тръгнем заедно в акт на екхибиционизъм, който не съм планирала.

Двамата се връщаме в колата му незабавно, споделяйки неизразената нужда да се разкараме възможно най-бързо. Щом потегляме, поглеждам през прозореца, оглеждайки колите около нас. Прозорците на Джош са затъмнени, но не мисля да рискувам. Когато се чувствам достатъчно спокойна, че не ни наблюдават, задавам въпроса, който съдържам, откакто напуснахме къщата.

— Гледаш Военна болница? — не се нуждая от потвърждение.

Знам със сигурност, че го гледа. Той не поглежда към мен, но виждам как устните му се извиват нагоре в полуусмивката, която има, когато е засрамен от нещо, което всъщност е истинска усмивка, която се опитва да скрие.

— Да — казва той. Добре, отговори на въпроса ми, но това, което наистина искам да знам, е защо или как, или нещо, което ще ми го обясни, защото... *стига де*. Но ако има нещо по-изненадващо за мен от новопридобитото знание, че той е тайно пристрастен към сапунките, е фактът, че продължава да говори и ми предлага обяснение; такова, за което не ми се налага да питам. — Майка ми го гледаше. Ревностно. Никога не пропускаше епизод. Двамата с баща ми ѝ се присмивахме през цялото време. Когато почина, не спрях да си мисля, че може да се върне, и когато го направи, исках да мога да ѝ разкажа всичко, което се е случило, и така нямаше да е пропуснала нищо. Затова го гледах. Всеки ден. След известно време осъзнах, че тя няма да се върне, но тогава вече бях заробен. Никога не спрях. — Джош свива рамене,

сякаш приема този факт; само че не съм сигурна кой — че майка му няма да се върне или че гледа сериала. Може би той също не е сигурен.

— На колко години беше?

— Бях на осем. Предполагам, че съм бил достатъчно голям, за да го разбера. Просто не исках наистина... Не знам... Баща ми се опита да ми го обясни, но в действителност няма как да обясниш на някой, че човекът, който е виждал всеки ден през живота си, просто *вече го няма*. Някой просто е натиснал бутона за изтриване и нея я няма. Трудно ми беше да осъзная, че една вечер мога да се прибера вкъщи и човекът, който се смееше и ме прегръщаше същата сутрин, вече не съществува. Не вярвах, че е възможно. Не исках да повярвам, че е възможно... така че, да, Военна болница.

Не откъсвам поглед от него дори за миг, докато разказва историята си. Това е първото истинско нещо, което ми е казал. Кара ме да се срамувам, защото аз никога не съм му споделяла нищо истинско. Дори и името си.

Той се обръща и ме поглежда за миг с онова почти извиняващо се изражение на лицето си. Може би примирение? След това отново връща вниманието си към пътя и спираме на паркинга на мола след минута. Сега имам една от тайните на Джош Бенет. Той ми я даде. Щè ми се да мога да му я върна обратно.

---

[1] Twizzlers — марка бонбони в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Джош

Когато се почуква на вратата ми, част от мен все още очаква да е някой, носещ някаква храна. В дните и седмиците след смъртта на майка ми и сестра ми получих ускорен курс по скърбене. Разбрах как работи; част от него бе за това как се очаква да реагирам, но по-голямата част бе за това как се очаква да реагират останалите хора. Не мислех, че има писани правила, но вероятно има, защото всеки прави едно и също. Голяма част от това е свързана с храната. Баба ми обясни психологията за това по едно време, но не я слушах истински, защото в действителност не ме интересуваше. Хората трябваше да знаят, че само защото се налага да се храниш, не означава, че искаш да се появяват в къщата ти постоянно, използвайки храна и сладкиши като извинение да подочуят нещо от скръбта ти.

Всички тези безсмислени ритуали по съболезнование ми бяха вътълпени на осемгодишна възраст и сега осъзнавах, че никога не се бяха променили. Винаги можех да разчитам на яростно нападение от храна и симпатия, от която нямам нужда.

Понякога хората ще се опитат да ти разкажат някоя забавна история, която си спомнят и обикновено изобщо не е забавна, а просто тъжна. Тогава се гледате неудобно един друг, докато най-накрая не станат да си ходят и тогава ти им благодариш, че са дошли, макар че са те накарали да се чувстваш по-зле.

Имаше и хора, които просто си търсеха извинение, за да дойдат и да видят колко подпухнало изглежда лицето ти от плач, и да проверят дали вече си се пречупил, за да могат да разговарят със съседите си за това. *Видяхте ли бедничкия Марк Бенет и момчето му? Каква трагедия. Толкова е тъжно. Или нещо също толкова тъпо. Но те ти бяха донесли храна, затова имат право.*

Десет минути по-късно звънецът отново звъни и всичко започва отначало. Продължаваше така с дни. Прекалено много съболезнования и скапана храна. Главно лазаня.

Може би някои хора откриваха утеха в задължителните думи и храната; баща ми и аз просто не бяхме от тях. Въпреки това благодаряхме на всички. Вземахме увитите във фолио тави и съболезнованията им. След това изхвърляхме всичко и си поръчвахме пица. Чудех се дали на света има човек, който е бил утешен от някой касерол.

Тогава се замислям за Лий, сецдайки се, че понякога на вратата ти се появява някой, който ти предлага нещо по-добро от думи и храна. Понякога някой ти носи нещо, от което наистина се нуждаеш, а това не е шибан сладкиш за кафе.

Първият път, когато се срещнах с Лий, тя стоеше на предната ми веранда, държейки издайническо покрито с фолио ястие. Баба ми бе починала преди два дни и дотогава вече имах шест подобни на шкафа си и още няколко в хладилника. Бях на петнадесет и мисля, че видимо въздъхнах, щом го видях. Но не и щом забелязах нея. Беше облечена с наистина къса лятна зелена рокля и в действителност бе секси. Това бяха единствените реални детайли, които помня. Познавах я от училище, но тя беше два класа преди мен и никога не бяхме разговаряли. Преди този ден дори не знаех името ѝ.

Взех подноса от нея, който всъщност бе от майка ѝ, която познавала баба ми. Поканих я да влезе, защото бях научил, че се очаква да направя така. Дядо ми не беше вкъщи, затова аз се погрижих за цялата работа с гостоприемството на скърбящия. Преминахме през задължителния разговор, като се постаряхме да засегнем всички точки и баналности. След няколко минути, докато стояхме в кухнята, състезавайки се кой ще се чувства по-неудобно, тя ме попита дали има някой у дома и дали искам да идем в стаята ми. Мисля, че това бе нейният начин да каже, че съжалява и моя да благодаря за касерола.

Това беше първият път, в който Лий дойде вкъщи. Но не бе последният. Никога не сме излизали по срещи. Никога не се виждахме навън. Тя идваше и се промъкваше в стаята ми нощем или се озовавахме някъде в колата ѝ, но нещата стигаха само до там и продължаваха вече почти три години. Дори сега, когато тя е в колеж, успяваме да поддържаме редовен график. Понякога разговаряме, но никога за нещо сериозно.

Може би е неправилно. Сигурно е грешно. Но грешно или не, аз не се чувствам лошо заради това. Когато тя се появи, вече бях затрупан

от четирима мъртъвци и ми беше останал само още един. Нуждаех се от поне едно нормално нещо и Лий ми го даде без това да ми е коствало никакви емоции или чувства, или обвързване. Не трябваше да я обичам. Харесвах я, макар че не бях сигурен дали това щеше да развали сделката. Не мисля, че за нея имаше значение дали ме е грижа. Все още поддържахме политиката на взаимно използване без никакви въпроси. Тя е сладка и разкрепостена и дяволски привлекателна. Но ако си тръгне утре, няма да ми липсва. Хората изчезват постоянно. Може изобщо и да не забележа.

* * *

Това, което носи Настя, когато влиза в гаража ми след осем, не е сладкиш за кафе. Въпреки че, ако беше, щеше да е домашен, покрит с канела и невероятно вкусен. Държи две найлонови пазарски торби. Минава покрай мен, без да каже и дума и се протяга странно с една ръка, за да отвори вратата към къщата, без да пуска торбите.

— Слънчице? — тя не отговаря, затова я последвам и я откривам да отваря фризера и да прибира не по-малко от четири двулитрови кутии сладолед. — Какво правиш?

— На какво ти прилича? — сопва ми се.

— Да не си бременна?

Тя се завърта към мен.

— *Какво?*

Явно не. Вдигам ръце с длани напред в знак на предаване. Очевидно не е в добро настроение.

— Извинявай, просто — посочвам към отворения фризер, ръката ѝ все още е вътре върху една от кутиите — това е много сладолед.

— Ясно, защото трябва да съм бременна, за да искам сладолед. Следващото, което ще кажеш, е, че трябва да съм в цикъл, защото това е единствената причина момичетата да са ядосани, но разбира се, тъй като си момче, няма да кажеш наистина *цикъл*, а нещо тъпанарско като *на червено* — Настя блъска вратата на камерата, за да я затвори.

Сега може и да не е подходящият момент да ѝ се закълна, че нямам намерение да споменавам цикъла ѝ по никакъв начин, още по-

малко думата *червено*, но се чувствам по-безопасно, като държа устата си затворена и я оставям да довърши.

С всяко друго момиче вероятно можех да се обърна към класическото мъжко изпълнение да отида до нея, да я прегърна и да я оставя да сложи глава на рамото ми. Евтин номер, но работи. Дрю се къльне в него. Но се страхувам, че в тази ситуация ще има една от следните последици: поредица от нови порицания или коляно в топките ми. Залагам на коляното.

— Обичам сладолед. При теб никога няма. Лоши неща се случват, когато изкарам дълго време без сладолед — казва тя, звучейки малко по-спокойна.

— Сигурна ли си, че си взела достатъчно?

— Майната ти.

— Може би трябва да отвориш една от кутиите — предлагам аз.

Това и правим. Само че не отваряме една, отваряме ги и четирите и ядем направо от кутиите от скапаната ми масичката за кафе до дивана. Държа точно нея до дивана, защото е боклук и не ме интересува какво ще се случи с нея. Не трябва да се притеснявам за подложки или дали Дрю ще си сложи обувките върху нея. Реших да я запазя, докато той не замине за колеж или някое момиче не го убие.

Настя не яде от средата както би го правил нормален човек. Нормален човек, който не яде сладолед от купа. Тя чака, докато не започне да се топи, и тогава обира разтопената част от ъглите на кутията. Според нея полуразтопеният сладолед има по-хубав вкус от напълно замразения. Няма как да кажа дали е права, защото ме принуждава да ям по-замръзналата част от центъра и ме заплашва, ако се опитам да ям от ъглите. Правим доста големи дупки във всяка една от кутиите и тя определено е повече Слънчице и по-малко Насти^[1] след това. Отбелязвам си наум, че следващият път, когато е ядосана, вместо стабилизатори за настроението, сладоледът ще свърши работа.

* * *

След всичкия този сладолед и двамата сме суперактивни и се връщаме в гаража, защото имам доста проекти за довършване.

Предполагам, че тя ще отиде да тича, защото това е начинът ѝ за справяне с лошото настроение, но не си тръгва.

— Дай ми нещо за правене — казва със съвсем лек намек за предупреждение.

— Какво искаш да правиш? — питам я аз преценяващо.

— Нищо с електрически инструменти или нещо подобно. Нещо, което да мога да правя с дясната си ръка.

— Искаш ли да заглаждаш? — предлагам ѝ. — Тъпо е, но...

— Става. Само ми покажи какво да правя.

Взимам лист шкурка и ѝ показвам как да го прикрепи към формата за заглаждане.

— Това трябва да се мине със зърнеца шкурка — взимам ръцете ѝ, за да ѝ покажа колко сила трябва да използва, и те са толкова меки, че не ми се иска да поставям шкурка в близост до тях.

— Как ще разбере кога е готово — пита тя, започвайки да работи.

— Правилото на баща ми беше, че когато си мислиш, че си готов, вероятно си наполовина.

Настя накланя глава и ме поглежда, сякаш съм безполезен.

— Значи, как да разбере, че е готово?

Аз се усмихвам.

— Просто ми го покажи, когато мислиш, че си готова. Ще започнеш да разбираш, когато го направиш няколко пъти.

Тя задържа очите си върху мен малко повече, отколкото е нужно, преди да погледне обратно към дървото. Знам, че въпросите са там. Виждам ги в очите ѝ веднага щом споменах баща си. Как? Кога? Какво се случи? Но тя не попита. Просто продължи да шкури, а аз няма да я спра. Ненавиждам тази работа.

Минава полунощ, когато приключваме. Не знам как ръцете ѝ изобщо издържат толкова дълго. Заглади всичко, което ѝ дадох. Аз също не я попитах какво не беше наред по-рано.

---

[1] Игра на думи, в превод от английски Sunshine, освен Слънчице, означава и радост, а Nasty — освен като част от името Nastya, се превежда като лош, неприятен, раздражен. — Б.р. ↑

ГЛАВА 24

Настя

Когато отивам в къщата му в 19:40, Джош е на алеята, облегат отстрани на пикапа си. Веднага щом ме вижда, той отключва вратите и идва да отвори моята.

— Време беше, Слънчице — казва ми. — Почти се бях отказал от теб.

— Не знаех, че си планирал екскурзия — отвърщам му аз, щом се настанявам в пикапа му и затварям вратата.

— Трябва да ида до Хоум Депо^[1], преди да са затворили.

— Нямаше нужда да ме чакаш — наистина е така.

Няма да съм тъжна, ако пропусна седмичното му посещение в железарията.

— Не. Но знаех, че рано или късно ще се появиш и вратата на гаража ми ще е затворена и ти ще се почувстваш изоставена, тогава аз щях да се почувствам виновен, а мразя да се чувствам виновен. Така че просто е по-лесно да изчакам. — Единият ъгъл на устата му се извива нагоре.

— Животът ти е толкова труден — сухо отвърщам аз.

— Ти си единственият човек, който дори си помисля да ми каже нещо подобно — звучи странно доволен.

— Енергийното поле все още не може да ме опази навън.

— Какво би трябвало да означава това?

Поглеждам го остро, защото съм сигурна, че може да се досети. Той продължава да се взира в мен, затова накрая свивам рамене и въздъхвам, за да знае, че съм раздразнена от необходимостта да му обяснявам това.

— В училище никой не се доближава до теб. Когато те видях за първи път на пейката в двора, се зачудих дали не си заобиколен от някакво енергийно поле. Щеше ми се да си намеря и аз едно такова. Можеш да се криеш пред погледите на всички. Страхотно е.

— Енергийно поле — повтаря той, някак си развеселен. — Може и да е така. Хората ме наричаха мъртвата зона — добавя, но не дава други подробности. — Може би имаш суперсили. — Предполагам, че говори за способностите ми да премина през енергийното му поле, но не отговарям.

Нямам никакви суперсили. Сигурна съм в това, защото прекарах доста време, оплаквайки липсата им. Имам необичаен капацитет от горчивина и неправилно насочен гняв, но не мисля, че това се брои. Чувствам се малко подведена. През последните няколко години прекарах много време в четене на книги и гледане на филми, в които, когато умреш и те върнат обратно към живота, свръхестествените способности просто са част от сделката. *Съжаляваме, че не спечели голямата награда на вечен мир, но няма да си тръгнеш с празни ръце!* Може и да се върнеш скършен и не както трябва, но поне получаваш някаква утешителна награда, като способността да четеш умове или да говориш с мъртвите, или да подушваш лъжите. Нещо готино като това. Аз не мога дори да влияя на стихииите.

Разбира се, ако приемах книгите за истина, трябваше да повярвам и че всички тийнейджъри обикалят наоколо и наричат момчетата *бейби*, защото очевидно това е много романтично. Преди малко се държеше като кретен с теб, но сега те нарича бейби и всичко е наред. Това активира неконтролируеми припадъци и изоставяне на всякакво самоуважение. *Ооох, той ме нарече бейби. Гащичките ми се подмокриха и аз го обиичам.* Дали реалните момчета наистина наричат момчетата бейби? Нямам достатъчно опит, за да знам. Но съм уверена, че ако едно момче наистина ме нарече бейби, вероятно ще му се изсмея в лицето. Или ще го удуша.

Последвам Джош в нов сектор. Тук той се чувства почти толкова удобно, колкото в гаража си. Изглежда сякаш е дърпан от невидима връзка наоколо, която го води до всичко, което търси. На автопилот е, изобщо не се замисля. Сигурно е прекарал половината си живот в този магазин.

— Ще взема дървото следващия път — казва той. — Тази вечер не ми се занимава с него. Също така мисля, че ще трябва да отидем до цеха за дървесина, за това, което ми е необходимо. — Частта с *ние* в това изречение остава в ума ми.

— Какво правиш? — питам аз, оглеждайки се, преди да проговоря наоколо, за да съм сигурна, че няма никой.

— Имам поръчка от един от учителите от училище. След това трябва да направя два стола Адирондак.

— Всичко, което направиш, ли продаваш?

— Някои от нещата подарявам. Някои продавам. Така плащам за дървото и инструментите.

— Затова ли не си кандидатствал в колеж?

— Хъх? — измънка той и слага още две кутии гланц в количката.

— Чух госпожа Лейтън да ти говори. Все още не си кандидатствал. Не искаш ли?

— Никога не съм си падал по цялата тази работа с училището.

— Родителите ти искаха ли да идеш?

— Не знам. Никога не стигнахме до там.

— Какво ще правиш тогава?

— Вероятно същото нещо, което правя сега. Просто повече.

Разбирам го. Преди мислех по същия начин, но той може наистина да го направи.

— Можеш ли да си го позволиш? — питам аз.

Застанали сме пред щанд, пълен с всякакви размери винтове и гайки, които човек може да си представи, а той ги вади, без да ги поглежда.

— Мога да си позволя почти всичко, за което съм готов да платя.

Не съм сигурна какво има предвид с това, но той го изрича горчиво и ако имаше нещо, което го кара да звучи така, не искам да се заравам в него.

Отиваме на касата, на която се обслужваш сам и започвам да му подавам нещата от количката едно по едно, докато той ги минава през четеца. Осъзнавам колко домашно изглежда всичко. Той може да дойде без мен, защото наистина не му помагам с нищо в магазина. Мога да използвам времето за тичане, което вероятно трябваше да правя. Това щях да правя, ако се бях появила пред къщата му и той не беше там. Щях да тичам до пълно изтощение. Прав е за едно нещо и се чудя дали знае, колко точно и затова ме е изчакал. Ако бях отишла до къщата му и бях видяла затворената врата на гаража, щях да се чувствам изоставена и можеше никога повече да не се върна.

* * *

Когато се връщаме в къщата му малко след девет часа, му помагам да занесе торбите в гаража и го наблюдавам, докато прибере всичко. Тук той целият е грация и плавни движения; няма и едно напразно помръдване. Всичко, което върши, има цел. Не се чувствам неудобно да го наблюдавам. Джош също го прави. Имаме негласно споразумение. Аз го оставям да ме наблюдава. Той оставя мен. Никога не говорим за това. Дар е, който сме си дали един на друг. Без обвързване, без очакване, без четене между редовете. Като загадки един за друг сме. Вероятно, ако аз мога да разреша него, той ще успее да разбере мен, можем да се обясним един на друг. Може би се нуждаем точно от това. Някой да ме обясни на самата мен.

Щом всичко си отива на мястото, Джош затваря вратата на гаража и влиза в къщата, изчаквайки ме да го последвам, преди да затвори вратата.

— Яла ли си? — пита той.

— Да, преди да дойда тук. Ти?

— Да. Щях да ти претопля нещо, ако си гладна. Значи, наистина си готвила тази вечер? — поглежда ме той скептично.

Аз изсумтявам, защото сумтенето е привлекателно.

— Не.

— Какво яде на вечеря?

— Курабийки с фъстъчено масло.

— Не е нужно да те питам дали говориш сериозно, нали? Не знам как спортуваш толкова много с начина, по който се храниш.

— Във фъстъченото масло има протеин — обяснявам аз, преструвайки се, че съм възмутена. — Освен това се заиграх с рецептата. Трябваше да изям няколко, за да разбере кога се получават най-добре.

— Успя ли? — пита той и изважда една бутилка вода от хладилника и изпива половината, преди да ми я подаде.

— Не знам. Ще ти донеса няколко и ще те оставя да ми кажеш.

— Ще изям курабийките ти, но първо ти ще ме оставиш да те нахраня с истинска храна.

— Ще готвиш за мен? — почти се задавам с водата, преди да му върна бутилката.

— Така и така готвя. Каква е разликата, ако ти си тук?

— Не се притеснявай.

— Няма. — Той се усмихва, докато аз заобикалям шкафа и вземам тръз плеъра му, който стои до телефона.

— Какво слушаш? — питам, докато го пускам.

— Нищо. Взех го за теб. Просто си седи тук. Реших, че може да искаш да го използваш, докато тичаш.

Ох. Изключвам го, без да го погледна и го връщам обратно.

— Благодаря ти. Не ми е необходим, но благодаря.

— Как така? Ти си единственият човек, който съм виждал да тича без музика. Не ти ли става скучно? — пита той.

Добър въпрос, но не ми става скучно. Никога не е достатъчно тихо, че да стане скучно и не мисля да слагам тапи в ушите си като покана за някой да ми скочи. Свивам рамене, бутайки го по-далеч върху шкафа и се обръщам.

— Не. Чух, че двамата с леля ми сте си поговорили хубаво — казвам саркастично, тръгвайки към дивана.

Свалям обувките си и подвивам крака под себе си.

— Чудих се дали го е споменала.

— Защо ти не го направи?

Джош свива рамене. И двамата го правим доста често. Може би затова започнах да говоря с него. Раменете ми се умориха.

— Какво ти каза тя? — пита ме той, настанявайки се до мен.

— Каза ми, че не е глупава и не би трябвало да се отнасям с нея като такава.

— Да не би да не трябва да си тук точно сега?

— Не. Тя няма нищо против. Просто очаква да ѝ казвам къде съм от сега нататък. Стига да ѝ пратя съобщение, няма проблем.

Истина е. Марго наистина ме накара да седна и ми прочете една лекция. Убеди се, че съм осъзнала, че изобщо не съм се съобrazила с нея и че разбирам, че ако нещо се случи с мен, тя ще се разправя с гнева на майка ми; жена висока метър и шестдесет, която може да всее страх дори и на един Берсерк^[2]. Но господ да благослови Марго, защото тя няма да ме притисне в ъгъла с правила и ултиматуми, което е добре, понеже щях да ги пренебрегна. Не защото искам да се

бунтувам срещу нея, или защото не желая някой да ми казва какво да правя, а защото нямаше да се откажа да седя в този гараж.

— Виж сега, Ем — каза ми тя — аз не съм наивна. Аз също съм била млада. На тридесет и две години съм и все още имам списък с истории, които никога няма да разкажа на майка ми и ако Шарлот беше моя майка, списъкът щеше да е още по-дълъг, затова, повярвай ми, разбирам те. Но ти също трябва да разбереш, че си моя отговорност и освен това те обичам. — Мисля, че на тази част се свих, но тя не ми обърна внимание и продължи. — Скоро ще станеш на осемнадесет и знам точно колко пагубно ще бъде да ти забраня да правиш каквото и да е, но трябва да ме уважаваш достатъчно, за да ми казваш къде и с кого си и какво правиш. Ако го правиш, ще сме добре. Ако не, няма да се поколебая да те хвърля пред автобуса, наречен майка ти.

Убеди се, че е наблегнала на факта, че знае, че съм умно момиче и че понякога те правят най-глупавите грешки, след това ме прегърна и добави, че мога да ѝ казвам всичко и тя няма да ме съди. Мисля, че това е нейната версия на разговора за секса.

Аз отвърнах на прегръдката ѝ, защото това беше единственият начин да ѝ благодаря, задето ме остави да запазя Джош без караница. Нямах да затруднява срещите ми с него, а аз отчаяно се нуждаех от нещо в живота си, което да не е трудно.

---

[1] Хоум Депо е магазин на инструменти и материали за подобряване на дома и строителството. — Б.пр. ↑

[2] Берсерк е викингски войн, посветил се на бог Один, който преди битка изпада в неконтролируема ярост. В сражението са се отличавали с изключителна сила, свирепост, и безстрашие. Понякога влизали в бой без щит и ризница, което им е позволявало да посичат враговете си с тежък меч или бойна брадва с две ръце. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Джош

— Как се научи да готвиш?

Тази нощ краката се люлеят от кухненския, не от работния ми плот. Сега тя се храни тук през цялото време. Понякога помага. Понякога гледа. Винаги говори.

Протягам се и отварям шкафа над хладилника, където майка ми държеше всичките си готварски книги. Тя поглежда към препълнения рафт. Аз наистина използвам няколко от тези отпред, но шкафът е много дълбок и книгите са натъпкани в три реда.

— Научил си се да готвиш, като четеш готварски книги? — повдига тя веждите си.

— Не го ли правят така повечето хора?

— Не и повечето седемнадесетгодишни момчета.

— Не мисля, че много седемнадесетгодишни момчета изобщо могат да готвят.

Няма отговор на това. Не го казах, за да я карам да се чувства зле, но мисля, че стана така, защото се възцари такава тишина. Мълчание, което всички мислят, че трябва да запълнят, но не успяват, защото са заети с това да мислят какво да кажат. Така че седят и мислят, а тишината се разтяга, докато са останали думи, които ще направят нещата още по-неудобни. Всички редни неща за казване са се разтворили в тишината, докато хората са заети да мислят.

— Ако е гадно, може ли да поръчаме пица? — пита тя.

Тишината не може да спечели срещу нея. Не я плаши изобщо. Предполагам, че когато си прекарал повече от година, без да говориш на друго живо същество, се научаваш да манипулираш празнотата.

— Няма да е гадно — отговарям аз.

— Много сме уверени, а? — присмива ми се тя.

— Готвя от известно време.

— Колко дълго?

— Три години, повече или по-малко.

Беше по времето, когато баба ми се разболя прекалено тежко, за да го прави повече. По същото време трябваше да се науча как да използвам пералната машина и да изправам прахосмукачката.

— Откакто си бил на четиринадесет? Защо?

— Уморих се да ям всяка вечер суха зърнена закуска от кутията, така че един ден извадих книгите и започнах да чета.

— Аз изобщо не мога да готвя.

— Можеш да печеш.

Дяволски добре може да пече. Миналата седмица донесе от онези курабийки с фъстъчено масло, покрити със захар и украсени с пресичащи се линии отгоре. Веднага след като ги погледнах, си спомних, че майка ми също имаше навика да ги прави, но напълно бях забравил. И това ме накара да се чудя колко неща за нея не си спомням.

— Не е същото.

— Можеш да се научиш да готвиш, ако искаш. Дори ще ти заема готварска книга, ако желаеш — изричам полусаркастично. Не изглежда много ентузиазизирана от това. — Не е толкова трудно.

— Може би не и за теб. Не може всички да сме толкова страхотни като Джош Бенет.

Кара ме да звуча като прославен задник.

— Знаеш ли колко много ястия прецака в началото страхотният Джош Бенет?

Сега аз се карам да звуча като прославен задник.

— Просвети ме.

— Нека само кажа, че не престанах съвсем да ям зърнена закуска през първите няколко месеца. И дори тогава, дядо ми и аз се хранехме с доста суха и прегорена храна.

— Можел си да ядеш в къщата на Дрю всяка вечер.

— Да, ако исках да понасям Дрю всяка вечер.

Не съм чак такъв почитател на самонаказването, но тя е права — винаги бях поканен.

— Той е най-добрият ти приятел. Не че имам някаква идея как се е случило това.

— Бяхме заедно в малката лига. Когато всички започнаха да измират, а останалите да ме пренебрегват, той не го направи. Просто продължи да се връща и връща дори когато се опитах да се отърва от него. В края на краищата осъзнах, че няма да отиде никъде.

— Звучи точно като Дрю.

Също така звучи точно като теб, слънчице.

— Малката лига? — пита тя усмихнато.

— Не продължи дълго — казвам. — Напуснах веднага след като осъзнах, че съм по-заинтересован от това да разбера как да направя бухалката, отколкото как да я използвам.

Тя гледа как режа зеленчуците, но аз знам, че няма да предложи да помогне с нещо, което включва ръце и остри ножове.

— И аз оплесквах в началото всичко, което печех — признава ми тя и се връща към последния ни разговор.

Намирам това трудно за вярване. Представям си, че се е родила, държейки кексче и шпатула.

— Кога започна?

— Когато бях на петнадесет.

Тя поглежда надолу към лявата си ръка, обръща я и се вторачва. Предполагам, че приключи с говоренето, защото свикнах да ми отговаря с минимално количество информация. Обикновено не получавам нещо по-добро от умишлено неясни отговори, но тя ме изненадва и продължава да говори.

— Ръката ми се прецака и трябваше да се подложя на доста физиотерапия. Предложиха ми да меся тесто за хляб, за да възстановя силата ѝ. В даден момент осъзнах, че ако продължа да прекарвам толкова много време в месене на тесто, мога също така да опека хляба.

Тя се закашля от смях.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, предполагам.

— Потвърждавам — тя се усмихва открито и това е в противоречие с всичко, което съм свикнал от нея. — Първият път не мисля, че изобщо се надигна. Беше просто нещо кръгло, плоско и твърдо. Баща ми въпреки всичко яде от него и каза, че не е толкова зле. Трябваше да му видиш лицето, докато се опитваше да дъвче. Не знам как успя да го направи.

Тя не спира да се усмихва, докато разказва. Наблюдавам как споменът се отразява на лицето ѝ и осъзнавам, че напълно съм спрял да режа зеленчуците и просто я гледам. Насилвам се да започна да режа отново, преди да е забелязала, че я зяпам.

— Пробвах отново и отново и отново. Винаги беше един проблем или друг. Просто не можех да го направя правилно. Това

адски ме вбесяваше.

— Предаде ли се най-накрая? — питам и тя ме поглежда, сякаш мисълта е скандална.

— Няма начин да бъда повалена от глупав хляб. Минах през толкова много брашно. Майка ми трябваше да започне да купува мая в големи количества. Веднъж бях толкова ядосана, че хвърлих тестото към тавана. Мислех, че майка ми ще ми забрани да стъпвам в кухнята, когато ме откри на стълбата, докато се опитвах да го изчистя с шпатулата за тесто. Но най-накрая успях. Отне ми месеци, но накрая успях да направя приличен хляб. — Тя повдига рамене, поглежда към дланта си и свива пръстите си върху нея. — Ръката ми също заякна.

— Все още ли печеш? Хляб?

— Не, по дяволите — изсумтява тя, сякаш това е най-абсурдният въпрос, който мога да задам. — Много е досадно. Отнема прекалено много време и е дяволски трудно да стане с влагата тук. Просто исках да знам, че ако пожелае, мога да го направя. Така или иначе харесвам повече неща, които са пълни със захар.

Тя посочва с брадичка към дъската за рязане пред мен.

— Мисля, че накълца тези напълно.

Поглеждам надолу към червените чушки, които унищожих, докато слушах разказа ѝ.

— Не е моя вината, че си подлудяващо сладка.

Отделям една минута, за да потвърдя на вбесената част от мозъка ми, който все още работи, че, да, наистина току-що казах това. И дори не знам дали *подлудяващо* е истинска дума. Ако е, то е глупава такава. Също като мен. Пренебрегвам станалото и се преструвам, че никога не се е случило, а това изглежда като най-добрия възможен план за момента и се надявам, че и тя ще се включи, но Настя прави следващото най-добро нещо.

— Дрю казва, че съм дяволски секси — свива тя невъзмутимо рамене и ми позволява да се измъкна.

— Това също — усмихвам се и избягвам очите ѝ, докато изстъргвам това, което е останало от червените чушки. Изливам олио върху дъното на тигана и подреждам зеленчуците на плота. — Включи предния котлон на осем.

Посочвам към печката и тя се протяга, за да направи точно това, когато предната врата се отваря и ни кара да замлъкнем.

— Хей, какво ста... — Дрю спира по средата на изречението, щом вижда Настя.

Не знам дали шокът на лицето му е причинен от факта, че тя е тук и седи на плота, сякаш притежава мястото, или защото е почти неузнаваема за него. Облечена е в бели дънкови къси панталони и розова тениска, а гримът отдавна е изчезнал от лицето ѝ, което всъщност може да се види, защото косата ѝ е издърпана назад и хваната на плитка. Изглежда по-млада, сякаш винаги изглежда така, а по линията на косата ѝ може да видите грапав белег, който тя винаги се опитва да покрие. Свикнал съм с тази Настя, но знам, че Дрю никога не я е виждал да изглежда дори смътно като истинско момиче, а аз никога не съм го споменавал пред него.

Не знам дали това, че не съм му казал, е предателство. Ако е така, би трябвало да изпитвам вина, и част от мен изпитва. Но също така се чувствам и оправдан. Дори да е егоистично. Той може да е ядосан, ако иска. Все така ще си струва.

Настя слиза от плота и си мисля, че ще ме остави да се оправям с обясненията, но тя не го прави. Пристъпва през кухнята, отваря горния шкаф, където държа съдовете за сервиране и вади още една чиния за вечеря. След това взема допълнителни прибори от чекмеджето и ги поставя на масата. Дрю тръгва към масата, издърпва стол и се отпуска на него. Все още не сваля очи от нея. Сякаш се опитва да разгадае истината за Настя. Това отново е оптична илюзия. Очите ми са приспособени към нея, но той все още се опитва да намери фокус.

— И така, искаш ли да ме представиш на гаджето си? — пита той и сега гледа директно към мен.

Има повече любопитство във въпроса, отколкото злоба. Също така може и да е малко впечатлен.

— Не ми е гадже.

С една ръка подавам на Настя триножник, за да го постави на масата и продължавам да бъркам с другата. Нарочно не я поглеждам в лицето.

— Е, в такъв случай — той се протяга и дърпа Настя в скута си, докато тя поставя триножника на масата, — какво има за вечеря?

ГЛАВА 26

Джош

— Откъде знаеш, че няма господ? — Тиърни Лоуел пита Дрю в двадесетата минута от дебата, който стартира в петия час.

Бе започнал с дискусия върху кратка история, която четохме миналата седмица и някак си беше преминала в спор за и против съществуването на бог.

— А ти откъде знаеш, че *има* такъв? — отвръща Дрю.

Той дори не се опитва. Това е мързел или дори равнодушие. Виждал съм го да се упражнява за дебат и това не е нищо за него. Просто се заяжда за забавление с Тиърни.

— Никога не съм казвала, че *знам*. Вярата не е знание. Точно заради това се нарича вяра, задник. Изразът, показва вяра в невъзможното.

— Госпожице Лоуел?

— Слабоумен, муле, идиот, глупак, Дрю — изстрелва Тиърни.

Това е правило на госпожа МакАлистър. Ако използваш неприемлива дума, трябва да кажеш пет други, с които можеш да я заместиш. Тя оставя частта с Дрю да се разтегне.

— Кога стана толкова религиозна?

Дрю не губи и секунда. Всички следят внимателно, а главите се движат наляво и надясно като публика на тенисмач. Винаги е удоволствие за тълпата, когато неморални хора обсъждат съществуването на бог. Особено ако се усеща осезаемо сексуално напрежение. Единственият друг звук в стаята е периодичното удряне на телбода, който Слънчицето използва в ъгъла. Тя подрежда документи от началото на часа. Гърбът ѝ е обърнат към нас, но почти мога да видя как слуша.

— Мразя религията. Вярвам в господ.

— Вярата в бог е за слабите хора.

Дрю звучи почти отегчено, но е очевидно, че се забавлява.

— Тогава е мистерия защо ти не вярваш.

Тиърни се обляга в стола си, но Дрю не захапва стръвта.

— Хората вярват в бог, защото не вярват в себе си. Имат нужда от нещо друго, на което да се упоават или да обвиняват, вместо да поемат отговорност за собствените си лайна... глупости, изпражнения, остатъци, грешки, недостатъци.

— Това е прекалено, идващо от човек, който не поема отговорност за нищо.

— Никога не се отричам от действията си.

— Което те прави такъв нравствен образец.

— Нравствен? — Дрю се задавя с думата, която вероятно изгаря езика му. — Това не е ли като присмъл се хърбел на щърбел? — Кевин Ленърд и останалите друсалки в стаята мислят, че това е най-якото нещо, което някога са чували. — Не ми изнасяй лекции, Ти. Поемам отговорност за всичко, което правя.

— Не за всичко.

— Ако мислиш да ми отправяш обвинения, подкрепи ги, дай ми някакво потвърждение, иначе аргументите ти не означават нищо.

— Не се намираме на дебат, Дрю.

Тя не изглежда сплашена от него. Изглежда предадена.

— Може и да бъдем. Същите правила. Искаш да кажеш нещо, докажи го. Иначе не хвърляй нищо, защото така аргументите ти изглеждат слаби. Като хората, които вярват в бог.

Госпожа МакАлистър сменя темата и сполучливо приключва дискусията. Изненадващо е, че позволява да продължи толкова дълго. Разговорът може и да е приключил, но погледите между Дрю и Тиърни не секват до края на часа и аз се чудя дали могат да започнат да късат дрехите си направо тук.

* * *

Настя

— Иди да седнеш. Аз ще се погрижа.

Джош ме избутва от мивката, след като сме събрали чиниите от вечеря. Вече ям тук по-често, отколкото другаде. Това са единствените случаи, в които консумирам истинско ядене. Той ми приготвя реална храна, а аз му се отплащам с десерти.

— Ти сготви. Аз мога да измия съдовете.

— Не. Не можеш.

Той издърпва гъбата от ръцете ми и спира чешмата, докато аз отивам и изчиствам остатъците от масата и стоварвам чиниите в мивката. Изпаднали сме в странен домашен модел и е някак си патетично, когато спреш да мислиш защо.

— Не мога да мия съдовете? — питам невярващо аз.

— Не — поклаща той глава.

— Защо не?

— Защо не умееш.

— Не умея?

Кой не може да мие чинии? Това не е мозъчна операция, а почистване на храната от тигана.

— Да. Как може да не го знаеш? Трябва да измивам наново всички съдове всяка вечер, след като си отидеш.

— Не го правиш.

Нали?

Той ме поглежда и аз знам, че е истина.

— Ти си задник.

— Да, обичам да ям от чисти чинии. Имам проблем — отвърща безизразно той.

Мисля си колко ниско съм паднала. Дори не мога да мия правилно чиния. Той готви, мие съдовете, прави страхотни мебели. Чувствам се безполезна наоколо. Сушилнята избипква и осъзнавам, че мога да направя нещо друго.

— Добре. Ще отида да сгъна дрехите.

Обръщам се, за да се запътя към пералното помещение.

— Не, няма. Просто седни.

— Не мога и дрехи да сгъвам?

— Ти *няма* да сгъваш бельото ми.

— Шегуваш се.

— Не. Шантаво е. — Той се протяга покрай мен и отваря с мокра ръка чекмедже, пълно с кърпи. — Ето. Суши.

Той замахва с кърпата към гърдите ми и междуременно ме опръсква с вода.

Аз я грабвам от ръцете му.

— Може би ще отида и ще взема един чифт от боксерките ти и ще измия съдовете с тях.

Детинщината не е под достойнството ми.

— Откъде знаеш, че нося боксерки?

— Само се надявам.

Другата възможност е толкова непривлекателна.

Той свива рамене и ми подава чиния.

— Давай. Ти си тази, която яде от тях.

— Никой не те харесва — отговарям, защото да си мърморя под носа, като невъзпитан тийнейджър, е толкова яко.

Въпреки всичко използвам кърпата, а и Джош е прав. Той ми е чиниите по-добре от мен. Най-вече защото аз съм мързелива, когато се опре до някакъв вид чистене, но няма нужда той да знае това.

— Какво беше това с Дрю и Тийрни днес в часа по английски? — питам.

— Какво? Това с бог? Двамата винаги спорят. Дрю ще се изкаже в полза на безбрачието, ако Тийрни е против.

— Може би. Просто изглежда лично.

— На Дрю му харесва да я вбесява. Само се занасяше днес с нея. Можеше да я срази с аргументи, ако беше поискал.

— Изненадах се, че не го направи. Ще унищожи всеки в дебат.

Впечатляващо е. Ако има настроение, той може словесно да напада някой до момент, в който този човек едва успява да стои прав, след като Дрю приключи. Спечели всеки рунд на състезанието, на което присъствахме преди няколко седмици, а дори не беше извадил наяве целия си запас от чар.

— Нямаше смисъл. Тя няма шанс срещу него. Дори не си заслужава усилията му.

Истина е. Това е просто Дрю. Прави го единствено за забавление, докато не се отегчи. Той е като котка, която удря гущер, докато не го осакати дотолкова, че да не става повече за игри.

— Защо госпожа МакАлистър го позволи? Дори не беше това, което се предполагаше, че трябва да обсъждаме.

— По този начин тя опознава всички. Може да те разгадае много по-лесно, ако просто те остави и слуша. Да разбере как мислиш. Да слуша силните и слабите ти страни.

Това е като разузнаване. Впечатлена съм. Но не е много ефективно, когато разполагаш само с двама души, които спорят.

— Никой друг дори не се включи — казвам аз.

— Никой друг не е достатъчно глупав да дискутира съществуването на бог. Това е спор, който не може да бъде спечелен.

Той приключва с прибирането на последните чисти чинии в шкафовете.

— От коя страна?

— И от двете.

— Вярваш ли в Бог?

— Да — отговаря той категорично. Изречението ми сигурно ме е предало, защото той пита: — Какво?

— Просто съм изненадана. Не мислех, че ще вярваш.

— Защото съм прокълнат и всички около мен умират? — пита той хладно.

Не искам да му давам потвърждение, но това си мисля.

— Вярвам в бог, Слънчице. Винаги съм вярвал, че бог съществува — казва той.

И следващото, което изрича, не е самосъжаление или угризение, или мелодрама. А истината.

— Просто знам, че ме мрази.

Може би това, което твърди, трябва да ме смае, но то дори не ме кара да примигна. Може би трябва незабавно да скоча и да му кажа, че не бива да мисли по този начин. Че естествено, бог не го мрази. Че е нещо нелепо, в което да вярваш. Само че не е. Нищо свързано с това не е нелепо. Когато наблюдаваш как всеки човек, който обичаш, методично бива премахнат от живота ти, докато само на седемнадесет не е останал никой, как може да мислиш другояче? В това има толкова идеален смисъл, че единственото нещо, което ме изненадва, е, че не съм помислила същото за себе си.

ГЛАВА 27

Джош

— Изглеждаш нелепо.

В осем часа Слънчицето вече е в гаража ми, облечена е като за парти, на което отива с Дрю. Тя мрази купоните, но той всеки път успява да я накара да отиде.

Нашата рутина е станала... ами... рутина. Пишем си домашното, приготвяме вечеря и после висим в гаража. Понякога тя си отива, за да тича, преди отново да започне да заглажда дървото или да гледа над рамото ми и да задава стотици въпроси за всяко едно нещо, което правя. Ще излъска всичко, но няма да се доближи до никой от електрическите ми инструменти, защото не се доверява на ръката си.

— Какво? Не мислиш, че са подходящи? Може да не ги върна.

Настя поглежда надолу към износените работни ботуши, които зае от мен. Те са й огромни и тя ги е издърпала и завързала възможно най-стегнато, за да ги задържи. Беше се появила по-рано във вероятно най-измъчващата черна рокля, която можеш да си представиш и обувки с отворени пръсти. Днес имам прекалено много инструменти наоколо, така че може да остане само ако смени обувките си. Част от мен се надяваше, че ще предпочете да си тръгне, вместо да продължавам да я зяпам в тази рокля и да се боря да държа члена си мирен, но тя не ме избави от нещастieto ми. Преди седмици, когато най-накрая приех факта, че няма да изчезне, си обещах, че няма да я доближавам. Не съм чак толкова саморазрушителен. Но в дните, в които влиза, облечена в тесни черни рокли и моите работни ботуши, се чудя колко дълго мога да спазвам това обещание.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш? — пита тя.

Винаги пита, когато излиза с Дрю. Но аз няма да се подложя на това дори за да съм по-близо до нея. Дрю спира на алеята и ме спасява от необходимостта да отговарям.

— Готини ботуши. Харесват ми. Може би ще ти позволя да ги запазиш.

Тя му показва среден пръст, но го прави на шега.

— Трябва да дойдеш — казва ми. — Мога да те уредя с някоя.

— Уреди се ти. Аз съм добре.

— Да, знаем — поглежда той към Настя. — Аз също съм добре.

Имам си лично Слънчице да ми пази топло.

Нещо в мен прещраква. Той излиза с нея, докосва я, говори й глупости, от които на никой друг не би му се разминало. Но не може да й казва Слънчице. Забивам пирон в дъската с гняв, за да не избухна.

— Каж ми още веднъж Слънчице и ще те убия, свиркаджия такъв.

Не знам чия глава се завъртя по-бързо, моята или тази на Дрю, но в този момент аз съм безмълвния в гаража. След като регистрирам думите, шокът ми трябва да се съревновава с веселото ми настроение и аз потискам усмивка, защото очевидно на нея не й харесва той да я нарича Слънчице повече, отколкото на мен.

Не съм сигурен кога е решила да му проговори, но знам, че не беше в този момент. Може и да не съм я разгадал съвсем, но съм обърнал внимание на факта, че всичко, което тя върши, е избор. Обмисля отзвук от всяко действие, което прави. Момичето не разбира думата спонтанност. Планира всеки дъх.

— Ти говориш? Ти говориш! Тя говори!

Той поглежда към мен, за да види реакцията ми, но няма такава. Изненадан съм, но не и шокиран. Все още се опитвам да потисна една усмивка.

Ако е възможно, мисля, че очите му се разширяват още повече.

— Ти, скапаняк! Знаел си!

Той започва да мести очи между мен и Слънчицето, неспособен да реши кого да погледне. Нито един от нас двамата не поглежда към него.

Дрю възвръща хладнокръвието си, а аз се опомням достатъчно, за да отида и да затворя вратата на гаража. Къщата ми е в края на улицата, така че никой не може наистина да види вътре, но точно сега приятелят ми е неприятно шумен и нямаме нужда от публика.

— Виж ти, виж ти, виж ти.

Сега е доволен от себе си, но няма причина за това. Дрю може да намери начин да направи всичко своя собствена победа. Очевидно

чарът му е толкова неустоим, че може да накара не съвсем нямо момиче да проговори. Или може би просто мисли, че е разгадал нещо.

— Колко дълго? — пита той и аз не съм сигурен какво има предвид, докато не посочва от мен към Настя. — Вие двамата? Колко дълго?

— Ние двамата нищо. Говорим, това е.

Поглеждам към мястото, където тя се е подпряла на работната маса. Продължава да гледа към мен. Не мога да кажа дали иска да разбере нещо, или има нещо, което очаква от мен. Изпитвам смесица от облекчение и обида. Доволен съм, че се приключи с криенето от Дрю, но не мога да спра чувството, че съм изгубил нещо незаменимо и че тя е тази, която го даде без дори да попита.

— Това е всичко? Тя не е говорила с никой, откакто е пристигнала тук. Нито една дума. Като изключим теб очевидно. И това е всичко?

— Не исках да те разочаровам.

Мисля, че аз съм този, който е разочарован. Да знам, че Настя е малко по-малко моя, отколкото беше преди няколко минути.

— Тя дори няма акцент — Дрю обръща вниманието си обратно към Настя.

— Разочарован ли си?

Гласът ѝ е като арсеник смесен с мед. Не звучи като онзи, който използва с мен.

— Извънредно. Мислех, че ще е секси. Никога преди не съм имал някоя, която да крещи името ми с акцент. Очаквах го с нетърпение.

— Отвратителен си.

Има повече забавление, отколкото злоба.

— Чакала си известно време да ми го кажеш, нали? Хубаво ли е?

— Не толкова, колкото си мислех, че ще бъде.

Тя сбръчква нос, докато мисли за това и изглежда непоносимо сладка. Очевидно приключи, защото отива към задната част на гаража, за да натисне бутона и отново да отвори вратата.

— Хей — извиква Дрю, преди тя да успее да го натисне, сякаш току-що си е спомнил нещо значимо. — Да не би току-що да ме нарече свиркаджия? — пита той.

Очите ѝ се забиват в него и единият край на устата ѝ се извива в намек за усмивка.

— Точно така.

Дяволитостта в погледа му наподобява тази в нейния и усмивката му е смесица от гордост и неверие, и аз разбирам защо тя избра да му проговори.

— Добре дошла на купона, Слънчице.

ГЛАВА 28

Настя

Купонът в къщата на Джен Медоус е тъп и когато пристигаме, осъзнаваме, че вероятно няма да останем. Това си е същинско облекчение, защото, макар да сме на закрито, шумът от подобни събирания винаги ме притеснява. Прекалено е трудно да разграничиш звуците и откъде идват. Сигнала съм до положение, при което мога да се отпусна около други хора на закрито, но ако имам избор, предпочитам тишината.

Дрю ме държи до себе си по-усърдно от друг път. Обикновено провесва ръка върху раменете ми, когато пристигаме, в клиширана показност на собственост и след като това е установено, аз съм свободна. Никога не ми позволява да се отдалеча и аз съм на не повече от няколко стъпки от него, но тази нощ той изобщо не иска да ме пусне.

Продължава да ме поглежда отстрани и се усмихва сякаш сме съучастници в нещо. Би трябвало да съжалявам за онова, което направих, но не е така. Дори след като прекара времето по целия път до тук в опит да ме накара да му кажа защо не говоря, докато най-накрая не му обясних в ясни детайли съдбата, която ще го сполети, ако отново попита. Не го направи. Мисля, че има нещо общо с любовта, която изпитва към мъжките си части.

Ръката му се увива около кръста ми и ме дърпа назад към стената точно навреме, за да погледна над рамото му и да видя Тиърни Лоуел, която влиза през вратата. Крис Дженкинс държи чаша в ръката си и говори в ухото ѝ, преди тя да успее да мине през всекидневната.

Дрю плъзва длан по ръката ми и сплита пръсти с моите, придърпва ме към стълбите в пряка видимост от останалата част от стаята. Имам два избора: мога да го спра пред всички, което ще се състои от неподвижното ми стоене и отказа ми да помръдна, докато той се опитва да ме поведе към стълбите, или мога да отида с него. Възможност А е онази, която ще привлече повече внимание. Да

изчезнем двамата в спалня на горния етаж на купон, няма да накара никой да повдигне вежди. Очевидно се чукаме от седмици. Това не ме притеснява. Дрю е имал всяка възможност да се опита да се възползва от мен и никога не го направи. Изобщо не ме докосва, освен когато прехвърля ръка около раменете ми или държи ръката ми. Без потайни опипвания досега. Държи ме наоколо поради някаква причина, но каквато и да е, съм почти сигурна, че не е секс.

— Защо искаш всички да си мислят, че сме заедно? — прошепвам, когато ме придърпва през вратата на празна спалня и я затваря зад мен.

Той се протяга надолу и заключва. Единствената светлина идва изпод вратата и от уличната лампа под прозореца. Това е стая за гости с легло, което очевидно вече е било използвано тази вечер. Музиката е все още толкова силна, че не се боя дали някой може да ни чуе, но въпреки всичко говоря тихо, както и Дрю.

— Защото трябва да бъдем.

Той се обляга на вратата и затваря очи. Произнася го, но не мисли и дума от това.

— Ти не поддържаш връзки. Падаш си по едnodневки.

— Мога да направя изключение.

Оглежда ме отгоре до долу, но не влага особено чувство и не знам защо си прави труда.

— Можеш, но ако го направиш, няма да бъде заради мен.

— Какво ще сториш, ако точно сега те целуна?

— Вероятно ще те оставя да го направиш просто за да видя за какво е целият шум. След това ще ти откъсна устните и ще те нахраня с тях, което донякъде ще бъде трудно, нали знаеш, защото няма да имаш уста.

Дрю кима, без да ме поглежда.

— Ти си плашеща.

— Така че няма да ме целунеш?

— Не. Но не заради това нещо с откъсването на устните, макар че е завладяващо.

— Трябва да имаш основателна причина, за да помпаш репутацията си върху това.

— Не трябва да помпам нищо. Какво си мислиш, че правим сега? Говорим? Ти дори не говориш, така че това ограничава възможностите.

Всеки долу знае, че те чукам точно в момента.

Той издърпва ризата си и мачка дрехите си.

— А аз наслаждавам ли се?

— Аз съм най-добрият, който някога си имала — заявява той хипнотизиращо, сякаш използва някой джедайски трик върху мен.

— Безспорно. Така че защо не правим това, което така или иначе правим?

— Мога да отговоря на блъфа ти, нали знаеш? — той отваря едно око, за да ме погледне.

— Но няма да го направиш. — Можеше и да съм малко разочарована, ако не бях толкова облекчена. — Трябва поне да ми кажеш защо. Аз ти показах моя.

— Ако аз ти покажа моя, сигурно и него ще откъснеш.

Той няма да ми даде нищо, макар да е очевидно, че има какво да се даде.

— И какъв беше смисълът на последните няколко месеца, ако никога не си имал намерението да се възползваш?

— Ако хората си мислят, че съм се хванал с теб, няма да очакват да чукам всичко друго на два крака.

— Но не е ли това, което правиш?

Изобщо не се хващам на целия му имидж, поне не предполагам, че това е всичко в него. Но той е този, който го поддържа. Бях подведена да вярвам, че ако погледнете към липсата на почтеност — или може би просто към мъжка проститутка — определението ще бъде Дрю Лейтън. Това разбива този имидж.

— Толкова повече те харесвах, когато не говореше.

— Да, знам. Не можеш да върнеш нещата обратно. Не знаеш какво имаш, докато не го изгубиш. Съдбата е кучка. Отговори на въпроса.

Той завърта очи и въздиша, за да е сигурен, че ще изпитам пълната тежест на раздразнението му.

— Това е, което се предполага да правя. Ако спра, всички ще искат да знаят защо. След това ще започнат да спекулират. Хитруването е много по-лесно.

— Защо аз?

— Предположих, че няма да кажеш истината на никой — свива рамене той и ако Дрю Лейтън може да изглежда смутен, бих казала, че

се опитва, но е малко извън възможностите му. — Съжалявам. Не започна по този начин. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, наистина имах намерение да стоваря върху теб същите глупости, както винаги. Ако се беше поддала, щяхме да се хванем за първата възможност и нямаше да сме тук сега. Но ти просто изглеждаше, сякаш приемаш всичко на шега и това беше успокоително. Бях облекчен, че не трябва да минавам през това и колкото повече те преследвах, толкова по-малко ме вземаше на сериозно. Така че истинският въпрос е защо ти се набърка в това.

— Поради същата причина като теб. Хората помирисват теб върху мен и приемат, че не съм свободна. Всички, с изключение на Итън Арогантния, ме оставят на мира. Всички печелят.

Наистина не ме е грижа какво говорят хората за мен. Приемам лъжите и клюките. Истината е онова, което не искам да се говори.

— Къде се вписва Джош във всичко това? — пита най-накрая той и среща погледа ми.

— Ние няма да говорим за Джош.

— Няма ли? — проучва Дрю.

— Джош чука някоя друга.

Прибави това към факта, че не иска да се привързва към никой друг, никога отново, и се получава нещо като невъзможна мечта.

— И? Джош Бенет си има другарче за чуване — свива рамене Дрю, сякаш току-що ми е казал, че приятелят му носи панталони. Това е същият тон, който използва с мен първият път и както тогава, беше гадно да го чуя. — Как си мислиш, че успява да държи ръцете си далеч от теб през цялото това време? Не означава нищо. — Погледът, който му отправям, казва друго. — Не ставай толкова осъдителна. Той е добро момче, не е светец.

— Какво е тя за него?

Опитвам се да не звуча ревниво или сякаш се пробвам да се добера до информация, но съм виновна и по двете.

— Тя — отговаря Дрю, гледайки към гърдите ми, защото все пак е той, преди да вдигне поглед към очите ми, — е Слънчицето на горкия човек.

Трудно ми е да повярвам в това, защото Джош никога не се доближава до мен.

— Той никога не поглежда към мен отстрани, какво остава да ме докосне.

— Права си. Не поглежда към теб отстрани. Гледа право към теб и дори не се опитва да го крие. Единственото нещо, за което някога съм виждал да точи лиги досега, е имало четири крака и е направено от махагон, но не мисля, че е планирал скоро да го кани на среща.

— Не му позволявай да прави това, Дрю. Не и с мен. Той ще те послуша.

— Не. Няма — Дрю спира и поглежда към мен от пода. — Мисля, че това дърво е вече отсечено, Настя.

— Дървото е вече отсечено?

— Да, времето мина и корабът е отплавал, черешката е откъсната. Просто се опитвам да изградя изрази, но способността ми за препратки е ограничена. Не проработи, а?

— Не особено.

— Не се притеснявай. Джош обича да пази живота си свободен от ненужно усложнение. Мисля, че си в безопасност засега.

Той се протяга и нарочно разрошва косата си.

— Колко дълго трябва да останем тук?

Приключих с разговора за Джош. Някои неща е по-добре да се оставят на мира и това определено е едно от тях. Поглеждам към разбърканите завивки на леглото и решавам против тях. Спускам се надолу по стената на пода до Дрю и кръстосвам глезени. Той придърпва главата ми на рамото си, позволявайки ми да се облегна върху него.

— Поне още двадесет минути. Имам репутация за поддържане.

ГЛАВА 29

Джош

— По дяволите!

Острието на триона порязва ръката ми и за секунди кръвта напоява панталоните ми, където притискам с дланта на другата си ръка. Не се оправям добре с кръвта. Всъщност съм напълно ужасен, когато се стигне до кръв, така че ситуацията е доста гадна за мен.

Плъзвам се надолу към земята и се облягам на шкафовете. Трябва да спра кървенето, но седането е с приоритет, защото мисля, че мога да припадна.

— Какво, по дяволите, Джош?

Настя грабва ръката ми и аз искам да й кажа да спре, защото има прекалено много кръв, но просто изругавам отново.

— Ето.

Сега тя притиска раната и аз се опитвам да се протегна с дясната си ръка, за да грабна кърпата, която е на плота. Тя я избутва настрани.

— Това е покрито със смазка и дървени стърготини. Мамка му! — казва тя, докато кръвта ми започва да се спуска по ръката й, а дланта й остава притисната към разреза. — Дръж това! — Тя грабва дясната ми ръка отново и я притиска към кървавата рана върху лявата ми длан.

Правя грешката да погледна, преди тя да притисне ръката ми отново отгоре и получавам сериозно замайване. Кръвта е моят криптонит. Мога да се справя с огромно количество повръщано, но не и с кръв. Особено моята собствена.

— Много кръв — въздъхвам аз.

— Не, не е — отвърща тя и притиска дланта си върху моята.

— Да, много е — настоявам, защото съм прав за това.

Ако седя на пода като някой женчо заради малко кръв, то тогава ще настоявам, че има ужасно много от нея.

— Не — натъртва тя и не остава място за спор, когато ме поглежда в очите и ме принуждава да се фокусирам върху нея. —

Наистина не е.

Настя продължава да се оглежда за нещо, с което може да спре кървенето.

— Можеш ли да станеш? — пита тя.

Мамка му. Ще припадна пред нея, ако точно сега ме накара да се изправа. Преди напълно да успея да преглътна унижението от тази мисъл, тя отклонява вниманието ми, като сваля блузата си. Успева да я смъкне с едно движение и я увива около ръката ми, преди да успея да я попитам какво, по дяволите, прави. Това е почти толкова впечатляващо, колкото маневрата със сутиена.

— Не трябва ли аз да съм този, който сваля ризата си? — питам, за да разведрия момента. Поне за себе си. Настя изобщо не изглежда засегната.

— Ако си мислех, че можеш да я свалиш, преди да загубиш още един пинт^[1] кръв, вярвай ми, щях да направя точно това — тя завързва здраво блузата около ръката ми и я задържа надолу. — Освен това трябва да се съсредоточа, а да те гледам без риза, може да ме накара да се задъхам. Тогава и двамата ще припаднем.

Саркастична умница.

— Аз не съм припаднал.

Все още.

— Все още — усмихва се тя, вдига ръката ми и проверява работата си. — Сега поне няма да кървиш по целия килим. Вътре — изкомандва, но аз съм прекалено зает да гледам гърдите ѝ, обвити в дантелен розов сутиен.

Не съм сигурен дали съм по-шокиран от факта, че зяпам циците ѝ, или от факта, че е розов, а не черен, но поне вече не мисля за кръвта. И тогава, преди да успея дори да се раздвижа, за да стана, предателският ми член помръдва. Кървя в средата на гаража си. Десет секунди по-рано най-лошият ми страх беше, че мога да припадна пред нея. Това вече не е най-големият ми страх. Той отново го направи и аз се озовавам с неоспорима ерекция. Сега *се опитвам* да мисля за кръвта, но Настя е точно пред мен, предлага да ми помогне да стана и е прекалено късно за това. Поглежда надолу. *Разбира се*, че поглежда надолу.

— Майтапиш се, нали? — Настя поглежда отново към лицето ми, което вероятно щеше да почервене, ако имах някаква кръв, която

да отделя. — Сериозно? Точно сега? В този момент? *Сериозно?* — тя поклаща глава и се засмива и това почти си струва всичкото смущение. — Сигурно е много гадно да си мъж.

— Твоя е вината. Ти си тази, която си свали блузата.

— Ако закараш задника си в къщата, мога да си сложа друга.

Нежно ме дърпа за горната част на ръката.

Възможно най-бавно се изправям. За щастие, ризата е достатъчно здраво вързана около ръката ми, така че кървенето е под контрол и аз съм способен да вляза вътре, без да жертвам това, което е останало от У-хромозомата ми.

Няколко минути по-късно Настя излиза от спалнята ми, облечена в една от тениските ми, което може би е дори по-лошо от това да я видя изобщо без блуза. Тя слага комплекта за първа помощ на масата пред нас.

— Това ли е единственото нещо, което имаш? Мисля, че ще се нуждаеш от повече.

— Банята за гости. Под мивката.

Вече имаме огромна бутилка от кислородна вода и допълнително марля и тя ме поглежда нервно, преди да развие плата.

— Не гледай. Разбра ли?

— Мислех, че не е толкова лошо.

— Не е. Но мисля, че и порязване от хартия може да те скапе, така че просто затвори очи или погледни натам, или нещо друго.

Аз избирам *нещо друго*. Протягам се със здравата си ръка и повдигам подгъва на тениската, с която е облечена и прокарам палец по един от белезите на корема ѝ, които бях прекалено зает, за да разгледам, докато по-рано зяпах гърдите ѝ. Дишането ѝ почти незабележимо се накъсва при допира, преди да отблъсне ръката ми и аз пускам блузата.

— Не си изгубил толкова много кръв, че да не те ударя. А ако го направя, ще боли.

Не се съмнявам в това дори за секунда.

— От какво е? Белегът?

— Операция.

— Без майтап, Слънчице. А какво ще кажеш за онзи до косата ти?

Исках да попитам за този от много време. Другия го видях тази нощ, заедно с дантеления розов сутиен и комплект коремни мускули, които са просто ненормални.

— Женски бой.

— Това мога да го повярвам.

— Добре. Спри да говориш. Страхувам се, че можеш да припаднеш така.

— Тогава ти ми говори.

Отпускам главата си назад и затварям очи, докато тя започва да работи върху ръката ми.

— За какво?

— Не знам. Всичко друго, освен кръв. Разкажи ми приказка.

— Каква приказка ще искаш? — приласкава ме тя като петгодишен, и като точно такъв искам се държа в момента.

Обвинявам за това загубата на кръв.

— Истинска.

— Каза, че не искаш да чуваш за кръв.

Не знам какво означава това, но разбирам, че означава нещо. Това е още една част от пъзела, който представлява тя. Опитваш се да го сглобиш, но никога не пасва и когато се опиташ да го насилиш, картинката изглежда изцяло объркана.

В този момент Настя вече е развила ръката ми и аз наблюдавам лицето ѝ, докато я почиства. Изобщо не изглежда притеснена. В мига, в който цялата кръв е изчезнала, не мога да се съдържа да не проверя. Разрезът минава от основата на палеца ми диагонално през дланта към китката. Боли ужасно. Тя я намазва с някаква антибиотична гадост и я покрива с марля, защото няма достатъчно големи превръзки, които да я покрият.

Настя изчезва в кухнята и чувам как отваря хладилника и тършува из рафтовете. Когато се връща, ми подава кутийка с безалкохолно и парче шоколад. В допълнение към сладоледа започна да крие тук и сладкиши. Чудя се колко ли време ще мине, преди да има рафт в шкафа в банята и чекмедже в скрина ми. И когато това се случи, питам се колко ли време ще мине, преди да си отиде.

— Умирам ли? — питам аз.

— Мисля, че ще живееш. Защо?

Тя е развеселена.

— Защото да се откажеш от захарта, си е като да се окажеш от живота си. Помислих, че може да умирам.

— Считай го за преливане. В момента си блед колкото мен. Плашещо е.

— Не мисля, че нещо може да те изплаши.

— Не и гледката на кръв. За разлика от някои хора — усмихва ми се самодоволно.

— Дължа ти блуза. Не трябваше да правиш това.

— Кървеше като прасе. Нямах време да се боря с теб. Освен това знаеш ли колко хора са ме виждали без дрехите ми? Не ме притеснява.

Няма да обръщам внимание на последната част. Харесва ми да мисля за нея без дрехите ѝ, но не ми допада да мисля, че някой друг също може да я види така.

— Сигурен съм, че каза, че кръвта не е чак толкова много.

Тя стяга марлята и слага ръката ми обратно на масата.

— Относително казано, не беше.

— Относително към какво? Да бъдеш намушкан?

— Може би все пак трябва да те зашият — погледът, който ѝ отправям, ѝ показва, че това няма да се случи. — Ще заздравее по-бързо. Освен това трябва да го прегледат, за да проверят дали не си прерязал сухожилие, или нещо такова.

Потрепервам при коментара за *прерязано сухожилие* и виждам, че ми се подсмивва отново. Тази вечер доста често се хили за моя сметка.

— Колкото по-дълго отнеме да се излекува, толкова по-дълго няма да можеш да си играеш с инструментите — напевно изрича Настя. Забелязвам двойното значение и вероятно мога да направя някакъв куц отведен отговор, че все още разполагам с дясната си ръка, но тя знае, че е уцелила десетката и аз слушам. — Компромис — добавя, сграбчва телефона и изпраща смс. — Марго не е на смяна тази вечер. Ако си е у дома, ще ѝ позволиш да погледне.

Телефонът избипква няколко секунди по-късно и тя го вдига: *Елате.*

* * *

Час по-късно ние сме отново в моята къща. Ръката ми е обработена и превързана, и ми е забранено да работя с инструменти поне за седмица, в зависимост от това как зараства.

— Сега и твоята лява ръка не струва. — Настя взема превързаната ми длан и я преобръща в своите. — Ще започнеш да полудяваш, нали?

— Много вероятно.

Мисълта за седмица или повече време, през което да не мога да работя, е по-депресираща, отколкото ми се иска да призная.

— Няма да си способен дори да миеш съдовете.

Тя се наслаждава на това.

— Ще използваме картонени чинии — сухо отговарям аз.

— Аз седя с теб за твоята терапия — казва тя и на мен ми отнема минута да осъзная за какво говори. Гаражът, инструментите, дървото, работата. Моята терапия. Нещото, което запазва разсъдъка ми. — Искаш ли да дойдеш на моята?

* * *

Оказва се, че нейната терапия е нощното тичане. Не бягане. Не бавна разходка. А здраво тичане. Тормози ме три поредни дни като някой малък, порцеланов инструктор. Жалко и изтощително е. Повръщам всеки път. Иска ми се да кажа, че го мразя.

Дори не успявам да поддържам темпото ѝ, поне не и за някакво реално разстояние. Краката ми са по-дълги и мога да я бия на спринт, но нямам издръжливост. Тя може да продължи километри, но начинът, по който го прави, няма нищо общо с упражнение. Тича сякаш някой я преследва.

— Става по-лесно — казва Настя, застанала няколко крачки напред, докато повръщам в храстите до къщата на някой нещастен непознат.

— Само ако продължа да го правя — отговарям и си мисля, че трябва да започна да тичам с шише с вода за уста. Или поне с дъвка.

— Няма ли?

Във въпроса ѝ няма изненада или любопитство. Само разочарование.

Не се справям много добре с разочарованието. Особено с нейното. Ако тя иска да тичам с нея, ще го направя. Евентуално ще ѝ писне да ме чака, за да я настигна и ще ме изпрати у дома, където мога да се скрия в гаража си. Да тича, е нещо нейно. Моето е криенето.

Когато се връщаме обратно в моята къща, незабавно влизам под душа и предлагам да я закарам у тях, след като изляза. Трябва да се изритам изпод водата, защото вероятно мога да стоя там цяла нощ. Всяка част на тялото ми ме боли.

Когато влизам във всекидневната, намирам бележка на масата за кафе.

Трябва да бягам — двусмислието не е нарочно. Не мога да вярвам на себе си, когато знам, че си мокър и гол в съседната стая. Не искам да изкушавам съдбата. Ще се видим утре.

ПС: Сгънах прането ти. Не се притеснявай. Не съм докосвала гащите ти.

Отдолу е подписано с малка рисунка на слънце с усмихнато лице в него, което сигурно е най-нехарактерното нещо, което някога съм виждал от нея.

Отправлям се към мокрото помещение и там намирам купчина с идеално сгънатото ми, чисто пране върху пералнята. Когато отварям вратата на сушилнята, не намирам нищо останало там, с изключение на боксерките ми.

---

[1] Мярка за обем — англ. 0.56 л, ам. 0.47 л — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Настя

— Сладолед.

Знам тази дума. Харесвам тази дума. Вдигам поглед от учебника по физика, който беше най-близкият ми събеседник през последните три часа. Никога няма да мина този тест. Не трябваше никога да се записвам в този клас. Бях започнала от самото начало. Джош стои до мен, навежда се и затваря учебника. Имам чувство, че това може да има нещо общо с дразнещия поток от ругатни, които се изляха от устата ми преди малко.

Академичните занимания никога не са ми били силна страна. Не съм особено умна — факт, който без проблем си доказвам по няколко пъти на ден. Ашър е умникът. Той влиза в тази графа на семейната ни легенда. Брат ми има баскетбола и училището. Аз имах само пианото. Сега нямам нищо.

— Имаш нужда от него. Ще си вземем — чува се отново ядосаният бащински глас.

— Сега?

— Сега. Помниш ли, когато каза, че се случват лоши неща, ако не получаваш достатъчно сладолед? Лоши неща се случват. Ти си стресирана и раздразнителна като момче-тийнейджър, което не е получило секс.

— Хубава аналогия.

Стават ли раздразнителни?

— Съжалявам, истина е. И никой не харесва раздразнено Слънчице. Против законите на природата е.

Той издърпва стола назад заедно с мен в него.

— Караш ме да изглеждам като сприхаво четиригодишно дете.

Сприхав — намусен, свадлив, заядлив, раздразнителен, навъсен. Научих това от Ашър, докато учеше за САТ.

— Държиш се като такова. С много по-цветист речник. Качвай задника си в пикапа. Отиваме.

Той грабва ключовете си и застава в антрето, задържа вратата отворена и чака.

В осем часа спираме пред търговския център, на няколко километра от дома на Джош, и аз го следвам към салона за сладолед, който е скрит в задната му част. Ако не знаеш, че е там, вероятно никога няма да го намериш. Вторник е и е по-скоро празно, с изключение на едно семейство, седнало на ъгловата маса с малко момче, върху чийто дрехи, изглежда, има повече шоколадов сладолед, отколкото в устата му. Не съм идвала тук преди. Предпочитам да ям сладоледа си от кутия върху кухненския плот, където никой не може да ме гледа. Сладоледът ме прави щастлива. Харесва ми да се съсредоточавам върху радостта.

Това място е малък рай в пастелни цветове. Малко е и крещи *Сладко!* от всяка посока. Шест стъклени маси са разхвърляни в предната част на магазина. Сигурно е кошмар да ги поддържаш чисти в заведение, пълно с топяща се захар. Столовете са със сребриста метална рамка, която подхожда на основите на масата и с винилови подплатени възглавници в пастелно розово, жълто, синьо и лавандулово. Поглеждам се цялата в черно с черно. Изглеждам като тийнейджърката Елвира, влизаща в реклама за Бон Бел^[1].

Момиче, което не разпознавам бърше масите отпред, но познавам момичето зад щанда. Кара Матюс от бившия ми музикален клас. Тя ни зяпа, когато влизаме. Тогава сигурно осъзнава какво прави, защото поглежда настрани, но е доста ясно какво си мисли. *Настя Кашников и Джош Бенет влизат заедно в салона за сладолед във вторник вечер.* Това е като началото на лоша шега. Или на апокалипсис.

— Какво искаш? — пита Джош, знаейки, че не мога да му отговоря тук. Повдигам нетърпеливо вежди към него. Той вдига ръце в знак на капитулация при погледа, който му отправям. — Не искам да бъда обвинен, че съм шовинист, но ако не ми кажеш какво искаш, просто ще трябва да предположа.

Има някаква палавост в него и не му вярвам. Свивам рамене. Удивителна съм в свиването на рамене. Съперничи си само със способността ми да кимам.

Няма нищо, което да мога да направя. Сядам долу, с поглед към предните прозорци, за да не се налага да гледам Кара Матюс или да я

оставя тя да ме зяпа. Благодарна съм, че все още съм с дрехите си от училище. Джош отива към щанда и мога да чуя гласа му, но не мога да разбера какво казва. Чувам обаче Кара Матюс.

— Сериозно? — засмива се тя.

Чудя се какво е казал той, но говори прекалено тихо, за да го чуя. Мисълта, че Джош Бенет може да флиртува с Кара Матюс, е извън всяка възможност на въображението ми. Прокарвам пръст по скосения ръб на стъклената маса и се опивам да предскажа с какъв вид буламач ще се върне само за да ме дразни. Сигурно купичка сладолед с лайм и фъстъчено масло или някоя също толкова отвратителна комбинация. Чакането продължава безкрайно. Не би трябвало да отнеме толкова време, за да се поръча сладолед и почти се поддавам, и се обръщам, когато го чувам да се връща обратно към масата с неравномерни стъпки, които вече съм запомнила.

— Вечеря — казва Джош, появявайки се изотзад с купичка, която може да бъде описана само като купчина от сладолед.

Той я поставя пред мен. Сигурно е взел от всеки вид, който имат. Напомня ми на нещо, което баща ми би направил. Нещо толкова извънредно нелепо, че да нямам друг избор, освен да се ободря от каквато и трагедия да се е стоварила върху младия ми живот. Преди време, когато не знаех какво е истинска трагедия, когато определението за трудни неща беше Меган Съмърс да притежава похубави дрехи или да сбъркам по време на изпълнение. Когато бях малка, Чарлс Уорд бе кралят на развеселяването. По-добър от буре, пълно с кученца. Може би и по-добър от разтопен сладолед.

— Не знаех какъв вид искаш, затова ти взех от всички.

Джош не лъже. Поглеждам към купчината и съм напълно сигурна, че единственият вид сладолед, който не се намира там, е този, който не са измислили още. Сяда срещу мен и обляга лакти на масата, безуспешно опитвайки се да задуши огромната усмивка на лицето си.

Нямам химикал, а да говоря тук, е немислимо, затова вадя телефона от чантата си и пиша смс на момчето, което седи срещу мен. Телефонът му избибква секунда по-късно и той го вади, за да прочете съобщението, което му изпратих.

Къде е твоят?

И тогава той прави нещо, което ме шокира. Джош Бенет, кралят на мрачните стоици, се засмива. Джош Бенет се смее и това е едно от

най-естествените, несдържани, красиви звуци, които някога съм чувала. Знам, че Кара Матюс ни гледа и че утре хората ще говорят. Но точно сега не ме интересува. Джош Бенет се смее и за една минута всичко в този свят е наред.

* * *

— Отиваме на ваканция за Деня на благодарността — казва майка ми по телефона, след като се прибрах у дома от Джош.

Десет часът е и имаше три съобщения от нея, заедно със смс, който просто гласи: *Моля те, звъни*. Десет часа никога не е твърде късно за майка ми. Вече не. Взира се в снимки до малките часове на нощта. Не си спомням някога преди нападението да е работила през нощта, както сега. Но след него, това е всичко, което прави. Майка ми мина през най-ползотворния си период, докато се възстановявах. Казваше, че остава до късно, защото иска да е будна, ако се събудя и се нуждая от нещо, но не мисля, че можеше да спи. По-лесно ѝ беше да се свие пред компютъра, пълен с нейни фотографии, отколкото в леглото, пълно с кошмарите ѝ. Понякога седях с нея, защото аз също не можех да спя. Наблюдавах я, удивена от това колко точно може да свърши един човек, зареден само с чай и скръб.

— Ще отседнем в красива къща. Искаме да дойдеш.

Тя очаква отговор. Винаги чака. Майка ми никога не губи надеждата, че един ден ще запълня тази пауза. В този момент вероятно дори не я е грижа какви ще са думите, а просто, че ще са там.

— Помислихме си, че ще е забавно да покараме ски.

Ски? Сериозно ли, мамо? С тази ръка? Не искам да ходя на почивка. Със сигурност не искам да карам ски. Предпочитам да ме ударят по лицето с топка. Многократно.

— Вече говорих с д-р Андрюс. Можем да запазим час, за да прегледат отново ръката ти, преди да отидем. Тя смята, че би ти се отразило добре, стига да не е за прекалено дълъг период. Ако започне да те притеснява, можем да се откажем и да останем до огъня и да пием кафе.

Мразя кафе. Не мога да карам ски. Аз съм от Флорида. Нямам никакво чувство за баланс или координация, но имам ръка, която обича

да губи захвата си в най-неподходящото време. Без да споменаваме факта, че е наблъскана с толкова пластини и винтове, че ще включи всеки металодетектор на летището.

Брат ми е атлетът. Сигурно е на седмото небе. Не искам те да го пропуснат заради мен, но не мисля, че това е проблем. Ще отидат без значение дали ще се присъединя, или не. Аз определено няма да ходя. Ще съм нещастна и тогава всички ще са отчаяни и вината ще е моя. Отново. Уморих се да съм отговорна за нещастията на други хора. Не мога да се справя дори с моето собствено.

Майка ми продължава да говори. Не се притеснява, че може да бъде прекъсната, но иска да изкаже всички преимущества. Сякаш колкото по-бързо ги посочи, толкова по-убедителни ще бъдат.

— Къщата е голяма. Принадлежи на Мич Милър, шефа на баща ти, който няма да я използва тази година, така че я предложи на нас. Адисън също ще дойде.

Адисън ще ходи? Пасва. Моралът никога не е бил голям въпрос за майка ми, само съвършенството. Двамата с Ашър вероятно можем да изчукаме половината страна под покрива ѝ, стига да не губим фокус. Чудя се дали това все още се отнася и за мен сега, когато вече не съм добра в нищо. Познавайки брат ми, той вероятно все още не спи с момичето, но е лесно да съдя майка ми и аз го използвам.

Почуквам по телефона три пъти, което означава, че затварям.

— Моля те, поне помисли за това. Марго също ще дойде и не искам да бъдеш сама на Деня на благодарността.

Затварям, преди да е успяла да ми каже, че ме обича. Не защото не искам да я чуя да го казва, а защото не искам тя да не чуе.

* * *

Животът ми извън училище е станал практически неразпознаваем, но почти нищо между 7:15 и 14:45 не се е променило. Двамата с Джош почти не си обръщаме внимание. Дрю ми подхвърля сексуални намеци при всеки случай и аз се опитвам да заобикалям нарушенията в дрескода. Останалата част от времето си прекарвам в отбягване на каквото и да е, което през този ден се нуждае от отбягване

— зловните погледи от Тиърни Лоуел, предложенията от Итън Хоул, и всички, които присъстват на обяда.

Минавам през двора на път за любимата ми свободна тоалетна, където мога да получа двадесет и пет минути непрестанно чувство за вина, преди да се оправя към работилницата. Поглеждам към Джош, преди да пресека. Той вече е там. Третият му час току-що е приключил, така че обикновено пристига пръв. Когато се приближавам, винаги правя всичко възможно да отвърна очи, защото се страхувам, че ако погледна към него дори за миг, целият свят ще разбере всичко, което е в главата ми. Просто преминавам и с периферното си зрение мога да видя, че той гледа надолу към ръцете си в съвсем същата поза, в която го видях за първи път и започвам да се чудя дали седи по този начин, защото знае колко страховтно изглеждат ръцете му.

— Слънчице.

Толкова е тихо, че почти не го чувам и за щастие, никой друг не може, но знам, че е истинско. Джош не вдига очи, докато не спирам и не го поглеждам, чудейки се какво, по дяволите, си мисли. Тогава той ме поглежда, сякаш не може да го е по-малко грижа кой може да види.

— Седни.

Тръгвам към него, така че поне да не стоя в средата на двора. Гърбът ми е обърнат към всички останали, когато заставам с лице към него и присвивам очи.

Какво правиш?

— Кара Матюс сигурно е била на телефона през половината нощ — равнодушно казва той.

Вече знам това. Научих, че двамата с Джош се чукаме тайно от седмици, но не трябва да отговарям на това. Просто се правя на тъпа и подминавам. Съмнявам се, че Джош също трябва да отговаря. Изненадана съм, че някой дори се е доближил достатъчно близо до него, или още по-лошо, че някой е признал съществуването му. Не знам какво общо има това с факта, че ме извика от средата на двора. Да им дава допълнителни причини, не е обичайният му начин на действие.

— Седни — повтаря той и тонът му е внимателен. Не заповеднически или изискващ. Просто единственото нещо, което е останало за правене. — Няма причина да продължаваш да се криеш в

тоалетната. Крий се тук. Има енергийно поле, нали знаеш — понижава гласа си, когато го казва, сякаш ми споделя тайна и тогава намек за усмивка, която никой, освен мен не може да види, се появява, преди той да я потисне и сериозно, тихо да добави: — Никой няма да те притеснява.

Така че сядам. Той е на облегалката, а аз на седалката на пейката. Не се докосваме. Не говорим. Дори очите ни не са на едно ниво. И днес за пръв път, откакто дойдох в това училище, дворът изобщо не е толкова ужасен.

---

[1] Vonpe Bell е козметична компания, фокусирана върху продукти за млади жени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Джош

Дядо ми почина тази сутрин. Нищо не се промени.

Мислех си, че когато умре, ще се пречупя и ще се разплача, и ще се напия, и ще хвърля разни неща, защото се приключи, защото той беше последният. Но не стана. Не се разпаднах. Не пробих дупки в стената. Не започнах бой с всеки задник в училище. Просто продължих, сякаш нищо не се е случило. Защото всичко беше толкова невероятно нормално.

* * *

— Къде отиваме? — пита Слънчице, когато се качва в пикапа ми.

Не се чувствам на мястото си тук. Гаражът не ми предлага нищо днес. Тази работилница е единственото нещо, на което се осланям и точно сега не искам да мисля, че е безполезна за мен. По-скоро просто ще я оставя за малко, докато не трябва да се притеснявам, че съм изгубил и нея. Не знам къде точно отиваме. Просто искам да тръгнем.

Пътуваме дълго време. Не съм казал нищо, откакто се качихме в пикапа. Дори не съм отговорил на въпроса ѝ. Слънчице е добра в мълчанието. Облегнала е главата си на прозореца и гледа навън и просто ме оставя да шофирам.

Накрая се озоваваме легнали в задната част на пикапа, втречени в небето, на паркинг на затворена автокъща.

Още дори не съм започнал да броя. Чудя се дали е само с мен, или е така с всички. Когато някой умре, започваш да броиш колко време е минало, откакто са си отишли. Първо броенето ти е в минути, след това в часове. Броиш в дни, след това седмици, а после месеци. Тогава един ден осъзнаваш, че вече не броиш и дори не знаеш кога си спрял. Това е моментът, в който те са си отишли.

— Дядо ми почина — казвам аз.

— Ако имахме телескоп, можем да ти покажа *Морето на спокойствието* — сочи тя към небето. — Виждаш ли? Там горе на луната. Не можеш наистина да го видиш оттук.

— Заради това ли имаш снимка на луната в спалнята си?

В този момент вече съм експерт с отплесванията й.

— Забелязал си това?

— Това беше единственото нещо на стената. Мислех, че си запалена по астрономията.

— Не съм. Пазя я там, за да ми напомня, че това е глупост. Мислех, че звучи като някое красиво, спокойно място. Като място, където би отишъл, когато умреш. Тишина и вода навсякъде. Място, което ще те погълне и приеме без значение на нищо. Имах тази представа за това.

— Не звучи като лошо място, където да се озовеш.

— Нямаше да е, ако беше истинско. Но не е. Изобщо не е море. Това е просто голяма, тъмна сянка на луната. Цялото име е лъжа. Не означава нищо.

Лявата й ръка е отпусната върху корема й, отваря я и я затваря. Прави това през цялото време, но не мисля, че го осъзнава.

— Значи, ненормалното ти очарование към имената се простира отвъд хората?

— Наистина, всички те са лъжа. Името ти може да означава превъзходство, а ти да си безполезен и некадърен във всичко. Можеш да сложиш име на всичко, да го наречеш както си искаш, но това не го прави действително. Не го прави истинско.

Тя звучи горчиво. Или просто разочаровано.

— След като всички са безсмислени глупости, защо си толкова обсебена.

Не мога да преброя колко съсипани вестници е оставила на кухненската ми маса веднага след като е изрязала съобщенията за раждане. В началото си мислех, че е едно от онези момичета, които кръщават предварително бъдещите си деца, но очевидно това е само някакво смахнато хоби.

— Защото е хубаво, когато намериш онова, което означава нещо. Кара всички безсмислени да си заслужават.

Слаба усмивка се появява на лицето й и аз се чудя за какво си мисли, но не ми дава шанс да попитам.

— Къде мислиш, че е той? — пита тя, все още вторачена в небето.

— На някое хубаво място, предполагам. Не знам. — Чакам, както и Настя. — Веднъж го попитах дали е изплашен, от това да умре. После осъзнах, че не бива да задаваш този скапан въпрос на някой, който умира, защото, ако преди не е мислил за това, след питането определено ще го направи.

— Дядо ти разстрои ли се?

— Не. Засмя се. Каза, че изобщо не се страхува. Но тогава вече взимаше доста лекарства, така че не беше напълно на себе си. Каза ми, че винаги е знаел къде отива, защото е бил там преди. — Спирам, защото мисля, че това е цялата лудост на дядо ми, която искам да споделя. Той винаги беше такъв. Само накрая заради лекарствата и болката. Но тогава тя ме поглежда с любопитството на стотици въпроси в очите си и чувствам, че трябва да ѝ отговоря. — Когато е бил на около двадесет, работил в строителството, паднал и сърцето му спряло, така че навярно, технически е бил мъртъв за около минута. Разказвал ми е историята хиляди пъти.

— Тогава защо мислиш, че лекарствата са виновни, след като си я чувал и преди?

— Защото винаги казваше, че не си спомня. Всички го питали дали е имало светлина и подобни глупости, но той винаги е твърдял, че не си спомня нищо, след като се е събудил. Тогава, в нощта, преди да си отиде, той ме накара да седна и призна, че има две неща, които иска да ми даде — един последен съвет и последната му тайна. И тогава ми сподели, че винаги си е спомнял къде е отишъл, след като е умрял, и че си спомня много точно какво е било.

— Какво ти каза?

— Че наистина нямало някакъв смисъл в това. Сякаш било да чувстваш, без да знаеш. Като трескав сън. Като мечта за втория шанс. Каза, че единствената ясна част, била люлка на веранда пред червена тухлена къща, но тогава не знаел какво означава, затова не разкрил нищо на никой. След това ми показа стара снимка на него и баба ми, седнали на люлка на веранда пред червена тухлена къща, където тя живеела, когато се запознали.

— Това е сладко — казва Настя, но в гласа ѝ има нещо почти като разочарование и ми се иска да ми е позволено да се протегна и да

докосна лицето ѝ или ръката ѝ, или нещо друго.

— Да, сладко е — отвърщам, без да го мисля. — Само че той я срещнал три години след инцидента. Точно заради това не го е разбрал тогава. Но веднага след като видял люлката и онази къща, вече знаел. Знаел, че не е трябвало да умре. Трябвало е да се върне, за да може да я срещне, защото неговият рай бил там, където е тя, дори тогава да не го е знаел. И точно заради това не бил изплашен.

Обръщам се и виждам как Настя гледа луната, а върху устните ѝ, на мястото на разочарованието от преди малко, играе сянка от усмивка. Поглеждам към небето, за да видя какво наблюдава, а тя се приближава и поставя глава върху гърдите ми. Не ме е грижа дали го прави, защото ѝ е студено, или защото задната част на пикапа е твърда като камък. Не го поставям под въпрос; просто обвивам ръка около нея и я придърпвам към себе си, сякаш съм го правил години наред.

— Както казах, много болкоуспокояващи.

* * *

— Съветът беше ли добър? — пита Настя по пътя ни към дома. Главата ѝ е облежната на прозореца и тя наблюдава отминаващия път.

— Какво?

— Каза, че дядо ти, ти е дал един последен съвет. Беше ли добър?

Сега се изправя и ме гледа.

— Не — засмивам се, когато се замислям за това. — Страхувам се, че със сигурност е най-лошият съвет, който е даван някога. Но за него също ще обвиня лекарствата.

— Сега трябва да ми кажеш. Трябва да знам кое се квалифицира като най-лошият съвет, даван някога.

Тя извива тялото си към мен и подвива единия си крак под другия.

— Той каза — и аз съм почти засрамен да ѝ призная това, — че за всяка жена има нещо непостижимо, нещо, което никога няма да може да преглътне, и за всяка е нещо различно. Може да са лъжите или

изневерите, няма значение. Дядо ми каза, че хитростта в една връзка е да откриеш какво е това непроситимо нещо и да не го правиш.

— Това е било съвет?

— Предупредих те. Също така онази вечер ми каза, че има миеша мечка в кухнята, така че...

— Вярваш ли в това?

— За мечката или съвета?

Тя ме поглежда и навежда нетърпеливо глава и аз отвърщам на погледа ѝ, преди да върна вниманието си към пътя.

— Ти ми кажи. Ти си момиче. Едно от онези момичета, които не искат да бъдат наричани жени, нали така? Макар че си почти на осемнадесет? Това просто звучи странно.

— Моля те, недей — отвърща тя сухо.

— Така че какво ще кажеш ти? — питам.

— За съвета?

— Не, за твоето непроситимо нещо. Очевидно трябва да имаш едно.

— Никога не съм мислила за това. — Настя се обръща към прозореца. — Предполагам, че е убийство.

— Убийство. Ти ще си мъртва, така че прошката ще бъде спорен въпрос.

— Не непременно, но да приемем, че е така заради спора. Предполагам, че ще мина с това да ме обича прекалено много.

— Да те обича прекалено много ще е непроситимо? Ще се хвана и ще поискам повече придружаващи детайли.

— Прекалено много задължения. Всички обичат да казват, че любовта е безусловна, но не е така, а дори и да беше, никога не е безплатна. Винаги към нея вървят и очаквания. Хората, които те обичат, постоянно искат нещо в замяна. Сякаш щом желаят да си щастлив или нещо такова, от това автоматично следва, че и ти си отговорен за тяхното щастие, защото те няма да са щастливи, ако и ти не си. Длъжен си да бъдеш човекът, който те очакват да бъдеш, и да се чувстваш така, както те смятат, че трябва да се чувстваш, защото те обичат и когато не успееш да им дадеш онова, което искат, те се чувстват кофти, така че и ти се чувстваш кофти, и накрая всички се чувстват кофти. Просто не искам да се нагърбвам с подобна отговорност.

— Така че предпочиташ никой да не те обича? — питам.

Иска ми се да не шофирам, за да мога да я погледна за повече от секунда.

— Не знам. Просто си говоря. Това е въпрос, на който няма отговор.

Тя издърпва крак изпод себе си и отново обляга глава на прозореца.

— Най-лошият съвет, даван някога — казвам.

* * *

Свикнал съм да съм сам, но тази нощ се чувствам още по-самотен. Сякаш не само съм сам в къщата, но и в целия свят. И може би това има своята благословия, защото отсега вече няма да се налага да го правя отново.

Тази нощ, когато се стоварвам в леглото, не си правя труда дори да броя.

ГЛАВА 32

Настя

Не престанах да говоря веднага. Говорих точно до момента, в който си спомних всичко, което се бе случило, около година по-късно. Това беше денят, в който замлъкнах. Не беше шега или тактика. Не беше психосоматично. Беше избор. И аз го направих.

Внезапно осъзнах, че знам отговорите. Имам отговорите на всички въпроси, но не исках да ги изрека. Не желяех да ги пусна в света и да ги направя реални; не исках да призная, че такива неща се случват и че се случват на мен. Така че избрах мълчанието и всичко, което идва с него, защото не бях достатъчно добър лъжец, за да говоря.

Винаги съм планирала да призная истината. Просто исках да си дам малко време. Шанс да открия правилните неща, които да кажа и куража да ги изрека. Не съм полагала обет за мълчание. Не съм изключила внезапно звука. Просто нямах нужните думи. Все още ги нямам. Никога не ги намерих.

* * *

Не усещам никаква разлика, когато се будя на осемнадесетия си рожден ден. Не се чувствам по-стара или зряла, или свободна. Чувствам се неспособна, ако не друго, защото знам, че би трябвало да съм на осемнадесет, а това не е нещо, което съм. Братът на баща ми, чичо Джим, наистина се беше отчаял, когато бях на четиринадесет и дойде да живее с нас за известно време, за да се „свърже“. Майка ми каза, че понякога просто се случва, когато някой остарее. Обезсърчително е, минал е половината ти живот и осъзнаваш, че не си направил нещата, което си искал, или не си станал онова, което си мислил, че трябва да бъдеш. Чудя се дали е особен вид обезсърчение, когато стигнеш до това място на осемнадесет.

Колата на Марго не е в гаража, когато се прибирам от училище. Обикновено спи по това време или в леглото, или на шезлонг до басейна. Знам, че си осигури свободна нощ, защото леля ми обича рождените дни и беше по-ентусиазирана за този от мен.

Събувам обувките си и хвърлям раницата на леглото и едва се отправям към кухнята, когато се звъни на вратата. Застанали от другата ѝ страна са Марго, майка ми, баща ми, Ашър и Адисън. Майка ми държи торта и усмивката ѝ леко увяхва, преди да се съвземе. Аз съм в коридора, с училищните си дрехи и грим. Майка ми никога не ме е виждала така. Била е свидетел на части от това, но не и на пълния ефект наведнъж, и мисля, че е малко поразена. Марго изглежда като себе си, брат ми има вид на примирен, баща ми едва поглежда, а Адисън не знае какво е било преди. Предполагам, че се чуди какво прави тук също толкова, колкото и аз.

В коридора извикват: *Изненада! Честит рожден ден!*, така че аз се отмествам от пътя и те влизат... торта, подаръци, всичко. Родителите ми предлагат да отидем в ресторант, но аз не искам да излизам. Часът е три и половина и има прекалено голям шанс да се натъкнем на хора от училище, така че Марго поръчва пица и слага тортата в хладилника, докато всички се отпускат във всекидневната, за да чакат храната.

— Вероятно все още можем да ти вземем билет, ако искаш да дойдеш с нас за Деня на благодарността — подхвърля майка ми.

Отне ѝ точно четиридесет и три секунди от момента, в който влезе в къщата, за да повдигне въпроса.

— Къщата е страхотна. Трябва да я видиш, Ем. Три камини. Балкон. *Джакузи*.

Лицето на Адисън порозовява и брат ми я поглежда извинително. Споменаването на джакузито пред родителите е наистина аматьорски ход.

— Ти също можеш да доведеш някой, ако искаш. — Това се чува отляво. Искането ми се да престане да се опитва. Надеждата на майка ми е оръжие. Виждам Марго да ме наблюдава от кухнята. Чудя се какво, ако изобщо го е направила, им е казала за извънучилищните ми занимания. — Марго спомена, че ходиш на вечеря в семейството на едно момче всяка неделя. Как му беше името? — обръща се тя към Марго.

— Дрю Лейтън.

Марго все още гледа към мен. Не споменава за Джош Бенет и се чудя защо е запазила това за себе си, но им е казала за Дрю.

— Дрю — повтаря майка ми. — Точно така. Защо не му звънеш сега? Може да празнува с нас. Ще се радваме да се запознаем. От училище ли го познаваш?

Кимам.

— Заедно са в класа по дебати — отговаря Марго вместо мен.

— Адисън ходи на дебати — намесва се Ашър и вероятно можем да обърнем разговора към нея, защото Дрю Лейтън е прекалено близо до Джош Бенет, а семейството ми изобщо няма да се доближава до него.

— Дебат и Дрю Лейтън? — Това е първият път, в който чувам гласа на Адисън. Мек и женствен като нея. Тя седи до Ашър, държи го за ръка и това някак си ме ядосва. — Познавам го! Той е — спира, преди да продължи, и аз ѝ се усмихвам. Не мога да се въздържа. И двете знаем какво имаше намерение да каже. — Наистина е добър в дебатите. Всички го познават.

— Наистина? — Ашър поглежда към нея със съмнение и после отново към мен, и знам, че планира да открие истината за това по-късно.

Аз кимам, а тя потиска собствената си усмивка и продължава в по-подходяща посока.

— Стана трети в щата миналата година и всички знаят, че е най-голямата заплаха в импровизацията и ЛД^[1]. Никой не иска да излезе срещу него тази година.

Адисън звучи почти почтително. Разбираемо е, когато си виждал как Дрю дебатира, а тя очевидно е, или поне е достатъчно наясно за това. Почти съм горда да чуя как някой говори за Дрю по начин, по който трябва да се споменава, но хората рядко го правят. Усещам се, че наистина ѝ се усмихвам и може би все пак не съм толкова ядосана, че държи ръката на брат ми.

Ядем пица, всички са отпуснати и осъзнавам, че семейството ми ми липсва и се чудя, дали все пак не съм преувеличила всичко. Може би не беше толкова принудително и неловко. И тогава отново, може би не е неловко, защото в момента наблюдавам отстрани. Може би моят рожден ден е онова, което ги е довело дотук, но те са в стихията си, а

аз само гледам. Дори Адисън е на мястото си в тази картина със семейството ми. Аз съм външното лице.

Ашър заговаря за училище, бейзбол и завръщане у дома. Марго говори за недостига на медицински сестри на работа и как графикът започва малко да я мъчи. Баща ми не говори много. Просто постоянно поглежда към мен и се опитвам да се досетя как изглеждам в очите му, но те не ми говорят нищо и се чудя дали не са само отражение на моите собствени. От деня, в който му казах да спре да ме нарича Мили и след това спрях да му казвам каквото и да е, има много малко между нас. Майка ми все още се опитва, но баща ми загуби надежда. Може би той е умният. Макар че това не ме кара да се чувствам по-добре. Баща ми се е затворил в себе си и това е по-лошо от всеки гняв или разочарование, което може да насочи към мен. Мъжът, който беше източник на всичките ми усмивки, сега не може да предизвика дори една за себе си. Аз съм толкова страхлива и измамна, и убих духа му. Има нещо в знанието, че съм разбила сърцето на баща си, което ме кара да се мразя малко повече, отколкото вече се ненавиждам.

Приключваме с вечерята, но изядохме толкова много пица, че никой не може все още дори да си помисли за торта. Освен може би аз. Винаги мога да си мисля за торта.

Майка ми и Марго преместват купчина с подаръци от плота на масата пред мен. Има прекалено много, но ми се иска да нямаше изобщо, защото не желая да се чувствам благодарна, а и няма нищо, от което да се нуждая, и те, така или иначе, да успеят да ми дадат.

Отварям всички и се чувствам като под микроскоп, където всяко лицево изражение бива изучавано и това ме кара да искам да крещя, но не го правя. Така че просто го преглъщам сякаш е мръсотия и кръв.

Последният подарък е най-малката кутия и знам, че трябваше да съм изплашена от загриженото изражение върху лицето на майка ми. Или може би лицето на баща ми разказва истинската история, защото той изглежда сякаш мисли, че това е наистина лоша идея и вероятно го е казал на майка ми стотици пъти. Разкъсвам хартията и хващам чисто нов, скъп айфон.

Майка ми започва да възхвалява качествата на телефона, сякаш не знам всичко, което може да прави, например, да разкрива точното ми местонахождение във всеки момент. Нямам нужда да слушам

сладкодумието на продавач, но се връщам обратно в стаята, когато чувам черешката.

— Може да задържиш телефона и ние ще плащаме сметките. Единственото условие е да се обаждаш и да говориш с нас поне веднъж на седмица.

Усмиввам се. Не мога да се спра. Допреди две и половина минути се наслаждавах искрено на този ден. Всъщност се наказвах за това, че се бях разстроила, когато те пристигнаха и си позволих да мисля, че може би това ще бъде повратната точка. Но не е. Засада е.

Семейството ми взе рождения ми ден и го превърна в интервенция. Един след друг ми обясняват как поведението ми ги наранява. Разбрах с големи детайли как моята неспособност да говоря засяга всеки и всички от семейството ми. Слушах ги всички. Не са ме вързали за стола, та да не мога да избягам или да осигуря помощта на обективна трета страна, която да извиква достатъчно вина у нас, докато държи всички ни концентрирани върху текущия проблем. Мен. Няма причина да стоя тук и да слушам това, но го правя, докато всеки от тях се изкаже, с изключение на Адисън. Тя просто изглежда неудобно. Мисля си, че нея също са я подмамили и прилъгали, с цялата идея за рожденото парти. Момичето изглежда сякаш иска да избяга също толкова, колкото и аз, и някак си изпитвам съжаление заради нея. Чудя се дали можем да избягаме заедно.

Когато всички приключиха, се усмихвам. Обичам ги и те ме обичат, и всички знаем това. Прегръщам брат ми. Кимам на Адисън и Марго. Целувам майка ми и баща ми по бузата. Оставям невероятния си айфон на масата и излизам през вратата.

Фотоапаратът на майка ми все още стои на плота недокоснат. Не засне и една снимка.

* * *

Влизам в гаража на Джош и се покатервам на работния плот, кръстосвайки глезени. Джош иска да положи още един слой, за да приключи със стола ми, така че точно сега е извън линия. Мислех си, че изглежда добре, но той продължаваше да посочва защо това не е така, докато не се предадох и не го оставих да го направи.

— Майка ми превърна рождения ми ден в интервенция — казвам аз.

В момента, в който това излиза от устата ми, се свивам и осъзнавам, че вероятно е доста гадно да се оплакваш от родителите си пред някой, който няма такива. Все едно да се оплакваш, че обувките ти са прекалено тесни, на някой, който ходи бос по счупени стъкла.

Такава е иронията между мен и Джош и ме засрамва всеки път, когато си помисля за това. Той няма семейство. Никой, който да го обича. Аз съм заобиколена от любов и не я искам. Ядосана съм на всичко, за което той би благодарил на бог, и ако имам нужда от още доказателства, че нямам душа, ето ги.

— Кога е бил рожденият ти ден? — поглежда той към мен.

— Днес.

— Честит рожден ден.

Джош се усмихва, но е тъжно.

— Да.

— Не ми каза — продължава той и отива да изключи бормашината от контакта, преди да се върне.

— Хората, които се разхождат наоколо и рекламират рождения си ден, са задници. Това е факт. Можеш да го провериш в Уикипедия.

— И какво, интервенция? — накланя глава той.

— Да.

— Не бях наясно с проблемите ти с наркотиците. Трябва ли да скрия среброто?

— Мисля, че е в безопасност.

— Тежко пиянство?

— Не. Но може да се молиш да е различно.

— Истина. Бил съм свидетел на грозната страна на пиянството ти и се надявам никога да не я видя пак. — Той се приближава и сяда на плота до мен. Достатъчно близо, че кракът му да докосва моя и това е удовлетворяващо. — Така че каква в била интервенцията?

— Тишина — когато отговарям Джош ме поглежда скептично. — Искат от мен да говоря.

— Ако прекарваше всяка нощ в гаража им, тогава можеше и да размислят.

— Задник.

— Ето го моето Слънчице — казва той и подритва крака ми.

— Подариха ми айфон с условието да се обаждам и да говоря с тях поне веднъж седмично.

Събирам дървените стърготини на купчинка до крака ми и правя дупка в нея, така че да изглежда като вулкан.

— Не това, което искаш, а?

— Надявах се на импланти.

Той кимва замислено.

— Винаги е полезно в търсенето на работа след колежа.

Седим за минута, без да говорим. Краката ми се люлеят инстинктивно и той се протяга и ги спира с длан, но не казва нищо и тогава най-накрая...

— Поне тортата беше ли хубава?

Джош знае къде лежи сърцето ми.

— Не успях дори да стигна до нея.

— Това е истинска трагедия. Забрави за интервенцията.

— Така или иначе не съм гладна.

— Не говоря за тортата — отвърща той, взема ръката ми и ме издърпва от плота, преди да успея да протестирам. — Говоря за желанието.

Кара ме да изчакам, докато отива в къщата и няколко минути покъсно пътуваме в пикапа му с червена пластмасова плажна кофичка, пълна с монети, на седалката между нас.

Дори още не е тъмно, когато паркира пред открития търговски център. Кофичката с монети е толкова пълна, че трябва да се постарее да я извади от пикапа, без да ги разпилее. Хваща дръжката с една ръка и плъзга другата под нея за опора, за да не се счупи и затръшва вратата с крака си.

Слънцето тъкмо започва да залязва и светлините на площада са включени. Това е едно от онези класни места с магазини, в които никой истински човек не пазарува, и ресторанти с прекалено скъпа храна, която така или иначе не искате да ядете. Но фонтанът е удивителен. Точно в средата на цялата тази неискреност, той е дори още по-претенциозно впечатляващ. На всеки няколко минути моделът на изливане се променя и светлината отдолу се сменя. Има пешеходна пътека, която образува мост през него и пръските от фонтана оформят арка над нея, разделят се на две от всяка страна, така че да може да

минеш, без да се намокриш. Изглежда като магия, а аз съм малко момиче. Искан ми се да носех фотоапарата на майка ми.

Следвам Джош по средата на пешеходната пътека, където той спира и проклина под носа си монетите, когато ги полага долу в краката си. Фонтанът ни закрива и не мисля, че някой от училище ще бъде тук така или иначе, но все пак се притеснявам да бъда видяна, или още по-проблематично, да бъда чути на обществено място. Това е една от причините да не излизам никъде, но не е единствената.

— Давай — казва той.

— Какво?

— Желания. Получаваш само едно с тортата, и то само след като издихаш всички свещички, което е малко гадно, защото това е твоят рожден ден и не трябва да има случайност в желанието. Монетите са много по-сигурни и може да има толкова, колкото си пожелаеш.

Поглеждам надолу към купчината.

— Не мисля, че мога да измисля толкова много неща, които да си пожелаая.

Има едно-единствено нещо, което наистина искам.

— Със сигурност можеш. Лесно е. Гледай. — Джош се навежда и загребва цяла шепа с монети с лявата си ръка и хваща една с дясната. Мисли за секунда и я хвърля във фонтана. — Виждаш ли? Дори нямаш нужда от добър прицел.

Той се обръща към мен с очакване.

— Ето — мога да помириша дървените стърготини върху него, когато взема лявата ми длан и изсипва шепа монети в нея. Ръката ми затреперва и той я закрепва със своята за миг, преди да я пусне. — Твой ред е.

Поглеждам към монетите и обратно към фонтана и се чудя дали има такова нещо като магия, или чудеса. Джош ме наблюдава, докато си пожелавам същото, което винаги си пожелавам. Това, което никога няма да се случи, но аз все пак си го пожелавам, така че може би не съм се отказала. Хвърлям монетата във въздуха и наблюдавам как пада във водата, докато светлините отдолу се сменят от розово на лилаво.

— Какво си пожела?

— Не мога да ти кажа! — отвръщам аз с възмущение.

— Защо не?

— Защото няма да се сбъдне.

Наистина ли трябва да кажа това? Почти съм сигурна, че е даденост в ситуацията с желанията.

— Глупости.

— Това е правило — настоявам.

— Това е правило единствено с тортите за рожден ден и падащи звезди, не за монети във фонтани.

— Кой го казва? — питам аз и звуча като първокласничка.

— Майка ми.

Това бързо ме кара да млъкна. Гледам към монетите и фонтана и навсякъде другаде, но не към него, защото не искам да го изплаша и се надявам, че ще каже нещо друго. И тогава той го прави, но на мен ми се приисква да не беше.

— В крайна сметка се съмнявам, че много от желанията й действително са се сбъднали, така че може би не е знаела за какво говори.

За миг виждам осемгодишното момче, загледано в телевизионно шоу, докато чака майка му да се прибере у дома.

— Може би просто си е пожелала грешното нещо — казвам тихо.

— Може би.

— Говориш за майка си повече, отколкото за баща си.

— Татко беше около мен по-дълго. Спомням си го. Помня какъв беше. Забравил съм почти всичко за майка ми, така че се опитвам да мисля повече за нея. В противен случай се страхувам, че един ден ще се събудя и няма да си я спомням изобщо. — Той хвърля монета във фонтана и я гледа как потъва. — Ако сега ме попиташ за сестра ми, единствената дума, която мога да кажа, е досадна. Спомням си, че ми досаждаше до смърт и това е всичко. Ако нямах снимки, не мисля, че дори ще мога да ти опиша как изглеждаше. — Поглежда към мен. — Твой ред е.

Не съм сигурна дали има предвид желанията, или признанията, но продължавам с монетите. Дори не си пожелavam нещо. Просто хвърлям една.

— Съжалявам.

Най-лесната и празна дума, която може да се каже и аз я изричам.

— Защото не помня майка си, или защото попита?

— И двете. Но най-вече, защото попитах.

— Никой никога не е питал. Сякаш си мислят, че ми правят услуга. Като че ли, ако не го извадят на показ, няма да мисля за това. Никога не спирам да мисля за това. Само защото не говоря за това, не означава, че съм забравил. Не говоря за това, защото никой не пита. — Той спира и отново поглежда към мен и аз се чудя дали трябва да кажа нещо, но не искам, защото се страхувам, че ако проговоря, мога да изрека всичко. Той се обръща към фонтана и очите му вече не са върху мен, но си мисля, че все още ме наблюдава. — Щях да те попитам, знаеш. Ако ми беше позволено. Щях да те питам хиляди пъти, докато не ми кажеш. Но ти няма да ми позволиш да попитам.

* * *

Тази вечер успяваме отново да намерим радостта и си пожелаваме неща с почти цялата кофичка с монети. В един момент майка с две малки момичета минава покрай нас и Джош подава на всяка пълна шепка с монети и ги заумолява да ни помогнат, защото сме се изчерпали с идеи за желания. Те приемат работата много сериозно, сякаш всяко желание е толкова ценно, че не могат да си позволят да го похабят. Стискат очи и се съсредоточават, правейки всичко както трябва. И аз си пожелавам всяко едно от желанията им да се сбъдне.

Към края започваме да правим огромни желания и ги подсилваме с шепи от монети. Резултатът от едно такова е откопчаването на закопчалката на гривната ми, която полита във фонтана заедно с монетите, придружаващи желанието ми. Джош навива дънките си и събува ботушите. Аз трябва само да събуя обувките си, понеже все още съм с полата от училище, а тя е доста къса. Оглеждаме се наоколо, преди да стъпим вътре, като се надяваме да няма някаква охрана. За щастие, водата е плитка, защото е дяволски студена и краката ми стават на лед за секунди.

— Къде отиде? — пита той.

Аз посочвам в посоката, в която хвърлих монетите. Не мисля, че може да е отишла много далеч. Тръгваме нататък, но е невъзможно да видим нещо, защото цялото дъно на фонтана е запълнено с монети. Половината от тях вероятно са дошли от нас. Представяват гоблен, изтъкан от сребро, мед и цветни светлини. Всеки път, когато видя

нещо, което мисля, че може да е гривната ми, трябва да се протегна и да потопя ръката си във водата, което и правя, когато Джош решава да бутне крака ми с неговия достатъчно, за да ме извади от равновесие и да ме изпрати по лице право в студената вода. Плясъкът е последван от смеха му и смъртоносен поглед от мен. Планирам да го сграбча и да го дръпна след мен, но не успявам, защото той прекалено бързо се опитва да избяга от хватката ми и пада сам.

— Съдбата е кучка, Бенет.

Панталоните и половината му блуза са подгизнали, но той е успял да запази главата си над водата, за разлика от удавения плъх, който представлявам аз. Когато поглежда към мен, той отново започва да се смее и аз най-накрая се размивам.

— Не прави това с последното име. Мразя го — казва Джош.

— Точно сега изобщо не ме е грижа какво мразиш — отвръщам аз и се пробвам да вкарам малко отрова в гласа си, но е трудно, когато се опитвам да се боря с нещо, което съм сигурна, че е начален стадий на хипотермия.

Чувствам се като един от онези луди хора ала „полярни мечки“, които скачат всяка година в замръзвания океан и мислено сложих това в списъка с нещата, които никога няма да направя.

— Зарежи гривната. Не си струва — казвам аз, измъквам се от водата с Джош точно след мен.

Той не спори.

Разделяме останалата част от монетите между двете малки момичета, чиято майка ни хвърля мръсен поглед, защото си мисля, че е получила достатъчно желаниа тази нощ. Или може би защото сме мокри и току-що се измъкнахме от фонтана. Вземам празната кофичка и я залюлявам напред-назад между нас, докато вървим към паркинга, оставяйки фонтана, гривната ми, осемнадесет долара под формата на монети и две кикотещи се момичета зад нас. Джош се протяга, за да вземе кофичката от мен. Той спира ръката ми и разтваря пръстите й. Улавя дръжката с лявата си длан и с дясната си ръка задържа отворена моята. Дланта му не е по-топла от моята, но въпреки всичко усещането е хубаво и чакам да продължи, но той не го прави.

Когато стигаме до пикапа му на паркинга, Джош хвърля кофичката на задната седалка, протяга се и обхваща лицето ми с

дланите си по начина, по който го беше направил онзи ден на предната веранда на къщата на Лейтън.

— Мръсотия — обяснява той, а единият ъгъл на устните му се извива нагоре, докато избърсва линиите с палеца си. След това се отдръпва и отваря вратата ми. — Честит рожден ден, Слънчице.

— Пожелах си ръката ми отново да е наред — казвам му, когато той се качва след мен. Това беше първото ми желание и единственото, което има значение.

— Аз си пожелах майка ми да е тук тази вечер, което е глупаво, защото това е невъзможно желание.

Джош свива рамене и се обръща към мен, зашеметявайки ме с усмивка, която ме пречупва всеки път.

— Не е глупаво да искаш да я видиш отново.

— Не че толкова искам да я видя отново — казва той и поглежда към мен с дълбочина на по-голям от седемнадесетгодишен в очите си. — Исках тя да види теб.

---

[1] Дебатът „Линкълн — Дъглас“ е преди всичко форма за дебат, използвана в прогимназията в САЩ. Това е събитие, фокусирано върху прилагането на философски теории към истински проблеми в света. Прилича на класическия и на политическия дебат, макар че традиционният Линкълн — Дъглас дебат се стареа да избяга от политическия „жаргон“. Въпреки това, говоренето в тази форма на дебат, може да варира между разговорни темпове до и над 300 думи в минута. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Джош

— Има чисти хавлии в банята за гости. Аз ще се изкъпя в главната.

— Надявам се, че имаш голям бойлер, защото може никога да не изляза — извиква Слънчице от коридора.

Тя все още трепери, защото почти няма телесна мазнина и някак си се чувствам като боклук, заради цялото това нещо с фонтана.

— Ще сложа вода за чай. Искаш ли малко? — подвиквам от кухнята, където пълня чайника.

— Ти пиеш горещ чай?

— И?

— Ти не си стар. Или британец. Мога да преброя на един пръст тийнейджърите, които пият горещ чай.

— Правех го за дядо ми. Предполагам, че съм свикнал. Млъкни! — приключвам с пълненето на чайника и го слагам на котлона, преди да се отправя към банята. — Искаш ли, или не?

— Не. Чаят е гаден. Аз ще изляза след час. Може би два.

Вратата на банята се затръшва.

Аз излизам изпод душа десет минути по-късно, а водата все още тече в банята за гости, затова предполагам, че Настя не е излъгала. Хвърлям мокрите си дрехи в празната пералня, след което се отправям към кухнята, за да изключа котлона. Може би чаят е гаден, но така или иначе съм затоплил вода. Тя няма да откаже горещ шоколад.

Звънецът на вратата звънва и предполагам, че е Дрю, защото освен момичето, което използва цялата гореща вода в банята, той е единственият човек, който би дошъл тук. Има ключ и не знам защо просто не влиза.

— Какво?

Отварям вратата, готов да чуя за каквото й да е малко раздразнение, което го е накарало да побегне от къщата си този път, но това не е Дрю. Това е момче, което не съм виждал никога преди, и той

ме зяпа толкова настойчиво, че имам чувство, че ме проверява. Не сякаш ме желае, а като че ли иска да знае кой, по дяволите, съм аз, само че той е този, който чука на вратата ми.

— Мога ли да ви помогна? — питам най-накрая, защото момчето не проговаря.

— Сестра ми тук ли е? — *Сестра?* — Марго каза, че вероятно е тук. Настя.

Той изплюва името ѝ, сякаш оставя лош вкус в устата му.

— Тя ти е сестра?

Няма много голяма прилика, освен ако наистина, ама наистина, не се загледаш. Всъщност момчето прилича доста на Марго.

— Да. Тя си тръгна. Тук ли е?

Бутам вратата назад и го пускам да влезе. Водата на душа все още тече и няма как да се пренебрегне. *По дяволите, Слънчице.* Той не изглежда облекчен и мога да се досетя защо, след като стоя пред него по тениска и анцуг, все още мокър от душа, докато слушаме как водата тече две врати по-надолу.

— Тя е под душа — казва аз, защото независимо от всичко няма как да скрия този факт. Трябва да я предупредя, преди да излезе. — Ще отида да ѝ кажа, че си тук.

— Защо сестра ми се къпе в твоята къща? — настоява той, преди да успее да се отдалеча.

Все още е вбесен. Получавам цялостното държане на свръхзакрилническия брат и някак си го уважавам заради това, но не ми харесва начинът, по който ми говори в собствената ми къща, сякаш съм някаква отрепка. Това е същото нещо, което направи Марго, когато дойде тук. Не мисля, че съм особено заплашителен и не е като Настя да е някакво деликатно цвете.

— Сестра ти е на осемнадесет години. Може да прави много повече тук, ако поиска.

— Сестра ми емоционално е на петнадесет.

Той изравнява очите си с мен. Това не е точно разговор, който изгарям от желание да провеждам тази нощ. Дори не знам как да отговоря на това.

— Значи, казваш, че е незряла?

Това е единственото нещо, с което мога да изляза. А и във всеки случай не мога да реша на чия страна съм. В някои дни тя изглежда

много по-възрастна от всеки, който някога съм срещал, а в други е като малко момиче.

— Казвам, че е объркана.

Той издишва и изглежда уморен, сякаш е казвал това хиляди пъти преди и сега не иска да бъде тук и да го изрича.

— Не съм съгласен.

Съгласен съм. Просто не знам защо или как или нещо, което може да има значение.

— Познавам сестра си.

— Аз познавам сестра ти.

Знам какво ми казва тя. Части от живот, за който ми дава проблисъци в дни, в които се чувства много великодушна, или може би просто дръзка.

— Знаеше ли изобщо, че днес е рожденият ѝ ден? — пита той. Не отговарям. — Не мисля. От изражението върху лицето ти по-рано също така дори не знаеше, че има брат. Чудил ли си се някога какво още не знаеш? — *Винаги*. — Тя си има проблеми и няма нужда от още един. Остави я на мира.

Не съм благодарен за това да ме наричат проблем.

— Ако има нещо, което искаш да знам, защо не ми кажеш? Иначе можеш да си вземеш снизходителното поведение и да се махнеш от къщата ми.

Той не отговаря. Няма да я предаде и колкото и да ми се иска да знам какво, по дяволите, става, мога да уважа това. Все пак няма да му позволя да ме изкара подлеца тук. Искам да харесам това момче, но той започва да ме ядосва.

— Харесва ти да се възползваш от объркани момичета? Това ли е твоето нещо? — пита той.

— Какво е твоето? Безсмислени обвинения и заплахи?

Водата спира и аз съм готов да се втурна надолу по коридора, за да я пресрещна, преди да е дошла, но вратата се отваря, преди да съм успял да стигна до там. Дори нямах възможност да ѝ оставя сухи дрехи. Тя излиза от коридора мокра, с хавлия, увита около нея и цялата кръв се спуска от мозъка ми надолу и глупавият ми пенис помръдва, защото това е, което прави, когато красиво, мокро, обвито само с хавлия момиче излиза изпод душа ми. Искан ми се да мога да се наслажда на гледката, защото... *сериозно*. Но сега не е времето и за щастие,

пенисът ми схваща съобщението, че брат й, който изглежда крайно вбесен, стои до мен.

Тя отваря уста, но го вижда преди някакви думи да излязат от нея. Не знам чий очи са по-широко отворени. Нещо неизказано минава между тях. Не мога да кажа дали тя изглежда изплашена, или засрамена, но сякаш стана по-млада само като го видя. Чайникът изсвирва, а всички сме толкова напрегнати, че си мисля, че можем да се напикаем в гащите точно тук. С изключение на Настя, защото точно сега тя не носи никакви. Поглеждам между тях и се спирам на нея.

— Имаме си компания, Слънчице. Някой да иска чай?

* * *

В крайна сметка брат й си тръгна веднага след като прие, че тя няма да се върне с него. Чудя се колко много ще отнесе за това. Отговарянето пред хора не е нещо, за което някога е трябвало да се притеснявам, така че никога не ми е хрумвало, но тя има семейство и не знам как ще й се размине за това, че не се прибира у дома, макар че е на осемнадесет. Веднъж беше направила коментар, че родителите й се страхуват да я възпитават, но не даде повече информация. Чудя се дали те също се страхуват от нея. Тя вече прекарва повечето от времето си тук, но нямам представа колко от тази информация е стигнала до тях. Ако досега родителите й не са мислели, че се чукахме, вече го правят.

— Няма да спиш на дивана.

Казвам й това, когато тя издърпва възглавницата и одеялото, които беше използвала преди от шкафа за бельо.

— Добре. Съжалявам.

Тя ги пуска и започва да се оглежда за ключовете си.

— Не е нужно да си тръгваш.

— Но ти каза...

— Просто казвам, че диванът е много неудобен. Можеш да вземеш леглото ми. Аз ще спя на дивана.

— Няма да ти взема леглото. Нямам нищо против дивана. Спала съм на него преди.

— Значи, знаеш, че е скапан.

— По-добре е от това да се връщам у Марго и да бъда сама. Не искам да се отказваш от леглото си.

Тя сяда на дивана и стиска възглавницата в скута си.

— Тогава спи с мен.

— Какво?

Очите ѝ се разширяват и аз се засмивам.

— Не този вид спане. Само сън. Леглото е огромно, няма дори да разбереш, че съм там.

— Някак си се съмнявам в това — тя се оглежда наоколо, сякаш се опитва да разбере нещо. — Все пак, как е възможно да имаш само едно легло в тази къща?

— Има единично легло в стаята на Аманда, но вече няма да можеш да го намериш, защото започнах да подреждам там и е зарито под купчина с разни неща. Отървах се от онова, което беше в старата ми стая, когато трябваше да донесат болнично легло за дядо ми. Така че сега имам само онова в главната спалня.

Тя не поглежда към мен, сякаш се чувства зле, сякаш разбира.

— Не може наистина да е чак толкова лошо — казва тя и тръгва към стаята на Аманда.

Вратата е винаги затворена и никога преди не е ходила там, но сега го прави.

Пристъпва вътре в почти несъществуващата пътека от видимия килим и оглежда стаята. Има кутии и купчини със стари дрехи, натрупани върху леглото. Парчета от произволни части от мебелировка, които съм направил, но не съм харесал, са стоварени наоколо; неща, които бих запазил в гаража, но не съм го направил, понеже се нуждая от мястото там повече, отколкото тук.

— Добре, толкова е зле — засмива се тя, преди да присвие очи с любопитство и се обръщам, за да видя какво гледа. — Имаш пиано — тихо казва тя и пристъпва към него. — Защо е тук?

— Аманда вземаше уроци. Аз никога не съм го правил. Преместих го тук преди няколко години, когато се нуждаех от повече пространство във всекидневната за една от масите.

Тя прокара пръсти по горната част на клавишите толкова леко, че не съм сигурен дали изобщо ги докосва. Има някакво благоговееие в начина, по който го прави.

— Свириш ли? — питам аз, защото тя никога не го е споменавала.

— Не — казва тя. Отнема й секунда да ме погледне, защото все още гледа клавишите. — Изобщо.

* * *

Когато се стоварвам с нея в леглото по-късно, няма никакво значение колко огромен е матрактът. Не съм изпаднал в мозъчна смърт. Осъзнавам, че това е много лоша идея с последици, написани навсякъде върху нея. Но тя е права. Просто е хубаво да не си сам. А и диванът е дяволски неудобен.

— В мен ли е причината, или това е наистина странно? — пита тя най-накрая след около двадесет минути в неловко мълчание, защото никой от нас не спи.

— Не е в теб — съгласявам се.

— Искаш ли да се махна? — пита тя.

— Не.

Дори нямам нужда да правя нещо с нея. Не че не искам, защото желая да я докосна повече, отколкото вероятно трябва. Но наистина не е това. Просто ми харесва да е тук.

Тя се протяга и намира ръката ми, точно под рамото, и я проследява, докато стигне дланта ми. Напомня ми на начина, по който беше докосвала клавишите на пианото по-рано, и мога да почувствам следата, която пръстите ѝ оставят по целия път. Има някакво успокоение, каквото нямаше преди малко. След това безмълвно тя се свива около мен и точно така заспиваме. Ръката ѝ в моята. Заедно.

* * *

В сряда в часа по изкуство Клей Уитакър ми показва портфолиото, върху което беше работил, и ми се приисква да го ударя. Той винаги преработва, добавя, изтрива, в зависимост от това за какво състезание участва или в кой колеж кандидатства, и после винаги ми показва, макар никога да не съм го молил, и да не знам абсолютно

нищо за изкуството. Не искам да го ударя заради самото портфолио, а за това, че ми го показва тук, по средата на класа, където е почти невъзможно да запазя изражението си празно. Мисля, че това е тест. Поглеждам как Клей ме наблюдава и знам, че това е тест.

Всяка рисунка е на Слънчице. Той има лицето ѝ от всеки ъгъл. Всяка емоция, която мога да си представя, че някой може да изпита, е в очите ѝ на тези картини. Прощавам му за всяка минута, в която я беше открадвал от гаража ми.

— Нарисувай една за мен.

Думите излизат от устата ми, преди да успея да ги потуша.

— Искаш да те рисувам?

Той е раздразнен или разочарован. Не му бях дал реакцията, която очакваше.

— Не. Искам да рисуваш нея. За мен.

Клей изглежда малко по-доволен от това.

— Как? — пита той.

— Какво имаш предвид с *как*?

Звуча ядосано и го имам предвид, но съм ядосан на самия себе си. Току-що бях излял душата си в класа по изкуство и сега той има намерение да ме подритва за забавление.

— Как я виждаш? Ако искаш да я рисувам за теб, трябва да бъде така, както я виждаш. Не както аз я виждам.

— Нарисувал си стотици картини с нея. Просто рисувай още една или ми дай една от тези.

Посочвам към портфолиото.

— Когато погледнеш към нея, какво чувстваш?

— Ти сериозно ли? Забрави!

Може да целуне задника ми, ако иска да започне да си говори за чувства с мен.

— Очевидно я искаш поради някаква причина.

— Искам картина, за да мастурбирам. Какво те е грижа?

Продължавам да рисувам, за да не се налага да го поглеждам, но осакатявам скицата, върху която работя. Ще трябва да започна отново, но не ме е грижа.

— Радост, страх, неудовлетвореност, копнеж, приятелство, гняв, нужда, отчаяние, любов, похот?

— Да.

— Да, какво?

— Всички — отговарям, защото съм вътре без значение дали ми харесва, или не.

— Мога да ти я дам до няколко дни.

* * *

Верен на думата си, Клей влиза в клас два дни по-късно и ми подава огромна картонена папка и ми казва да не я отварям, докато не се прибера у дома. Част от мен почти се беше надявала, че той е забравил или че това е било лош сън и аз наистина никога не съм питал. Тогава той ми показва още една картина, която е добавил към портфолиото си и вече знам къде е била Слънчице през последните два дни.

— Ти си обладан — казвам му и му я подавам обратно.

— Аз ли съм единственият?

— Да — той ме поглежда скептично и знам, че това е голяма грешка, но е такава, която не мога да взема обратно. — Аз просто исках картина. Нямах да ти я поискам, ако знаех, че ще си такъв задник заради това.

— Не се притеснявай — отвърща той и за момент самодоволният Клей си е отишъл. — Нямам намерение да ѝ казвам.

Приемам това и за минута не си говорим, а през това време умът ми напуска тялото и ме изоставя.

— Какво ще правиш тази вечер? — питам го аз.

— Каниш ме на среща?

— Вечеря в Дрю в шест.

Официално съм полудял. Родителите на Дрю са извън града за почивните дни, но майка му е направила тонове храна и настояваше все пак да имаме неделната вечеря. После решиха да се върнат у дома по-рано, и Дрю я премести за тази вечер.

— Ти си полудял — съгласява се Клей. — Първо картината и сега това? Няма да съм жертва в каквото и саморазрушение да си планирал.

— Можеш да преследваш обекта на манията си още малко — накланям глава към скицника му. — Доведи и Мишел Годишника, ако

искаш.

— Нали осъзнаваш, че Дрю ще откачи, ако двамата с Мишел се появим пред къщата му.

— Да.

— Шест часа?

— Шест часа.

ГЛАВА 34

Настя

Сега ще поема контрола по всеки начин, по който мога. Може да не съм способна да предотвратя нападението на някой случаен психар, на някакво случайно място, в случайно време, но мога да контролирам какво ще му направя, когато стигне до там.

Посещавах достатъчно курсове за самозащита през последните две години, за да знам, че има няколко неща, които можех да сторя онзи ден. Не съм експерт по бойни изкуства. Дори не съм близо. Всичко, което знам, са няколко трудни, но наистина страхотни маневри за поваляне, заедно с няколко основни мръсни движения от уличния бой; но дори те могат да бъдат достатъчни. Можех да му бръкна в очите или да смачкам гръкляна му, или да сплескам ушите му, или да забия коляно в слабините му, или да използвам класическото златно правило — викай и тичай силно. Аз не направих нито едно от тези неща. Знаете ли какво направих? Аз се усмигнах и казах „здравей“. Защото бях учтива. И глупава.

* * *

Алеята за коли пред къщата на Дрю е празна, когато с Джош пристигаме. Джош взема кутията с кексчета, които са подарък от Марго за мен, без особена причина, и ги отнася към къщата, докато аз го следвам. Опитвам се да не се усмихвам, защото съм свикнала да го виждам да носи дървен материал, а розовата пластмасова кутия за кексчета е нещо напълно различно. Дрю и Сара са в кухнята, където г-жа Лейтън обикновено е. Незабавно мога да подуша вечерята. Италианска е.

— Джош — проговаря Сара в момента, в който влизаме. — Не трябва ли да затоплим храната на не повече от триста и петдесет градуса?

— Ще се затопли по-бързо на четиристотин и петдесет — заявява Дрю.

— Ще изсъхне — весело изрича сестра му.

Изглежда този спор се води от известно време. Сара ме поглежда и виждам погледа пълен с отвращение, който, изглежда, пази само за мен.

— Зависи от това какво е, но, да, най-вероятно ще изсъхне — казва Джош, заобикаля ги и поставя кексчетата на плота.

В кухнята е задушно от горещината, която идва от двете отделения на фурната, и се чудя дали педантично разположения швейцарски маслен крем върху тези кексчета може да оцелее. Ръката ми изобщо не откачи, докато го правех, така че изглеждат перфектно.

— Виждаш ли! — възкликва Сара в лицето на Дрю, триумфално отива до фурната и намалява градусите.

Предполагам, че се зачита думата на Джош, що се отнася до затопляне на храна.

— Заеби — изругава Дрю.

— Гаджето ти е тук. Питай нея.

Сара се усмихва пресилено мило, преди да изчезне надолу по коридора към стаята си.

— Мразя я — признава Дрю, но оставя коментара за гаджето да мине.

Оглеждам се из кухнята при гледката на многобройните купи и чинии, оставени в безпорядък на плота. Г-жа Лейтън сигурно е знаела, че ще завършим повече хора от четиримата, защото е приготвила храна за цяла армия.

През следващите петнадесет минути звънецът на вратата позвънява още четири пъти. Пайпър пристигна първа, облечена в дрехи, които трябва да е съгласувала със Сара. Тя казва „здрассти“ на Дрю и Джош, преди да се отправи към стаята на Сара, без да ме отрази. Пристигането ѝ е последвано от Деймиън Брукс и Крис Дженкинс. Познавам Крис от епизода с овладяването на чука в работилницата. Той поглежда неловко към мен и казва *здравей*. От инцидента с чука се опитва да ме игнорира още повече. Не бях сигурна как това е възможно, но той върши възхитителна работа. Деймиън съм го виждала наоколо, но никога не сме се срещали. Поглежда към гърдите ми, но не казва нищо. Крис има по една кутия с бири във всяка

ръка. Деймиън носи опаковка с дванадесет в лявата си ръка и бутилка текила в дясната. Очевидно Дрю им е дал много различно описание на неделната вечер и сега вече знам, защо я е преместил в петък. Разбира се, аз може също да съм била малко по-изобретателна с поканата, която отпратих на Тиърни Лоуел в тоалетната преди няколко дни. Когато звънецът позвънява за трети път, аз съм единствената, която я очаква.

* * *

В сряда бях в дамската тоалетна в далечния край на коридора за чуждите езици. Тиърни сигурно ме е видяла и последвала, защото тя със сигурност не я използва. Когато си измих ръцете, тя ми подаде хартиена кърпа с жест, изпълнен с такава заплаха, че ѝ се възхитих, защото всеки, който може да накара подаването на кърпа да изглежда като заплаха, е впечатляващ. Разбира се, тя продължи да ме гледа и понеже не исках да изглеждам груба, аз също се вторачих в нея. Беше толкова абсурдно, че исках да се засмея. Отне ми голямо количество от прочистване на гърлото, за да не избухна, но бях инвестирала себе си във вторачването и не обичам да губя. Тя очевидно имаше какво да каже, така че ми се искаше просто да продължи, защото нямаше начин да ме сплаши без значение колко слухове бях чула за нея: продажба на дрога, нелегални аборти, притежание на нож. Дори бях чувала, че е носила стъкла на плажа.

Не вярвах на нищо от това и някак си се надявах тя да спре да ме гледа, сякаш съм отровила баба ѝ. Някак си наистина харесвах Тиърни и исках тя също да ме харесва, защото, ако съм честна, би било хубаво да имам жена за приятел, с която да не си говоря понякога.

— Трябва да знаеш много трикове, за да го задържиш до себе си толкова дълго.

Мистерията разрешена. Дрю. Ще кажа, *разбира се*, сякаш е трябвало да го разбере отдавна, като се изключи, че нямаше как да знам, защото дори сега просто не разбирам. Ако двамата с Дрю са се свалили, както Джош беше казал, а с младия Лейтън всичко е възможно, тя не изглежда като типа момичета, който ще се навърта наоколо. Не мисля, че Тиърни Лоуел е такъв човек, който ще позволи на някой, още повече на Дрю Лейтън, да се възползва от нея. А също

така желяех да съм повече в час с нещата, защото исках останалата част от тази историята. Страшно много.

По дяволите! Трябваше да напиша бележка. Беше нарушаване на правило, но го отбелязах като абсолютно необходимо, животозастрашително, неизбежно, защото в противен случай любопитството ми щеше да ме убие. Сграбчих тетрадката, която държеше, и издърпах химикал от моята чанта. Реших да рискувам с това, защото имаше само една причина това момиче да ме причаква в тоалетната, и тя беше чиста, неподправена ревност. *Още ли го обичаш?* Написах на листа и ѝ го подадох, като се чувствах силно мелодраматична.

Тя ме погледна, очите ѝ се присвиха и гласът ѝ беше пропит с насилена злоба.

— *Никога* не съм го обичала.

Тя не се засмя сякаш това е най-абсурдното нещо на земята, така че грабнах хартията и написах покана. _ Ще повисим у Дрю в неделя в 6._ Това бе премислена бележка, така че беше напълно приемлива.

Тиърни я прочете и ме погледна обратно с открит скептицизъм очевидно запозната с традицията на семейство Лейтън.

— Те имат неделна вечеря.

Аз поклатих глава и посочих обратно бележката, като се надявах, че това ще я убеди. Знаех, че не се хваща напълно на факта, че не се опитвам да я примамя в някаква постановка, която включва свинска кръв и публично унижение, но също така можех да кажа, че е заинтересована. Излязох, като се чудех коя част ще спечели.

* * *

За разлика от всички досега Тиърни е единствената, която чака да бъде поканена. Не бях сигурна, че ще се появи; пяхнах друга бележка в шкафчето ѝ вчера, след като Дрю промени плановете, но не знаех дали изобщо я е видяла. Когато Джош отваря вратата, тя изглежда почти нервна, застанала на верандата в къса дънкова пола и два лилави потника с тънки презрамки, облечени един върху друг. Наистина е красиво момиче; просто винаги изглежда ядосана, но може би това е само когато гледа към мен.

— Тиърни? — пита Джош, не защото не знае коя е тя, но със сигурност се чуди какво прави тук.

Гледам, за да видя как ще реагира, но той е Джош и както винаги, не показва нищо. Би могъл да отвори вратата на две хиени, правещи секс и нямаше да промени изражението си.

Онзи ден го бях притиснала за повече детайли относно Дрю и Тиърни, но той става странен, когато го питам за приятеля му, така че осъзнах, че трябва да съм търпелива и да почакам до тази нощ.

— Бях поканена — отвърща Тиърни, не иска да изглежда патетично, сякаш току-що се е появила пред къщата на Дрю с надежда да го види, защото родителите му бяха извън града и аз се чувствам гадно, че съм я поставила в такава ситуация.

Джош все още не казва нищо друго. Той просто отваря вратата по-широко и я пуска да влезе. Тя ме хваща да наблюдавам от трапезарията, но не прави нищо повече от това да огледа облеклото ми, преди да се оправи към кухнята. Тиърни знае точно къде отива в тази къща.

Опитвам се равнодушно да я пресрещна, преди да влезе в кухнята. Искам да видя реакцията на Дрю. Веднага след като влиза, чувам Деймиън Брукс да крещи, премахвайки всяко съмнение за необятния си идиотизъм:

— Ти-Ло в къщата! Какво става, секси? Не знаех, че ще бъдеш тук.

— Нито пък аз.

Тя прехвърля вниманието си, когато Дрю се връща от гаража, където е прибрал останала част от бирата в хладилника.

— Тиърни — казва Дрю, прикривайки първоначалната си изненада.

— Дрю.

— Очаквахме ли те?

— Твоята... — Тиърни спира и посочва към мен, — тя ме покани.

Знаех, че това се задава. Дрю тръгва към мен, поставя ръце около кръста ми и ме придърпва към себе си. Вече съм свикнала с показването на собственическо поведение, така че просто изчакам. Преди да излезе, очите на Джош се стрелкат към ръцете на Дрю около кръста ми.

— Забавно, не го е споменала — казва Дрю, но не звучи сякаш мисли, че е забавно.

Пръстите му се затягат леко върху голата кожа на корема ми, където ризата ми се е повдигнала нагоре. Блъсвам го и му показвам среден пръст, като се опитвам да се държа небрежно, сякаш винаги правим така, което до някъде е вярно, но той все пак трябва да внимава в картинката и аз се старая изражението ми да му го покаже.

— По-късно, Настипентс. Обещавам. — Той говори на мен, но все още гледа към Тиърни. — Точно сега трябва да домакинствам за вечеря! — Плясва с ръце, за да привлече вниманието на всички, което така или иначе вече има. — Знаете правилата. Всички помагат!

За секунди тази объркана група, която представляваме, от спретнати и превзети до разпуснати и скандални, върши точно това. Вадим чинии, сипваме напитки и правим курсове напред-назад между кухнята и трапезарията. Деймиън Брукс е изправен пред плота и реже филии от чеснов хляб, а Тиърни Лоуел се мотае из трапезарията и прави безупречни ветрила от салфетки. Странно е. Г-жа Лейтън щеше да е горда.

По времето, когато Клей и Мишел Годишника се появяват, никой вече не е шокиран.

— Нещо, което да искаш да ми кажеш? — прошепва Джош, така че само аз да го чуя, докато вървим един до друг към трапезарията, носейки чинии и сребърни прибори.

Ядосан ли е? Не мога да кажа. Съгласна съм за това нещо с Тиърни, но ако някой ще е възмутен, трябва да е Дрю. Не отговарям, благодарна на факта, че сме заобиколени от други хора, така че не трябва да отвърщам. Във всеки случай, кой знае как ще приключи цялото нещо? Това е като *Клуб „Закуска“*^[1] в буре с барут и се чудя кой ли ще запали клечката.

Оказва се, че вечерята е страхотна, поне в частта с яденето. Храната е толкова добра и има толкова много от нея, че повечето от нас прекарват цялото време с пълни усти, което оставя малко възможности за разговори и това може да бъде единственото хубаво нещо. Първото ми впечатление беше, че г-жа Лейтън малко е прекалила с количеството храна, която е оставила, но докато гледам какво количество могат да погълнат тийнейджъри-момчета, започвам да се чудя дали има достатъчно. Бях виждала Джош и Дрю да се

хранят и мислех, че е нещо, но е нищо в сравнение с Деймиън и Крис, които всмукват всичко, което е на масата. Почти изпитвам нужда да им бутна чинията си с полуизядена храна, за да не останат гладни. Чудя се дали мога да се промъкна в кухнята незабелязано и да скрия половината кексчета сега, защото ще имам нужда от захарта, за да преживея останалата част от вечерта.

* * *

Джош

Всички завършват на креслата във всекидневната веднага след като е почистено. Бирата вече е оставила добър отпечатък, а бутилката с текила, която онзи скапаняк Деймиън Брукс донесе, е надвиснала като лоша поличба от масата за кафе.

Сара изпи две бири по време на вечеря и вече се държи нелепо. Още две и ще е по лице на килима. Хубавото нещо относно пиенето на Сара е, че когато го прави, спира да бъде кучка за няколко минути и си спомням, защото всъщност я харесвах някога, и защо мразя в какво се превърна.

Оглеждам се за Слънчице и я виждам да се връща от кухнята, подминава Деймиън, който поради някаква причина я сграбчва за ръката, за да я спре. Дори не знам какво се случва, освен че секунда и половина по-късно Брукс е по лице на земята с коляното ѝ, притиснато към гърба му. Тогава също толкова бързо, тя се маха от него.

— Какво, по дяволите, беше това? — изскимтява той, повдига се от пода и се държи сякаш нищо не го боли, но е очевидно, че не е така.

Щях да си помисля, че е смешно, ако не бях видял лицето ѝ. Но го видях и знам, че няма нищо смешно в това. Настя се отдръпна към стената и не мога да кажа дали е ужасена, или вбесена. Опитвам се да уловя погледа ѝ, за да видя, че е добре, но мисля, че тя нарочно не поглежда към мен. Чудя се дали има начин да я изведа оттук за няколко минути, но дори нямах шанс да изляза с някаква идея.

— Трябва да ме научиш как да правя това!

Очите на Сара се разширяват и тя поглежда към Настя за пръв път с нещо различно от отвращение. Това е чисто възхищение. Аз

самият съм възхитен донякъде. Деймиън е по-голям от всички ни, а всички са по-големи от Слънчице.

Тиърни поглежда крадешком към Дрю.

— Аз също ще се радвам да се присъединя.

Следващият час се превръща в импровизирана демонстрация по самозащита. Всички мебели са избутани до стените и подът е възможно най-добре уплътнен.

Аз трябва да играя ролята на нападател и да ме спукват от бой, докато Слънчице посочва всяка уязвима точка по тялото ми: от очните ябълки през долните ребра до слабините — където ми харесва идеята да са ръцете й, но дори няма да й позволя да се престори, че ги наранява — и краката. Няма никакво съмнение, че тук извадих късата клечка. За щастие, тя не иска наистина да ме нарани, но изглежда крайно сериозна, докато прави демонстрациите, за да е сигурна, че момичетата схващат всичко, което им показва. Няма никакво съмнение, че не мисли това за шега.

— Страх ме е, че може да те нараня — казвам аз, когато ме кара отново да отида до нея.

В действителност се страхувам, че тя ще ме нарани. Странно силна е.

Настя взима парче хартия от плота, надрасква нещо върху него и ми го подава. Очите й са се присвили предизвикателно и аз се опитвам да не се усмихна.

Ще трябва да се постарает повече, за да ме нараниш. Спри да бъдеш женчо!!!!

Тя ме предизвиква, понеже мисли, че няма наистина да се опитам да я нараня. Права е, не го правя. Всеки път планирам да й отвърна с пълна сила, но не мога и малко отстъпвам. Трябва да е бясна, след като действително написа нещо, така че опитвам по-силно. Най-накрая я нападам, сякаш наистина искам да я поваля. Единственият, който се озовава долу, съм аз. Трябва да е упражнявала това движение хиляди пъти; нямам идея как го направи. Тъжната част е, че си мисля, че този път *тя* се сдържа заради *мен*.

Тогава, преди всички да се разсеят, Настя вдига хартията и започва да пише пак. Мисля, че пише нещо на мен, защото е странно за нея да пише изобщо. Но когато приключва, тя го подава на Сара и

другите момичета, след това незабавно започва да събира възглавниците от пода.

Опитваме се да възстановим стаята в предишния ѝ вид, но работата ни е некадърна. Веднага след като диваните са обратно на мястото си, решаваме, че е достатъчно добре. Сара поставя бележката на Слънчице върху една крайна маса, докато отива обратно към кухнята за друга бира и най-накрая успявам да я погледна. Беше написала името на студио за бойни изкуства, където ходи и телефонен номер, а отдолу, точно под тях с главни букви пишеше:

ПЪРВО БЯГАЙ И БЯГАЙ БЪРЗО.

* * *

Дрю сяда в края на едно от креслата и придърпва Настя да седне до него. Аз се настанявам от другата ѝ страна. Кракът ми се притиска до нейния, когато сядам, но тя не се отдръпва, както и аз. Прекарах последния час с ръцете ѝ навсякъде върху мен; бихте си помислили, че е достатъчно. Но дори не е близо до достатъчно. Никога не е. Не че има някакво значение, защото тя вероятно ще се озове в скута на Дрю до края на вечерта.

— Знам — завалвайки казва Сара, поставя друга празна бирена бутилка върху плота и се хвърля върху канапето за двама. — Нека да играем на истина или предизвикателство.

— Тъпо — крещи Деймиън от кухнята, където отваря всеки шкаф в търсене на чаши за шотове.

— Тази игра е скапана — добавя Крис.

— Аз ще играя истина или предизвикателство — казва Дрю и прокарва пръсти надолу по ръката на Слънчице, което ме кара да изпитвам желание да го ударя.

— Наистина? — Сара вече е твърде пияна, за да бъде скептична.

— Да, ако бях на тринадесет и бях загубеняк.

Преди Сара да успее да каже на Дрю да млъкне, Тийрни се навежда над плота от кухнята.

— Страх те е от игра ли, Дрю?

— Страхът препуска през вените ми, Ти. Напомни ми отново защо си тук.

Той вдига ръката на Настя и я целува отгоре, а след това я пуска върху крака си. Свръхосъзнаващ съм за всеки път, в който той поставя ръка върху нея, и това ме кара да се чувствам като някакъв вид обсебен преследвач.

— За да играя истина или предизвикателство — отвърща Тиърни небрежно, излиза иззад плота и сграбчва чашите за шотове от ръцете на Деймиън. Слага ги на масата и ги пълни с текила. — Всички играят. Отказваш се, пиеш шот. Просто е.

Тя пълни последната чаша и изправя бутилката, без да излее навън и капка.

Наполовина очаквам Клей и Мишел Годишника да са малко шокирани, но те изглеждат повече развеселени, отколкото нещо друго. Предполагам, че ако тук си само наблюдател, цялата вечер ще е дяволски забавна.

* * *

— Добре, Дрю. Истина или предизвикателство.

Това е четвъртият рунд и думите излизат от Крис. Нещата започват да стават грозни след първия рунд и напрежението в стаята започва да ми се отразява. Готов съм да си ходя у дома.

Слънчице вече е на три шота и е доста пияна. Всеки път избираше истината и дори не се опита да напише отговор на нещо. Питаха я с колко момчета е правила секс, колко голяма е била, когато е изгубила девствеността си, и кое е най-странното място, на което е правила секс. Тя изпиваше шота всеки път. В последния рунд, когато Пайпър превключи от темата за секса и стана достатъчно смела, за да попита защо не говори, аз станах и изпих шота вместо нея.

— Истина — отговаря Дрю.

— Колко време ти отне, за да я накараш... — Крис поглежда в посока на Настя и млъква.

— Да какво? Защо задаваш въпрос, ако не можеш дори да го изречеш — засмива се подигравателно Пайпър.

— Мисля, че го е страх — кикоти се Сара. — Знае, че тя може да му скрита задника.

— Това във всеки случай е такава загуба на въпрос. Всички знаят, че тя го чука. Кой го е грижа откога? — казва Деймиън.

— Няма значение — възразява Тиърни. — Въпросът беше зададен. Отговаряй или пий.

Дрю поглежда към Настя и ако не внимавах, можеше да пропусна размяната, която минава между тях, но знам, че има нещо неизказано, което никой друг не разбира. Цялото нещо ме притеснява и това ме тревожи още повече.

— Купонът на Тревър Мейсън. Втората седмица на училище.

— Беше преди няколко месеца. Това не е ли някакъв рекорд, Дрю? — пита Тиърни, но не успява да докара злобата, която иска в тона си.

Всички все още говорят, но аз не слушам повече. Купонът на Тревър Мейсън е онзи, след който Дрю докара Слънчице толкова пияна, че тя прекара по-голяма част от нощта на пода в банята ми, и аз бях толкова изплашен, че може да има алкохолно отравяне, че почти я закарах в болница. Той я беше чукал, а аз бях чистил повръщаното от нея.

Част от мен иска да повярва, че той никога не я е докосвал; поне наистина да я докосне. Но не питам, защото само част от мен вярва в това. Останалата част от мен знае, че все пак има възможност това да се е случило и ако е така, не искам потвърждение.

— Дрю — казвам аз, без да ме е грижа колко вбесено звуча. — Истина.

— Дрю току-що мина, а и трябва да му дадеш право на избор, така или иначе — изхленчва Пайпър, но никой друг не го е грижа за нарушаване на правилото, защото всички искат да знаят за какво, по дяволите, става въпрос.

Освен Дрю и Настя, които изглеждат сякаш искат да ми кажат да млъкна. Това би било добър съвет. Твърде лошо, че не слушам.

— Истината, Дрю.

Не съм свалил очи от него и мога да почувствам напрежението, което се излъчва от Настя. Тя дърпа ръката си от Дрю и едва доловимо притиска крака си към моя, но не искам нищо от това.

— Добре — отвръща Дрю.

— Преди или след купона я чука?

Той знае какво точно го питам.

— Сипвай шота, Ти — отвръща той, без да поглежда настрани.

Може би съм идиот за това, че си мисля, че не би я чукал, докато е толкова пияна.

— Хей!

Гласът ме изтръгва от меренето на инат, което тече между двама ни с Дрю и аз замръзвам, докато наблюдавам Лий да влиза. Никой от нас изобщо не чу предната врата да се отваря. Започвам да напрегам ума си. Трябваше ли да се срещна с нея? Знаех ли изобщо, че ще идва? Внезапно стаята става стотици пъти по-малка и аз се чувствам затворен в капан. Има нещо в това Лий и Слънчице да са заедно в една стая, което ме кара да си представям сблъсъка на две планети. Разсейване с размерите на свръшека на света. Бях достигнал прага си за драма преди часове. Има причина да избягвам този вид глупости.

Лий се усмихва, напълно невежа в какво се е намесила. Беше лошо, преди да дойде, а това е просто още по-зле. Ставам, повече по навик, когато ме приближава. Мога да видя Дрю да придърпва Настя в скута си и да шепне нещо в ухото ѝ. Очите ѝ почти не се движат и не съм забравил, че искам отговор от него, преди да напусна.

— Какво става? — питам като се опитвам да не звуча толкова раздражено, колкото се чувствам, защото Лий не е направила нищо грешно, но аз наистина, ама наистина не я искам тук.

— Прибрах се в последния момент — обяснява тя. — Спрях при твоята къща, но ти не беше там. Хоум Депо е затворено — усмихва ми се знаещо, — така че предположих, че си тук.

— Лий, няма нужда да прикриваш факта, че искаш да ме видиш, но изтънчеността винаги се ценя.

Ако Дрю си мисли, че разведрява обстановката, значи е идиот.

— Изобщо не си се променил, нали?

Тя се усмихва към Дрю.

— Ти си. Мисля, че циците ти са станали по-големи. — Той повдига брадичката си към нея и тогава сменя темата, преди Лий да успее да отговори. — Твърде лошо, че пропусна страхотна игра на истина или предизвикателство. Ние току-що приключихме.

Може би не е чак такъв идиот. Уменията му за оцеляване влизат в действие. Влизането на Лий му даде начин за бягство и той го използва.

— Не съм играла на истина или предизвикателство, откакто бях в началното училище — засмива се Лий, сяда на дивана до Дрю и Настя и ме дърпа долу с нея, така че между нас няма и сантиметър.

Очите на Настя продължават да се стрелкат към Лий, но дори не поглежда към мен.

— Искане ми се и ние да кажем същото — простенва Деймиън.

— Не изглеждаше да имаш нещо против, когато предизвика Пайпър да ти направи свирка в килера — изсъсква Сара.

— Най-скапаното нещо на света — преувеличено си поема дъх Тиърни. — Има прекалено много драма в тази стая. Достатъчно с текилата; тя просто прави хората още по-лоши. — Тя хвърля торбичка с трева на масата за кафе и поглежда Дрю. — Имам нужда от двулитрова бутилка от безалкохолно, нещо, с което да срежа пластмасата, стъкло и кана с вода.

Загубата на време няма нищо общо с онова, което се случва в следващия момент във всекидневната на Лейтън. Хора, които се опитваха да се саботират един друг преди тридесет минути, сега са се съюзили в направата на „бонг“^[2]. Продължават да носят неща на Тиърни за одобрение, сякаш е тяхната кралица майка или нещо такова. Тя проверява купчината с неща пред себе си.

— Няма стъкло.

— Не знам откъде да взема такова — казва Сара.

Тиърни напуска стаята и изчезва надолу по коридора. Когато се връща няколко минути по-късно държи малко кръгло стъкло в ръката си.

— Откъде го взе?

— От мивката в банята — отговаря тя, коленичи пред масата за кафе и започва да работи върху „бонг“-а.

По средата на работата Пайпър наблюдава подозрително напредъка на Тиърни.

— Няма да сложа устата си върху това.

— Би сложила ръцете си върху пениса на Деймиън, но няма да сложиш устата си върху това? — Тиърни изглежда почти отвратена от пражосничеството и ние сме възнаградени с друго раздражено издишване. — Ти губиш. Пое по-големия удар, но както и да е. — Тя се оглежда наоколо и очите ѝ се заковават върху Деймиън. — Ето.

Тиърни му хвърля няколко листчета за свиване и му казва да свие джойнт на Пайпър, но той не успява да стигне далеч, преди тя да го блъсне, защото ги съсипва.

— Ако не можеш да свиеш джойнт, не се опитвай — рязко казва Тиърни.

— Не е като да е толкова трудно — отбранително отвърща Деймиън, но не се бори с нея, докато тя приготвя листчетата.

— Това е изкуство, задник. Махни се от пътя ми.

Тиърни успява да свие най-стегнатия джойнт, който някога съм виждал. Права е, че е изкуство, а тя е повече от талантива. Аз не мога да свивам джойнт, не че това е нещо, което правя постоянно, но може да е хубаво да притежаваш такова умение.

— Всеки трябва да е способен да прави нещо с ръцете си — казва Дрю лениво, прокарвайки пръсти през косата на Слънчице, а Тиърни го поглежда намръщено, преди да поднови направата на „бонг“-а.

Трудно е да я гледаш и да не си впечатлен. Напълно съсредоточена е, сякаш това е високотехнологична операция, която ръководи, и има пълното уважение за това. Клей не се отделя от нея и я кара да обяснява всяка стъпка от процеса. Някак си той ми напомня за Слънчице, когато е в гаража ми. Тиърни му говори през цялото време, обяснява му не само какво прави, но и техниката за това. Сякаш наблюдавам нелегална реална версия на час по физика.

Опитвам се да се съсредоточа върху това да гледам напредъка им, за да не ме обладае усещането за пръстите на Лий, които се движат нагоре-надолу по бедрото ми, и Слънчице, която седи до нея, с място на първия ред.

Когато Тиърни приключва, подава „бонг“-а на Клей и изглежда почти горда от него.

— Ти пробвай пръв. Работи за това.

После се обръща към останалата част на стаята и ни казва, че е по-добре да се разведрим, защото ѝ е лошо от целия този песимизъм, а тя не похабява добра трева за задници.

Лий се навежда и прошепва нещо за намиране на стая в ухото ми, след което ставаме и се отправяме надолу по коридора, преди да осъзная какво се случва. Правя грешката да се обърна, за да се подкрепя с гледката на Дрю върху Слънчице на дивана, но когато го

правя, тя ме наблюдава. Решително. Уверява ме, че ще отговарям за това, което се каня да направя. Дрю поглежда от нея към мен и затяга ръце около кръста ѝ, така че тя отмества поглед настрани точно преди да изляза от зрителното ѝ поле.

---

[1] Филм на режисьора Джон Хюз от 1985 г. — Б.пр. ↑

[2] gravity bong — уред за пушене на марихуана, направен от два контейнера. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Джош

Изпращам Лий и се връщам във всекидневната, като ми се иска да съм също толкова пиян или надрусан, колкото всички останали тук. Сара и Пайпър ги няма, което означава, че вероятно са припаднали в стаята ѝ. Мога да видя Мишел да лежи на тревата и да се взира в небето през стъклената плъзгаща се врата. Или може би спи. Не мога да преценя от тук. Бонгът е изоставен върху масичката за кафе, а Деймиън и Крис са все още нафиркани и се опитват да се избият един друг на Плейстейшън. В другия край на стаята Тиърни дава урок на Клей по свиване на джойнт и го чувам да казва, че иска да я нарисува, на което тя се засмива истерично. Дрю е на канапето, взирайки се втренчено в нея. Той поглежда нагоре, когато ме чува, и мога да видя отвращението, което завладява лицето му. Не се нуждая и от неговото. Имам си достатъчно собствено.

— Къде е тя? — питам аз.

— Грижа ли те е?

Явно иска да се увери, че знам какъв задник съм.

— Какво?

Изморен съм и искам да се прибера у дома, и търпението ми спрямо глупостите на Дрю бе достигнало до опасно ниски нива още преди часове.

— Зададох ти прост въпрос — продължава той. Юмрукът ми се свива все по-силно с всяка негова дума и се заставям да отпусна ръка. — *Грижа* ли те е къде е тя? Беше ли те *грижа*, докато беше в една от стаите ми за гости и чукаше друго момиче?

Не мога да повярвам, че има наглостта да ми каже всичко това. Не е като двамата със Слънчице да сме заедно и той очевидно го знае по-добре от всеки друг.

Тиърни е тотално замаяна и се бори да мисли ясно, докато наблюдава какво ще се случи.

— Не тук, Дрю.

— Хубаво. Навън тогава.

Той се изправя и е изненадващо трезвен, при което осъзнавам, че не съм го виждал да докосва нищо след вечеря, часове по-рано. Така и не изпи шота, който накара Тиърни да му сипе, когато отказа да ми каже дали Слънчице е била пияна, докато са правили секс.

— Отговори ми на въпроса.

Облягам се отстрани на пикапа си и пъхам ръце в джобовете си, защото имам нужда да направя нещо с тях.

— Закарах я у тях — казва той. — Сега ти отговори на моя.

Човекът не си губи времето. Вбесен е.

— Не този въпрос имах предвид.

— Знам. Първо отговори на моя.

— Да, *грижа* ме е къде е тя — подигравателно наподобявам тона му.

— Това ли правеше в спалнята с Лий? Беше те *грижа*?

Саркастичното снизхождание започва да ми лази по нервите. Не ме е *грижа* дали го заслужавам или не.

— Приключвах нещата — казвам му, макар да не му дължа обяснение.

И през цялото време се чудех какво, по дяволите, правех. Седях на леглото и се вирах в зелените ѝ очи, руса коса и перфектното тяло, което беше мое, щом го пожелаех, без обвързване. Уговорката беше проста, удобна, неусложнена. И вече не я исках. Добре де, исках я, но това желание никога преди не бе включвало избор.

Наведох се и я целунах, надявайки се жестът да прогони всяка друга моя мисъл. Затворих очи и за пръв път, откакто бях с Лий, не си представих нейното лице. Не видях руса коса, зелени очи и нещо просто и неусложнено. Видях тъмна коса, тъмни очи, мрак и всичко заплетено, обезсърчаващо и сбъркано. И в мига, в който се отдръпнах и отворих очи, за да погледна момичето, което издърпваше ризата през главата ми, разбрах, че ще загубя, ако го направя. Никога преди това не е имало цена, която да трябва да заплатя, ала сега имаше и тя не си струваше.

Лий дори не се разстрои. Нямаше драма. Нямаше въпроси или сълзи. Реагира точно както и аз бих го сторил, ако ролите ни бяха разменени. Късането с нея беше като всичко останало с Лий — лесно.

Дори докато я изпращах, продължавах да си мисля колко лесно би било да променя мнението си и да върна думите си назад, а после да я изчукам на задната седалка на колата ѝ, така че да не мога да се отметна отново след това.

— Това променя нещата.

Не съм съвсем сигурен какво точно променя за Дрю. Знам само, че току-що се отказах от секс, защото се чувствах виновен заради момиче, което дори не е мое.

— Защо не ми каза, че си спал с нея? — питам и все още искам да разбера дали е изчакал, докато тя се напие, защото, ако е така, сериозно ще го нараня.

— Защото не съм.

Не този отговор очаквах.

— Ти каза, че си.

— Предполагам, че не възприех буквално частта с истината в играта на „Истина или предизвикателство“.

Дрю свива рамене.

— Тя не отрече.

Замислям се за размяната на погледи помежду им по-рано. Той я питаше за разрешение, но не схващам защо тя му го даде.

— Имаме споразумение.

— Наруши го — казвам му, макар да нямам право.

— Защо?

— Защото постоянно флиртуваш с нея. Караш я да изглежда като уличница.

— Първо, не мисля, че аз съм единственият, който я кара да изглежда като уличница. Второ, ако тя ме помоли да спра, ще спра. Иначе защо да го правя?

— Защото аз ти казвам.

— Двамата с нея имаме взаимноизгодна връзка. Нещо подобно на твоята с Лий, но без да правим секс. И тя работи. Защо да се отказвам от нея?

Той не скрива подтекста на думите си.

— Защото не означава нищо за теб.

— А теб защо те бърка?

— Защото тя е моя и не искам да я докосваш.

Държа се като петгодишен, който се кара с някого заради играчка. В мига, в който изричам думите, се чувствам като идиот, но вече съм ги казал и са самата истина. А не искам да е така.

— Знам.

— *Знаеш?*

— Не съм глупак, Джош. Двамата се чукате с поглед, откакто започна учебната година. Нямахте да направя нищо с нея и тя никога нямаше да направи нищо с мен.

— Тогава за какво бяха всичките глупости тази вечер?

— Просто исках да те чуя да го казваш.

Дрю се усмихва и се отправя обратно към къщата. Чувствам се прекалено облекчен, за да му се ядосам.

— Какво става с теб и Тиърни? — питам го, когато той стига до верандата.

— Опитваме се да не се изчукаме. Опитваме се да не се избием. Все същото.

* * *

В девет часа на следващата сутрин съм в дома на Слънчице. Предполага се, че имаме планове, но след снощи не съм сигурен дали още е така. Чакам на алеята, защото Марго вероятно тъкмо си е легнала и не искам да почукам и да я събудя.

Когато вратата се отваря, излиза Настя, облечена в розова лятна рокля без презрамки на цветя и бели сандали с равни подметки, и се питам коя ли е тя днес? Качва се в пикапа и затваря вратата.

— Затваряй си устата. Беше подарък за рождения ми ден — казва тя, преди дори да успея да коментирам.

— Това не означава, че непременно трябваше да я облечеш.

Но се радвам, че го направи.

— Реших, че все нещо трябва да извлека от интервенцията, след като не взех телефона. Освен това прекарах толкова много време в пране на твоите дрехи, че не стигнах до моите.

Тя си слага колана и потегляме, без да споменаваме и думичка за снощи.

До обяд сме обиколили три магазина за антики и все още не съм намерил нищо, което дори да наподобява конзолната масичка, която търся. Ако е върна на себе си, Слънчице ще започне да се оплаква около петия магазин. Обикновено тогава се изчерпва търпението ѝ към търсенето на антики. Четвъртият магазин е скъпарски, през два града западно и ми се налага да ѝ обещаая сладолед след него, за да я накарам да излезе от пикапа.

— Няма ли да е по-лесно да намериш това, което търсиш, в интернет?

— Кое ще му е забавното тогава? — питам аз.

Тя е права. Ще е много по-лесно, но на мен ми харесва търсенето.

— А какво му е забавното на това?

Настя отваря вратата и преувеличено бавно провлачва крака в колата.

— Знаеш, че ти харесва.

— Така ли?

— Харесва ти.

— А ти откъде знаеш?

— Защото те познавам и никой не може да те накара да направиш нещо, което не искаш. Ако не искаше да дойдеш, нямаше да го направиш. А ако не беше дошла, нямаше да си тук. Следователно, ако не искаше да дойдеш, сега нямаше да си тук. Ти си тук, така че по транзитивното^[1] правило на Слънчице, искаш да си тук.

— Мразя те.

— И това ми е ясно — казвам равнодушно и едното ъгълче на устните ѝ се повдига нагоре в отговор.

— Струваше си да дойда, дори само за да чуя толкова много думи да излизат от устата ти наведнъж. Може никога повече да не се повтори.

— Вероятно.

— И така, припомни ми пак защо не можеш да се присъединиш към модерното общество и да използваш интернет.

Свивам рамене, защото сигурно обяснението ще прозвучи глупаво.

— Харесва ми да намирам неща, които никой друг не търси. Предмети, които хората губят или забравят, захвърлени в някой ъгъл.

Вещи, които не съм и предполагал, че съществуват. Дори няма нужда да ги купувам. Просто ми харесва да ги намирам и да знам, че са там. Тази ми е любимата част.

— Някое от тези неща въобще струва ли си парите, които искат за него?

Тя поглежда етикета с цената на един махагонов бюфет с дърворезба.

— Зависи колко силно го желаеш. Струва толкова, колкото си готов да платиш за него.

— Можеш ли въобще да си позволиш нещо от тук?

— Да.

— Толкова много мебели ли продаваш?

Изглежда впечатлена.

— Не.

Справям се добре с продажбите на мебели, но далеч не чак толкова добре. Нямам достатъчно време.

— О.

Тя не пита нищо друго, но въпреки това ѝ казвам, макар това да е нещото, което най-много мразя да споменавам.

— Имам много пари.

— Колко много?

— Милиони.

Наблюдавам лицето ѝ. *Милиони*. Звучи абсурдно. На никого не съм казвал досега. Единствените хора, които знаят, са тези, които винаги са били наясно. Странно е дори да го изрека на глас. Обикновено не говоря за парите. Опитвам се дори да не мисля за тях. Имам адвокат, двама счетоводители и финансов съветник, които се тревожат за това вместо мен. Ако ми връчат цялата сума още утре, няма да знам какво да правя с нея. Вероятно накрая щях да я скрия под леглото.

— Нищо чудно, че не си имал проблем да станеш законово самостоятелен — казва тя сухо.

— Нищо чудно.

Очите ѝ се присвиват.

— Не лъжеш. — Изучава лицето ми и аз поклащам глава. — Но не ги харчиш.

Думите ѝ не са въпрос.

— Баща ми не искаше да ги докосва, така че се старая и аз да не го правя, доколкото мога. Използвам само колкото се налага, за да плащам сметките си, защото не успявам да спечеля достатъчно, за да живея нормално, докато съм в училище.

Не мога да кажа, че ги мразя, защото се нуждая от тях. Но ненавиждам онова, което представляват, и никога няма да си позволя да го приема.

— Купувал ли си си нещо с тях?

— Взех си пикапа миналата година, когато този на баща ми най-накрая сдаде багажа. Купих и една антична масичка.

— Коя?

— Тъмната, която стои срещу стената във всекидневната, близо до стъклената плъзгаща се врата.

— Тъмната? Това ли е?

— Какво имаш предвид?

— Обикновено ставаш доста високопарен и описателен, и говориш за извивките на дървото, симетрията на линиите и единството на формата с функционалността.

Тя си придава превзет тон и започва да размахва ръка във въздуха.

— Така ли говоря?

— Само когато става дума за дърво и мебели.

— Звуча като надут задник.

— Преживей го.

Тя отива към задната част на магазина, където държат рафтовете с керамични изделия, вази и лампи.

— Трябва да се прибера до пет — казва Слънчице и обръща етикета за три хиляди долара на някаква отвратителна лампа с основа, която прилича на клоун. — Имам нужда от това — добавя тя саркастично.

— Защо пет?

— Трябва да се видя с Дрю, за да обсъдим едно проучване. Задава се нов турнир. Притежание на ядрени оръжия от правителството. Вълнуваща тема.

Не съм помислял за Дрю от тази сутрин насам и наистина не ми се иска да го включвам в разговора точно сега, но като го познавам,

вероятно ще ѝ каже нещо довечера, така че се налага да взема превантивни мерки.

— За снощи... — започвам аз и осъзнавам колко клиширано звучат думите. Вече знам защо. Тя не откъсва съсредоточения си, изучаващ поглед от една отвратително грозна ваза, но знам, че ме слуша. Винаги слуша. — Казах на Дрю да си държи ръцете далеч от теб.

— Защо ще го правиш?

Темата явно я интересува повече от вазата, тъй като се обръща.

— Защото всички те клеветят заради това — и аз ревнувам, което е истинската причина, тъй като никой от нас не го е грижа за глупостите, които хората говорят. — Но не е моя работа, затова се извинявам.

— И той се съгласи?

Тя изглежда едновременно шокирана и развеселена.

— Не и без уговорки.

— Какви методи имаш, които да работят върху Дрю? — засмива се Слънчице.

— Излъгах — казвам, макар да лъжа сега. — Казах му, че си моя. — Не последва отговор, затова продължавам да говоря. — Съжалявам. Нямах намерение да се държа, сякаш си някоя екшън фигурка или нещо такова.

Чакам някакъв вид реакция, но такава няма. Тя обръща етикета с цената на някаква кутия за бижута, за да се вижда и го поставя обратно.

— Стига да е Лара Крофт, не е проблем.

— Разбира се — усмихвам се, но измъчено. — При това анатомично коректна.

— Хайде — казва тя и се отправя към предната част на магазина. — Освен ако нямаш намерение да ми купиш трихилядна доларова лампа-клоун, трябва да тръгваме. Обеща ми сладолед.

След сладоледа я завличам до още един занемарен магазин за антики в старата част на града и после тръгваме обратно. Изрисуваната с цветовете на дъгата котка, която тя настоя да ѝ купя, стои помежду ни на седалката и нямам търпение да се прибера у дома, защото буквално ме ужасява. Мисля, че Настя видя страха в очите ми, когато я избра в магазина, и след това нямаше начин да излезе от там без нея.

Казах ѝ, че предпочитам да ѝ купя гривна и да заменя онази, която загуби на рождения си ден, защото наистина се чувствах кофти заради случилото се, но тя отказа. Отвърна, че ще е неуместно, каквото и да значи това. Явно кошмарните керамични котки са приемливи, защото това получи накрая. Всеки път, когато я погледне, се усмихва, така че фигурката струва десет пъти повече от парите, които платих за нея.

— Благодаря ти, че дойде — казвам просто за да има какво да говоря, докато тя изравя ключовете от чантата си.

— Благодаря за котката — усмихва се отново, вдига я и я слага до лицето си. — Нарекох го Волдеморт^[2].

Оставя я в скута си, сякаш е истинска котка и за момент ме хваща страх, че може наистина да я ухапе.

— Удоволствието е мое — казвам и наистина го мисля, дори и да звучи тъпо.

Слънчице гушва котката под мишница и посяга към дръжката на вратата, като се спира да ме погледне, преди да скочи навън.

— Просто, за да знаеш — казва тя и усмивката ѝ избледнява, когато очите ѝ се фиксират върху моите. — Не си излъгал.

---

[1] Правило в математиката, според което, ако $a = b$ и $b = c$, то $a = c$. — Б.пр. ↑

[2] Злодеят в поредицата за Хари Потър на Дж. К. Роулинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Настя

Гаражът на Джош е отворен, когато минавам покрай него с колата си на път за вкъщи от дома на Дрю. Той седи на табуретка и шлифова парче дърво. Явно отчаяно иска да довърши това, което прави, защото обикновено оставя на мен тази работа.

— Приключихте ли? — пита Джош, когато взимам шкурката от ръката му, за да проверя повърхността ѝ, преди да му я върна.

Изваждам друг лист от нея от шкафа и сядам до него.

— За тази вечер, да — вдигам парче дърво към него. — С грапавата или изглаждащата страна?

— С грапавата върху всички тези.

Той посочва към дървените парчета върху работната маса помежду ни.

— Какво ще е това?

Накланям глава към купчината нарязано дърво, докато прикрепям шкурката към блокчето за шлифоване.

— Полица за книги. За рождения ден на Сара.

Кимам и започвам да работя върху едно от парчетата за лавицата.

— Преоблякла си се — казва той след няколко минути, през които слушаме единствено песента на шкурката върху дървото.

Поглеждам надолу към дънките и черната тениска, които облякох, след като Джош ме остави у дома, и свивам рамене.

— Вероятно е добра идея. Дрю въобще нямаше да може да се съсредоточи, ако носеше онази рокля.

— Можеш ли да го виниш? Аз съм разсейващо хубава.

Говоря равнодушно просто за да го отклоня от темата за Дрю и мен. Никога не завършва добре. Освен това облякох роклята за Джош, а не за Дрю.

— Няма да го забравиш, нали?

— И защо бих искала да го правя?

Имам списък с неща, които ми се щѐ да забравя, но това не е сред тях. Превъртала съм го в главата си хиляда пъти. Може би защото той не каза красива, зашеметяваща, разкошна или някоя друга подобна глупост. Каза хубава и всъщност можех и да успея да повярвам, че съм такава.

— Защото е най-глупавото нещо, което някога съм казвал, и ми се иска да го забравиш — почти ми се сопва той и това връща в ума ми картината от снощи, когато Джош изчезва надолу по коридора с едно от най-красивите момичета, които някога съм виждала.

Руса, с тен, цялата сияеща и общо взето всичко, което аз не съм.

— Смятай го за сторено — приключвам шлифоването на едната страна на полицата, върху която работех, и я поставям обратно на тезгяха. Слизам от табуретката и изтупвам прахта от панталоните си, и мога да усетя, че той ме наблюдава. — Късно е. Трябва да вървя.

Не останах след снощи и е дяволски сигурно, че няма да остана и тази вечер.

— До утре? — пита Джош, докато вървя към колата си.

Махам му през рамо, но не поглеждам назад.

* * *

Джош

Пристигам на алеята ѝ, преди тя да успее да вкара ключа във вратата. Тръгнах от вкъщи веднага щом Слънчице се скри от улицата ми, защото, проклет да съм, ако мога да продължавам така.

— Може ли да вляза?

Тя отваря вратата и пристъпва вътре, а аз я следвам.

— Не казвай неща, които не мислиш. Не съм чак толкова жалка, че да се нуждая от празни комплименти.

Настя заключва вратата зад мен и хвърля чантата си върху предната масичка, заедно с флакон лютив спрей и онзи очукан ключодържател, който винаги носи със себе си.

— Наистина го мислех. Просто беше глупаво.

— Уау. Още по-добре. В серия си. Продължавай.

— Няма да ме улесниш, нали?

— Това беше най-милото нещо, което някой ми е казвал, откакто съм тук, и ти ми го отне. Така че, не.

— Нямах такова намерение.

— Но го направи.

Знам, че е така. Личи си. Тя не успява да скрие болката в изражението си, макар да знам, че се опитва.

— Знаеш, че наистина го мислех. Аз съм човешко същество. И мъж. И далеч не съм сляп. Искаш ли да го кажа отново? Ти си разсейващо, макар-това-да-не-е-истинска-дума, хубава. Толкова си хубава, че изнудих Клей Уитакър да ми нарисува твой портрет, за да мога да ти се любувам, когато не си наоколо. Толкова си хубава, че някой ден в близко бъдеще, ще си отрежа някой пръст в гаража, защото не мога да се съсредоточа, когато си толкова близо до мен. Толкова си хубава, че ми се иска да не беше, за да не се боря с желанието да ударя всяко момче в училище, което те погледне, особено най-добрия ми приятел. — Спирам, за да си поема дъх. — Още? Мога да продължа.

Наистина мога продължа, но дори докато казвам всичко това, знам, че не е съвсем вярно. Тя не е просто разсейващо хубава. Тя е най-красивото момиче, което някога съм виждал и толкова много искам да я докосна сега, че е почти невъзможно да спра ръцете си да не се пресегнат и да го сторят.

— Как е възможно? — Очите ѝ търсят моите сякаш не ми вярва съвсем и са толкова ококорени, та чак ми се струва, че мога да пристъпя в тях, ако тя ми позволи. — Преобличах се в дома ти стотици пъти. Ти нито веднъж не се опита да надникнеш. Спя в леглото ти. Ти нито веднъж не се доближи до мен.

— Не знаех, че ми е позволено.

— Чакал си позволение?

Тя ме поглежда сякаш съм се побъркал и се питам дали не е така.

— Казах, че съм мъж, а не, че съм задник — тишината, която преди беше толкова утешителна, сега е истинско мъчение, затова я запълвам. — Не съм Дрю.

Тя вдига очуканото нещо от масичката и започва да го размахва насам-натам, и осъзнавам, че е оръжие. Ключовете ѝ са закрепени в единия му край и се въртят толкова бързо, че са само едно размазано петно. Искам да се пресегна и да ги спра, но си мисля, че сериозно ще ме заболи, ако ме ударят.

— Дрю всъщност не е задник, само играе такъв по телевизията — казва тя, поклащайки глава и трепва. — Извинявай. Това въобще не беше смешно.

— Ни най-малко — усмихвам се. — Но си права. Наистина не е задник.

Не знам защо ме радва, че тя вижда това у него, но е така.

— Защо говорим за Дрю?

Добър въпрос, Слънчице. Защото е лесно. Защото, ако спрем, ще трябва да се изправим пред въпроса какво правим тук и никой от нас не знае как. В това отношение сме безнадеждни.

— Ще вечеряш ли с мен утре вечер?

Изплювам думите, преди да успее сам да се разубежда.

— Неделя е. Винаги вечеряме заедно.

— Не. Само ние двамата.

— Не искаш да ходим у Дрю?

Тя изглежда объркана.

— Не.

Определено не искам да ходя у Дрю.

— Защо не? Още ли си ядосан за цялата история със секса? Той ми каза, че ти е признал, че не е истина.

— Опитвам се да те поканя да излезем, а ти го правиш направо невъзможно.

Тя спира да върти вехторията.

— Защо ще ме каниш да излезем?

— Не правят ли така хората? Ходят на срещи?

Още го правят, нали? Лий никога не очакваше първо да я заведе на кино или вечеря, така че всъщност нямам идея.

— Не знам. Никога не съм била на среща.

И ключодържателят отново се завърта.

— Никога?

— Не, съжалявам. Никога не ми се удавало възможност. Животът ми трудно може да се определи като нормален. Ти на колко срещи си бил?

Отбранителното ѝ поведение се проявява.

— На нито една. — И моят живот никога не е бил особено нормален. — Явно и двамата сме откачалки.

— Мисля, че това го установихме отдавна.

— Тогава нека се престорим. Само за една вечер. Ще излезем и ще се правим на нормални.

Дори не бяхме излезли от фоайето, така че още стоя до вратата, макар да не съм готов да я отворя. Слънчице изглежда изплашена. Сякаш смята, че това е много лоша идея и всеки момент ще го изрече на глас. Поставям ръце от двете страни на лицето ѝ, за да я накарам да ме погледне.

— Само за една вечер — повтарям, като не ѝ давам възможност да измисли някое извинение. — Ще те взема утре.

Притискам устни към челото ѝ, макар това далеч да не е мястото, на което искам те да бъдат.

— Още ли си с нея? — прошепва тя и не мога да повярвам, че не се сетих да ѝ кажа.

Всъщност мога, защото никога не съм обсъждал Лий с нея. Нито веднъж. Чудя се дали въпросът се е въртял в главата ѝ по време на целия разговор.

— Не — отвърщам.

— Нито дори за... — Слънчице спира и изглежда засрамена, и почти ми се приисква да се засмея, защото някои от разговорите ѝ с Дрю биха накарали и порнозвезда да се изчерви, а сега не може да изрече думите.

Вглеждам се в нея и съм принуден да призная уязвимостта, която тя винаги е крила зад всяка сексуална закачка и тясна черна рокля.

— За нищо. Заклевам се.

Прокарвам палеца си под долната ѝ устна и отстъпвам назад, преди да си позволя да я целуна, защото чакам да го направя от месеци, а не искам да го сторя, докато стоя във фоайето, а тя държи оръжие в ръката си и тъкмо сме обсъдили Лий.

Тя кимва и изглежда ѝ е неудобно, че е попитала, макар да не трябва. Аз също щях да искам да зная, ако бях на нейно място.

— Тогава до утре. Само двамата. Нормални. Става ли?

— Става.

Слънчице се усмихва, но усмивката ѝ дори не е истинска, а бледо подобие.

Обръщам се към вратата, но тя ме спира.

— Какво да облека?

Свивам рамене, защото още дори не знам къде ще ходим.

— Облечи нещо нормално.

* * *

Паркирам до къщата си тъкмо навреме, за да видя как Клей Уитакър върви обратно към колата си по алеята ми. Изглежда нервен, когато ме забелязва.

— Какво става? — питам.

Дори не знаех, че той знае къде живея.

— Така и не ми каза какво мислиш за портрета.

Добър опит, Клей, но не заради това си тук.

— Портретът беше идеален, Клей. Знаеш, че е така. Какво искаш? Защото не си много добър в намеците.

— Защо ме накара да го нарисувам?

Имам чувството, че всички, които ме познават, искат да изтръгнат признание от мен тази вечер.

— Веднага ще вляза в тази къща и ще ти върна проклетата картина, за да не ми се налага да чуя дори още една проклета дума за нея.

Насочвам се към предната веранда и сензорите за движение включват светлините.

— Ти не видя лицето ѝ.

Клей вече няма предвид портрета. Говори за миналата нощ у Дрю, когато тръгнах с Лий, но греша. Видях лицето ѝ и беше ужасно и ще е хубаво, ако всички ме оставят да го забравя.

— Какво има в това момиче, та кара всички да мислят, че имат някакви права над нея или задължението да я закрилят? — Включително и аз. — В случай че не си забелязал, по-скоро тя трябва да пази нас.

— Нас двамата с Дрю, може би. За теб не съм сигурен.

Той подритва някакъв невидим камък с крак напред-назад и започвам да се оглеждам наоколо, за да си намеря и аз един.

— Добре, Клей. Каж ми какво да правя.

— Мен ли питаш? — Шокиран е. Както и аз. — Осъзнаваш, че обратните тийнмомчета и хетеросексуалните момичета не са едно и също, нали? Същите тактики не работят особено.

— Знам. Никога досега не съм правил нещо подобно.

Опитвам се да проумея как се докарах дотам, че да стоя на алеята си и да разпитвам Клей Уитакър за съвет. Как така, предвид всичко, което се случва в живота ми, това момиче ще се окаже нещото, което ще ме побърка?

— Никога не си го правил? — пита ме той, и то с не малко недоверие.

Поглеждам го като оскърбителния идиот, който е всъщност особено като се има предвид какво си мисли, че съм правил с Лий снощи.

— *Онова* съм го правил. Просто *това* не съм го правил до сега.

Местя ръка между себе си и посоката, в която е къщата на Настя, макар че Клей вероятно си няма и на идея какво правя.

— Никога не си излизал на среща с момиче? — Той се засмива, но аз не виждам какво му е смешното и се старая изражението ми да му го каже. — Добре, не е смешно. Сериозно, защо просто не попиташ Дрю за съвет? — Замисля се над думите си за момент. — Зачеркни това. Както и да е. — Отива до колата си и се обляга срещу вратата. — Добре тогава. Какво харесва тя?

— Сладолед и да тича. И да удря разни неща. И имена.

— Имена?

— Не питай.

— Е, цялото изпотпяване и повдигане на адреналина от тичането може да е подходящо за любовна игра, но не мисля, че ще сработи добре на първа среща. Най-добре заложи на сладоледа. Съвсем целомъдрено. Като нея — подсмивва се.

— Мислех, че ще си сериозен.

— Сериозно говорех. — Спира и мога да усетя, че се опитва да реши нещо. — Откъде знаеш толкова много неща за нея, така или иначе? Тя дори не говори.

Думите му са почти едно към едно с това, което казах на госпожа Лейтън, но намеренията на Клей са различни.

— Вече пробвах със сладоледа — пренебрегвам въпроса му.

— Тогава, изглежда, ти остава удрянето на разни неща.

ГЛАВА 37

Настя

Тъжно ли е да отидеш на първата си среща на осемнадесет години? Поне шест пъти днес обмислях да пиша на Джош да отложим. По някое време най-накрая му писах, че не мога да отида, защото нямам нищо, което да облека. Той ми върна съобщение:

Нищо звучи супер, до 4.

Така че сега няма измъкване. Единственото, което ме кара да се чувствам по-добре, е, че очевидно Джош е също толкова зле в социална обстановка, колкото съм и аз. Само дето той говори. Следователно предполагам, че е по-добър от мен в това отношение. И все пак. Наистина се нуждая от него. Не искам да объркам всичко. Достатъчно лошо е, че мозъкът ми е истинска помийна яма. Не мога да си представя каква адска дупка би било сърцето ми, ако той не беше там.

Тъй като да отида гола, не е особено приложим вариант, се връщам в изходна позиция. Нямам абсолютно никаква идея какво да облека. Чувството ми за стил не просто липсва, то не съществува. Преминах директно от дрехи за рецитали на болнични нощници и отблъскващи дрехи. Никога не съм се обличала нормално. Дори не знам какво значи това. Тук щеше да ми свърши работа цялата идея с най-добрата приятелка. Щях да се примиря и да драсна бележка на Марго да ми помогне, но всичко това беше в последната минута и тя вече имаше планове за този следобед, така че дори не си е вкъщи. Което означава, че аз и гардеробът ми сме съвсем сами.

А той не ми е от никаква полза. Може би дори ми се присмива. Така е. Чувам го. Ако не броим лятната рокля без презрамки, която носих вчера, нямам нищо друго, което да влиза в графа „нормално облекло“. Поглеждам дрехите си. Черно, черно, още малко черно. Не искам да нося нито една от тях. Тази вечер не искам да изглеждам като Настя Кашников. Не искам да бъда руска курва. Не желая да

изглеждам и като Емилия. Може би само за тази нощ мога просто да бъда някой друг. Някое трето момиче, което не съм срещала досега.

Осъзнавам с невероятно голям ужас, че ще трябва да отида до мола. Навличам една от осемте подобни тесни черни тениски, които притежавам, и чифт дънки и излизам.

Само дето не се озовавам в мола, а в дома на Дрю. Бог, за когото наскоро взех да си мисля, че може би ме мрази, ми се усмихва днес, защото Сара не е у дома. Но пък и Дрю го няма. Госпожа Лейтън отваря вратата. Поглеждам корема ѝ, който, изглежда, е видимо пораснал от последния път, в който я видях.

— Здравей, миличка — казва тя и е единственият човек на Земята, който не ми се приисква да зашлевя, задето ме е нарекъл „миличка“.

Пуска ме у тях, след като ми обяснява, че Дрю и Сара са отишли с господин Лейтън да плават с лодката на приятели. Сипва ми лимонада и сядаме до кухненския бар плот, загледани една в друга.

— О! — казва тя след няколко минути, а аз дотолкова бях свикнала с тишината, че за малко да падна от стола си.

Госпожа Лейтън грабва ръката ми и аз я изтръгвам инстинктивно, преди да успея да се замисля. Чувствам се като идиот, но тя не обръща внимание.

— Просто исках да усетиш как бебето рита — обяснява тя, посягайки към ръката ми, като ме оставя да я пресрещна по средата.

Поставя я върху корема си и това е най-странното усещане на света. Почти очаквам всеки момент някое извънземно да изскочи от там.

— Усещаш ли го? — гледа ме очакващо.

Издърпвам ръка. Няма как да не забележа болката върху лицето ѝ, но съм прекалено изплашена, да не би да заплача и не мога да държа дланта си там повече.

— Извинявай — казва тя. — Просто съм леко развълнувана. Човек би помислил, че третият път няма да е кой знае какво събитие, но никога не ми омръзва. Това е любимата ми част.

Вероятно и на мен би ми била любимата, но никога няма да разбера. Може би нямаше никога да поискам дете така или иначе, но щеше да е приятно да мога да направя този избор. Боклукът, който отне ръката ми, ми отне и това.

Исках само да измисля какво да облека на среща, на която вероятно дори не трябва да ходя и не знам как се озовах тук, с ръка върху корема на госпожа Лейтън, усещайки ритниците на бебето ѝ и борейки се със сълзите си.

Госпожа Лейтън не се справя добре с тишината. Тя е от хората, които я запълват.

— Момиче е — заявява. — Току-що разбрахме.

Има един бележник и химикал до телефона на плота. Взимам ги и пиша.

Име?

— Катрин — казва тя. — На майката на Джак.

Усмиввам се, защото това го знам. *Чист, неопетнен* надрасквам и ѝ подавам бележника.

Госпожа Лейтън отвърща на усмивката ми.

— Дрю спомена, че се интересува от имена. Какво значи моето? Лекси, така де, всъщност е Алекса. Знаеш ли?

Защитник, написвам и отдолу *Ти*. А после, преди да ме е попитала, допълвам за Дрю — *мъжествен, смел* и за Сара — *принцеса*. Тя завърта очи и се засмива.

— Самоизпълнили се предсказания, не мислиш ли? — Тишината се завръща и тя пита. — Ами Джош?

Мисля, че има нещо повече във въпроса, отколкото госпожа Лейтън дава да се разбере, но явно опипва почвата.

Спасение, пиша. Тя поглежда думата и кимва. И за минута изглежда също толкова тъжна, колкото се чувствам и аз.

— Мисля, че му подхожда.

Не съм сигурна какво има предвид, така че оставям химикалката. Вече изписах прекалено много за един ден.

— Трябва ли ти нещо? — пита ме. — Ти дойде...

Замислям се да я помоля за помощ за проблема с роклята. Би могла да ми помогне. Ще го направи. Но не мога да я попитам. Поклащам глава и слизам от бар стола. Още имам време да стигна до мола и да скалъпя нещо.

Госпожа Лейтън ме изпраща до вратата, но не я отваря. Когато се обръща, очите ѝ са нежни, точно като нея самата.

— Знаеш ли, хората все си мислят, че момичетата са тези, които отчаяно искат да променят момчетата и да ги направят по-добри

личности, за да станат онова, от което се нуждаят.

Тя се взира в мен, сякаш трябва да знам за какво говори, но може би съм просто тъпа, защото нямам абсолютно никаква идея.

— Джош може да изглежда като доста възрастен мъж понякога. Но в края на деня, той продължава да е тийнейджър и желае същите неща, които искат и връстниците му. — Спира, когато присвивам очи насреща ѝ и се засмива. — Не това. Изкарай ума си от мръсотията. Не. Искане да бъде героят. Да спаси момичето. Да спаси теб. — Госпожа Лейтън млъква за момент, за да усиле ефекта от факта, че ме е вкарала в ролята на девойка в беда в този конкретен сценарий. — Но в случая Джош не просто го иска, той се нуждае от това. Има нужда да знае, че може да поправи нещата и да ги направи по-добри, да повярва, че ти си добре, за да може да повярва, че и той самият е добре. И ако не успее... — тя повдига вежди и оставя мисълта да увисне във въздуха, сякаш за да ме накара да се чувствам виновна и не разбирам целта на тази реч.

Всеки, който иска да ме спаси, ще има нужда от машина на времето, защото тази мечта е обречена. Нямахше кой да го направи последния път и ако се озова в ситуация, в която трябва някой да ме спасява от нещо друго, ще го направя сама, много благодаря.

Обръщам се да си вървя и госпожа Лейтън отваря вратата. Тъкмо си мисля да ѝ опростя думите заради хормоните от бременността, когато...

— Мисля, че и двете знаем, че Джош е този, който се нуждае от спасяване. Приятно изкарване довечера.

Сигурно се шегуваш с мен.

* * *

Джош почуква на вратата точно в четири часа. Още не знам защо тръгваме толкова рано. Надали ще вечеряме в този час, защото той мрази да яде рано също толкова, колкото и аз. Облечен е в тъмносиньо поло и панталони в цвят каки с колан. Изглежда точно така, както когато отива на вечеря в неделя. Вбесява ме, че на момчетата трябва да им е толкова лесно да се облекат. Джош, изглежда, не е имал никакъв

проблем да наподобя нормален вид и в същото време да изглежда напълно и прекалено красив.

Опитвам се да не издавам колко неудобно се чувствам, докато той стои на входа и ме изпива с очи. В крайна сметка се оказах облечена в бледосиня рокля без ръкави с вдъхновена от гръцкия стил шарка в тъмносиньо, която обрамчваше подгъва като обръч. Със сигурност не влиза в категорията супер яка, но е семпла. Реших, че изглежда добре и в нея се чувствах така, както предполагах, че трябва да се чувствам, ако съм нормална. Извих косата си назад в хлабав кок на тила. Знам, че белегът до линията на косата ми вероятно е крещящо очевиден, но Джош го е виждал толкова много пъти досега, че просто не ми пука.

— Изглеждаш различно — казва той, повтаряйки същите думи, които използва първата нощ, в която се озовах в къщата му и се усмихва, защото точно така искам да изглеждам тази вечер. — И разсейващо хубава — добавя нежно, при което устните му се повдигат леко в краищата.

— Сега ще ми кажеш ли къде отиваме? — питам.

Въпросът ме подлудяваше цял ден. Мразя да бъда в неведение. Аз съм от хората, които съставят планове и съм маниак на тема контрол, което е трудно за човек, който обикновено няма почти никакъв контрол върху каквото и да било.

— Не — отвърща той протичко, взима ръката ми в своята и ми помага да се кача в пикапа.

И после пътуваме. И пътуваме. И пътуваме.

— Сериозно, Джош. Какво става, по дяволите?

Нищо чудно, че ме взе толкова рано. Та ние сме на екскурзия с кола.

— Това го повтори четири пъти, откакто тръгнахме.

— Аха. Защото *сериозно*, Джош. *Какво става, по дяволите?* Къде отиваме?

— Затвори очи. Отпусни се. Ще ти кажа, когато стигнем.

* * *

— Слънчице? Тук сме.

Отварям очи и поглеждам часовника на таблото. 18:10. *Сериозно, Джош. Какво става, по дяволите?*

— Къде сме? — питам, опитвайки се да проумея какъв е смисълът на този двучасов път с кола.

— На вечеря.

Намираме се на някакъв паркинг. Поглеждам през прозореца и виждам табелата на италиански ресторант, който ми е твърде познат, и съм убедена, че това не се случва. През стъклото от едната страна на сградата мога да видя мъж в костюм да свири на пианото, но вече не виждам него.

— В какво си се втренчила така? — пита Джош.

В себе си, в един паралелен свят, мисля си аз.

— Ние сме в *Брайтън*? — питам, опитвайки се да овладее надигащата се истерия в гласа ми.

— Да.

Сега е притеснен. Мисля, че малко го плаша, което е хубаво, защото и той ме плаши.

— *Защо* сме в *Брайтън*?

Налагам известно спокойствие в поведението си, защото паниката няма да ме доведе до никъде, или иначе казано, колкото се може по-далеч от *Брайтън*.

— Защото имаме резервации.

Гласът му е неуверен. Гледа ме така сякаш всеки момент може да загубя напълно разсъдъка си.

Не казвам нищо. Не мога да изрека нищо.

— Ти харесваш италианска храна и прегледах рейтинга на поне петдесет места в радиус от два часа път и това беше най-доброто, а и успях да уредя маса. Какво не е наред?

Объркан е и не мога да го виня.

— Джош, вероятно има близо петстотин италиански ресторанта у дома. Можеше да ме заведеш във всеки от тях. Защо пътувахме два часа, за да вечеряме?

— Искях да говоря с теб.

Исках да говоря с теб. Казва го сякаш е най-очевидният отговор на света. Шофира два часа за вечеря до място, на което никой няма да ни познава, за да проведем разговор. Прииска ми се да се засмея, да заплача и да го задуша от прегръдки. Вместо това го целувам. В мига, в

който устните ми попадат върху неговите, ръката му се озовава на тила ми и той ме придърпва към гърдите си, сякаш е чакал този момент цяла вечност и няма да ми позволи да се измъкна. Но аз не искам да се измъквам и ако воланът не беше там, щях да се покатеря в скута му само за да бъда по-близо до него.

И тогава Джош се размества леко и вече не го целувам аз. Той целува мен. И щом го прави, част от мен се изгубва. Но това е изкривената, извратена и грешна част, и за един-единствен момент, докато ръцете му са в косата ми, а устните му — върху устата ми, мога да се престоря, че никога не е съществувала.

— Мислех, че си бясна — казва Джош, когато се отдръпвам. — Не че се оплаквам.

— Така е, но не на теб.

Дланите ми все още обгръщат горната част на ръцете му и наистина не ми се иска да го пускам.

— На какво, тогава? — пита ме, отмятайки от очите ми косата, която се е измъкнала.

— На всичко останало.

Той направи това, за да можем просто да излезем и наистина да поговорим един с друг, но ме доведе на единственото място, на което не можем да го направим. Сега се вижда в мен, сякаш не знае какво значат думите ми и не е сигурен къде ще отидем. А аз просто искам да се прибера у дома, да седна в гаража му, където всичко е толкова уютно и мога да шлифовам дърво, и да наблюдавам как около краката ми се трупат купчинки дървени стърготини, и да усещам, че съм добре поне докато съм там.

Има нещо в начина, по който ме гледа, което ме плаши, но не мога да извърна поглед. Джош се навежда отново и аз не мърдам, докато не усещам устните му върху своите. Има някакво благоговение в начина, по който ме целува, което ме кара да се страхувам, защото е най-прекрасното нещо, което съм усещала.

— Извинявай — казва той. — Исках да го направя от наистина много време и просто ми се прииска да го сторя отново.

— От колко дълго?

— От първата вечер, в която стъпи в гаража ми.

— Радвам се, че не го направи — признавам си.

— Защо?

— Тъкмо бях повърнала. Мисля, че това щеше да развали момента.

— За разлика от този, който сега е изпълнен с романтика.

Джош се усмихва и аз пускам ръцете му и сядам назад, като се опитвам да реша какво да кажа.

— Искаш ли да влезем? — пита ме накрая.

Поклащам глава.

— Не можем да останем тук.

— Защо не? — пита той и се чувствам ужасно, че му отнемам това.

Още едно нещо, което мога да добавя към списъка с разочарования, които съм причинила на хората, за които ме е грижа. Не искам и разочарованието на Джош Бенет. Не мисля, че мога да го понеса. Но нямам избор в случая. Нито едно разочарование, независимо колко голямо е то, не би могло да ме накара да вляза в този ресторант. Поглеждам Джош и ми се иска да можех просто да го целуна отново, вместо да трябва да отговоря, но знам, че няма как да се измъкна от въпроса.

— Защото съм от тук.

* * *

Опитът ни за нормалност накрая се оказва кофти пица в някакво занемарено заведение, което открихме някъде по пътя между Брайтън и вкъщи, и няма нищо в него, което да е нормално. Дори не е забележително. Идеално е и ми се иска да си остане такава, но нищо друго не остава същото. Хора, като двама ни с Джош Бенет, не получават идеалното. През повечето време не получаваме дори относително поносимо. И точно заради това ме плаши. Защото, дори и да има такава нещо, като идеално, то никога не просъществува.

* * *

Спираме до алеята на Марго малко преди единадесет и аз поглеждам към Джош, защото не знам защо ме е довел тук вместо в

дома си.

— Изкарах приятно тази вечер — казва той.

— Не трябва ли това аз да ти го кажа?

— Не знам. Има ли някакво правило? — пита ме.

— Не знам — признавам. — И аз си изкарах приятно. Беше забавно. Предвид обстоятелствата.

Още се чувствам зле, задето му развалих плановете.

— Остави обстоятелствата — казва Джош нежно и повдига ръка към бузата ми, преди да се наведе да ме целуне. Само веднъж. И целувката не е идеална. Нежна е и топла, истинска и реална. — Беше забавно. Нищо друго няма значение.

Нищо друго няма значение. Ако имах едно пени в този момент, щях да си пожелаая това да е вярно. Искане ми се да го повярвам повече, отколкото някога съм искала да вярвам на нещо.

— Тогава защо ме връщаш тук? — питам.

Той свива рамене смутено.

— Помислих, че ще е някак арогантно от моя страна да очаквам да спиш с мен на първа среща.

Прозявам се още преди да е завършил изречението.

— Ако единственото, което очакваш, е да спим, тогава брой ме.

— Е — усмихва се той, — тогава кой съм аз, че да отказвам нещо сигурно.

И с тези думи Джош излиза на заден с пикапа си от алеята и си отива у дома.

ГЛАВА 38

Настя

Името на първия ми терапевт беше Маги Рейнолдс. Тя говореше с мен така, както би го правила учителка от детската градина. Внимателно, търпеливо и със спокоен тон. Угоднически. Направо ме караше да искам да я зашлевя през лицето, а тогава не бях такъв тип човек. Не че сега съм, макар почти всеки, с когото говоря, да ме кара да поискам да го зашлевя през лицето.

Всеки път, когато я питах защо не мога да си спомня какво се е случило, тя отвърщаше, че това е нормално. Защото не е ли така с всичко? Твърдеше, че по този начин мозъкът ми ме предпазва от нещо, пред което все още не съм готова да се изправя. Че умът ми никога няма да ми причини повече стрес, отколкото мога да поема, и когато съм достатъчно силна, ще си спомня. Просто трябваше да сме търпеливи. Само дето е трудно да си търпелив, когато никой друг около теб не е.

Всички може и да бяха съгласни, че е нормално да забравя, но това не означаваше, че ще спрат да ме питат. Въпросът винаги беше един и същ — от полицията, от семейството ми, от терапевта ми. *Спомняш ли си нещо?* И отговорът винаги беше същият. Не. Не си спомням нищо. Нито дори малка частица от случилото се през онзи ден.

И тогава един ден, предполагам, умът ми реши, че съм готова, защото той беше денят, в който си спомних всичко и спрях окончателно да отговарям на въпросите. Мисля, че мозъкът ми вероятно беше преценил грешно колко силна съм всъщност, но не ми позволи да върна обратно спомените.

Не бях имала нито един кошмар преди паметта ми да се върне. Щом картината на онова, което се беше случило, се върна в главата ми, нямаше как да го пренебрегна. Стоварваше се върху мен с пълна сила ноц след ноц, сякаш си наваксваше за изгубеното време. Събуждах се

потна и трепереща в състояние на припомнен ужас и не можех да кажа на никого защо.

Затова започнах да пиша. Излях всеки детайл от главата си на хартия, така че споменът да няма никаква власт над мен. Чувствах се като престъпник. Сякаш извършвах престъпление, като си мълча и всяка нощ очаквах кошмарите да ме разобличат, да ме предадат. Затова им отнех предимството. Изповядвах се всяка нощ в тетрадките. Думите бяха жертвата, която поднасях ежедневно в замяна на сън, лишен от кошмари. Те никога не ме предадоха.

* * *

За втора вечер тази седмица двамата с Джош сме се отправили към дома на семейство Лейтън за вечеря. Прекарахме тук и Деня на благодарността. Мисля, че и двамата щяхме да сме доволни да останем в неговата къща, да си поръчаме пица и да работим в гаража, като антисоциалните хора, които сме си всъщност, но на госпожа Лейтън не се отказваше. Поканата ѝ не беше молба, а изискване. И събирането въобще не приличаше на неделна вечеря. Имаше баби и дядовци, и братовчеди, и лели, и чичовци, и случайни гости, като двама ни с Джош. През повечето време се крихме в стаята на Дрю, защото Джош мрази изненадващите прегръдки също толкова, колкото и аз, а тези хора обичаха да се прегръщат. *Всички до един.*

Когато седнахме на масата с порцелановите сервизи, украсата в средата и салфетките, сгънати във формата на лебеди, направих снимка с телефона си и я изпратих на майка ми, за да знае, че не бях сама. Не знам дали това я накара да се почувства по-добре. Може би видът на маса, отрупана с храна и наобиколена от нечие друго семейство, не беше точно този вид успокоение, което се опитвах да ѝ вдъхна.

Като цяло не бяхме на училище тази седмица, така че, като се изключеше Деня на благодарността, разполагахме с последните девет дни, за да сглобяваме. Времето беше превъзходно и влажността ниска, така че излизах на алеята за довършителното лакиране. Най-накрая намерихме нещо, в което съм по-добра от Джош и него въобще не го бърка, защото единственото, което харесва по-малко и от шлифоването, е лакирането.

Като изключим дома на Дрю, не сме ходили никъде, освен до магазина и железарията. Работим по мебелите през по-голямата част на деня, прибираме се в три, за да получи Джош дозата си Военна болница, приготвяме вечеря, сглобяваме още малко, излизаме да потичаме и си лягаме. Седмицата беше идеална. Въобще не се радвам, че вече е неделя.

* * *

— Ред е на татко да избира музиката тази вечер.

Госпожа Лейтън държи в едната си ръка поднос с двойно изпечени картофи и кана с вода в другата.

— Не е ли Дрю на ред? — пита Сара, докато поставя последните прибори на масата.

— Добър опит. Дрю е следващата седмица. Сега съм аз.

Господин Лейтън се засмива зловещо, за да я подразни, и аз се усмихвам, защото ми напомня на нещо, което баща ми би направил. Той отваря шкаф, пълен с компактдискове и ги обхожда с поглед, преди да издърпа един и да включи стереото.

Отнема ми не повече от три ноти, за да разпозная сонатата на Хайдн, която е пуснал. Тя е същата, която знам наизуст. Която упражнявах да свиря поне хиляда пъти за прослушването онзи ден в училище. А вместо това, беше станала основна мелодия на убийството ми. Това слушаме на вечеря тази неделя. Саундтракът на моята смърт.

Не я бях чувала от онзи ден, от последния път, в който я изсвирих, преди да напусна дома си онзи следобед, откакто си я тананиках, докато вървах към училище. И сега не я чувам. И не правя нищо безнадеждно драматично, като да изпусна чиниите или да откача и да избягам от стаята. Вместо това спирам да дишам.

Вървя и си тананикам, и упражнявам всяка нота в главата си. Не се притеснявам, защото това е само запис и ако объркам нещо, мога да го повторя толкова пъти, колкото искам, докато не остана доволна. Ник Кериган ще го запише в кабинета по музика, а той ме харесва, така че

ще остане толкова дълго, колкото имам нужда. Сам ми го каза. И аз го харесвам, така че това ме устройва. Проверявам ръцете си, защото искам да изглеждат добре и не искам ноктите ми да са счупени, и тогава пред мен се появява някакво момче. Усмивва се, но изглежда сбъркан. Сбъркан в очите. Ала аз се усмихвам и го поздравявам, и го подминавам. И тогава дланта му се озовава върху ръката ми и я стиска толкова силно, че ме заболява и аз се обръщам, но не успявам да кажа нищо, защото той ме удря в лицето и падам по лице на земята, а той ме влачи нанякъде. После вече не съм на земята, защото ме издърпва нагоре за косата. Казва, че аз съм виновна. Нарича ме руска курва и ми нарежда да се изправя, но не разбирам защо, тъй като ме поваля отново. Има кръв и мръсотия в устата ми и вече не помня как да крещя. Не помня дори как да дишам. Чудя се дали съм рускиня, но не мисля, че е така, и не знам защо това момче ме мрази. Толкова пъти ме е издърпвал грубо за косата, че е разкъсал част от скалпа ми и кръвта се стича в едното ми око, и вече не мога да виждам през него. Трябва да се е изморил да ме вдига на крака, защото просто ме оставя на земята и вместо това започва да ме ритва. Не знам колко пъти в стомаха и гърдите. Няколко пъти и между краката. Мисля, че чувам ребрата ми да се пукат. Не знам колко дълго ме ритва. Може би цяла вечност. Вече не чувствам нищо. Даже не ме боли. Все още мога да виждам през лявото си око. На земята, не мога да преценя колко далеч, е едно от перлените ми копчета. Слънчевата светлина се спуска върху него и изглежда така, сякаш мени цветовете си, и е толкова хубаво, и ми се иска да го задържа в ръцете си. Ако го достигна, всичко ще е наред. Мисля, че той продължава да ме ритва и ръката ми се пресяга за копчето, но не мога да стигна до него. Всичко спира, освен дишането му. Виждам ботушите му до дланта си. После не мога да видя нищо повече, защото всичко е черно и не усещам тялото си. Последното, което чувам, е пукотът на костите в ръката ми, които биват строшени и тогава вече нищо не съществува.

— Настя?

— Настя?

Не познавам това име.

Когато отворям очи, мога да виждам отново. Лежа върху канапето от бял брукат на Дрю Лейтън и никъде няма кръв, и нищо не ме боли, освен собствената ми душа. Мога да видя масичката за кафе, която Джош Бенет направи. Мога да видя Джош Бенет да седи на земята до дивана, да държи ръката ми и да се взира в мен. Мога да видя въпросите, които не ми задава. Всички наоколо имат вид на изплашени, дори Сара и се чудя дали и аз изглеждам така. Защото нямам никаква представа какво се случи току-що.

Госпожа Лейтън ме кара да пия вода, макар да се опитвам да ѝ откажа, защото не съм дехидратирана, а изплашена. Явно съм спряла да дишам достатъчно дълго, че да припадна, и тя иска да се обади на леля ми. Поклащам глава и поглеждам към Джош, умолявайки го с всяко „моля те“, което успявам да извикам в очите си. Той казва, че ще ме закара у дома и аз се надявам да говори за собствения си дом, защото там искам да бъда, макар да не ми харесва изражението върху лицето му. Онова изражение, което хората придобиват, когато се страхуват, че дори една грешна дума ще те прекърши. Но след като не се прекърших преди това, съм дяволски сигурна, че няма да го направя, докато лежа върху бялото брукатено канапе в къщата на Дрю Лейтън.

Всеки ден, от почти две години насам, си спомням какво ми се случи. Виждала съм го в кошмари. Описвала съм го в тетрадки всяка нощ в продължение на стотици дни. Но никога не го бях изживявала отново досега. Знам, че съм в безопасност тук. Но също така познавам и вкуса на мръсотия и кръв в устата си.

* * *

Отново спя в дома на Джош, защото в един момент това се превърна в ежедневие. Колкото повече време прекарвам там, толкова повече мразя да оставам сама в къщата на Марго. Грижа се тя винаги да знае къде съм и макар да не ѝ харесва, мисля, че разбира, или може би просто имам нужда да вярвам, че е така. Чувствам се повече у дома

у Джош, отколкото където и да било другаде на света, а точно сега се нужда от дом.

Налага ми се да се крия в банята, за да напиша своите три и половина страници, макар тази вечер да имам усещането, че вече съм го направила. Въпреки това ги пиша отново и после плъзгам тетрадката в раницата си, зад учебника по тригонометрия, сякаш е домашно.

— Недей — казвам, когато се покатервам в леглото в тъмното, защото дори и в катраненочерната тишина мога да видя, чуя и усетя въпросите, които ме обгръщат.

— Някой ден ще трябва да ми кажеш — отвърща той тихо, сякаш някой в къщата може да ни чуе.

— Но не трябва да го правя тази вечер — прошепвам в отговор.

Джош хваща лявата ми ръка все едно знае, че тя крие всичките ми тайни и си мисли, че може би ще ги узнае само като я държи.

— Беше будна, но сякаш дори не беше там. — Придърпва ме към себе си и целува белега на челото ми, обгърнал плътно ръка около мен, придърпвайки главата ми върху гърдите си и притискайки тялото ми към неговото. — Изкара ми акъла, а дори няма да ми кажеш защо се случи.

Трябва да му кажа нещо, затова изричам единственото, което знам, че е истина.

— Понякога просто забравям как да дишам.

ГЛАВА 39

Джош

— Дявол да го вземе, гаджето ти наистина може да пече.

Дрю натъпква поредната бисквита в устата си. Яде ги със същата скорост, с която Слънчице ги вади от фурната.

— Не ми е гадже — казвам аз, защото според нея, тя не е и това ме устройва, тъй като и без това ненавиждам определението.

Изричането на думата *гадже* сякаш ни поставя в официална връзка и ако Слънчице е официална част от живота ми, то вероятно официално ще го напусне съвсем скоро. Така че, ако не иска да я наричат мое гадже, нямам нищо против.

— Хубаво — отвръща Дрю, — съпругата ти. — Отива до нея и издърпва бисквита от подноса, при което си опарва пръстите. — Нищо чудно, че постоянно миришеш на кафява захар и — спира, вдигайки едно шише от плота и прочитайки етикета, — чист ванилов екстракт.

Прав е. Тя наистина ухае на кафява захар и ванилия, но си мислех, че аз съм единственият, който го е забелязал.

Дрю вдига капачето на бутилката и вдишва дълбоко.

— Честно, трябва да започнат да продават това като парфюм.

Слънчице само се взира в него с леко отвратено изражение върху лицето си.

— Ти ме душиш?

— Няма нужда да го караш да звучи толкова зловещо. Не е като да се промъквам в стаята ти и да те гледам как спиш — приближава се до мен и ме плясва по гърба. — Това го прави Дрю.

Слънчице хвърля една кухненска ръкавица към него и той се прави на наранен.

— Внимавай, жено. След като не си заета, мога да те метна на пода и да правя любов с теб още сега.

Тя се задавя шумно и Дрю я поглежда престорено обиден.

— Нима идеята да правиш секс с мен ти е чак толкова противна?

— Не, идеята да правя секс с теб е, както винаги, кулминацията на мечтите ми. Частта с правенето на любов е отблъскваща. Мразя този израз. И на шестдесет години да стана, пак бих предпочела да кажа чукане, вместо правене на любов. Брр — потръпва тя.

— Добре — отвръща той, с възвърнато самочувствие. — Тогава, след като не си заета, мога да те метна на пода и да те изучукам още сега.

— Направете ми една услуга — обаждам се. — Или се изучукайте и приключете с въпроса, или спрете да се преструвате, че ще го правите.

Изключвам телевизора, защото и без това не мога да го чуя и хвърлям дистанционното на канапето. Звуча като ревниво копеле. Аз съм си ревниво копеле. Само защото знам, че няма нищо помежду им, това не значи, че закачките им не ме вбесяват.

— Това ли са единствените ни възможности? — пита Дрю. — Защото знам коя бих избрал.

Слънчице натъпква още една бисквита в устата му и му казва да спре, докато все още има предимство.

— Нали знаеш, че качих близо пет килограма, откакто те срещнах. Как така ядеш всички тези боклуци и не надебеляваш? — пита той, изтривайки трохите от ръцете си.

— Тичам — отвръща тя. — Много.

Дрю изглежда отвлечен.

— Е, *това* няма да го направя.

— Не се тревожи — усмихва се Слънчице. — Имаш си достатъчно тестостерон, който да поддържа метаболизма ти за известно време.

— Така си е — отвръща наперено той.

— Като говорим за истини и тестостерон, някой ще ми каже ли въобще каква е работата с Тиърни Лоуъл? — пита Слънчице.

Дрю се напруга.

— Не.

Тя повдига вежда и той простенва преувеличено като дете, на което току-що са му взели видеоигрите.

— Хубаво. Но само защото съм крехък и ти ме плашиш.

Дрю се премества на канапето, за да може Слънчице да седне до него, но вместо това тя сяда в скута ми и наистина нямам проблем с

факта, че не ми е гадже.

— История, стара колкото света — казва той равнодушно. — Момче среща момиче. Момчето моли момичето да го докосне по неуместен начин. Момичето поразява момчето с впечатляващите си знания и умела употреба на богохулства. Момчето и момичето се оказват наказани заедно. Разцъфтява любов. Тайно. В продължение на четири месеца.

Слънчице ме поглежда за потвърждение.

— Така си е — отвръщам съвсем сериозно.

Винаги съм знаел, че двамата са се хванали заедно, но мислех, че е било еднократна уговорка. Всъщност тъкмо разбрах останалата част от историята. Дрю не ми каза нищо, докато не го притиснах през седмицата след позорната вечеря, когато играхме на Истина или предизвикателство. Но си спомням, че тогава го беше прихванало нещо и сега всичко придоби смисъл.

— И? — попита тя.

— И нищо. Само това ще получиш.

Дрю включва отново телевизора.

— Не струваш — промърморва Слънчице.

— И ти, без съмнение.

Поради някаква причина не намирам разговора за толкова смешен, колкото им е на тях двамата.

ГЛАВА 40

Настя

Двамата с Дрю прекарахме последните три часа на масата в трапезарията му с дуелиращи се лаптопи, събирайки проучвания и прецеденти за най-скучния дебат на тема Ограничения в броя на мандатите на управление. Предполагам, че все пак е за предпочитане от Таксите на петрола, с които можеше да свършим накрая. Окръжният турнир е след две седмици. Не е нужно да се състезавам, но трябва да присъствам и оценката ми се оформя от работата по подготовката.

Досега се измъквах, като играех ролята на начислен помощник на Дрю в проучванията. Никой друг реално няма такъв помощник, но аз съм там и не мога да се състезавам сама за себе си, така че той разполага с мен. Ако не беше толкова добър, номерът никога нямаше да мине, но Дрю се представя добре. А когато той се справя добре, целият отбор се справя добре, което представя господин Тент в добра светлина, и учителят е готов да даде на Дрю почти всичко, което пожелае. А мен това ме устройва, защото ме опазва от ноктите на Итън Хол, който все още си мисли, че е романтично да ме моли за свирки в кабинета по Кариерна ориентация, докато се преструва, че води безобиден флирт.

Подавам на Дрю принтираните страници и бележките си, и двамата си разделяме останалата работа, за да може да приключим тази вечер. Още не съм се отказала да го торозя за Тиърни.

— Защо не можете поне да сте приятели? Няма ли да е по-добре от нищо?

Не съм специалист по отношение на връзките, в която и да е категория — нито в семейните, нито в романтичните, нито в приятелските. Връзките изискват комуникация, която не е по моята част, така че темата ми е слаба страна. Просто не разбирам защо той трябва да се държи сякаш я мрази, когато е очевидно, че не е така.

— Не, няма да е по-добре от нищо. Ще е по-зле от нищо.

— Това си е типична реплика за измъкване. Момчетата винаги казват така, защото е по-лесно.

— А момичетата винаги искат да променят правилата по средата на играта. Не можеш да сменяш правилата и да си мислиш, че всички останали просто ще продължат да играят. Знам как ухае косата ѝ, но не мога да се приближа достатъчно, за да притисна лице в нея. Знам колко нежна е кожата ѝ, във всяко кътче на тялото ѝ, но не мога да го докосна. Знам какъв е вкусът ѝ, но не мога да я целуна. Вече не ми е позволено, така че защо да се измъчвам сам, като търся компанията ѝ само за да мога да твърдя, че още сме приятели?

— Пак няма логика.

— Това е единственото логично решение и ако спреш да мислиш за това поне за една секунда, ще го осъзнаеш. Ако двамата с Джош внезапно се разделите, мислиш ли, че ще можеш да продължиш да се размотаваш с него постоянно? Да бъдеш в къщата му, без да го докосваш? Да се преструваш, че се радваш за него, когато излиза с някое друго момиче и тя ще узнае всички неща за него, които ти знаеш, но внезапно вече не ти е позволено да знаеш? И ти не би могла да го направиш.

— Джош не е влюбен в мен и аз не съм влюбена в него.

— Кажы го на някой, който ще ти се върже, Слънчице. Виждала ли си как те гледа? — Виждала съм начина, по който той ме гледа, но не знам какво значи. — Сякаш си ръчно резбована масичка от седемнадесети век в перфектно състояние.

— Значи ме гледа, сякаш съм мебел.

— Именно. Виждаш ли? Знаеш за какво говоря.

— Никой не харесва многознайковците.

— Заблуда. Всички харесват многознайковците. Особено ти. — Той фиксира очи върху моите и е очевидно, че няма да спре да доказва теориите си, докато не отстъпя. — Идеята за приятелство е глупост и ще го осъзнаеш, когато ти се случи и на теб. Когато двамата скъсате, ще разбереш много добре какво имам предвид.

— Няма как да скъсаме, след като не сме заедно.

Произнасям отчетливо всяка дума с най-вбесения си тон, но това не го обезкуражава.

— Семантика. Ще се случи и всички — той посочва с ръка из стаята към публиката, която липсва, — го знаят, освен вас. Един ден

ще се напиете и ще се изчукате здравата и после ще осъзнаете колко невероятно и глупашки влюбени сте един в друг, или може би обратното, като ви знам. Може да се случи. Но както и да е, ще бъдете *заедно*. А после, един ден, вече *няма* да е така. И когато този ден настъпи, мога да ти обещаая, че няма да сте приятели. По-скоро ще се намразите, отколкото някога да бъдете просто приятели.

— Не искам той да ме обича.

Не проумявам защо го изричам на глас, но е истина. Не искам задълженията и очакванията. Не желая да съм източник на разочарование в нечий друг живот.

— Той също не иска да те обича, така че явно сте на една вълна.

Разговорът за Джош започва да ми се струва като много лоша идея.

— Предполага се, че говорим за Тиърни.

— Предполага се, че говорим за правителствените ограничения в броя мандати на управление.

— Добре, ще приема теорията ти за невъзможното приятелство, ако ми кажеш какво се случи. Може би ще се съглася с теб, ако разбере как всичко е приключило.

Всъщност вече съм на път да се съглася с него, но не му го казвам все още. Искам историята.

— Проявих се като задник.

— Това се подразбира. Престани да увърташ.

— Бяхме *заедно*. *Наистина заедно* — пояснява той. — Не просто моята версия на *заедно*. Тиърни не искаше никой да знае, защото отказваше да позволи на хората да си мислят, че е поредното име в един предълъг и неотличителен списък. Каза, че е по-добра от това. И наистина беше. Никога нямаше да се хване с мен, ако бях едно нищо. Но тъпанарът Тревор Мейсън не спираше да ме нервира, така че му казах. Само че не му обясних, че сме *заедно*. Казах му, че се чукаме. Тя се вбеси. Скъса с мен. Всички се държаха така, сякаш е загубенячка, задето си мисли, че ме е било грижа за нея.

— Грижа ли те беше?

Дрю ме приковава с поглед, който казва, че знам отговора и той няма да го изрече на глас. Мисля, че думата *обичам* като нищо би изгорила езика му.

— Но вие нямате нищо общо помежду си. На какво се дължи привличането? И моля те, въздържай се от изброяването на части от тялото и всичко, включващо думата орален.

— Тя е Тиърни. Нервира ме, но не ми позволява да правя същото. Кара ме да се смея, но самата тя се смее дори повече. Спори с мен за всичко дори когато знае, че никога няма да спечели спора. Освен това е дяволски секси и не може да ме понася. Има ли нещо друго, което да я направи още по-привлекателна?

— Звучиш сякаш изнасяш реч. Давай накратко, Дрю.

— По дяволите, много си досадна — простенва той, но така или иначе винаги го прави, когато се кани в крайна сметка да отговори. — Слушай сега, знам как изглеждам и колко съм умен. Мълчи. Не ме гледай така. Знам го и ти го знаеш. Но освен това ми е ясно и че съм доста гадно човешко същество — допълва и за момент звучи искрен. — Тиърни ме накара да се почувствам сякаш не съм напълно безполезен.

— Но ти се държиш с нея сякаш е такава. Постоянно нараняваш чувствата ѝ. Знам, че е твърда и така нататък, но нали знаеш, че и тя има чувства?

— Разбира се, че го знам. Имаш ли идея колко умно е това момиче? Не. Никой няма, защото тя не иска да го знаете. Не желае да разберете и че е забавна и сладка — да, използвах думата сладка и ако някога го споменеш отново, ще има последствия. — Стрелва ме с онзи свиреп поглед тип „погледни ме в очите и усети гнева ми“ преди да продължи. — Знаеш ли кой е наясно с тези неща? Аз. Така че, да, Настя. Наясно съм, че тя има чувства и знам как да нараня всяко едно от тях.

— Значи това правиш? Чувстваш се виновен, че я нараняваш и затова се реваншираш, като я нараняваш още повече? Ти си дефиницията на задник. Защо просто не ѝ се извини веднага след това? Защо не каза истината на хората?

Затварям лаптопа и го бутам встрани.

— Защото Тиърни беше адски вбесена. Скъса с мен и аз ѝ казах, че съм всичко, което е знаела, че съм и хората са прави, и тя е жалка да вярва в противното.

— И това ли беше?

Явно далеч не е било само това. Той продължи и ми разказа как в нощта, в която Тиърни е скъсала с него, е отишъл на някакъв купон и е правил секс с Кара Матюс.

— Защо, по дяволите, би го сторил?

Нищо, което Дрю вършеше, не би трябвало да ме изненадва на този етап, но това го направи.

— Защото бях депресиран и вбесен и я изгубих, задето бях говедо, и си казах, че мога направо да се държа като такава.

— Знаеш ли, за човек, който се мисли за страхотен в дебатите, логиката ти е сериозно сбъркана. Не си я изгубил тогава. Не си я изгубил, докато не си изучава Караматюс. Било е тест.

— Първо, аз съм страхотен в дебатите. Второ, не беше тест. Тя наистина скъса с мен. Мразеше ме.

— Точно заради това е било тест — как е възможно една неопитна, социална загубенячка, като мен, да разбира случилото се, а Дрю Лейтън да не може? — Предоставила ти е златна възможност да й докажеш, че греши. Вместо това ти си заврял оная си работа в Кара Матюс и си доказал на Тиърни, че не значи абсолютно нищо и всяко лошо нещо, което някога си е помисляла за теб, е било истина.

Не мога да се преструвам, че не знам защо обожавам Дрю Лейтън. Той е също толкова сбъркан и емоционално закърнял, колкото съм и аз, но просто по по-различен начин. Ала точно сега малко го мразя, задето е такъв грандиозен невежа. Приближавам се, обвивам ръце около него и слагам глава на рамото му, защото знам какво е усещането да мразиш сам себе си и ако искам да има надежда за мен, то трябва да има и надежда за него.

— Наистина си задник — казвам.

Той въздъхва и полага брадичка върху главата ми.

— Това се опитвах да ти кажа.

* * *

В крайна сметка оставам достатъчно дълго, че господин и госпожа Лейтън, и Сара да се прибират у дома, и се оказвам вързана да вечерям с тях, което не е чак толкова ужасяваща мисъл сега, когато Сара вече не ми е смъртен враг.

По някое време след ужасяващото парти — вечеря, тя реши, че не ме презира тотално. Цялата нощ можеше да се определи като дефиниция на лоша идея, но ако едно хубаво нещо е излязло от нея, то това беше, че напрежението помежду ни някак си се разпръсна. Е, не е като да си споделяме секс истории и да пазаруваме сутиени заедно, но все пак... Ако знаех, че ще спечеля симпатиите ѝ, като я науча как да поваля един мъж на земята, щях да го направя преди месеци. Въпреки това отношенията ни бяха станали по-лесни, може би дори приятни.

— Изглеждаш много по-добре без всичкия грим — казва ми тя и мисля, че това е нейната представа за комплимент. Не знам дали изглеждам по-добре или просто различно, но още не съм готова да се откажа от него. — Ако изглеждаше нормално, можеше и да имаш повече приятели. Сещаш се, въпреки че не говориш. Хората малко ги е страх от теб.

Добре. Това е планът. Разговорът е доста едностранен, но е по-добре, отколкото да ме гледат намръщено, да ме обиждат и като цяло да ме третират като парий, както съм свикнала да прави Сара.

— Не всеки може да е социално надарен като теб, Сара — намесва се Дрю. — Това е дар, който имаш като моя сестра.

— Не, проклятие е — отвръща тя и е искрена.

— Да бе. Сякаш щеше да имаш наполовина толкова приятелки и да ходиш на наполовина толкова срещи, ако не ти бях брат.

Мисля, че Дрю се шегува, но думите му я карат да избухне и когато чувам какво казва Сара, не я виня. Вместо това ми е мъчно за нея.

— Напълно си прав! Това е шибаният проблем, Дрю! Момчетата искат да ми бъдат приятелки, защото си мислят, че така ще получат лесен достъп до теб. Момчетата искат да излязат с мен, защото смятат, че съм евтина уличница, като теб. Искаш да си придадеш заслуги за социалния ми живот? Давай. Ти си отговорен за него.

Тя млъква, защото е прекалено вбесена и мога да усетя, че на Дрю му се иска въобще да не е обелвал и дума, тъй като не очакваше такава реакция. А аз дори не искам да съм в стаята. Чудя се дали някой тук няма наметало невидимка, което да взема назаем, защото би било чудесно.

— *Мразя да съм ти сестра!* — просъсква Сара. — Бих направила всичко, за да не съм ти роднина!

Дрю не казва нищо повече. Няма наперени коментари. Нито присмех. Той просто излиза от стаята и ме оставя със Сара, която започва да плаче. Сериозно се надявам да имат някакъв сладолед вкъщи, защото без думи, това е единственото, с което мога да работя.

— Мразя го — промълвява тя през сълзи и знам, че не е истина, но не мога да ѝ го кажа.

* * *

По-късно същата вечер отново избутваме всички мебели до стените и правим демонстрация на господин и госпожа Лейтън на бързо развиващите се умения за самоотбрана на Сара. Издърпвам Дрю обратно в стаята и предлагам той да е нападателят, след което припомням на Сара как да го нарани физически. Дрю ѝ позволява да го направи колкото пъти има нужда дори когато тя не се отдръпва достатъчно и наистина започва да боли. След това, последният път, в който я напада в гръб, той прошепва *съжалявам*, преди да обвие ръце около нея. Част от мен се надява Сара да притисне ръце една в друга и да ги вдигне нагоре, преди да се свлече надолу и да се измъкне от хватката му, забивайки лакът назад в него и да побегне, както съм я учила, но се радвам, че не го прави, когато Дрю се извинява отново и тя се обръща в ръцете му и също го прегръща.

Точно когато той се поотпуска, Сара стоварва крак върху неговия, този път наистина, после имитира удар с коляно в слабините му и госпожа Лейтън аплодира.

ГЛАВА 41

Настя

— Съсипваш си ръцете — казва ми Джош, хваща ги и ги обръща, за да погледне дланите ми.

Аз ги издърпвам обратно, но не мога да се сдържа да не се усмихна, защото думите му са комплимент. По-добър дори от това да ме нарича разсейващо хубава.

— Харесва ми — казвам му, докато самата аз ги разглеждам. — Означава, че върша нещо.

Може и да не мога да ги използвам, както ми се иска — освен ако свиренето на пиано с една ръка внезапно не излезе на мода, съм прецакана — но поне мога да правя нещо. Джош мрази да шлифова. Това му е най-неприятното занимание, защото според него е скучно. Постоянно се опитва да ме накара да използвам шлифовъчна машина, когато е възможно, но просто не намирам удовлетворение в това. На мен ми харесва да шлифовам, защото е действие, лишено от мисъл, повторяемо и ми позволява да мисля. Мога да загледам всички груби ъгълчета. И в края на вечерта да видя какво съм направила, да се вгледам в купчината от дървени стърготини и да се почувствам така сякаш съм постигнала нещо. Когато погледна ръцете си, не виждам ожулвания и драскотини, не виждам рани. Виждам изцеление.

Мисля, че продължавам да се усмихвам на ръцете си като идиот и когато поглеждам нагоре към него, Джош ме наблюдава с нещо подобно на респект и този поглед определено е по-добър от това да ме нарича разсейващо хубава.

— Преди бяха меки, но шкурката ги убива — казва той. — Превръщат се в моите ръце.

Чудя се дали си мисли, че това е обида. Неговите ръце са чудотворни. Мога да ги наблюдавам с часове как преобразяват дървото в нещо, в което то не си е и мечтало да се превърне.

— Тогава няма да те докосвам и няма да ти прави впечатление.

— Няма нужда да прибързваш — шегува се Джош, хваща ги отново и прокарва палец по всеки един от белезите на лявата ми ръка. Пластичните хирурзи сътворяваха чудеса, но въпреки това не успяха да я направят перфектна. Все още можеш да видиш всичко, което не ѝ е наред само с един поглед. — Просто харесвам ръцете ти — продължава той, без да откъсва очи от тях. — Понякога си мисля, че те са единственото истинско нещо у теб.

Джош казва такива неща доста често. Сякаш ми напомня, че само защото не задава въпросите, това не значи, че е забравил за тяхното съществуване.

— Искаш ли да провериш тази теория? — питам го с усмивка.

Той задържа хватката си върху ръцете ми и ме издърпва към стената.

— Не и докато гаражната врата е отворена.

* * *

Прекарвам половината неделна сутрин седнала с кръстосани крака върху платформена количка в Хоум Депо, докато Джош ме бутва напред-назад между рафтовете с дървен материал и ми обяснява по какво се различава всеки вид дърво. Научавам кои видове да използвам за мебели, кои са по-подходящи за подове, кои са най-добри за лакиране и така нататък. Накрая ме изритва от количката и се налага да вървя, защото тя му трябва, за да поставя истинско дърво на нея. Вероятно щях да се оплача, че трябва да стана, ако това не значеше, че мога да прекарам следващите двадесет минути в съзерцание как той товари дървесина, а да се оплаквам от това би било грешно по толкова много причини. Определено си струва човек да стои прав.

Когато се прибираме у дома, планираме да прекараме следобед в довършително лакиране, но започва да вали, така че няма как да работим в гаража на затворено, пък и лакът ще помътнее от влагата. На този етап вече мога да споделя и без нужда от убеждаване, че покрай Джош и часовете по трудово, получавам доста добро образование.

Прекарваме следобед в кухнята и решавам, че след като той може да ми даде урок по дървесина, то аз мога да го науча да пече свестни бисквити. Мъмря го, че тъпче брашното в измерителната

чаша, а той продължава да го прави само са да ме дразни, докато не го взимам от ръцете му и не довършвам сама.

— Защо трябва да се уча как да ги правя, след като ти си тук и можеш да ми опечеш?

— Знаеш защо — казвам, побутвайки пакет кафява захар и друга измерителна чаша към него, след като чак толкова държи да тъпче нещата. — Един ден може да ме няма и тогава ще останеш тъжен и без бисквити.

В мига, в който думите излизат от устата ми, съжالياвам, че съм ги изрекла. Умствено изритвам мисълта в слабините и тя се превива, при което забивам коляно в лицето ѝ, за да не надигне никога повече грозната си глава. За съжаление, е прекалено късно за това.

— Всичко е наред — казва той нежно, със съвсем слаба усмивка. — Не съм чак толкова чувствителен на темата. Просто всички предполагат, че съм. Не бъди всички, става ли?

— Защо не си ядосан?

— Какъв е смисълът?

— Значи просто го приемаш?

— Казах, че не съм ядосан. Не съм казал, че го приемам. Разбирам всички тъпотии, които хората говорят. Естествено е. Неизбежно е. Това е част от живота. Разбира се, не значи, че е нормално някой просто да изчезне, сякаш никога не е съществувал. Но ако постоянно се гневя, това няма да оправи нещата. Знам го. Преди бях постоянно бесен. Омръзва.

— Ако бях на твое място, щях да съм най-вбесения човек на света.

— Мисля, че ти вече си този човек.

Няма смисъл да споря, така че пристъпвам напред, за да му покажа колко плътно да натъпче кафявата захар, но още се чувствам кофти.

— След като приключим с това, може би ще ми помогнеш да преместя масичката за кафе от стената. Мисля да се отърва от онзи боклук пред канапетото — казва той, като сменя темата и ме оставя да се измъкна.

— Ще преместиш любовта на живота си в средата на стаята, където Дрю може да я оскверни с обувките си по всяко време?

Това си е наистина изненадващо, като знам какво е отношението на Джош спрямо масичката.

— Откога пък стана любовта на живота ми?

Той звучи изумен.

— Говориш за нея сякаш е момиче.

— Какво мога да кажа? — свива рамене. — Тази масичка ме кара да искам да бъда по-добър човек. Ревнуваш ли?

— Знаеш, че Дрю ще откачи, ако не може да си качва краката отгоре. Освен ако не си решил да му позволиш.

Джош изглежда леко ужасен. Мисля, че си представя сценката.

— Може би си е добре там, където си е.

— Само да знаеш — информирам го аз, — че някой ден ще ми писне да дяля чувствата ти с тази масичка за кафе и ще те накарам да избираш.

— Само да знаеш — подражава ми той, — че по-скоро бих насякъл масичката и бих я използвал за подпалки, отколкото някога да предпочета нещо пред теб.

Това е напълно абсурдно изказване, но Джош ме приковава с онези негови очи, за да се увери, че разбирам колко е сериозен и ми се приисква да не го беше правил.

— Ще си е чисто прахосничество — вземам пакета с кафява захар, който той все още държи, и го прибирам, за да си намеря извинение да се обърна, защото не съм в настроение за нещо толкова сериозно, а поради някаква причина, разговорът постоянно се връща на теми, до които не искам да припарвам. — Ти дори нямаш камина.

— Направо е невъзможно човек да ти каже нещо мило.

— Не е невъзможно. Просто е трудно — отвърщам безгрижно, като се надявам, че и той ще смени тона.

Решавам, че може би ще успея го разсея и се повдигам на пръсти, за да го целуна. Усещам, че Джош знае какво правя и за секунда се поколебава, преди да вдигне ръка към тила ми и да се наведе към мен. Устата му се движи срещу моята, нежна и търсеца, опитвайки се да измъкне тайните ми. Отдръпвам се и отивам да включа миксера, като се надявам шумът напълно да прекрати всякакви разговори.

— Кажи ми откъде имаш този белег.

Въпросът идва, като гръм от ясно небе и в същото време е очакван.

— Не — прошепвам.

Той не може да ме чуе над миксера, но знае, че го казах. Най-лошото е, че на част от мен почти ѝ се иска да му каже и това ме плаши до смърт. Джош ме кара да се чувствам в безопасност, а това е нещо, което никога не съм си мислила, че ще изпитам отново.

Придърпва ме обратно към себе си и ме задържа в прегръдките си. Мога да усетя топлината на пръстите му да се отпечатва върху кожата на кръста ми. Устата му е до ухото ми и за една кратка секунда почти очаквам да ме нарече руска курва.

— Моля те.

— Дори не знам за кой от всичките говориш — отвърщам и съм благодарна, че не се налага да виждам лицето му.

Има нещо в начина, по който изрича думата „моля“, което не би ми позволило да отмина забележката със смях или да излъжа. В нея прозира отчаяние, което не искам да приема.

— Няма значение. Поне за един. Просто нещо. Кажи ми нещо, което е истина.

Ръцете му са солидни, докато ме обгръщат, притискайки гърба ми към гърдите му и усещането съдържа в себе си повече истина от каквото и да било друго от много време насам. Но въпреки това нямам какво да му кажа.

— Вече дори не знам какво е това.

* * *

— Въобще живееш ли тук вече? — пита ме Марго един следобед, когато се прибирам от училище.

Иска ми се да можех да кажа, че въпросът е неуместен, но прекарвам повече време в дома на Джош, отколкото извън него. Идвам у дома сутрин, преди тя да се върне от работа само за да си взема душ и да се преоблека за училище. Понякога дори и това не правя. Малко по малко и дрехите ми, изглежда, се озовават в къщата му.

Мога да свия рамене или да поклатя глава, или да се направя на ударена и да се държа сякаш не знам за какво говори, но ѝ дължа повече от това. Част от мен почти ме кара да отворя уста, но не успявам да се заставя. Ако кажа нещо, ще трябва да споделя всичко, а

това няма да е днес. Изваждам няколко листа от една от папките си за училище и пиша.

Ако кажа не, ще ме накараш ли да се върна?

— Седни, Ем.

Марго издърпва един от столовете до кухненската маса и аз правя същото, като продължавам да държа молива и хартията в ръка.

— Знам, че вече си зряла — поставя думата зряла във въздушни кавички и ми се иска да поклатя глава и да я помоля да не ме кара да губя уважението си към нея. — Но не си пораснала напълно — продължава тя.

Не ми казва нищо, което вече не знам.

Накъде биеш? Пиша и обръщам листа към нея. Всъщност не се опитвам да ѝ противореча. Просто искам да знам дали ще ми се наложи да се боря за единственото нещо, което ме държи с всички ми. И честно, дори не става дума толкова за Джош, колкото за гаража.

— Помага ли? Да бъдеш там?

Първият ми инстинкт е да кажа, че нищо не помага, защото винаги това е реакцията ми, но този път не е вярно. Всяко малко нещо, докато съм там, помага. То е място, на което да бъда, и нещо, което да върша, и човек, който не ме сравнява с Емилия. Не просто кимвам. Написвам да на хартията.

— Няма да се преструвам, че ми харесва. Но ти си сама тук през цялото време и това също не ми харесва — поколебава се и не знам дали не трябва да напиша нещо, или просто да я изчакам да се доизкаже. И тя го прави. — Спиш ли с него?

Е, да, фактически спя с него, но бих се обзаложила, че не това ме пита Марго. Поклащам глава, *не*, защото е вярно, макар да не знам за колко дълго.

— Наистина ли? — пита тя и не знам дали е разочарована, облекчена или просто скептична.

Наистина

— Въпреки това искам да знам къде си.

Кимам. Не я виня, пък и няма значение, защото знам, че може да проследи телефона ми. Думите ѝ са от учтивост, а на учтивостта мога да отвърна.

— Той е много сладък — усмихва се тя със закачливо изражение. И на това кимам.

ГЛАВА 42

Джош

— Колко километра пробяга? — питам я, когато се връща в гаража малко след десет и откача флакона с лютив спрей от кръста си и сензора за измерване на пулса от китката си.

— Не засичах. Просто бягах — задъхва се тя, докато потта се стича по лицето ѝ. Грабва бутилка вода, приближава се до мен и наднича над рамото ми. — Докъде стигна?

— Почти съм готов. Тъкмо се канех да приключвам. Утре ще е готово за лакиране, ако не вали.

— Мога да помогна, след като свърша у Клей.

Слънчице ходеше у Клей поне по два пъти в седмицата през последния месец. Той прави някакво странно подобие на многопластов колаж. Не го разбирам. Харесвам онези, в които просто мога да видя лицето ѝ.

— Кажу ми, че те монополизира и започвам да ревнувам.

— Ще го уведомя — усмихва се тя. — Има някакво състезание следващия месец, а не мога да му позирам този уикенд, така че му казах, че ще го правя след училище.

Покрай проучванията с Дрю, позирането за Клей, тичането, училище и работата с мен, тя никога не се спира дори за секунда. Освен това тъкмо се записа и за някакъв курс по Крав Мага, каквото и да е това. Свободното време не ѝ понася много добре.

— Онова, на което ще ходиш с него ли?

Тя кимва и изпива на един дъх останалата част от водата в бутилката.

— Някаква артгалерия в Риджмънт. Използват я всяка година за щатското състезание и там излагат работата на всички финалисти.

— Още ли мислиш да се прибираш у дома този уикенд?

Иска ми се да не го прави, защото вече съм свикнал с нея. Осъзнах колко е тъпо да си готвиш и да ядеш сам, да гледаш сам телевизия и като цяло да бъдеш сам.

— Казах, че ще го направя.

Никога не звучи щастлива, че ще се прибира у дома и нямам абсолютно никаква идея защо, като изключим, че е свързано с всички белези, които има, и историите, които не иска да ми каже. Винаги когато се връща оттам, сякаш губи фокус за няколко дни, като холограма, която непрекъснато се размазва и след това избистря. Винаги е била така — като музика и текст на две различни песни. Просто става по-зле, след като се върне от Брайтън.

— Не говориш ли с някого от семейството си?

— Знаеш, че не.

В гласа ѝ се прокрадва онзи тон, от типа „накъде биеш“, който вече ми е толкова познат.

— Защо?

— Защото не мога да им кажа онова, което искат да чуят. Ако говоря с тях, ще трябва да излъжа, а не искам да го правя.

Това е повече информация, отколкото някога ми е споделяла и пак не е достатъчно.

— Спряла си да говориш само за да не ти се налага да лъжеш?

— Нямах такова намерение. Просто имах нужда от един ден, след това от още един и още един след него и дните се превърнаха в седмица, която премина в месец и... схващаш идеята.

— И те просто са ти позволили да спреш? Не ги ли беше грижа?

— Грижа ги беше, но не е като да можеха да направят нещо по въпроса. Какво можеха да сторят? Да ме разтърсят? Да ми се развикат и настояват да говоря? Да ме накажат? Така или иначе не излизах от къщата. Наистина нямаха кой знае какви възможности. Плюс това, според впечатляващата ми колекция от терапевти, мълчанието ми беше съвсем *естествена* реакция, каквото и да значи това.

Естествена реакция на какво, Слънчице? Моля те, продължавай да говориш. Но тя не го направи. Просто поредното случайно парче в пъзел, съставен от изцяло грешни парчета.

— Нямах ли да е по-лесно да излъжеш, отколкото да мълчиш?

— Не. Въобще не ме бива. Не вярвам, че има смисъл да правиш нещо, в което не си добър.

Тя отново прибегва до сарказъм и следователно разговорът е окончателно приключил. Знам как работи и се чудя колко дълго ще ѝ позволявам да се измъква така.

Захващам се да почистя, а Слънчице отива до стола, за да седне на него, докато чака и най-накрая забелязва торбата, която оставих там по-рано.

— Не искаш задникът ми да припарва до компютрите ти, а оставяш боклуци върху стола ми — шегува се тя, като я вдига и оставя на пода до себе си.

— Отвори я.

Слънчице поглежда в торбата и изважда кутията за обувки, при което присвива очи насреща ми. Наблюдавам я, защото искам да видя лицето ѝ, когато отвори кутията. Знам, че подаръкът е глупав и вероятно не е нещо, което момичетата искат да получат. Не съм голям специалист в това отношение. Или може би съм, защото лицето ѝ светва, когато ги вижда.

— Купил си ми ботуши? — казва тя, сякаш току-що съм ѝ връчил диаманти.

— Така и не успях да ти подаря нищо за рождения ден. Надявам се да ти станат. Един ден погледнах обувките ти и те бяха седми номер, така че ти взех от него.

Пъхам ръце в джобовете си.

Тя вече сваля маратонките си и пробва ботушите.

— Със стоманено капаче на пръстите? — пита.

Кимам.

— И са черни.

Усмивва се и обожавам тази усмивка, защото си мисля, че аз съм причината за нея.

— Черни са — потвърждавам, макар да не знам защо.

— Не си ги опаковал — смърря ме.

— Да, надяхах се да ми се размине.

— Шегувам се — засмива се Слънчице и мога да я слушам как се смее цяла вечност. Изправя се и оглежда ботушите на краката си. — Перфектни са.

— Сега ще можеш да работиш с яките неща в час по дърводелство.

Усмивката ѝ избледнява.

— Не мога да използвам нито едно от тях.

— Можеш да използваш част — казвам, защото искам усмивката да се върне и защото е истина. Тя е способна на много повече,

отколкото си мисли. Поради някаква причина обаче, просто не иска да опита. — А и аз мога да бъда другата ти ръка, когато имаш нужда.

Слънчице се разхожда из гаража и огъва крака, за да ги разтъпче, и осъзнавам, че наистина няма нищо по-сексапилно от това момиче в черни работни ботуши.

— Ще трябва да ги носиш до училище, за да се преобуеш там.

— Зарежи това — казва тя и си получавам отново усмивката, десетократно по-голяма. — Направо ще ходя с тях на училище.

— Значи, съм се справил добре? — питам просто защото искам да я чуя да го казва.

— Почти по-добре от монетите.

Тя се повдига на пръсти и ме целува, и е солена и потна, и невероятна.

— Не ме целуна заради монетите — казвам.

— Не знаех, че ми е позволено.

* * *

Слънчице отказва да влезе вътре, след като получава ботушите, така че прекарваме още час в гаража, където ми помага да започна измерванията и маркирането на декоративна масичка, която е проектирала за домашното по дърводелство. Моделът е наистина готин, с крачета в стил кралица Ана. Искане ми се да можеше да я сглоби сама, но ръката ѝ наистина пречи за някои от действията, а и все още не разполага с всички знания, за да го направи. Аз самият се занимавам с това от десет години и още имам затруднения с доста неща. Въпреки това ѝ показвам какво се случва на всяка стъпка. Тя ми крещи, ако направя нещо, без да го обясня, защото, макар да не може да го направи сама, иска поне да знае как.

Не свършвам и наполовина толкова работа, колкото друг път, но си мисля, че може би си струва, защото има нещо сериозно секси в начина, по който тя ме командва из гаража с чук в ръка. Не са ми нареждали от доста време, а Слънчице е наистина сладка, когато е целеустремена и ядосана, така че нямам нищо против.

Дървените стърготини са смисълът на живота ми, откакто се помня. Мисля, че и с нея вече е така.

ГЛАВА 43

Джош

Предсказуеми! В това сме се превърнали, и то е по-плашещо от всичко друго.

Всеки ден сме на двора за обяд. Не се докосваме или смеем и разбира се, не говорим, но сме заедно. Никой не ни закача. Като се изключи някое посещение от Клей от време на време, силовото поле си остава непокътнато.

Опитвам се да довърша четенето на историята, която госпожица МакАлистър ни даде за домашно, защото имаме тест в петия час днес, а още не съм я приключил. Тя се навежда напред, за да види какво чета и накланя глава достатъчно, че да закачи рамото ми и дори най-незначителния контакт от нейна страна ме кара да се чувствам като у дома си. Инстинктивно е. Обръщам се към нея и целувам косата ѝ, преди да осъзная какво съм направил в двор, пълен с хора. За нас това е публична проява на привързаност, равносилна на това да си разкъсаме дрехите и да направим секс спектакъл на живо.

Чакам светът да избухне или поне погледите и коментарите да започнат, но не се случва нищо. Никаква забележима промяна в атмосферата. И се питам дали не се е случило невъзможното. Дали ние — аз и тя, не сме станали нормални. В мига, в който думата се появява в ума ми, осъзнавам, че е неподходяща. Не сме станали нормални, станали сме предсказуеми. И не само от всички останали в училище. Аз също ни очаквам. Очаквам нея. Очаквам тя да е тук. Очаквам да е у дома. Очаквам да е част от живота ми.

А това е ужасяващо.

ГЛАВА 44

Настя

— Аз обичам да говоря, така че просто ще си представя разговора ни — казва Клей, докато ме рисува на задната си веранда след училище.

Усмиввам се и той ми се развиква да върна старото си изражение, което не е лесно, защото крясъците на Клей са дори по-смешни.

— Обикновено първо би задала всички гей въпроси, защото така обичат да правят хората — казва той, докато рисува, и не знам как може да се съсредоточи и върху двете неща едновременно.

Аз съм от типа хора, които вършат по едно нещо в даден момент и точно заради това ми е толкова трудно да си държа устата затворена. Мълчанието изисква сериозна доза самодисциплина. Защото, когато *можеш* да говориш, но просто не го правиш, част от ума ти непрестанно е заета в концентрация, за да се увери, че няма да си отвориш устата. Някои дни се питам дали не би било по-лесно, ако физически не можех да говоря, защото тогава нямаше да ми се налага да мисля за това постоянно.

— Първият въпрос постоянно е класиката: *Винаги ли си знаел, че си гей?* Този е добър — казва той, гледайки към мен, без реално да ме вижда. — Отговорът? Не знам. Не мисля, защото всъщност не знаех какво точно значи гей, докато не станах на около десет. Така че не съм сигурен. Когато го осъзнах, си го знаех и реално не съм се опитвал да разбера отговора, но хората винаги ми задават този въпрос.

Клей взима нещо подобно на сива, пихтиеста гумичка и я разтърква върху хартията.

— Следващият обикновено е *Някога бил ли си с момиче и ако не, откъде си толкова сигурен, че си гей?* Отговорът? Не казвам. Не е твоя работа. Следващият.

Оставя гумичката и поглежда картината, сякаш нещо не му харесва.

— После е онзи, на който нямам нищо против да отговоря. *Родителите ти бяха ли вбесени?* — Гумичката се връща. — Не особено. Не мисля, че бяха вбесени. Не са ми казали, ако е било така. Бяха ли разочаровани? Може би. Но и да са били, то не са го споделяли открито. Получих онази реч — *Това може и да не е пътят, който бихме избрали за теб, но просто искаме да си щастлив.* Класика. Мисля, че я има в някакъв сайт или нещо от този род, за да могат родителите просто да я разпечатат и прочетат, защото и двамата ми казаха абсолютно същото нещо, сякаш се бяха наговорили. Разделени са, откакто бях на две, та ми се наложи да направя цялото „излизане на светло“ два пъти. Мисля, че Джанис, жената на баща ми, малко се стъписа, но не ме интересуваше особено какво си мисли. А и оттогава се държи яко.

Дявол да го вземе, това момче може да говори. Не мисля, че си е поемал дъх дори веднъж. Чудя се дали трябва да се чувствам засрамена, че исках да му задам всеки един от тези въпроси и ако говорех, вероятно вече щях да съм го направила.

Сега Клей изглежда по-доволен от картината. Изражението му е спокойно. Когато е недоволен, лицето му се напруга и започва да усуква подгъва на ризата си. И аз прекарвам доста време да го съзерцавам. Нямам кой знае какво друго да правя.

— Но стига за мен. Нека поговорим за теб. С какво да започнем? Обзалагам, че при теб класиката е *защо не говориш?* Прав съм, нали? Но този ще го пропусна. Мисля, че има други далеч по-интересни въпроси, които да те питам.

Клей задава въпросите си. Много от тях. Но не получава отговори от мен, така че си измисля свои. Доставя му удоволствие да ми каже как светът свършва, защото Джош Бенет ми позволява да седя до него на обяд и е видян не само да води спонтанни разговори с хората, но и — *възкликване* — да се усмихва. И тази мисъл ме кара да се усмихна, на което Клей изглежда се радва.

Според него, ширещото се обяснение за нахлуването ми в *Мъртвата зона Джош Бенет* е, че вероятно вече съм мъртва. Това ме развеселява, защото те си мислят, че е забавно, докато според мен е донякъде вярно. Други хора пък са убедени, че съм част от някаква секта и му промивам мозъка. Тази теория ми е любимата. Трябва да я споделя с Джош.

— Поне няма да се налага да се притесняваш за тъпанара Итън след днешната случка — продължава Клей.

Поглеждам го объркана.

— Не си ли чула? — Очите му са ококорени, но не разбирам защо, тъй като той знае, че никой реално не говори с мен. — Този следобед Итън се разхождаше по коридора и се хвалеше, че си му духала в тоалетната.

Свивам рамене. Това не е нищо ново. Итън ръси подобни глупости постоянно, особено след като осъзна, че не го опровергавам. Единствените трима души, за които ме е грижа, знаят, че не е вярно, а и имам чувството, че всеки, който познава Итън, също го знае. Клей трябва да е видял, че не съм изненадана и става почти самодоволен от факта, че ще има възможността да ми разкаже останалата част от историята.

— Аха, хубаво, голяма работа, нали? Но този път го направи, докато Джош вървеше зад него. Беше страхотно. Двамата с Мишел се уредихме с места на първия ред. Джош прикова Итън към стената и Итън се направи на интересен с „Не ме е страх от теб, Бенет.“, а Джош му отвърна „Много добре. Това означава, че няма да побегнеш следващия път, в който ме видиш да се приближавам, защото, ако отново някога те чуя да изричаш името й, ще се погрижа да можеш и сам да си духаш оная работа.“ Най-якото е, че Джош дори не повиши тон. Гласът му беше съвсем равен, направо плашещо спокоен. После пусна Итън и се отдалечи сякаш нищо не се е случило. — Клей повдига вежди към мен. — Виждаш ли? Страхотно беше.

Не смятам, че е особено страхотно. Знам колко много Джош мрази да привлича внимание към себе си и ми се иска да не е мислел, че трябва да прави това заради мен.

Клей завършва картината и когато започва да разчиства, аз отивам да си взема нещата. На този етап вече съм изплатила дълга си за държането на вратата поне десетина пъти. Решавам, че сега той ми е длъжник. Когато е готов, изваждам от раницата си снимката, която вече дни наред държа в себе си и му я подавам. После грабвам лист хартия и химикал и го моля за това, което искам.

ГЛАВА 45

Настя

Не помнех какво всъщност се случи с мен в продължение на повече от година след това. Цели дни, после седмици и месеци, знаех същото, което и всички останали. Знаех, че съм излязла от вкъщи, за да отида пеша до училище и да запиша последното си изпълнение за прослушването. Първо се бях прибрала у дома, за да се преоблека и приготвя, преди да се върна в кампуса. Тормозех се за всеки детайл от вида си в онзи ден, особено за ръцете си. Педантично си лакирах ноктите, до съвършенство. Носех бледорозова блуза с перлени копчета и бяла пола с бродерия и всички знаеха с какво съм била облечена, защото ме намериха с тези дрехи, макар копчетата да бяха скъсани.

Знаех точно къде са ме намерили — в гъсто залесен участък от резервата, отделящ парка, през който минах онзи ден, от подразделението зад него. Знаех, че не са ме намерили до късно през нощта, защото е започнала гръмотевична буря, която е направила търсенето почти невъзможно. Междувременно тревогата за изчезването ми е обикаляла целия щат в продължение на часове. Името, снимката и описанието ми. Навсякъде. Дори след като ме откриха, нездравото любопитство не спря. На хората никога не им омръзва да слушат трагични истории за малки хубави момиченца. Аз бях добро забавление за известно време, особено по време на *ще оцелее ли, или не* периода, в който не се знаеше дали ще оживея.

Знаех, че са ме вкарали в операционната веднага след като съм пристигнала в болницата и сърцето ми е спряло на операционната маса за цели деветдесет и шест секунди, преди да успеят да възстановят пулса ми.

Разбрах какво се е случило с мен, като навързах дългия списък от травми. В продължение на месеци се чувствах точно това. Списък от травми. Сбор от наранявания. Цялото ми тяло беше изтъкано от болка.

Един ден дочух един от многобройните ми лекари да говори с някакъв полицейски детектив, като не знаеше, че мога да ги чуя.

Хванахте ли вече това чудовище? Попита той. Детективът му отвърна, че не са. *Трябва да го окачите на бесилото, като го откриете. Съсипал е горкото момиче.* Предполагам, че беше прав, защото точно така се чувствах, а когато чуеш собствения ти лекар да каже, че си съсипан, решаващ, че той знае за какво говори.

* * *

— Винаги ли си спял с тениска? Преди мен? — питам Джош, когато си лягаме.

Ашър мрази да спи с тениска. Той настоява, че всички мъже мразят да спят облечени, но не знам дали е истина. Джош винаги си ляга с тениска и боксерки, както и аз обикновено. Не ми дава да му съхвам бельото, но очевидно няма проблем да го нося.

— Преди теб спях, без да слагам нищо по себе си — отвърща той и мога да чуя усмивката в гласа му, макар да не я виждам.

— О — усещам как лицето ми се зачервява. — Съжалявам.

— Недей — засмива се Джош. — Заслужава си.

Ръката му си проправя път до бузата ми. Навежда се и ме целува, а устните му са покана, която ще трябва да приема рано или късно.

— Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че си се изчервила.

Но в действителност той не ме познава по-добре. Всъщност въобще не ме познава.

* * *

За пръв път от седмици насам не прекарваме половината вечер в гаража. Още е рано, но аз му казвам, че съм уморена и искам да си легна. Не съм уморена. Просто се надявам той да ме последва. След около петнадесет минути го чувам да излиза от душа и после се настанява до мен. Целува ме отстрани по главата и ми казва лека нощ, след което преплита пръсти с моите, както прави винаги, сякаш ми напомня, че още е тук или може би обратното.

Плъзгам ръка под материята на тениската му, нагоре по корема му, докато не стигам до гърдите му и мога да усетя сърцето му да бие срещу дланта ми. Чувам как дъхът му секва, защото не го е очаквал. Той е топъл и солиден и искам да докосна всяка част от него. Най-добре да спра, защото знам накъде отиват нещата. Но аз започнах всичко и наистина не ми се иска да го правя.

— Слънчице.

Това е всичко, което казва.

Поставя ръка върху моята, през материята на тениската.

— Можеш да я свалиш, ако искаш — казвам му.

— Предпочитам да сваля твоята — шегува се Джош.

— И това също — отвръщам, но не се шегувам.

Усещам, че се напруга съвсем леко под ръката ми, но не помръдва, за да направи нещо и стоим така там цяла минута, като просто дишаме и се опитваме да прочетем мислите на другия.

— Имаш позволенията ми — прошепвам.

Не е като никога да не съм го докосвала или той мен. Просто никога навсякъде и едновременно. Облечена съм в една от тениските му както обикновено и той я издърпва през главата ми, а аз му позволявам, защото точно това искам. Искам да ме докосне. Тук. Сега. Навсякъде. Винаги.

— Искане ми се да можеш да те видя — казва той.

— Радвам се, че не можеш — признавам.

Прекалено много белези. Мога да ги виня, дори и да не са истинската причина.

По-спокойна съм с Джош, отколкото където и да било другаде и ми се иска да побягна, преди да съм съсипала и двама ни. Но тогава и неговата тениска изчезва и тялото му се притиска до моето, така че не остава никакво пространство помежду ни. Той отмята косата ми назад, като мърмори нещо за „глупавата ти коса постоянно е върху лицето ти“, но задържа ръката си, преплетена в нея и ме целува и доста дълго правим само това.

Някак Джош оставя тялото ми, колкото да посегне към нощното си шкафче и да вземе презерватив, за който се замислям да му кажа, че не му трябва. След това се навежда над мен и отново ме целува и решавам да се концентрирам само върху това. Защото е реално. Истина е. Едно реално, невероятно, истинско нещо. И тогава коляното му се

плъзга между бедрата ми и нежно ги разделя, а секунда по-късно мога да почувствам натиска му. Усещам точния момент, в който го осъзнава, разбира едно от хилядите неща, който така и не му казах. Защото застива на място внезапно, странно неподвижен. Вече не ме целува. Взира се в мен и лицето му е толкова близо до моето, че ми се струва, че може да прочете мислите ми.

Знам, че ще каже нещо, но не искам да го прави, защото така ще ме принуди да споделя много. Ще ме накара да се почувствам в безопасност, а това е нещо, което никога не бива да изпитам отново.

В очите му има хиляди думи, но всичко, което изрича, е:

— Слънчице?

Не е името ми. А въпрос. Или може би е повече от това, но не му позволявам да каже нищо повече.

Пресягам се покрай него, макар да не знам дали това въобще ще свърши работа и надигам хълбоци, а него издърпвам към себе си. И само за секунда има разкъсване и парене и всичко свършва. Стисвам очи, защото болката ми е позната и отрезвяваща, и предпочитам да се оставя на нея. Свикнала съм на болка и наистина не е чак толкова зле. Изражението върху лицето му е това, с което не съм свикнала — благоговение, объркване, учудване и моля те, моля те, моля те нека не е любов.

— Добре ли си?

Той е вътре в мен, но все още не се движи. Ръцете му са от двете страни на лицето ми и изглежда така, сякаш го плаша.

— Да — прошепвам, но не знам дали думата излиза от устата ми.

Не знам дали съм добре. Не трябва да е възможно човек да е толкова близо до някой друг. Да му позволиш да пропълзи в теб.

ГЛАВА 46

Джош

Когато всичко свършва, и двамата треперим, и за момент съм объркан и облекчен, и обичан, а после — безпомощен. Не знам какво се случи. Знаем само, че се е случило. И Слънчице е тук, но в същото време не е. И искам да съм щастлив, но не мога, защото тя плаче под мен. В началото е съвсем тихо и почти не се чува, а аз едва осъзнавам какво се случва, защото никога не съм я виждал да плаче. Ала после тялото ѝ започва да се разтърсва от ридания и те са така накъсани и грешни. Тя продължава почти да не издава звук, но треперенето е може би дори по-лошо и ограбва всяка незаслужена частица радост, която чувствах само до преди минута.

Трябва да се махна от тук. Искан ми се тя да спре да плаче, защото не мисля, че мога да го понеса дори още една секунда, а не е като да е високо и мелодраматично. Не е. Просто е сърцераздирателно.

Не знам какво съм направил, затова я прегръщам и прошепвам *съжالياвам*, защото не знам какво друго да сторя. *Съжالياвам*. Отново и отново, и отново, и отново, срещу косата ѝ. Не съм сигурен колко пъти го изричам или колко дълго, само знам, че не мога да спра. Но тя не престава да плаче и осъзнавам, че не е достатъчно.

* * *

На сутринта я няма и не знам дали просто е станала от леглото, тръгнала си е от къщата или от всичко.

Не е на училище. Звънях ѝ по телефона три пъти, макар да не трябва, но тя не отговори. Не го и очаквах. Искан да ѝ напиша съобщение, но не можах да измисля думи, които да не звучат отчаяно.

Когато се прибирам у дома, тя ме чака в гаража. Не е на тезгяха, където обикновено сядаше, и столът ѝ е празен от другата страна.

Натискам бутона и автоматичната врата се спуска надолу, повличайки със себе си целия ужас на момента. Отивам в къщата, защото не искам да водя този разговор в гаража си.

Днес тя е Настя. Косата, гримът, дрехите, всичко е черно, както за училище, само че днес е заради мен. Поклащам глава. Нищо у нея не е истинско. Това момиче седя срещу мен в продължение на месеци, но явно нито съм я виждал, нито чувал наистина. Въобще не я познавах по-добре от останалите. Чувствам се така, сякаш съм се провалил по някакъв начин. Провалих себе си, нея, провалих нас.

— Изгубих ли те?

Не това очаквах да я попитам, но искам да знам отговора. Лицето ѝ не се променя и осъзнавам, че бях забравил дори как изглежда това празно изражение върху нея.

— Аз загубих теб.

— Невъзможно — отвърщам, но думата едва се отронва.

— Ти не ме искаш.

Тонът ѝ е равен и има някакво странно спокойствие у нея, от което ми идва да закрепця.

Искам да ѝ кажа, че вече не помня какво значи да не я искам, че може би няма нищо друго, което наистина да желая. Искам да я попитам коя, по дяволите, е тя, че да ми казва какво желая и какво не. Но нищо не излиза от устата ми и може би според нея, това означава, че се съгласявам с думите ѝ.

— Значи, това е краят? — питам.

— Какво друго ни остава?

Тук най-накрая ме поглежда в очите и знам, че го прави, защото наистина го мисли.

— Ти не ми каза — отвърщам, защото не съм готов да призная, че не ни остава нищо друго.

— Какво да ти кажа?

Прави се на ударена и това е обида и за двама ни.

— Знаеш какво.

— Ти не ме попита.

— *Да попитам?* — Мисля, че гласът ми се повишава с цяла октава, защото не мога да повярвам какво ми говори и имам чувството, че цяло десетилетие решителност се разбива на парченца. — Не съм те попитал? Това ли искаш? Искаш да започна да задавам въпроси? Сега?

Позволено ли ми е? Защото не мисля, че го желаяш, но хей, нека опитаме. Какво, мамка му, се е случило с ръката ти?

Тя трепва. Може би заради въпроса. Може би защото вече крещя.

— Не? Не този? Неподходящ ли е? Тогава какво ще кажеш за какво, по дяволите, се случи снощи?

Искам да отговори на този въпрос повече, отколкото някога съм го искал за предишния.

Настя не реагира, което не ме изненадва ни най-малко, но не ми е и нужно тя да го прави, защото съм в серия и нямам никакво намерения да спирам.

— Кажи ми! Ти си тази, която дойде тук и се намърда във всяка частица от живота ми, после изчака, докато и последната нишка от съществуването ми се върти около теб, и ме напусна. Защо? Каква е причината? Шега ли беше? Било ти е скучно? Мислеше, че ще е забавно да се ебаваш с мен?

— Аз съм съсипана.

— Какво? — Дори не знам какво значи това. — Защото беше девствена ли?

Звучи глупаво и осъзнавам колко много мразя тази дума. Може би аз съм глупавия. Всъщност съм глупак да предположа, че знам нещо за това момиче. Но тя се разхожда наоколо с мръсната си уста, сипеща намеци наляво и надясно, сякаш говори за печенето на бисквити, а после аз съм говедото, което не е осъзнало, че никога не го е правила. Някак си аз съм виновен за всичко, а дори не знам какво съм сторил.

— Защо тогава? Защо спа с мен?

Ненавиждам отчаянието в гласа си.

— Защото знаех, че го искаш.

Директно. Студено. Без заобикалки. Празно. Тя знае, че е лъжа.

— Глупости, Слънчице — вече не мога да контролирам гласа си. Повече от вбесен съм. — Загуби девствеността си, защото аз съм го искал? Не *смей* да прехвърляш вината върху мен. *Никога* не бих ти го причинил.

— Ти не си ми причинил нищо. Аз ти го причиних. Използвах те. Студеното спокойствие в гласа ѝ е вбесяващо.

— За какво?

Вече се треса от гняв.

— Това беше последното нещо у мен, което не беше съсипано. Просто исках да се свърши.

Тя рисува кръгчета на пода с пръсти.

— Какво въобще означава това, мамка му?

Нищо. Това получавам. Това означавам за нея.

— Казваш ми, че ме използва, за да те съсипя? — Заставям се да вложа известно спокойствие в гласа си, но дори не знам откъде го намирам. Може би ледът, който се излъчва от нея, най-накрая достига и до мен. — В това има много шибан смисъл.

Засмивам се и смехът ми е горчив. Прекосявам стаята и юмрукът ми минава през вратата на спалнята. Дървото се разцепва в ръката ми. Виждам я да се свива за секунда, преди да се усети. След това се връща празното изражение и на нейно място остава само Настя.

— И какво? Направих ли го? Съсипах ли те?

Тя кимва. И аз отново се засмивам, защото единствено този звук успява да излезе от мен.

— Направо страхотно.

Не мога да спра да се смее и мисля, че може би съм луд. Вдигам ръце, защото това е от мен.

— Поздравления тогава. Искаше да бъдеш съсипана? Е, постигна нещо повече, защото унищожих и мен, Слънчице. Сега и двамата за нищо не ставаме.

Тя не помръдва. Просто се вира в земята. Ръцете ѝ са свити в юмруци, като моите.

Сядам, защото мисля, че вече и колената ми се тресат. Навеждам се и притискам длани към очите си. Не мога да я видя, но знам, че още е там.

— Разкарай се от къщата ми.

— Казах ти да не ме обичаш — прошепва, почти сякаш говори на себе си.

— Повярвай ми, Настя, не те обичам.

Тя излиза и безшумно затваря вратата зад себе си. Това е първият път, в който изричам името ѝ.

* * *

Настя

Настя. Думата звучи като счупено стъкло, излизаща от устата му. Не ме съсипва фактът, че спях с Джош. Гласът му. Лицето му. Ужасът от цялата тази сбъркана ситуация. Това е, което ме съсипва. Гледаше ме така, сякаш не можеше да повярва какво върша и не мога да го виня, защото и аз не можех да го проумея. Но въпреки това го сторих, защото така правя аз.

ГЛАВА 47

Настя

Всичко е същински ад и си го заслужавам, но мога да понеса болката, когато е по мое собствено желание.

* * *

Дрю стъпва на пръсти около мен и аз го избягвам. Няма да го поставя между чука и наковалнята. Той принадлежи на Джош. Прекарвам повечето си време с Клей. Или сама. Щеше да е по-лесно да съм сама, ако се харесвах. Но точно сега не е така. Ни най-малко.

Четвъртото и петото междучасие са най-ужасни, защото трябва да го виждам, а не мога да се преструвам, че никога не е съществувал, както се опитвам да правя във всеки друг момент от деня. Сякаш че това ще помогне. Сякаш въобще нещо можеше да помогне. Бих могла да се преструвам, че не го наблюдавам и че притежавам достатъчно решителност и самоуважение, за да не му позволя да ме хване да го зяпам, но не разполагам с такава самодисциплина. Всеки ден си казвам, че няма да го гледам и отново го правя. Единственото положително нещо в случая е, че той никога не ме хваща, защото никога не поглежда към мен. А и няма смисъл. Не го заслужавам.

Би трябвало светът да е пълен с хора като Джош Бенет. Но не е. Аз притежавах единствения.

И го захвърлих на боклука.

* * *

Един ден Марго сядна на кухненската маса с мен, докато аз се преструвам, че съсредоточено чета поема, от която не съм разбрала нито дума. През последните дни домашното ми е написано доста по-

често от друг път. Дори не мога да кажа колко километра съм пробягала.

— Не убягна от вниманието ми, че очевидно отново живееш тук — казва тя.

Продължавам да се вирам в поемата, сякаш думите внезапно ще отскочат от хартията и ще си проправят път до мозъка ми.

— Щях да те питам дали ти се говори за това.

Марго се усмихва съвсем леко и полага усилия, но е безсмислено. Защото в момента всичко е безсмислено. Аз съм безсмислена. Дори започнах да се прибирам у дома всеки уикенд, за да не ме очаква никой за вечеря в неделя. И може би това е единственото нещо, което правя и си струва.

Никой не ме разпитва защо изведнъж започнах да се връщам често. Просто ми позволяват да идвам.

В един от уикендите, в които се прибирам у дома, получавам нов подарък за рождения си ден. След като не взех телефона, майка ми ми подарява фотоапарат. По-протичък е, не е толкова откачен, колкото нейния, но не мисля, че така или иначе тя ми дава фотоапарата. Дава ми част от себе си. В опит да замени част от мен. Не знам дали това е добра идея, или не, но започва да ми писва да съдя и да се съмнявам в подбудите на всеки, защото започвам да осъзнавам кой е истинският проблем и знам, че това съм аз. Вече нямам Джош. Може да се каже, че загубих и Дрю. Нуждая се от майка си. Толкова много копнея за топлината на онази безусловна любов, че съм склонна да пренебрегна цената и за пръв път от почти три години, вероятно мога да го призная, дори и само в главата си.

Още не си говорим, но може би скоро.

Майка ми ми показва как да използвам фотоапарата и се шляем насам-натам и правим снимки на всичко и на нищо. Даже не ме тормози за формата и композицията. Понякога ръката ми трепва и съсипва някоя от снимките, но не обръщаме внимание.

В неделите се опитвам да науча баща ми как да прави палачинки от нулата вместо от смес, защото всъщност е същото, като да печеш в тиган и е нещо, което мога да правя.

Нищо не е идеално. Дори не наподобява добре, но може би скоро...

* * *

Днес ми липсва. Липсва ми всеки ден. Отидох до Хоум Депо тази вечер просто за да се разходя между рафтовете с дървесина и да се опитам да дишам.

Отново се крия в тоалетните по обяд. Клей пак подпира вратата отворена заради мен, но се преструваме, че това не означава нищо.

Ръцете ми отново стават меки.

Джош ще навърши осемнадесет следващата седмица.

* * *

Джош

— От кого е? — питам, когато госпожа Лейтън ми подава последния подарък от масата.

Вечеряхме и дори направихме цялата процедура с тортата. Пропуснах частта с желанието. Нито една частица от мен не иска да съм там.

— Беше на верандата този следобед. Отгоре имаше залепен лист хартия, но там пишеше само името ти. Нямахте картичка.

Късам хартията и веднага ми се приисква да изчезна, за да бъда сам в този момент. Искам да получа възможността да видя това, без някой да ме наблюдава.

Рамката, която държа, е обикновена черна рамка. Нищо специално. Картината в рамката е това, което ме изненадва, поваля ме на земята и изритва няколко пъти.

Когато издърпвам останалото от опаковъчната хартия, една снимка, преди това закрепена за рамката, пада на пода. Дрю я вдига и разглежда, след което ми я подава и мога да видя, че му се иска да я задържи.

Разпознавам снимката. Беше от един албум на рафта в дневната ми. На нея е майка ми и Аманда в скута ѝ, като и двете не гледат към фотоапарата. Усмивват се една на друга, но пак можеш да видиш лицата им. И двете са красиви и осъзнавам, че бях забравил, че са

такива; като всичко останало, което изгубих, защото съм го забравил и не е останал никой, който да ми напомни за него.

Из цялата ми къща има снимки. Навсякъде. Не прибрах всички хора, които някога съм обичал, в някой шкаф. Все още висят по стените, най-вече защото винаги е било така. Не аз ги сложих там, но не ги и свалих. Оставих ги на мястото им сякаш нищо не се е случило. Но не и тази снимка. Тази беше закътана в албум в продължение на години. Обожавам тази снимка. Забравих, че е така. И нея мога да я видя. Не като останалите по стените, които съм подминавал всеки ден толкова много пъти, че мозъкът ми е спрял да ги регистрира отдавна.

Изображението в рамката е перфектно нарисувана с въглен картина, същата като снимката, само че по-голяма. Макар да е черно-бяла, виждам как очите на майка ми се набраздяват в ъгълчетата, когато се усмихва, и как сестра ми диша и за момент ми се струва, че са живи. Това е работа на Клей. Без съмнение. И съществува само един човек, който би могъл да му даде тази снимка. Но нея също я няма тук, защото и тя ме изостави.

Няма право да прави това. Няма право да ми дава причини да не я мразя, защото точно сега имам нужда да я мразя повече от всичко друго.

— Забравих колко секси беше майка ти — казва Дрю, защото ненавижда неудобните ситуации и неговият начин да разсее напрежението, е да ни напомни, че е задник.

И аз го обичам заради това.

Госпожа Лейтън шляпва ръката на Дрю. Баща му се приближава и го перва по главата, а после придърпва госпожа Лейтън към себе си и целува косата ѝ. А аз се прибирам у дома сам.

* * *

Изминали са пет седмици, откакто тя напусна къщата ми. Започнах да броя дните от мига, в който вратата се затвори. Чудя се кога ще спра да го правя.

* * *

— И кого са решили да убиват Коринтос сега?

Дрю се появява след училище и се плъосва в другия край на канапето. Изключвам телевизора, защото и без това не го гледам и наистина не ми пука.

— Е? — пита той, след като изчаква необходимите петнадесет секунди в мълчание, което е максимумът, който Дрю може да понесе. — Ще ми кажеш ли някога какво се случи между вас двамата?

— Не — отвърщам, защото е истина. Защото е последното нещо, за което искам да говоря. Защото може и да заплача, ако го направя и честно казано, защото наистина не знам какво, по дяволите, се случи. — Вероятно не.

Дрю кима и не спори. Знам, че тя избягва и него дори в часовете по дебати.

— Липсва ми да е наоколо.

— Свиквай — казвам и отново включвам телевизора.

ГЛАВА 48

Настя

Извърщам се от огледалото и хващам Дрю да влиза в момичешката тоалетна в най-закътания ъгъл на катедрата по драма. Учителите имат съвет това междучасие, а и съм се уверила, че тази тоалетна почти винаги е празна. Затова ми е любимата.

— Приемам, че си сама — казва той, обръща се и заключва вратата. — Знаеш ли, че това е може би четвъртата тоалетна, в която те търся? Започнах да се притеснявам за безопасността си.

— Сериозно ли, Дрю? — прошепвам и думите ми едва се чуват, защото не ме интересува дали е заключил вратата и няма никой наоколо.

— Липсваш ми — отвърща той, сякаш това е валидно извинение.

— Ще го преживееш.

— И аз ти липсвам. Признай си, Настипентс.

Прав е. Липсва ми ужасно.

— Какво пък е това? Настипентс? Караш ме да звуча, сякаш съм се насрала в гащите.

Дрю поглежда надолу към дънките ми, сякаш обмисля тази възможност.

— Тук съм, за да те измъкна от социалния ад, в който се намиращ.

— Тук си, за да ме помолиш за услуга, така че давай, защото не ми харесва да си говорим в тоалетната.

— Нуждая се от услугите ти на бодигард този петък.

— Не, не и отново не. И чакай малко. Задръж за секунда. Не.

— А ако кажа „моля те“?

— А ако аз кажа „не“? — той се опитва да ме изгледа с онзи поглед, но толкова отдавна сме преминали фазата с погледа, че е направо смешно. — Нямах нужда от мен, за да преживееш една вечер. Просто кажи на всички, че имаш среща с мен по-късно. Ще се вържат.

— Никой няма да се върже след онова, което се случи между теб и Джош. Никой няма да повярва, че бих направил нещо подобно.

— Не съществува нещо, което не би направил.

— Това е *единственото* нещо, което не бих направил и всички го знаят. Единственият човек на света, когото не бих преебал, е Джош.

— Няма да говорим за това, така че престани да споменаваш името му и да се опитваш да го включиш в разговора.

— Той е част от разговора, независимо дали изричам името му, или не.

Дрю вдига ръце в знак на капитулация, когато го стрелвам с кръвнишки поглед. Няма да говоря за Джош.

— Хубаво. Нека само да кажа, че си мислех, че аз съм склонен на саморазрушителни действия, но вие двамата ме карате да изглеждам направо зрял в сравнение с вас.

— Той добре ли е?

— Всъщност съм убеден, че е обраното на добре, но съм сигурен и че ти го знаеше, когато ми зададе въпроса.

— Какво ти каза?

— А не. Няма да играя на тази игра. Ти си тази, която измисли правилата. Няма да говоря за Джош. — Той се настанява удобно на плота в тоалетната, сякаш сме в кухнята му у дома. — А сега да поговорим по належашката тема. Не се налага да си мислят, че съм с теб. Просто имам нужда да дойдеш и да ме държиш изкъсо. Ако не го направиш, ще започна да се разхождам из къщата и да питам всеки по пътя си дали я е виждал. А после вероятно ще кажа кофти неща за нея просто за да си намеря извинение да изрека името ѝ или за да привлека вниманието ѝ. — Сега Дрю не изрича името ѝ, но не е тайна за кого говори. — Трябва да ме спасиш от мен самия. А междувременно и себе си от абсолютна скука и уединение. Така и двамата печелим.

За мен няма печеливш избор в случая. По-скоро бих заковала с телбод устните за езика си, отколкото да отида на купон довечера. Покатервам се на плота до него и въздъхвам дълбоко, изкарвайки целия въздух от дробовете си, и Дрю прави същото.

— Най-добре ще е просто да се върна към предишното си аз — казва той. — Преди бях страхотен, а тя ме превърна в неудачник.

— Ако наистина го искаш, направи го. Започни от тази вечер. Няма да имаш никакъв проблем да намериш момиче, готово да ти

прави компания по пътя на бездушния разврат.

Дрю не отвърща, защото и двамата знаем, че веднъж вече е загубил, като е поел по този път и още не си е простил за това. Не знам дали има друго решение, но се опитвам да му предложа някакво.

— Няма ли някое друго момиче, което да поканиш? Наистина да поканиш? С което да се опиташ да имаш нормална връзка? Оплеска всичко с Тиърни, но можеш да се опиташ да се поучиш от случилото се и този път да го направиш както трябва. — Предложението е глупаво. Ако той ми кажеше да се поуча от грешките си с Джош и да използвам тези си знания с някой друг, щях да му откача ченето. Ала само с това разполагам в момента. — Например Теса Уолтър? — предлагам.

Дрю поклаща глава.

— Има нещо сбъркано в очите й.

— Мейси Сингълтън?

— Смее се прекалено гръмогласно.

— Одри Лейк?

Този път той ме поглежда кръвнишки, сякаш току-що съм му предложила да се среща с Антихриста.

— Тя използва думата *предположно*.

Ако Дрю Лейтън беше жена, това щеше да е нещото, което никога не би простил.

— Тогава защо не опиташ отново с Тиърни?

Тя е единствената, която той реално желае. Бих могла да изредя всички момичетата в училище и Дрю щеше да намери недостатък на всяка една от тях.

— Не мога да я помоля да ми прости. Ще изгубя уважението си към нея, ако го направи. Не го заслужавам.

И аз не го заслужавам. Не съм достатъчно лицемерна, за да споря по този въпрос.

— Не може ли просто да пропуснем? Няма нужда да ходиш. Ти дори не пиеш на тези купони. Защо искаш да се размотаваш с цял куп пияни задници, без да имаш причина?

Вярно е. Отне ми известно време да го забележа, но щом го направих, непрестанно го виждах. Дрю си взима питие веднага щом влезе и го разнася със себе си цяла вечер, така че всички предполагат, че пие, но не е така.

— Забелязала си, а? — почти е впечатлен. — Ти си първата.

— Предполагам, че има причина.

Очаквам да ми каже нещо от рода, че после трябва да шофира, но не това получавам като обяснение.

— Кара Матюс — отвърща, сякаш името обяснява всичко, но знае, че не е така и го изчаквам да ми каже останалото. — Дори не си спомням как съм го направил. Тиърни ме разкъса на парчета онзи ден, нареждаше ме с часове и беше права. Беше права по отношение на всичко, което каза за мен, като изключим твърдението, че не ме е грижа за нея. Но с всичко останало уцели право в десетката. Така се насвятках онази вечер, че не ме интересуваше коя ще изчукам на купона. Оплесках всичко с Тиърни, а дори не помня как съм го направил.

— И смяташ, че ако не си бил толкова пиян, е нямало да го сториш?

— Не — отвърща откровено Дрю. — Навярно щях. Но поне щях да си спомням. Ако реших да оплескам всичко, поне изборът ми щеше да е съзнателен.

Това ми звучи съвсем логично. Вероятно нямаше да се радва на болката, която сам си е причинил, но най-малкото би могъл да каже, че изборът е бил негов. Това не е единственото, което го гложди обаче. Съществува и друг въпрос. Минималната, почти незначителна възможност, според която може би е нямало да го направи. Може би ако не е бил толкова пиян, нещата щяха да се развият по различен начин и сега щеше да е с Тиърни вместо в момичешката тоалетна, измъчван от неосъществени възможности.

Той свива рамене примирено.

— Реших, че следващият път, в който пожелае да съсия всичките си шансове за щастие, поне ще си спомням как съм го направил.

Това би улеснило самоомразата многократно.

* * *

Бих могла да кажа, че нямам идея защо се съгласих с това, но ще излъжа. И на мен Дрю ми липсва. А и ми писна от собствената ми компания. Предпочитам да пия разгазирана бира и да се размотавам с

хора, които не ме харесват. Никой на този купон не би могъл да ме мрази повече, отколкото аз самата, така че ще си е подобрение.

Вече е претъпкано, когато пристигаме в къщата на Кевин Ленърд. Музиката гърми и се чудя колко дълго ще продължи така, преди съседите да извикат полиция. Надявам се да го направят, за да мога да си тръгна, защото вече съжалявам за решението си. Нямам нищо против всичките хора. Всъщност се справям по-добре с тълпи и бройки, но шумът ме изнервя. Нуждая се от спокойствие, за да чуя какво ще се случи.

Следвам Дрю през къщата. Пръстите ми са прекарани през гайките на колана му, за да не го изгубя. Той иска да съм залепена за него тази вечер, така че съм.

Пръв ни открива Деймиън Брукс. Не мога да го понасям, но поне ни е познат.

— Дрю! — Вече е пиян. Става очевидно още от първата дума. — Дявол да го вземе. Знаех, че я имаше пръв, но не мислех, че ще отидеш пак там след Бенет. Човече, определено имаш топки.

Той се засмива и отправя поздравления. Дрю също се смее. Аз дори не съм в стаята. О, момент. Там съм, но човек не би разбрал от начина, по който си говорят. Добре, че не ми пука.

После очите на Деймиън се разширяват, сякаш току-що е открил съществуването на атома или концепцията за самозадоволяването.

— Да не би двамата да сте си я делили през цялото време?

Може би все пак ми пука. Поне малко. Защото вече не слушам. Сграбчвам ръката на Дрю и започвам да го дърпам настрани. Мисля, че и на него му дойде в повече, защото не ми се противопоставя.

И тогава се появява Тиърни. Снайперистът, срещу който съм използвана за човешки щит. Аз всъщност наистина я харесвам и ми се щеще да не бях човекът, който има за задача да държи Дрю далеч от нея. Не я виня, че иска да го мрази, но това не значи, че е така. Внезапно ми се прииска да вземат да се стегнат най-накрая, но лицемерието ми ме зашлепява през лицето, преди да успея да се замисля по-сериозно над въпроса.

Стигаме до кухнята в задната част на къщата, където Кевин Ленърд разлива бира от един кег, заобиколен от цяла тълпа хора. Всички започват да скандират името на Дрю, сякаш той е техният бог и предполагам, че ако бях момче, на което не му върви с момичетата, и

аз щях да го боготворя. За нула време се уреждаме с чаши, пълни с топла бира и започваме да си проправяме път навън от кухнята.

След около час и четири и половина кофти бири по-късно се подпирам на една стена, докато Дрю си говори с едно момиче с много къса, ярко блещукаща блузка, която въобще не се притеснява да флиртува безсрамно с него пред мен. Верен на себе си, той продължава да разнася същата полупълна чаша с бира, която има, откакто сме тук. Не съм тотално нафиркана, но съм уморена и искам да си ходя. Достатъчно съм подпийнала, за да не ме бомбардира мозъкът ми с разобличителни назидания каква идиотка съм. Вместо това ми нашепва, че не е чак толкова лоша идея да звънна на Джош. Едно пиянско обаждане до идеалното, невероятно и възхитително момче, с което се подиграх, може и да е достатъчно, за да спечеля златен медал по егоизъм. Не успявам да размисля напълно над тази мисъл обаче, защото дългът ме зове.

Тиърни се насочва към нас и момичето с блещукащата блузка си тръгва. Така е с Тиърни. Никой не се ебава с нея и ми се иска да я прегърна и да ѝ кажа, че според мен е суууупер яка и може би съм малко по-пияна, отколкото си мислех. Днес не ядох нищо, което вероятно е главната причина. Новобранска грешка.

Пристъпвам напред, за да оставя полупразната си бира върху една наистина грозна масичка (вече ги забелязвам тези неща). Няма нужда да пия повече. Щом отдалеча Дрю от Тиърни, ще съм изпълнила задълженията си и ще мога да го накарам да ме прибере у дома.

Когато се обръщам, Дрю го няма. Както и Тиърни.

Започвам да си пробивам път през множеството от хора, в търсене на някой от двамата. Предполагам, че намеря ли единия, той ще ме отведе до другия, но не е като да мога да обикалям наоколо, крещейки имената им и да разпитвам дали някой ги е виждал. Придържам се към стената, далеч от епицентъра на хаоса, когато Кевин Ленърд ме открива.

— Харесва ли ти купонът?

Ъ-ъ? Да не би да очаква отговор? Отвърщам с глупавото повдигане на палци и се опитвам да продължа да вървя. Дрю Лейтън определено ми е длъжник заради това. Започвам мислено да съставям списък какво искам. Има само едно нещо в него за момента, но мисля, че е извън контрола му.

— Искаш ли да правим секс? — пита ме Кевин.

Това не е нещото от списъка ми. Опитвам се да го заобиколя, наред с огромното му его. Той очевидно е натряскан, а аз започвам да изтрезнявам все повече с всяка изминала минута. Наистина искам да се прибера у дома и да сритам задника на Дрю. Не съм сигурна кое от тези неща искам повече в момента, а и Кевин Ленърд продължава да говори.

— Може да отидем в моята стая. Блокирал съм достъпа до горния етаж. Никой няма да разбере.

Аз ще знам, магаре такова. И ще прекарам остатъка от живота си, в опити да го блокирам от паметта си.

— Хайде де, бибчо.

Предполагам, че това отговаря на въпроса ми. Реалните момчета наистина наричат момичетата бибчо. Жалко, че не ми е до смях и нямам време да го удуша.

— Моля те.

Да не би да си мисли, че търся любезности пък сега? Е, след като каза „моля те“, може и да размисля над предишната си *как ли пък не* позиция по въпроса дали да те чукам. Просто чаках да се прояви доброто ти възпитание. Поклащам глава, колкото мога по-категорично и продължавам да се движа. Милостиво, той се отказва и не тръгва след мен.

Даде ми идея обаче, защото, ако не успея да намеря Дрю в следващите десет минути, нямам намерение да чакам още някой да ми предложи секс. Ще намеря друг начин да се прибера у дома.

Следващите десет минути са също толкова безплодни, колкото и предишните. Отпускам си даже още десет, ей така, за спорта, преди най-накрая да се призная за победена. Обикалям долния етаж и поне няколко души са тръгнали да си ходят, така че вече не е чак толкова претъпкано, но музиката продължава да се татуира върху тъпанчетата ми и да се връзва в мозъка ми. Пускам съобщение на Дрю, за да го питам къде е, но не получавам отговор. Изпращам му още едно, за да му кажа, че смятам да се промъкна на горния етаж и да опитам да си намеря превоз. Пак не получавам отговор.

Изчаквам няколко минути в подножието на стълбите и когато Кара Матюс започва предизвикателство на бира бонг в кухнята, се възползвам от суматохата, за да се шумгна под импровизираната

барикада на Кевин и да се промъкна на горния етаж, за да мога да използвам телефона си.

Може и малко да съм подпийнала в момента, но дори с няколко бири в себе си, не забравям да си пазя гърба. Никой не ме проследява, свивам надолу по коридора вляво и се вмъквам в една от спалните. Придържам се до стената, докато не напипвам ключа за осветлението. Стаята е празна. Музиката продължава да гърми и мога да различа приглушеното скандиране на името на Кара. Изваждам телефона си, наясно, че има само двама души, на които мога да се обадя. Искам да звънна на Джош, но не съм сигурна дали още ми е позволено. Другият вариант е Клей, на когото ще трябва да пиша съобщение, но това можех да го направя и от долния етаж. Качих се тук горе поради една-единствена причина и тя е, защото исках да се обадя на Джош.

Набирам номера и чакам, но не получавам отговор. Не отива директно на гласова поща. Просто си звъни. Когато записът най-накрая се включва, затварям. Прекалено е жалко дори да помисля да му оставя съобщение. Отварям клавиатурата, за да изпратя съобщение на Клей и да проверя дали той ще може да ме вземе, но преди да успее да довърши първата дума, вратата се отваря.

И Кевин Ленърд е там.

— Знаех си, че ще си промениш мнението — заваля той и се чудя колко ли усилия му е коствало да изрече думите.

Каня се да поклатя отново глава, но той се озовава точно пред мен. И аз не побягвам, не казвам „не“, нито го отблъсквам. Защото, честно казано, просто не ми пука. Ако искам да бъда съсипана, това е шансът ми. Джош го няма, подобно на всичко останало, което ми беше отнето и което после сама захвърлих. За мен вече не съществува Джош Бенет. Не съществува нищо.

Това е единственият момент, който имам, за да помисля, преди езикът му да се озове в устата ми. Той има вкус на пиклива бира, както и аз вероятно, и всичко в ситуацията е отвратително, но си го заслужавам. Кевин сграбчва гърдите ми през роклята с една ръка и прокарва другата нагоре по бедрото ми. Ръцете ми са отпуснати от двете ми страни, затварям очи и просто му позволявам да го направи. Той започва да дърпа бельото ми надолу и после спира, за да се отърве от роклята ми. Вдига я отчасти нагоре и усещам студения въздух от

вътрешната страна на бедрата и върху стомаха си, който ми напомня, че аз също трябва да бъда използвана и захвърлена.

Тогава ръката му се озовава между краката ми и аз се задавам в устата му, когато усещам пръстите му. И може би най-накрая ми писва и отказвам да избира тази болка.

Откъсвам се от устата и ръката му, и издърпвам роклята си надолу. Ако съществува такова нещо като абсолютно дъно, то аз съм там в момента. Мога да се самозалъгвам. Мога да лъжа и Джош. Но си остава точно това. Лъжа. Не съсипах нито една част от себе си, когато спях с него, макар да съсипах всичко след това. Знаех, че не е истина, когато го казах, знам го и сега. Не съжалявам за нито една минута, прекарана с Джош. Съжалявам за всяка секунда след това. Съжалявам, че изтръгнах сърцето му. Съжалявам, че изпратих и двама ни право в ада.

Ако позволя на Кевин Ленърд да направи това, ако позволя на себе си да го сторя, то тази случка, тук и сега, ще бъде онова, което ще разруши последното хубаво нещо у мен. Това ще е нещото, което не бих могла да простя. Никога няма да се възстановя, защото няма да е останало абсолютно нищо в мен, което да е достойно за обич. И за пръв път в моя безсмислен, скапан живот, не мога да го направя. Или по-важното, може би няма да го направя.

Притискам ръка към гърдите му. Не със сила, просто решително. Поклащам глава към него. *Не*. Опитвам се да изглеждам извинително. Чувствам се виновна. Очаква ли се от мен да се чувствам зле в тази ситуация? Не съм особено наясно с правилата. Дърпам роклята си колкото мога по-надолу, но сякаш не е достатъчно.

— Мамка му, Настя?

Отново поклащам глава. Изговарям с устни не мога, защото искам да се уверя, че той ме разбира. Разбира ме, но не го интересува.

— Наистина ли ще ме оставиш надървен тук горе, на собственото ми парти?

Дори нямам възможност да се наведа и да издърпам бельото си нагоре, преди той да ме сграбчи и да ме целуне отново. Нямам нужда от покана. Стоварвам крак върху неговия и се спускам към вратата, обаче ръцете ми треперят и е заключено, и не мога да накарам пръстите си да се движат достатъчно бързо. Успявам да щракна ключалката, но не ми остава време да завъртя бравата. Трябваше да го

нападна с повече сила, но не мислех, че има нужда. Просто исках да му покажа, че няма да се получи и да си издействам достатъчно голям прозорец от време, през който да се добера до вратата и да изляза. Но не е достатъчно. Дланта му се сключва около ръката ми, обръща ме с лице към него и аз сграбчвам кутрето му и го извивам назад. Не съм в позиция да го поваля, затова просто искам да се измъкна. Това е всичко. Чувам как пръстът му изпуква и другата му ръка моментално замахва и ме удря. Реакцията му е типичен рефлекс, затова не съм сигурна дали въобще осъзнава какво е направил. Усещам цялата сила на юмука му в бузата си и губя равновесие, при което ударът ме завърта и праща с лице напред в ръба на нощното шкафче до леглото. Мога да усетя кръвта да се стича от ъгълчето на окото ми и я избърсвам. От същата позиция се извъртам и се опитвам да си спечеля някоя секунда, като го изритам, но той ме хваща за глезена и ме завлича далеч от вратата. Бельото ми се е свлякло до коленете, паниката предизвиква горчилка в гърлото ми и усещам как спирам да дишам.

Извадам в ужас, сякаш това е кошмар, а Кевин се смее, като че ли е игра.

— Хайде де. Дойде тук и ме накара да си мисля, че ще ме чукаш. Можеш поне да ми духаш.

Дори не звучи ядосан. Сякаш се опитва да ме убеди в гледната си точка.

И да съм имала някакви резерви дали да се бия нечестно, то те изчезнаха. Неприятната част е, че никога не съм умеела да се защитавам добре, когато съм на земята, а и в момента нищо не е толкова лесно, както когато се упражнявах в контролирана среда. Нищичко. Плюс това бирата не помага особено, без значение колко трезвена се чувствам внезапно.

Куботанът не е в мен. Остана в чантата ми под седалката в колата на Дрю, точно до флакона с лютив спрей, защото нямаше къде да го закача на роклята си. Прецених, че така или иначе ще съм залепена за Дрю цялата вечер, затова не мислех, че ще ми трябва. Може би думите *не мислех* са ключови в случая.

Работата е там, че не желая да използвам нито едно от тези неща върху Кевин Ленърд. Просто искам да се измъкна оттук. Чувствам се

така, сякаш съм активирала поредица от експлозии и сега се опитвам да ги надбягам.

Не ме изненадва, че се наложи да се вкарам в подобна глупава ситуация, за да реша най-накрая да не изпепеля до основи малкото, което е останало от живота ми. Аз съм шибана идиотка. Може би просто кармата ми се опитва да ми даде онова, което казах, че искам, но реално не желяех. Да причиня собственото си унищожение веднъж завинаги.

Усещам парене върху бузата си там, където ме удари и кръвта от раната се стича в окото ми. Опитвам се да се съсредоточа, защото се страхувам, че всеки момент ще напусна тази стая и ще се озова обратно сред дърветата, с мръсотия и кръв в устата си. А тогава ще загубя напълно контрол. Ще спра да се боря. Керин Ленърд ще може да прави каквото си поиска и ще му позволя, защото дори няма да съм тук вече.

Почти невъзможно е да се съсредоточа, когато мозъкът ми е раздвоен между усилията да остана в съзнание в тази стая и да се опитвам да се преборя с него. Той е върху мен, приковал ръцете и краката ми към пода и отново притиска устата си в моята. Всеки един от крайниците ми е обездвижен. Дори не мога да се отместя. Накланям се към него, за да си осигуря достатъчно място да изтегля глава назад и да го ударя с нея, защото това е единствената опция, с която разполагам всъщност. Целя се в извивката на носа му, но позицията ми е лоша и вместо това челото ми се удря в неговото. Груба грешка, но Кевин е толкова пиян, че се оказва достатъчно. Главата ми пулсира от сблъсъка, а потното му тяло пада отгоре ми, смачквайки ме с тежестта на всяко неправилно решение, което съм направила през последните три години.

— Пич! Забрави!

От едната страна на устата му се стича слюнка.

Желанието за насилие го е напуснало и мисля, че най-накрая осъзнава, в пиянския си ступор, какво се случва, защото ме поглежда така, сякаш чак сега забелязва, че се намирам с него на пода в стаята и от главата ми тече кръв. Той се отдръпва назад и дори не ми се отдава възможност да извърна тяло и да се освободя, когато вратата рязко се отваря и от пода, изпод тялото на Кевин Ленърд, се вирам в лицето на Дрю Лейтън.

— Мамка му, Лейтън? — процежда Кевин.

В думите му има по-скоро неудобство, отколкото злъч, но не го извинявам повече, отколкото себе си. Той още се опитва да се надигне от мен и аз се възползвам от отклоненото му внимание, за да извия хълбок и да се измъкна.

В продължение на минута, или може би само секунда, Дрю е застинал. Има толкова много емоции върху лицето му, че не мога да различа всичките в този момент. Объркване, отвращение, гняв, вина, страх, ужас. Чудя се колко ли зле изглежда лицето ми, за да придобие неговото подобен вид.

Кевин едва се е изправил, а аз замаяно се повдигам на крака, като главата ми продължава да се рее от сблъсъка с неговата. Преди дори мозъкът ми да регистрира какво се случва, юмрукът на Дрю се стоварва върху лицето на Кевин и той отново е на земята. Поглеждам към Дрю и той трепери. Има нещо наистина грешно в гледката на Дрю Лейтън, докато удря някой друг. Очаква се той да е винаги лъчезарен, безцеремонен и лишен от всякакви грижи. В него няма дори искрица насилие. Искра ми се да не го беше правил. Искра ми се да не беше видял това, защото, колкото и откачено да звучи, имам чувството, че току-що загуби невинността си.

Той стои пред мен с кървящи кокалчета и поглед, изпълнен с такова отчаяние, че усещам, че трябва да го успокоя. Но не мога. Сега, когато всичко свърши, адреналинът ми започна да спада и искам да се махна отгук, защото воня на Кевин Ленърд и започвам да треперя.

Облягам се на стената, за да възвърна равновесие. Дрю изругава под нос, издърпва ръкава над китката си и се опитва да избърше кръвта от окото ми.

— Можеш ли да вървиш? — прошепва.

Погледът ми му отвръща, че мога и въпросът не ми харесва. Не казвам нищо. Обръщаме се към вратата и осъзнавам, че бикините ми все още висят на глезените ми. Спирам и просто си стоя там, гледайки надолу към тях. Дрю се обръща, за да види защо съм се спряла, очите му проследяват моите до краката ми и всичките му мускули се напрягат, когато вижда защо не го следвам. Той сподавя нова ругатня, а аз се навеждам, за да ги вдигна, защото не мога да го погледна в лицето в момента.

— Стой зад мен, става ли?

Думите му са напрегнати и звучи така, сякаш изпитва болка. Стиска ръката ми толкова силно, та чак ми се струва, че може да я строши и ме издърпва зад себе си, за да ме скрие от поглед. Забелязвам Тиърни Лоуъл да ни наблюдава в коридора, преди да се извърна. Издърпвам косата пред лицето си и се облягам на гърба на Дрю, сякаш съм зашеметена, колкото да успеем да се промъкнем покрай останалите и да излезем през вратата. А може би наистина съм зашеметена.

Лицето ми кърви и е подуто, но дори не ми пука. За пръв път от цяла вечност правя избора да не оплескам живота си, а даже не мога да се харесам заради това, защото закъснях с решението си с най-малко пет минути.

Поне никой не може да ми каже, че е случайно.

* * *

— Добре ли си?

Дрю изчаква да се качим в колата и да потеглим, преди да ме попита. Години наред съм мразила този въпрос.

— Добре съм — отвръщам. — Ръката ти.

Очите ми се спускат към разранените кокалчета, които са напрегнати дори още повече, заради желязната му хватка върху волана.

— Пет пари не давам за ръката си — озъбва ми се той и аз инстинктивно се отдръпвам, защото никога не съм го чувала да повишава тон. — Съжалявам. Извинявай.

Дрю отбива в паркинга на един супермаркет и паркира колата. Цялата ситуация е страшно преобана и той го повтаря поне три или четири пъти.

— Какво се случи?

Звучи така, сякаш не му се иска особено да разбере отговора.

— Просто глупава ситуация, която излезе извън контрол.

— Мислиш ли?

Тонът му е рязък.

— Ядосан ли си ми? — питам.

— Не, ядосан съм на себе си.

— Защо.

— Защото аз съм виновен, че въобще беше в онази стая. Накрая си направих труда да си погледна телефона и видях съобщенията ти. Мислех, че ще те открия там да стоиш и да ме чакаш, а не на пода с Кевин Ленърд отгоре ти.

Дрю си поема дъх и го изпуска, докато се взира в осветеното Р върху табелата на магазина, което присвятква.

— Джош ще ме убие.

— На Джош ще му е все тая.

— Знаеш, че не е вярно, така че не го казвай. Нямам сили да споря с теб за това тази вечер.

В гласа му се усеща толкова голям товар, че го чувствам как физически ме притиска.

— Ако знаеше какво направих на Джош, и ти щеше да ме мразиш. Ще му е все тая и не го виня.

— Права си. Не знам какво си сторила на Джош. Нямам никаква идея какво се е случило, защото нито един от двама ви не иска да ми каже. Знам обаче, че каквото и да е било, то няма да го спре да го е грижа, че някой те е наранил.

Свалям сенника и преглеждам в огледалото драскотините върху лицето си и раната на окото. Наистина не е чак толкова зле, но бузата и челото ми вече започват да се подуват и знам, че утре ще изглежда много по-зле.

— Панталоните му си бяха на мястото.

Сега Дрю прокарва пръсти върху логото на волана.

Кимам, макар той да не гледа към мен.

— Тогава той не...

— Не — отвърщам.

Не искам да говоря повече за Кевин Ленърд.

— Някой друг видя ли? — питам.

— Не мисля. Само Тиърни, но тя търсеше нас двамата, така че... — той спира на сред изречението. — Не мисля, че някой друг обърна внимание.

Стоим там и се преструваме, че сме заплени от проблясващата табела на лотарията.

— Не трябваше да те оставям.

— Какво стана с теб и Тиърни? — питам, без да обръщам внимание на неизказаното извинение.

— Не знам — поклаща глава и завърта ключа в стартера. —
Трябва да сложим лед на лицето ти.

Дрю не ми казва къде отиваме. Не ме пита къде искам да отида. Отвежда ме там, където имам нужда да бъда и може би където и той има нужда да бъде. Закарва ме до дома на Джош.

Гаражът е затворен, когато пристигаме, но и двамата имаме ключове за къщата. Той завърта своя в ключалката и ми отваря вратата. Влизам вътре и Дрю ме следва. Когато пристъпваме в тъмнината на фойето, ни отнема минута да осъзнаем какво чуваме. И тогава си пожелавам над хиляда монети да нямахме този ключ.

ГЛАВА 49

Джош

— Какво, по дяволите, Дрю? Два през нощта е — поглеждам към колата му на алеята и тя е празна. Първоначално заподозрях, че е довел отново тук Слънчице, защото е пияна, но няма никой в колата. — Вече си закарал Настя? — питам, докато той ме следва в гостната.

Да ѝ казвам Настя звучи грешно, но вече не се чувствам правилно, когато я наричам гласно Слънчице.

— Тя си е вкъщи.

— Тогава какво става. Не се ли предполага, че трябва да си се прибрал преди час? — все още не разбирам защо е тук.

— Сара ме покрива.

Става ми зле, защото Дрю отмества поглед, сякаш не иска да ми каже нещо и това ме ядосва, понеже съм сигурен, че е свързано с Настя и тя пак се е насвяткала на едно от партитата, на които той я кара да ходи. Когато отново ме поглежда, вече съм доста убеден, че греша.

Всичко, което виждам изписано на лицето му, не е нормално. Видът му в момента е толкова изпразнен от всичко, което свързвам с Дрю и това внезапно ме събужда.

— Защо? Какво се случи? — Не ми отговаря и трябва да го попитам отново. — Какво се случи, Дрю? — настоявам аз.

— Наистина не знам. — Очите му са зачервени и той изглежда ужасно.

— След секунда ще съм в колата и ще потегля, ако не започнеш да ми даваш отговори, които имат някакъв смисъл.

— Нищо от това няма смисъл, Джош. — Дрю се променя — от сразен се превръща в ядосан и когато поглежда към мен, си мисля, че не говори само за Слънчице.

— Звучиш като нея с тези загадъчни глупости. Тя добре ли е?

— Каза, че е. Лицето ѝ е бъркотия, но изглежда добре.

— Какво се е случило с лицето ѝ? — изричам думите бавно, а гласът ми излиза по-нисък, отколкото очаквах.

— Кевин Ленърд.

— *Кевин Ленърд.* — Чувствам се сякаш размазвам лицето на Дрю в стената поне докато не се добера до Кевин Ленърд, а дори все още не знам какво се е случило. — Какво ѝ е направил? — изричам думите насила. Боря се да контролирам гнева си достатъчно дълго, за да разбере какво става, но не знам колко още мога да издържа.

— Не знам. Ударил я е. Мисля, че се е опитал да я съблече. Тя наистина не ми каза нищо. — Дрю отново прокарва ръце през косата си и забелязвам, че кокалчетата му кървят и ризата му е изцапана с кръв.

— Първо, как така се е озовала сама с него? Не беше ли с нея през цялото време? Нали за това я убеждаваш да ходи с теб?

Дрю изучава разранените кокалчета на дясната си ръка, но не отговаря.

— Къде, по дяволите, си бил ти? Влациш я по тези партита, напиваш я и след това я *оставяш сама*? — Сигурен съм, че обвинението е ясно.

Главата му отскача назад и всичко в него заема отбранителна позиция.

— Тя не е безпомощна, Джош. В случай че не си забелязал, прави каквото си поиска. Не я влача никъде и не съм я напивал след първата нощ. Сега се напива сама. — Той се опитва да се оправдае пред себе си, но мога да кажа, че не се получава.

— Мрази да е сама на тези места. Не би се отдалечила от теб.

— Не го направи. — Вина. Той я е зарязал. — Писала ми е, но не съм чул телефона си. Качила се е горе, където беше тихо, за да ти се обади да я прибереш. Когато стигнах там, тя лежеше на пода, а той беше отгоре ѝ. — Казва ми, че лицето ѝ кървяло и било наранено и когато стига до частта с белъто около глезените ѝ, не може да продължи да говори, защото се опитва да не заплаче. И ако аз не бях толкова отвратен от всеки на този свят, може би сега също щях да плача.

— Оставил си я сам. — Искам да го убия. Искам да го обвинявам, за да не се налага да обвинявам себе си. Дори не мога да мисля за телефонното обаждане.

— Да, Джош! Точно това направих. Изнудих я да дойде с мен и след това я зарязах сама, защото съм егоист и това правя аз. Мислиш

си, че не знам? Довери ми се, знам. Няма нужда да ми напомняш, че съм никаквец. Всичко от тази шибана нощ ми го напомня — лицето ѝ и кръвта... — Дрю отново заравя ръка в косата си, когато гласът му пресеква за пореден път и наистина се надявам да не се срине, защото не мога да гледам това. Не и след всичко останало. Защото точно сега аз също виждам лицето ѝ и кръвта и не искам и аз да изгубя самообладание. — Просто ми се довери — добавя той. — Знаем. Окей? Знаем.

Дрю се обляга на кухненския плот, а аз на стената срещу него. Нито един от нас не проговаря сякаш от час, но вероятно е по-малко от минута.

— Тя не ти ли каза нищо?

— Наистина не — поклаща уморено глава той. — Шибаната част е, че дори не изглеждаше изненадана. Сякаш просто го е очаквала.

— Защо не я доведе тук? — питам аз.

— Направих го. — Той изравнява очите си с моите и млъква, за да го проумея, защото след шока да узная какво се е случило със Слънчице, аз напълно забравям какво правех, докато тя е била сама в една спалня с Кевин Ленърд. — Помисли реално, Джош. Дойдохме направо в дома ти преди около два часа. Гаражът беше затворен, а светлините изгасени, затова помислих, че си заспал и използвах моя ключ. Влязохме в къщата и познай какво чухме.

— Тя влезе с теб?

Не е въпрос. Това е ръчна граната.

— Мислех си, че да те види, е единственото нещо, което ще ѝ помогне. — Гласът му е пропит с горчив сарказъм и в този момент не съм сигурен кой от двамата ни презира повече.

— Какво каза тя? — питам аз, но тихо, защото наистина не искам да знам.

Всичко, за което мисля от деня, в който Настя си тръгна от тук, е кога ще се върне обратно. И тази нощ тя го направи.

— Нищо. Не ми е казала и една дума, откакто влязохме в къщата ти.

— Трябва да я видя.

Не искам да я виждам. Не желая да се изправя пред факта, че тя знае какво направих. Не искам да се изправя пред факта, че аз знам какво направих. Но имам нужда да я видя. Трябва да се уверя, че все

още е тук и е добре, дори и ако ме мрази. Болката, която ми причини, ме уби, но мога да преживея омразата ѝ.

— Не.

— Не?

— Не. — Нетърпящо възражение не.

— Кой, по дяволите, си ти, за да ми казваш, че не мога да я видя?

— Кой, по дяволите, си ти, за да казваш, че можеш да я видиш?

— Какво се предполага, че означава това?

— Означава, че тя изглеждаше ужасно, когато влязохме в къщата ти, но изглеждаше по-зле, когато излязохме.

Чувствам се зле. Не образно зле, а зле, сякаш мога да повърна точно в момента. Лицето ми трябва да му е казало нещо, защото тонът му губи малко от остротата си. Или може би просто е уморен от цялата тази гадна нощ.

— Джош, дори и да мислех, че е редно, което не мисля, защото точно сега ти се държиш като мен и не те харесвам особено. Но дори, ако кажа, че можеш да я видиш, не зависи от мен.

— Тя няма да се види с мен.

— Не, няма — потвърждава Дрю. Не ми предлага надежда и за пръв път тази вечер се чувствам благодарен. — Ще ми кажеш ли изобщо какво се случи между вас двамата? — Не е спрял да ме пита.

— Не.

— Хубаво. Ще ми кажеш ли какво правеше, чукайки Лий? — тонът му е студен, колкото и изражението му.

— Чукам Лий в продължение на години.

Вярно е. Като втора природа е. Технически, нищо от стореното от мен тази вечер не е грешно. Не съм се възползвал от никого. Не съм изневерил. Не съм оставил Настя сама с пиян задник. Мога да изкажа всички аргументи, които искам на Дрю, на Слънчице, на себе си, но макар да знам как всъщност „не съм сгрешил“, това не ме кара да се чувствам по-малко никаквец.

Дори не мога да ви кажа защо го направих. Заради същата причина, поради която го направих първия път и всеки следващ след това. Беше удобно и ме накара да се чувствам нормално. Лий се появи, влезе и каза здрасти и както обикновено беше най-лесното, най-естественото нещо на света. Седна на дивана и гледахме телевизия, докато не се наведе и ме целуна и аз ѝ позволих, защото вече нямаше

цена, която да платя, или избор, който да направя. Слънчице беше направила този избор вместо мен.

Лий вдигна ръката ми и ме поведе към стаята ми и аз я последвах. Просто исках за една нощ да се преструвам, че няма някой, който ми липсва.

— Не я обичаш.

Това е обвинение и ако имаше някакъв хумор в тази ситуация, бих се засмял, защото нямам представа как Дрю Лейтън изрича думите с открито лице.

Искам да го ударя за това и за толкова много други неща, но част от мен знае, че не се нуждая от още нещо, за което да съм ядосан на себе си тази вечер. Може би трябва да го ударя, за да ми отвърне, защото това заслужавам. Искам той да ме удари. Желая да удря лицето ми, така че да не се налага да чувствам нещо различно, освен болка. Другото е толкова по-лошо.

Отивам в другия края на стаята, за да оставя някаква дистанция помежду ни, но той ме следва, отпуска се на дивана и въздъхва сякаш това е най-дългата нощ в живота му. И аз знам, че вероятно е така, но не разполагам със съчувствие, което да му предложи.

— Дрю, това наистина не са новини. Защо просто не изречеш глупостите, които искаш да кажеш, и след това да се разкараш?

— Ти я обичаш.

— Мисля, че тъкмо установихме, че не е така.

— Не Лий. Настя. Обичаш Настя.

Мразя тази дума, звучи толкова грешно, когато идва от устата на Дрю. Дрю, който прави кариера като се подиграва на любовта, който съсипва момичетата само защото се надяват да я получат. Дрю, който няма право да ме съди, но седи на дивана ми с крака, качени върху масичката ми за кафе, и прави точно това. И все пак не отричам твърдението му. Трябва да го отрека, да отричам цяла нощ, докато не убедя дори себе си, че не би могло да е вярно. Не може наистина да съм толкова саморазрушителен, че да се влюбя в което и да е момиче, още по-малко в момиче, което е разкъсано на хиляди парчета и ще ме напусне веднага щом се събере цяла отново. Но предполагам, че способността ми да мисля рационално ме е напуснала, защото изобщо не го отричам. Късно е. Уморен съм, уплашен и наранен и толкова

невероятно съжаляващ, че тази вечер не мога повече да мисля правилно.

— Тя не го знае — изричам накрая, поглеждайки към Дрю, сякаш това може да бъде извинение за поведението ми.

Като че ли може да направи нещо от това по-малко ужасно. Думите имат вкус на съжаление, което ме изпълва и прелива през устата ми.

— Джош — обръща се към мен Дрю и когато го прави, цялото неуважение и сарказъм, осъждането и снизхождението са изчезнали от гласа му и вече го мразя за следващото, което ще каже:

— Всички го знаят.

ГЛАВА 50

Настя

Малко след два сутринта е. Късно е, но се усеща по-късно, сякаш цялата тази нощ беше толкова епична, че всичко на този свят вече е неразпознаваемо. Дрю си тръгна преди петнадесет минути, казвайки, че ще се върне след половин час. Не спомена къде отива, но нямаше нужда да го прави. И двамата знаем къде ще се озове.

Изкъпах се и се опитвам да държа лед върху лицето си, но в действителност просто искам да си легна, макар че няма да спя. Чудя се дали има думи, които мога да напиша и които ще изтрият картините, изгорили мозъка ми тази нощ, това ще ме предпази да ме намерят. Не онези с Кевин Ленърд, а тези с Джош и онова момиче. Дори не виждам картините. Сега те действат като киселина, разяждат всеки добър спомен и оставят само един след себе си. Вече повърнах веднъж тази нощ при мисълта за това, но веднага след като представата нахлува в ума ми, коремът ми отново се свива и съм обратно в банята, вися над тоалетната и ми се гади. Но нищо не излиза. Не е останало нищо в мен.

Включвам телевизора на долния етаж и чувам почукване по вратата, толкова е тихо, че почти го пропускам. Дадох ключа си на Дрю, за да се върне сам, затова знам, че не е той, но нямам идея кой може да бъде. Отивам на пръсти до вратата и поглеждам през шпионката, за да открия Тиърни Лоуел на предната ми веранда.

Трябва ми минута, за да реша дали да отворя вратата. Накрая завъртам ключалката и се изправям пред нея. Все още е облечена с дрехите от партито и изглежда сякаш е плакала. Чудя се дали някой излезе невредим след тази нощ.

— Човече, лицето ти — казва тя почти веднага. — Съжалявам — трепва и е безспорно, че се чувства неудобно тук с мен. — Не исках да събудя никого.

Поклащам глава и отварям вратата широко, канейки я да влезе. Взираме се една в друга в продължение на минута. Знам защо е тук, но

я чакам да попита. Чудя се как е разбрала къде живея. Може би чрез Клей. Говори с него, откакто се свързаха покрай изкуството и науката за създаване на бонг. Очите ѝ оглеждат стаята, но не намира това, което търси.

— Дрю тук ли е?

Поклащам глава.

— Оу — не се опитва да скрие разочарованието си. Поема си дъх и гласът ѝ е искрен, когато пита: — Добре ли си?

Ще започна да карам хората да поставят по монета в буркан всеки път, когато ме питат това. Дори не знам какво означава „добре“.

Кимам.

— Искях просто да проверя дали той е добре — обяснява Тиърни. — Мисля, че никога не е удрял някого преди.

Аз също мисля така.

— Той добре ли е? — Не прикрива загрижеността в гласа си или факта, че познава Дрю достатъчно добре, за да знае, че въпросът ѝ е основателен.

Не кимам, нито поклащам глава, дори не свивам рамене. Трябва да зададе на Дрю този въпрос. Аз нямам отговор за него.

— Той те обича — казва тя примирено.

Кимам, защото вярвам, че е така, но не и по начина, по който тя си мисли. Трябва да напиша бележка, защото Тиърни заслужава да знае, но преди разговорът да продължи, се чува звукът от ключ в ключалката и Дрю влиза. Той спира безжизнен, когато я вижда и ако можех да снимам реакцията, която преминава между тях, щях да го направя и след това да я натикам в лицата и на двамата, за да не могат никога повече да я отричат.

— Трябва да си вървя — преди да си тръгне, Тиърни поглежда от Дрю към мен с погрешно примирение.

Отивам до Дрю и стискам ръката му, накланяйки главата си към вратата и той излиза след нея на верандата.

* * *

Джош

По-малко от час, след като Дрю си тръгна, аз съм на алеята ѝ. Часът е три и половина сутринта. Марго се прибира вкъщи в шест и се чудя как Слънчице ще ѝ обясни лицето си. Грабвам телефона си от поставката за чаши и го пъхам в джоба си. Все още не съм го проверявал. Не желая да видя името ѝ върху дисплея и всички „ами ако“, които светят зад него. Не мога да се изправа пред напомнянето, че ако бях чул позвъняването, ако бях вдигнал, нищо от това нямаше да се случи.

Разминавам се с колата на Тиърни Лоуел, която си тръгва, докато аз отбивам. Дрю стои на верандата. Подминавам го и отварям вратата, така че той няма възможността да ми напомни, че не ми е позволено да бъда тук.

Дори нямам време да се подготвя, защото веднага щом влизам вътре, я виждам — тя е там, в кухнята. В продължение на седмици се опитвах да не я поглеждам. Да я видя сега, ме убива, разкъсва ме на парчета и ме събира цял отново, но частите са подредени грешно. Не съм сигурен кое го причинява — порязването до окото ѝ или синината върху бузата ѝ, или изражението на лицето ѝ, но знам, че е сторено, защото всичко вътре в мен изгаря от болка.

— Върви си вкъщи — казва Дрю зад мен, но аз не се обръщам, защото не мога да спра да я гледам.

— Просто ни дай една минута — не знам дали го моля, или му го съобщавам.

— Джош, не тази вечер — отвърща приятелят ми. Не е категоричен, звучи пораженчески.

Прав е. Трябва да си вървя. След всичко останало, не ѝ трябва да се занимава с мен. Но аз съм егоист. Искам тя да ми каже, че е добре, макар и да знам, че не е. Точно сега ще понеса лъжите, ако ми ги даде.

— Просто имам нужда от една минута — говоря на Дрю, но гледам към нея. Гласът ми е мек, но тонът не. Няма да ходя никъде.

Тя кимва на Дрю, но той не изглежда убеден. Въобразява си, че щом тази вечер не можа да пази Кевин Ленърд далеч от нея, поне може да я спаси от това да се занимава с мен.

— Върви си вкъщи, Дрю — проговаря тя нежно. — Ако майка ти се събуди, ще бъде ядосана. Добре съм. Честно. — Това е такава лъжа, но е толкова естествена, сякаш я е повтаряла с години.

Дрю все още не изглежда доволен, но отстъпва. Приближава се до нея и я прегръща достатъчно дълго, за да прошепне в ухото ѝ съжалявам и след това си тръгва.

— Боли ли? — Глупав въпрос, който да зададеш на момиче, чието лице е наполовина подуто, но това е първото нещо, което се сещам да попитам. Тя вдига леда обратно до бузата и поклаща глава.

— Не съм.

И двамата стоим тук, гледайки се един друг през кухнята, с всички неща, които направихме, за да се нараним взаимно и да унищожим връзката помежду си.

Тя сваля леда и изважда покрита с фолио чиния от горната част на хладилника. Маха фолиото, поставя чинията със захарни бисквити на масата и ме кани да седна.

— Знам, че каза, че ти става лошо от тях, но...

Не съм ѝ казвал, че ми става лошо от тях. Беше преди повече от месец. Правеше по около дванадесет партиди на седмица, защото твърдеше, че не може да открие баланса между мекотата и хрупкавостта, и аз ѝ заявих, че е луда, понеже всичките ми изглеждаха еднакви. Най-накрая я заплаших, че докато не ми направи нещо с шоколад вътре, няма да опитам друга захарна бисквитка.

— В крайна сметка направи ли ги както трябва? — Нямам представа какъв е смисълът на този разговор, но тя е моята тангента и ще я последвам, ако това е темата, която я интересува.

— Мисля, че да — Слънчице свива рамене, сякаш наистина не е голяма работа, макар и двамата да знаем, че това я подлудяваше. — Ти ми кажи.

Тя избутва чинията към мен. Лицето ѝ е пребито. Аз току-що правих секс с Лий. Но ние седим посред нощ на масата на Слънчице и тя ме кара да критикувам бисквитките ѝ.

— Вкусни са — казвам аз, опитвайки се да не говоря с пълна уста. — Точно като последните осемстотин, които ме накара да пробвам.

— Знам, че имат същия вкус — отвърща тя непоколебимо. — Но не са ли твърде хрупкави?

Бавно издишам и връщам бисквитата обратно на масата.

— Значи, ще си говорим за бисквитки — кимам автоматично, взимам една салфетка и я извивам в ръцете си.

— Съжалявам, че те нараних.

— Какво?

Думите трябваше да се появят от моята уста, но не са. Дойдоха от нея. Наясно съм, че тя знае какво направих тази нощ. Всичко, за което мога да мисля, е: *Не ми се извинявай. Моля те, не ми се извинявай.* Ако се бе случило вчера, щеше да е благословия. Днес е проклятие.

Искам да ѝ кажа, че аз също съжалявам, но думите са скапани и аз съм скапан човек.

— Толкова съжалявам, че те нараних — повтаря тя, сякаш се нуждае да ги чуя отново и този път добавя „толкова“ поради добра причина. Просто за да завърти ножа.

— Аз съм този, който трябва да се извинява.

— Не си направил нищо грешно.

Дори не мога да повярвам, че това току-що излезе от устата ѝ. По-лошо е от извинение.

— Как може да го кажеш? Всичко, което се случи тази нощ, е грешно. Всичко! Всяко едно нещо! — Не планирам да повишавам тон, но се случва, което може би е хубаво, защото ядосва и нея.

— Знам, Джош! Какво искаш да кажа? Че сърцето ми се разби на хиляди парчета, когато влязох в къщата ти тази вечер? Че се прибрах и повърнах не заради случилото се на глупавото парти, а защото не мога да спра да мисля за това, което правеше с онова момиче? Това ли искаш да чуеш? Защото е вярно!

Знам, че е истина. Наясно съм, защото болката е изписана върху лицето ѝ, в очите ѝ и в гласа ѝ. Знам, защото сега се чувствам също толкова наранен, колкото нея, и не мога да направя нищо по въпроса. Вече е сторено, както всичко останало.

Настя става от масата и прекосява стаята, и аз усещам всеки сантиметър разстояние между нас.

— И знаеш ли коя е най-лошата част? — продължава тя. — Най-лошото е, че дори не ми е позволено да се сърдя за това, защото вината е моя. Това ли се нуждаеш да чуеш? Че знам, че всичко е по моя вина? Че нищо от това нямаше да се случи, ако не бях решена да унищожа себе си и всички около мен? Хубаво! Вината е моя! *Всичко* е по моя вина и никой не го знае по-добре от мен. Ние сме в ада и аз съм тази, която ни постави там. *Знам и съжалявам.*

Взирам се в нея в продължение на една минута, защото това е първото истинско чувство, което виждам от нея, сякаш от цяла вечност. Била е в емоционална черна дупка в продължение на седмици, но изведнъж безжизнеността и плоското спокойствие изчезват и тя е толкова ядосана, обърквана и разбита, колкото съм и аз.

Изправям се и пристъпвам към нея. Тя ме поглежда, сякаш не знае какво, по дяволите, правя. Смесица от страх и объркване е изписана върху лицето ѝ, а очите ѝ се стрелкат покрай мен, подобно на притиснато в ъгъла животно, търсещо пролука за бягство. Само за секунда престава да крие уязвимостта, която винаги съм се преструвал, че не съществува. Трябва да си тръгна и да я оставя на мира, но не искам да бъда в една стая с нея и да не я докосна още веднъж, преди всичко да се скапе отново утре.

— Идвам към теб — казвам аз, като в същия момент правя крачка в нейна посока, сякаш се подготвям за скок. — Ще те прегърна и ще те подържа — замлъквам, преди да направя последната стъпка. — И ти ще ми позволиш.

— Защо — пита тя, като че ли това е най-безумното нещо, което е чувала и може би след тази нощ наистина е.

— Защото имам нужда да го направя.

Сега съм пред нея и тя не се отдръпва, така че правя това, което казах, и я обгръщам с ръцете си. Чувствам как тялото ѝ се отпуска почти незабележимо до моето, но не вдига ръце и не ми отвръща. Не ми прощава и това е добре. Аз също не знам дали мога да ѝ простя.

Когато се раздвижва, то е, за да постави ръка върху гърдите ми и нежно да ме отблъсне. В желанието си да изтрия синините и болката ѝ, вдигам длан към лицето ѝ, но се спирам точно преди пръстите ми да докоснат кожата ѝ, и отпускам ръка отстрани на тялото си. Искане ми се да сложи края тук, да ме остави да си тръгна без друга дума, но нещата никога не се случват така.

— Ако можех, бих постъпила различно. Не трябваше да те наранявам — продължава да се връща към това, но е безполезно, защото в този момент не можем да преправим нищо.

— Не трябваше да ти позволявам — отвръщам аз. Истина е и я знам от самото начало. Не трябваше да ѝ позволявам да ме нарани. Никога не е трябвало да ме е грижа достатъчно, за да направя това възможно. Дори направих това, което тя искаше. Никога не ѝ казах, че

я обичам; но това не промени нищо. Обичах я всеки ден и аз съм този, който страда заради това.

— Трябваше да се махна — гласът ѝ е настояващ, умоляващ ме да разбера нещо, което не мога да проумея. — Знам, че искаше истината, но не мога да ти я кажа. Накрая ще те разочаровам, бъдейки нещо, което никога не е достатъчно, както е с всички останали.

— Да ме напуснеш, беше единственото нещо, което можеше да ме разочарова. — Макар и да е погрешно, бих живял всеки ден, без да знам истината, за да я запазя до себе си.

— Вече няма значение — казва тя и съжалението от думите, което е изписано върху лицето ѝ, е много повече, отколкото през последните няколко седмици. Приема го. И двамата можем да съжаляваме колкото си искаме, но се случи прекалено много, за да можем да го върнем обратно. С някои неща просто трябва да се научиш да живееш. И двамата се сблъскахме с този урок преди много време.

— Ще пребия до смърт Кевин Ленърд — казвам накрая аз, защото мога да го направя, макар че съвсем не е достатъчно.

— Недей — в гласа ѝ има решителност.

— Защо да не го направя?

— Това не е достатъчно добра причина.

— Ти си единствената добра причина — може да не ми е позволено да я обичам, но това не означава, че ще оставя някой да я наранява. Може би това е иронията, понеже аз съм този, който я нарани най-силно тази нощ.

— Не искам да съм причината за това. Свърши и искам да го забравя.

— Как може да приемаш всичко толкова лесно? Можеше да те изнасили, а ти се държиш, сякаш нищо не се е случило.

— Нищо не се случи. Повярвай ми, виждала съм по-лошо. — Тя свива рамене и това е влудяващо.

— По-лошо от това да бъдеш изнасилена — поглеждам я аз невярващо.

— По-лошо от това почти да бъдеш изнасилена.

Прокарвам ръка по лицето си с чувство на неудовлетвореност.

— Достатъчно със загадките, Слънчице! Писна ми от това! *Писна ми!* — Отново изгубих. Откакто познавам това момиче, съм

крещял повече, отколкото през последните десет години, и изглежда, не мога да спра. — През цялото време казваш такива неща, които нямат абсолютно никакъв смисъл. Сякаш искаш да знам нещо, но не желаяш да ми кажеш какво, така че аз просто трябва да взема произволни улики и сам да разбера. Познай какво? Не мога. Не мога да разбера. Не мога да разбера *теб* и вече ми писна да се опитвам.

Предполагам, че не трябва да чакаме до утре, за да съсипем отново всичко. Случва се точно в момента.

Заравям ръце в косата си и не мога да спра да се разхождам в стаята, защото имам толкова насъбрана агресия и не знам къде да я изразходвам. Сега разбирам тичането. Мисля, че точно сега мога да избягам от тази стая и да не спра с километри. Поемам си дъх и започвам отново, защото също така не мога да спра да говоря.

— Всичко, което знам, е, че нещо ти се е случило, или по-скоро някой, който е прецакал ръката ти и в процеса е свършил работа и с останалата част от теб, и аз не мога да го поправам.

— Никой не те е молил — думите са горчиви и жестоки. Очите й са диви. — Всеки иска да ме поправи: родителите ми, брат ми, терапевтите ми. Предполагаше се, че ти ще си човекът, който няма да иска да го направи.

Сега и двамата сме вбесени. И двамата сме ядосани и по някаква причина това е облекчение. Това ме кара да се чувствам сякаш може би не съм единственият в стаята.

— Не искам да поправам *теб*. Искам да поправам *това* — разпервам ръце, но не знам към кого да ги насоча. Към нея? Към мен? Към целия прецакан свят.

— Каква е разликата?

Каква е разликата? Не знам. Може би няма такава. Може би искам да поправам нея. Грешно ли е, ако го направя? Прави ли ме това задника в този сценарий?

— Не знам — отговарям аз, защото това е единственото нещо, с което съм наясно. Сядам обратно на масата и заравям глава в ръцете си.

Емоциите в тази стая подскочат навсякъде и аз не мога да се справя. Часът е след четири сутринта и се чувствам сякаш цялото ми тяло е изцедено и аз просто съм свършен.

— Мислех, че нещо с теб също не е наред — гласът ѝ е спокоен и тя звучи извинително, сякаш си мисли, че ме обижда. Но не го прави. — Мислех си, че няма да ти пука, че съм повредена, защото просто ще разбереш какво е. Представях си, че ако не ти задавам въпроси и ти няма да го правиш, че ще можем просто да се преструваме, че не ни интересува какво се е случило преди. Предполагам, че не стана по този начин. — Слънчице почти свива рамене, сякаш е била наясно с това през цялото време, но най-накрая се е примирила с него. — Просто исках един човек, който ще погледне към мен и няма да поиска да види някой друг.

— Кой те гледа по този начин? — вдигам главата си нагоре и свалям ръцете си, за да мога да наблюдавам лицето ѝ, и не мога да си представя, че някой би пожелал да види друг, освен нея.

— Всеки, който ме обича.

— Кого искат да видят?

— Едно мъртво момиче.

ГЛАВА 51

Настя

Във вторник, по време на петия час, г-жа МакАлистър продължава с поетичната част. Взехме същия урок по-рано в моя клас и сега просто слушам и се опитвам да не се заглеждам твърде много в красивото, безценно момче на задния ред, чието сърце стъпках. В крайна сметка дори не знам колко дълго говорихме в събота сутринта. Знаем, че нищо не разрешихме. Не е останало нищо за решаване. Сложихме всичко в шредера^[1], и то просто изчезна.

Вървя между редовете и раздавам списък с въпроси за дискусия върху поемата на Една Сейнт Винсът Милей^[2] „Ренесанс“. Минавам покрай чина на Итън Хоул и той поглежда лицето ми. Свърших доста добра работа с маскирането му, но все още може да се забележи оттокът.

— Вече биеш приятелките си? — обръща се той към Дрю. Намек за самодоволство преминава по лицето му, сякаш ми казва, че съм получила каквото заслужавам, задето го отхвърлих. Може би получих каквото заслужавам, но не и заради нещо, което направих на него.

— Не, това е по твоята част — отговаря Дрю невъзмутимо.

— Получила го е по време на кикбокс.

Обръщам се, за да видя как Тиърни Лоуел гледа втренчено Итън. Тя е единственият човек, освен мен, Дрю и Джош, който знае какво се случи с Кевин. Не съм изненадана да чуя намесата ѝ в разговора. Защищава Дрю, макар че няма да си го признае. Кимам почти незабелязано към нея в знак на благодарност, защото, ако той няма да го признае, ще го направя аз.

Когато подминавам чина на Кевин Ленърд, той се протяга, за да докосне ръката ми и да каже нещо. Изглежда смутен, но преди да успее да ме докосне или да си отвори устата, Джош рита гърба на стола му. Силно. Кевин отпуска ръката си и поглежда надолу към листа пред себе си, промърморвайки *съжалявам* под носа си, което имам чувството, че е насочено към Джош, не към мен.

Джош плъзга листа по чина си, когато го поставям там, но изобщо не помръдва, за да отбележи присъствието ми. Аз дори не съществувам. Бих продала ръката си отново и отново, за да върна обратно всичко, което направих, и да го чуя отново да ме нарича Слънчице.

— Кой може да обясни за какво е поемата? — пита госпожа МакАлистър, за да започне.

Тя поставя останалите листи върху красивия си, ръчно изработен от дъб подиум, който магически се появи в стаята ѝ преди една седмица. Мистерия е откъде се взе.

— За дървета — извика някой.

— В поемата има дървета. Но тя не е за тях — отвръща учителката.

— Не се ли предполага, че поемите трябва да са кратки? — пита Тревър Мейсън. — Защото тази сякаш е дълга сто страници.

— Хипербола, г-н Мейсън — отговаря г-жа МакАлистър.

— Хипер какво?

— Преувеличение, глупако — изстреля Тиърни, след което завърта очи, поглеждайки към тавана, преди да издиша примирено. — Ще остана след часовете.

Г-жа МакАлистър отива до бюрото си и попълва листа за задържане.

— Кой е глупакът сега? — обажда се Дрю, усмихвайки се самодоволно на Тиърни. Повдига главата си, за да улови погледа на учителката, която все още е до бюрото си и държи в ръка листа за задържане след часовете. След това поглежда към Тиърни. — Да, знам. Просто ми дайте един и на мен.

— На първо място някой все пак трябва да отговори на въпроса — г-жа МакАлистър оставя списъците за задържане и се връща към предната част на стаята.

Дори и да не гледах останалите от класа, щях да съм в състояние да чуя колективното обръщане на всяка глава в стаята, когато Джош вдигна ръка. Дори учителката изглеждаше сякаш не знае какво да направи.

— Джош? — казва тя колебливо.

Той не проговаря за секунда, изглежда огорчен, сякаш вече съжалява, че е привлякъл вниманието.

— Става въпрос за мечтата за втория шанс — отговаря накрая. Не вдига очи от листа върху чина си, но чувствам, че ме гледа, без да го прави наистина, когато използва думите на дядо си. — Разказвачката не зачита красотата на живота и света около себе си, това я смазва и веднъж, след като е умряла, осъзнава всичко, което е приемала за даденост и не е забелязвала, докато е била жива. Тя моли за още един шанс, да живее отново, за да може този път да го оцени.

Извързвам се от Джош и поглеждам към г-жа МакАлистър. Тя го наблюдава с изражение на гордост и симпатия, което ми напомня на начина, по който го гледа г-жа Лейтън. Но не мисля, че изражението на учителката е толкова заради отговора му, колкото заради това, че изобщо отговори.

— И тя получава ли този шанс — г-жа МакАлистър пита Джош, докато аз отчаяно се съсредоточавам върху плаката с литературни термини, окачен на стената, и чакам опрощение. Едва го чувам, когато то идва.

— Получава го.

* * *

Джош

Вече е сряда, преди да я видя отново извън училище и дори там тя почти не ме поглежда. Нищо не се е променило особено, освен че преди края на миналата седмица се чувствах като жертва във всичко това, а сега не чак толкова.

Вече е единайсет. От часове съм в гаража, но не съм направил кой знае какво. Два пъти пренаредих една и съща кутия с инструменти и сега съм заринат със стърготини. Нямам енергията да свърша нещо полезно, но имам списък, който не спира да нараства и трябва да започна отнякъде. Разполагам с повече време през последните шест седмици, отколкото имах предишните месеци и не съм направил нищо.

Влизам вътре, правя още една чаша кафе и я нося обратно, решен да започна първоначалното изрязване за масата, която обещах на г-жа Лейтън да направя. Може би съм по-уморен, отколкото си мисля, защото, когато отварям вратата, първото нещо, което виждам, са чифт

бледи бели крака, обути в работни ботуши, които се люлеят от работния плот.

— Знаеш ли, че си пристрастен. Кофеинът е труден за отказване.

— Тогава предполагам, че няма да го отказвам.

Тя кимва и искам да я попитам защо е дошла, но се радвам, че е тук, и в продължение на няколко минути искам да се преструвам, че всичко е както преди. Може би тя също иска това.

— Знаеш, че това ще спре растежа ти.

— Не знаех, че се тревожиш.

— Само за някои части — усмихва се неловко тя.

Усмихвам се за миг, но усмивката ми е слаба и осъзнавам, че не искам да се шегувам с нея. Особено не така. Това ме кара да мисля за всичко, което се случи през онази нощ, и всичко, което се обърка след това, и колкото и да ми се иска да се преструвам, че всичко е както преди, аз просто не съм достатъчно добър лъжец.

— Помага ми да стоя буден — отговарям аз, отказвайки да захвапя стръвта.

— Защо просто не спиш?

— Не спя добре — отговарям честно.

— Може би е заради кофеина, порочен кръг.

— Ти не пиеш кафе. Спиш ли добре?

— Добър отговор — казва тя тихо.

— Благодаря ти.

Този разговор е толкова цивилизован, че чак е странно.

Тя скача от плота и тръгва към мен. Синината върху лицето ѝ е избледняла, но сега не е покрита с грим, както в училище, и още мога да я видя. Налага се да се боря с желанието си да прокарам пръсти по нея, а след това да се втурна към дома на Кевин Ленърд и да му направя поне четири подобни.

— Нека го опитам отново — тя се протяга за чашата в ръката ми.

— Ако ще го пробваш, преди това трябва да добавиш някакви гадости в него.

— Звучи апетитно.

— Пия го черно. Ти не. Вкусът ти се противопоставя на всичко, което не е сладко.

— Дай ми го, задник — подавам ѝ чашата и тя отпива глътка, докато наблюдавам лицето ѝ да се изкривява от горчивината. — Все

още е отвратително.

— Трябва да свикнеш с него — свивам рамене аз и си взимам кафето обратно. Тя се отказва от него и потръпва, сякаш се опитва да прогони вкуса му от устата си. А аз се опитвам да сдържа усмивката си.

— Предпочитам да не го правя — сбръчква нос и се връща обратно до плота и сяда.

Краката ѝ започват отново да се люлеят и знам колко лесно би било да остане тук и да забрави всичко, което се случи. Но винаги ще свършваме там, където бяхме, защото нищо не е разрешено и не съм аз този с отговорите. Може би имам нужда поне веднъж да не ѝ позволя да диктува всичко само защото искам да я задържа. Не мога да забравя какво ми стори и не мога да очаквам тя да ми прости това, което направих, и не знам накъде отиваме.

— Не е същото — казвам, гледайки я как пише името си с пръст в прахта върху плота. — Не можем да се държим сякаш нищо не се е случило... просто да се преструваме, че всичко е наред.

— Знам, че не е — отвръща тя и повдига очи към моите с нещо, което наистина мога да повярвам, че е надежда. — Но може би.

Накрая остана за следващите два часа. Измери и отбеляза дървото вместо мен и аз го отрязах. Не говорим за нас или за Кевин Ленърд, или за Лий, или за изгубени ръце, или изгубени хора, или за преди. Говорим за мебели и инструменти, рецепти, конкурси по рисуване и дебати. Познато и удобно е. Има нещо, което все още виси над нас, което не можем да пренебрегваме вечно, макар че го игнорираме тази вечер. Но... може би.

Един след полунощ е, когато я закарвам до дома ѝ, понеже е тичала до къщата ми. Седим в пикапа и се вираме във входната ѝ врата, защото тази вечер нещата тръгнаха леко в друга посока и никой от нас все още не е готов да си тръгне. Протягам ръката си с дланта нагоре и я поставям върху седалката между нас и тя не се колебае. Поставя лявата си длан върху моята и аз преплитам пръсти с нейните.

---

[1] Машина за унищожаване на документи. — Б.р. ↑

[2] Edna St. Vincent Millay 1892–1950) е американска поетеса и драматург. — Б.р. ↑

ГЛАВА 52

Настя

Не съм сигурна колко дълго седим в пикапа на Джош, хванати за ръце, заобиколени от мрак и неизказано съжаление. Но е достатъчно дълго, за да знам, че няма истории или тайни на този свят, за които да си струва да се държиш повече, отколкото за ръката му.

ГЛАВА 53

Настя

Много мисля за всички малки неща, които се случиха в деня, когато бях нападната, и как всяко едно от тях можеше да промени всичко. Чудя се колко хиляди променливи са изиграли роля, за да ме намери той и дали е имало също толкова много в действие, за да го открия аз.

* * *

Клей ме взима в осем сутринта, облечен в риза с дълъг ръкав и тесен панталон, и дори няма лека прилика с умело занемарената бъркотия, която съм свикнала да виждам. Също така се съмнявам, че изглеждам така, както той е свикнал да ме вижда. Днес приличам на Емилия повече, отколкото от месеци насам. Не знам дали го чувствам редно, но не го усещам грешно, както преди.

Оглеждам Клей от горе до долу и поклащам глава в знак на одобрение.

— Ти също — отвърща той, отваряйки вратата на колата за мен.

Дори не съм сигурна защо ме води. Каза ми, че иска да видя за какво седях на задника си толкова дълго, но вече съм го видяла. Съмнявам се, че ще изглежда много различно закачено на стена.

Галерията отваря в девет и всеки финалист трябва да бъде регистриран и проверен за интервютата до десет. Разстоянието до там е малко повече от час с кола, така че се движим добре. Интервюто на Клей е в единайсет, което ми дава време да се разходя сред експонатите и да проверя конкуренцията му, макар че дори не мога да си представя как е възможно Клей Уитакър да има такава.

— Ето — той свързва mp3 със стереото на колата и ми го подава. — Предположих, че ще се нуждаем от музика, тъй като изчерпахме всички добри теми за разговор. Може да си диджей.

Наистина не желая да бъда диджей. Просто искам да облегна глава на стъклото и да затворя очи, преструвайки се, че пътувам към италианския ресторант в Брайтън. Включвам устройството, отивам на първата плейлиста и я пускам. Трябва всичко да е наред, докато не звучи класическа музика, или депресиращи любовни песни.

Не се върнах обратно при Джош след сряда вечерта. Когато пунах ръката му и слязох от пикапа му, обещах на себе си, че следващият път, когато стъпя в гаража му, ще отговоря на всеки въпрос, който поиска да ми зададе, и искам да спазя това обещание.

Прекарах по-голямата част от пътя, опитвайки се да подредя точните думи в главата ми, пренареждайки ги стотици пъти, след което намирам нови и всичко започва отначало. Когато паркираме пред галерията час по-късно, бузите ми са мокри и дори не си спомням кога съм започнала да плача.

Клей минава проверката и след това откриваме залата, където е изложена работата му. Това е едно от най-големите помещения и се споделя от трима художници. Картините на Клей са окачени върху най-голямата стена. Разпознавам повечето от тях. Някои са от портфолиото му за колежа. Други са част от рисунките, които направи на мен. Но е трудно да се концентрирам върху някоя от тях, защото в центъра на стената, която гледам, има нещо съвсем различно.

Поразително е.

В центъра на изложбата е мозайка, състояща се от шестнайсет картини. На всяка отделна рисунка е изобразено част от лицето ми и той ги е събрал заедно като пъзел. Очевидно това е причината, поради която съм тук. Това не ми го е показвал. Дори не знаех, че го е направил. Кара ме да искам да избягам от залата.

Пристигат няколко души, коментират рисунките и задават въпроси на Клей и двете момичета, които се казват Софи и Миранда. Работите и на двете също са изложени тук. Аз най-вече се опитвам да стоя изправена до стената и се преструвам, че изучавам една от картините на Софи, докато Клей бъде повикан за интервюто си.

Веднъж, след като той тръгва, си позволявам да разгледам и останалата част от изложбата. Мисля, че мога да започна от задната част на галерията, защото повечето хора не са стигнали до там все още и е по-тихо. Насочвам се към задната част на сградата към една от най-малките зали.

За момент не знам къде съм. И за трети път в живота ми светът се измества под краката ми и аз просто се опитвам да остана изправена.

Защото той е тук.

Това е неговото лице и не е кошмар. Не е спомен. Той е тук и е истински и ме гледа. И аз отвръщам на погледа му. Стоя в средата на един миг, от който съм се страхувала и за който съм се надявала, от деня, в който си спомних какво ми причини той.

Името на стената до картините е Ейдън Ричър — училището му се намира в следващия след Брайтън град, а лицето пред мен принадлежи на момчето, което ме уби.

Всичко в мен се включва и изключва в един и същи миг. Аз съм слаба и силна. Ужасена и смела. Загубена и намерена. Тук съм и ме няма.

Боя се, че отново ще спра да дишам.

Изглежда по-голям, както и аз, но няма грешка. Познавам лицето му така, както познавам всеки един от белезите, които ми остави.

Искам да избягам. Искам да плача. Искам да крещя. Искам да припадна. Искам да го нараня, да го пречупя, да го убия. Искам да го попитам *защо*, сякаш изобщо може да съществува причина.

— Защо? — това е шепот и писък.

Аз го питам и не само в главата си. Това е думата, която избирам от всички хиляди, които мога да му кажа. Задавам въпрос, на който трудно може да се отговори. Само че вероятно отговорът не е толкова труден. Може би той е единственият човек на света, който може да ми каже.

Дори не знам за кое *защо* питам. Защо го направи? Защо мен? Защо си тук? Защо аз съм тук? Защо?

Той ме гледа, сякаш е уплашен и това единственото нещо, което би могло да ме направи щастлива в този момент. Хубаво. Доста хора се страхуват от мен. Момичетата в училище. Моите родители. Дори понякога и Джош Бенет. Но страхът на това момче е единствения, който искам.

— Не би трябвало да си спомняш.

Нищо в гласа му не е същото. Неговият е, но не съвсем. В него няма вкопчен гняв или мрак. Същото момче е, но не и същият глас, не и същите очи, не и същата лудост.

— Не би трябвало да ме убиваш.

— Не исках.

— Не си искал? — мозъкът ми изстиска думите, опитвайки се да открие смисъла в тях. Но такъв няма. — Как така не си искал да направиш това, което стори? Удряше ме отново и отново в лицето. Влачи ме за косата ми, докато я отскубна от тила ми. Риташе ме толкова силно и толкова много пъти, че нямаше начин да се поправи всичко счупено. Уби ръката ми. Костите ми стърчаха. Навсякъде. Не си ли спомняш? — Последният въпрос е нищо повече от един жалък, задушен шепот.

— Не. — Думата е почти като извинение.

— Не? — Аз също не си спомням как е изглеждала ръката ми. Виждала съм само снимки, които никой не искаше да ми покаже. Но той е този, който го направи. Той трябва да си спомня.

— Не всичко, само някои части.

— Части? Ти ми причини това и дори нямаш благоприличието да го запомниш? — Дори не знам откъде идват думите. Не мога да повярвам, че от благоприличие говоря на момчето, което ме преби до смърт. Не мога да повярвам, че изобщо говоря с него. От мен се очаква да го убивам в момента.

— Брат ми се самоуби.

— Съжалявам.

Съжалявам? Казах, че съжалявам на това момче. Отново вървя към училище и се усмихвам и му казвам здрасти. Не. Не го правя. Не го правя. Не го правя. Прощавам си, защото отговорът ми беше автоматичен. Не това имах предвид. Дадох му думите, но няма да му дам съчувствие. Той ме гледа, сякаш също не може да повярва, че го казах. Мисля си, че съм луда. Не знам дали този извратен разговор е реален, но трябва да е, защото не смятам, че мога да си представя това.

— Онзи ден се прибрах и го намерих. Открих тялото му. — Говори така, сякаш е репетирал тези думи хиляди пъти в главата си и просто е чакал момента, когато ще ги изрече.

И така, той го прави.

Дава ми митичното защо. Разказва ми историята. Или поне това, което си спомня от нея и си мисля колко е иронично, защото се предполага, че аз не трябва да си спомням, но помня, а умът на момчето, което трябва да разполага с всички отговори, е изпълнен с

бели петна. Но той си излива всичко в един луд изблик, сякаш го е подтискал в продължение на години и иска да го изкаже преди да го спра.

Разказва ми за брат си. И за момичето, в което е бил влюбен, и с което учехме в едно и също училище. Момичето, което скъсало с брат му и което Ейдън обвинявал за самоубийството му, въпреки че сега знае, че не тя е била причината. Руското момиче. Руската курва. Момичето, което отишъл да търси онзи ден. Момичето, което видял, когато зърнал мен. Само защото аз бях там.

И тогава изрича думите. И за мен е невъзможно да мразя повече това момче, но го правя.

— Съжалявам. Толкова много съжалявам.

Главата ми иска да експлодира. Не това е начинът, по който трябваше да се случи. Не трябва да се извинява. Предполага се, че трябва да е зъл, а от мен се очаква да го нараня.

Ръцете ми са свити в юмруци без цел. Не знам откъде идва дъхът ми, само знам, че продължавам да дишам. Не мога да слушам повече от това. Защото той краде гнева ми, а това е единственото, което имам. Не може да ми вземе и това. Не може да ме накара да не го мразя. Нищо няма да ми остане.

Започва да говори за родителите си, които го завели на терапия след самоубийството и за вината, с която живеел, защото никога не признал на никой какво ми е направил. Как продължил да чака да бъде заловен и чакал, но никой дори не дошъл за него. И си помислил, че е получил втори шанс; понеже не съм умряла, той смятал, че съм добре и това е някакъв вид ново начало. Каквото и беше. Просто на по-гадна история.

Думи, толкова много думи. Нямам нужда да знам защо е станал зъл, а само че го е направил. Няма абсолютно никаква част от мен, която иска да го слуша да говори за вината и терапията му, и за изкуството му и за неговото изцеление. Той няма да се почувства по-добре. Няма да си прости. Аз няма да му дам разрешение.

И все пак не мисля, че си е простил. Има толкова много разкаяние, болка и самоомраза по лицето му, които ме карат да страдам за него, защото знам какво е и се мразя за състраданието.

То спира да говори. Изслушах всяка дума, която каза и сега е мой ред. Мой ред е да му кажа всичко, което се нуждая да изрека от деня,

когато си спомних какво ми причини. Мой ред е да го накарам да слуша. Но не получавам тази възможност. Клей влиза, преди да мога да си представя коя от хилядите думи в главата ми ще изрека първо.

— Ето къде си — Клей поглежда към мен. — Вече разходи ли се навсякъде?

Обръщам се към Ейдън Ричър, който изглежда обладан и се взира в мен, сякаш е видял призрак. Дух от миналото дошъл, за да поиска дължимото.

— Здравсти — поздравява Клей и се приближава, за да му предложи ръката си. Искам да я сграбча и да му изкрещя да не го докосва. Знам какво са направили тези ръце и не ги искам в близост до приятеля ми. — Аз съм Клей Уитакър. Твоите неща?

Клей оглежда стените, които едва сега започвам да забелязвам. Изкуството на това момче е толкова различно от картините на Клей. Няма нищо дори смътно подобно. Но е невероятно и искам да се зашлевя, задето мисля така. Презирам го заради способността му да го създаде.

И тогава я виждам. Не съществуват думи, които да опишат омразата, която изпитвам към него. Картината. На далечната стена по цялата ѝ площ, като определен период или мисъл. Но това не е картина. Това е спомен, който не се случил.

Не знам нищо за изкуството, така че не мога да кажа дали е акварел, или акрил, дали е нарисувана върху платно, или не, но мога да заявя, че е картина на ръка, моята ръка, обърната и отворена към света, която достига тялото ми и разкъсва всичко, което е останало. Защото в дланта, точно в центъра, е перленото копче, което никога не достигнах.

* * *

Ейдън Ричър си тръгна, а аз все още чакам.

Трябва да го намеря. Той си каза всичко, а аз не промълвих и дума. Няма да му позволя да се освободи от вината си за моя сметка. Не може да ме използва и за това. Няма право да ме кара да се съмнявам във всичко, в което съм вярвала почти три години, и след това да си тръгне, без да ме изслуша.

Искам моя ред, за да му крещя. За да го попитам дали знае, че е убиец. Да знае това, че макар да съм жива, не означава, че не ме е убил. Само защото ме върнаха обратно, не означава, че не съм мъртва. Само защото сърцето ми работи отново, не означава, че не е спряло. Не променя нищо, което ми причини. Той уби момичето от Брайтън, което свири на пиано, макар да не уби Емилия Уорд. И аз искам да му го кажа. Искам да знае това, което аз знам. Искам да страда. Бясна съм с всички тези неизречени думи.

Никой не го намери преди, но сега знам кой е. Знам името му. Мога да го открия така, както той откри мен.

И когато го направя, няма да бъде случайно.

ГЛАВА 54

Джош

Когато отивам на вечерята в неделя, се надявам, че тя ще е там. След всичко, което се случи миналия уикенд, тя я пропусна и не я обвинявам. Също щях да я пропусна, ако не бях отчаян за дори най-малката възможност да я видя.

Къщата ми е твърде тиха, а гаражът ми — твърде празен, затова дойдох тук по-рано. Вечерята не е готова, затова двамата с Дрю се качваме в стаята му, защото не се чувствам добре да стоя, бъдейки учтив и участвайки в кратки разговори. Но също така няма за какво да говоря и с Дрю и двамата просто седим в глупаво мълчание.

Може би трябваше да си остана вкъщи. Слънчице не се върна, след като разговаряхме в сряда. Мислех си, че този момент е бил повратна точка, но може би просто отново съм се самозаблудил.

— Кажу ми, какво, по дяволите, се случи помежду ви — изисква най-накрая Дрю. — И не казвай нищо. Не казвай, че не знаеш. Получих всеки уклончив отговор и от двамата ви и твърдя, че ми пробутвате глупости.

— Не знам — поглеждам към приятеля си и го спирам, преди да може да ме прекъсне. — Това е абсолютната истина, независимо дали ти харесва, или не. Нямам шибана представа. Всичко беше наред. Всичко беше добре. И след това не беше. Всичко, което знам, е, че сякаш за пет минути мисля, че бях щастлив.

— Нещо трябва да се е случило, Джош.

Нещо определено се случи. Водя вътрешна битка дали да задам въпроса, който се върти в главата ми. Винаги съм се чудил тя колко говори с Дрю, колко споделят помежду си, за което не знам.

— Каза ли ти, че беше девствена?

— Какво? Няма начин — той ме поглежда невярващо. — Сериозно?

Кимам. Очевидно не е знаел повече, отколкото аз. Имам усещането, че съм я предал, казвайки му. Но аз трябва да кажа на

някого. Трябва да се опитам да разбера. Чувствам се сякаш се давя.

— Как дори е възможно това? Тя е девствена?

— Вече не — отговарям аз.

— Това се е случило. — Дрю е сдържан, а изказването му дори не е въпрос.

— Това се случи.

— Защо това ви раздели? — пита той объркан.

— Не знам. Не разбирам нищо от случилото се. Каза, че е била съсипана и ме е използвала, за да унищожи това, което се е случило.

— Какво трябва да значи това?

Просто поклащам глава. Нямам отговори. Попитах я същото нещо и тя нито веднъж не отговори.

— Това няма никакъв смисъл.

— Нищо, свързано с нея, не е логично от деня, в който дойде тук. Тя просто искаше да се преструва, че няма значение. И аз последвах примера ѝ. — Това е най-много, което някога съм споделял пред някой за нея, и когато го чувам да излиза от устата ми, знам как звучи.

— Знаеш, че те обича, нали?

— Тя ли ти го каза? — Мразя надеждата в гласа си.

— Не, но...

— Аз не мисля така. — Не искам да ме съжалява и да ми дава фалшива надежда. Тя или го казва, или не. И тя не го направи. Аз също, отново.

— Джош...

Дрю не получава шанса да довърши, защото майка му ни вика за вечеря и аз излизам, преди той да може да каже нещо друго.

Когато влизаме в кухнята, г-жа Лейтън ме прегръща, а Дрю зарежда плейлсит на компютъра, защото тази вечер е негов ред да избира музиката. Всичко изглежда нормално.

И Слънчице не е тук.

На път сме да занесем храната на масата, когато г-н Лейтън се провиква от дневната, където винаги гледа новините преди вечеря. Г-жа Лейтън му отвърща, че е време за ядене и се налага да изключи телевизора, но съпругът ѝ крещи отново и тя трябва да е разпознала нещо в тона му, защото този път не прави проблем. Просто отива при него, а ние я следваме.

И това е моментът преди. Мигът, в който всичко е познато и разбираемо. Секундата, преди всичко да се промени. Имал съм няколко такива случаи в живота ми. Моментът, в който излизам от кухнята, е един от тях, мигът, преди да видя лицето върху екрана на телевизора в дневната на Лейтън, на неделната вечеря.

Дори не знам защо ни извика тук, докато не последвам очите на всички, вперени в телевизионния екран. И тогава знам всичко. Дори не мога да чуя какво казват, защото снимката ми крещи толкова силно, че заглушава всичко останало. Г-н Лейтън превърта декодера и го пуска отново, но аз все още едва разбирам думите.

Гимназистът Ейдън Ричър бе арестуван днес следобед, след като призна за бруталния побой и опит за убийство, извършен през 2009 над петнайсетгодишната тогава Емилия Уорд, наричана от местните Пианистката от Брайтън. Случаят е нерешен от близо три години, до по-рано днес, когато Ричър, който по време на нападението е бил едва шестнадесет годишен, пристига в управлението с родителите си и адвокат и се предава сам. Не са съобщени други подробности и до този момент няма коментари от семейството. Насрочена е пресконференция за утре сутринта в 9:30.

— Това е странно — казва г-н Лейтън. Но не е и той го знае. Няма нищо странно в това. Като резе в ключалка, което щраква на мястото си. Всичко пасва.

бруталния... побой... опит за убийство... Емилия...
пианистка.

Той паузира, екранът е разделен от снимка на момиче, което търсих в гаража си в продължение на месеци. По-младо. Без грим. Без черни дрехи. Усмиващо се. Дори с тъмната коса и очи, в нея няма нищо мрачно. Тя цялата е светлина. Като Слънчице.

— Помня, че видях това по новините, когато се случи. Беше ужасна история. Изглежда точно като нея — казва г-жа Лейтън и аз се чудя дали не може да се накара да го повярва, или наистина не може.

— Тя е.

Всички се обръщаме, за да видим брата на Слънчице, който стои пред вратата на стаята.

— Почуках, но никой не отвори вратата — обяснява той, но не говори наистина с нас. Взира се в телевизора. — Къде е тя?

Семейство Лейтън го гледат сякаш е луд човек, който току-що е нахлул в къщата им. Лицата им са покрити с неверие, но точно сега шокът в стаята е толкова много, че е трудно да се разбере източника му.

— Ашър, братът на Настя — представям го аз, отговаряйки на въпроса, който никой не зададе и чувам колко грешно звучи това име, излизащо от моята уста.

— Братът на Емилия — поправя ме той. — Къде е тя? Трябва да я отведе вкъщи. — Знам, че домът, за който говори не е къщата на Марго. Ще я отведе в Брайтън. Не звучи ядосан. Само уморен. Сякаш е живял под всичко това от толкова дълго време и просто иска да се свърши.

— Не е тук.

— Марго каза, че ще бъде тук. Каза да проверя първо в твоята къща — Ашър поглежда към мен — и ако не е там, ще бъде тук за вечеря. — Има някаква тревога в гласа му, която пасва на изражението му.

— Не дойде тази вечер — казва нежно г-жа Лейтън, след което обръща очите си, пълни със симпатия и въпроси към мен.

— Защо просто не проследи телефона ѝ — питам аз горчиво. Най-вече защото мога да кажа, че е раздразнителен, нервен и притеснен и ме кара да се чувствам по същия начин.

— Оставила е телефона на леглото си — отговаря Ашър, сякаш започва да разбира, че тя не просто го е забравила. Не иска да бъде намерена.

Ашър ни разказва какво се е случило след този следобед в Брайтън. Веднага след като родителите ѝ получили обаждане от полицията, той се качил в колата, за да я вземе и да не се налага да шофира сама. В същото време продължили да се обаждат, опитвайки

се да се свържат с нея, предполагайки, че ще я открият преди новината да се разпространи тук. Но никой не успял да я намери.

В рамките на минути всички сме с телефоните си, сякаш действително вярваме, че ще направим нещо добро. Не че има кой да се обади, но това ни кара да се чувстваме, сякаш правим нещо, дори то да е безполезно. Ако си е тръгнала и е оставила телефона си, направила го е с причина и тази причина е, че не е искала да знаем къде е.

Историята по новините се променя, но всички продължаваме да гледаме телевизора сякаш има нещо в него. Сякаш изведнъж ще ни даде някакъв отговор. Може би просто не искаме да се гледаме един друг, за да не видим собственото си объркване, като отражение върху лицето на някой друг. Аз не съм объркан. В действителност се чувствам, сякаш за първи път от месеци разбирам. Може би разбирам всичко.

Ашър излиза от стаята, за да се обади по телефона, и щом го прави, Дрю поглежда към мен. Мога да кажа, че да почака, би го убило.

— Казала ли ти е? — пита той.

Би трябвало да мога да отговоря с *да* на този въпрос. Трябваше да съм убеден в това. Трябваше да ме е грижа достатъчно, за да я накарам да ми каже. Нейните тайни бяха като обществена тайна помежду ни и аз го позволих. Никога не е имало съмнение, че не ми казва нещо. *Неща?* Колко прецакано е това? *Неща.* Всички неща. Всичко. Но знаех, че след като веднъж ми каже, не мога да се преструвам, че не съм чул и бях щастлив да тъна в неведение.

Поклащам глава и очите на всички са върху мен.

— Как би могла да му каже. Тя не говори — обажда се Сара.

Дрю и аз се споглеждаме и вече не знам кое е тайна и кое не е.

* * *

Телефонът ми звъни и аз го грабвам, без да проверя кой е, надявайки се, че е тя.

— Знаеше ли за това? — пита Клей, без дори да каже здрасти.

— Не, не знаех — отвързвам аз, но нямам енергия да му се озъбя. Всеки предполага, че е трябвало да знам. Аз трябваше да знам. Но не знам нищо.

— Тя е, нали? — пита той в очакване на потвърждение, което не е необходимо.

— Тя е.

— Видях я с него вчера.

— С кого?

— Ейдън Ричър. От новините, хлапето, което е признало.

— Видял си я с него? — Как е възможно това.

— По време на конкурса за изкуство. Той беше един от финалистите. Когато приключих с интервюто си, тя беше в стаята заедно с него.

— Какво правеха?

— Не знам. Стояха, взирайки се един в друг. Беше странно, но просто си помислих, че може би се е опитал да говори с нея и когато не му е отговорила, той е откачил. Тя добре ли е? — загрижеността в гласа му е истинска.

— Не знам. Никой не знае къде е — дори не знам как изричам думите без гласът ми да се пречупи.

Ашър се връща обратно, докато все още съм на телефона.

— Родителите ми са се обадили в компанията за кредитни карти.

Казвам на Клей да дойде тук и затварям, за да чуя какво говори Ашър.

Той обяснява, че по-рано днес е използвала картата си в бензиностанция на магистралата в северна посока на границата с Брайтън. Ще вземе някои неща от Марго и след това се запътва обратно натам. Не мога да разбера кое е толкова важно, че трябва да го вземе, преди да отиде да търси сестра си, но не съм в позиция да се карам на хората, които я обичат. Аз казах, че я обичам, и вижте какво направих.

Не съм в състояние да го прекъсна, защото се опитвам да формулирам собствените си мисли, преди да замера брат й с тях.

— Била е с него вчера — стомахът ми се свива, когато го изричам. Страхувам се, че в това има отговори, за които все още не искам да мисля.

— Какво? — Не знам кой го каза. Може би всички.

— Ейдън Ричър. Хлапето, което е признало. Клей каза, че ги е видял заедно в галерията. Той е бил там — издишам измъчено.

— Кой, по дяволите, е Клей? — Това нямаше да е първият ми въпрос, ако бях Ашър, но отговарям, осъзнавайки колко малко знае семейството ѝ за живота ѝ тук.

— Той я рисува. Вчера тя отиде заедно с него на щатското състезание. Клей каза, че ги е открил заедно в една зала и когато е видял новините днес, си го е спомнил.

— Знае ли нещо друго? — тревожно пита Ашър.

— Не знам. Казах му да дойде тук.

Клей паркира и едва е пристъпил през вратата, преди да го бомбардираме с въпроси. Разказва ни каквото знае, което не е много. Той се срещнал с журито, докато тя разглеждала изложбата. Когато я открил след интервюто си, Слънчице била в една зала заедно с Ричър и двамата се взирали един в друг. Не чул нищо, затова няма никаква представа дали са разговаряли. Тогава Ричър бил извикан за собственото си интервю и не го видели повече. В края на деня Клей я закарал у дома и това било всичко.

— Беше добре по пътя към вкъщи. Изглеждаше добре. Не е като да е говорила. Сутринта, докато пътувахме към изложбата, беше разстроена, но следобеда — нищо необичайно.

— Защо беше разстроена — питам аз, понеже го спомена за първи път.

— Не знам. През цялото време гледаше през прозореца, а когато пристигнахме, плачеше. Тя беше объркана, откакто се случи нещо между вас, каквото и да беше то — Клей ме поглежда почти извинително, сякаш не е искал да издаде нито един от нас, но е трябвало да го направи.

— Плачела, е? — Ашър изглежда сякаш не разбира. Предполагам, че тя не плаче и пред него.

— Не е като да е ридаела — обяснява Клей. — Просто сълзи. Дори не бях разбрал, докато не я погледнах. Не съм я разпитвал. Кой знае какво се върти в главата ѝ?

— Никой — отговаря Ашър и ако е възможно, изглежда по-опустошен от преди.

— Мислех, че познаваш сестра си — казвам аз, замеряйки го със собствените му думи, защото вече съм уплашен и това ме прави

задник.

— Никой не познава сестра ми — отвърща той и не добавя никакъв аргумент за думите си.

Изясняваме си какво знаем и какво не на този етап. Наясно сме с много неща, но не знаем единственото, което искаме. Къде е тя.

Основното се състои в това, че никой не я е виждал след девет сутринта и нямаше следа от нея, откакто бе използвала кредитната си карта на бензиностанция, малко след единадесет и точно преди Брайтън. След това няма нищо. Но тя е на осемнадесет години и не е изчезнала за повече от дванадесет часа, затова никой, освен нас, няма да я потърси.

В секундата след като разнищваме историята на Клей, Ашър се обажда на родителите си. Докато говори с майка си, баща му се обажда в полицейския участък, за да уведоми властите какво се е случило вчера между Слънчице и Ейдън Ричър. Всички ние се чудим за едно и също нещо. Това, което никой не изрича. Ако е пътувала за Брайтън, тя е отишла да го търси, преди той да успее да направи признания. И ако е била в Брайтън в единадесет, а Ейдън се е предал в три и половина, какво се е случило в това време?

Ашър си тръгва, планувайки да се отбие при Марго, за да вземе каквото е обещал да занесе на родителите си от стаята на сестра си. След това се насочва директно към Брайтън. Марго си остава у тях, в случай че Слънчице се върне насам, макар да е малко вероятно.

Всички са наясно, че отивам и Дрю заявява, че също идва. Ашър ни дава адреса и номера в къщата на родителите му и ни казва, че ще ги предупреди, че идваме. Двамата с Дрю решаваме да пътуваме със собствените си автомобили, в случай че се наложи да се разделим, когато пристигнем.

Няколко минути по-късно се качвам сам в пикапа си и се отправям към Брайтън. През цялото време, докато шофирам, се пазаря с всичко, което някога ще имам. Не знам колко пъти казвам *моля те*. Моля те, върни ми я обратно. Моля те, не отново. Просто моля. Телефонът ми не звъни. Това са най-дългите два часа в живота ми.

* * *

Стаята е изпълнена с контролиран хаос. Напомня ми на деня, в който умряха майка ми и сестра ми. Телефонът звъни непрекъснато. Ужасяващо спокойствие. Зле прикрит страх. Те са като зомбита. Празни. Като обладани и в безкрайно очакване на нещо. Знаем как изглежда. Тези хора вероятно някога са били нормални. Мисля си колко лесно би било това да е семейство Лейтън, ако Сара беше на мястото на Слънчице. Как всяко нормално семейство е на една трагедия разстояние от пълната разруха.

Из цялата стая има снимки на момиче, което би трябвало да познавам, но не е така. Момиче, облечено в пастелни рокли, с панделки в косата, усмихнато и свирещо на пиано, изобразено на повече снимки, отколкото мога да преброя. Чувствам се сякаш отново съм в траур, но този път е заради момиче, което никога не съм срещал.

И двамата ѝ родители не оставят мобилните телефони. Домашният телефон продължава да звъни, но никой не отговаря, защото репортерите продължават да звънят. Накрая баща ѝ изтръгва кабела от стената и отново е тихо. Но не наистина.

Двамата с Дрю седим в далечния край на стаята. Отделени физически и емоционално от останалите от семейството. Останалите от семейството. Независимо дали го признават, или не, аз също съм в тази категория. Тя беше абсолютно сигурна в това, без значение колко ми се иска да е другояче. Сега и тя си отиде. Както се очакваше.

Ашър влиза малко след като ние пристигаме. Носи един куп черни и бели работни тетрадки, от вида, който г-жа МакАлистър ни кара да използваме за творческо писане. Поставя ги върху масичката за кафе в средата на стаята. Това е отвратителна мебел. Мога да направя по-хубава. Обмислям дали да го предложа.

Успявам да видя само предната част на тетрадката, която е на върха на купчината. Върху корицата с червен химикал е написано Химия. Почеркът е на Слънчице и гледката му ме наранява.

Майка ѝ пристъпва към купчината с тетрадки, сякаш е бомба.

— Това ли са?

Ашър кимва. Той е блед и изглежда по-възрастен, отколкото когато го видях за пръв път. Всеки тук изглежда по-стар, отколкото би трябвало. Сякаш са преживели твърде много ужасни неща и сега са просто уморени. Чудя се дали и аз изглеждам така.

Настя/Емилия/Слънчице. Не знам как да я наричам. Майка ѝ взема тетрадката, която е най-отгоре и я отваря, прелиствайки първите няколко страници.

— Това са просто записки по химия — казва тя, облекчена, но и объркана.

— Продължавай, мамо — Ашър звучи, сякаш е доставил смъртоносен удар.

Само миг по-късно лицето ѝ е изкривено от най-нещастното изражение, а ръката ѝ се притиска към устата ѝ и аз извързвам поглед, защото гледката ме кара да се чувствам като натрапник. Тя изглежда точно като Слънчице. Дрю не се обръща. Просто се взира в нея. Той също изглежда по-възрастен. Мисля, че порасна точно сега, когато видя изражението върху лицето на тази жена.

— Всичките са ѝ били необходими, за да напише това? — пита тя, но никой конкретно.

Съпругът ѝ, бащата на Слънчице, мъжът, който стои през цялото време зад нея, взема тетрадката от ръцете ѝ, но тя поклаща глава към него. Не сякаш не разбира нещо, а като че ли му казва *не*. Не иска той да го вижда. Както когато някой ти казва да не поглеждаш към мъртво тяло, защото, ако го направиш, ще си неспособен да го забравиш. Винаги ще бъде в главата ти и няма да можеш да затвориш очи, без образът да се появи в съзнанието ти. Така изглежда майката на Слънчице, когато поклаща глава към съпруга си. Сякаш вижда тялото и не желае той също да го види.

— Не — казва Ашър. — Във всички тетрадки пише едно и също нещо. Повтаря се в един безкраен цикъл. Отново и отново, и отново. — Гласът му се пречупва на третото *отново* и той започва да плаче, но никой не го успокоява. Нямаутеха, която да предложат.

На вратата се почуква и влиза едно момиче. Тя не казва нищо. Просто се отправя директно към Ашър, който не помръдва, докато не го достига. Тогава той я обгръща с ръце и я притиска плътно към себе си, което ме кара да чувствам липсата на Слънчице.

Настроението в тази стая е така познато. Никой не усеща нищо, но продължава да се движи, защото трябва да се направят толкова много неща. Но точно сега изглежда, че никой не знае какви са те.

От полицията казаха, че Ейдън Ричър е признал за вчерашната си среща със Слънчице, но отрича да е имал какъвто и да било контакт с

нея днес. Никой не знае дали е вярно, или не. Не могат да продължат. Дори няма място, от което да започнат.

Накрая те решават, че Ашър, Адисън и господин Уорд ще вземат отделни автомобили и ще я търсят, макар че нямат идея откъде да започнат. Ашър беше прав. Никой не познава сестра му, поне не и сестрата, която има сега.

Майка ѝ остава тук, за да отговаря на телефона. Семейството ѝ не знае какво да ни кажат да правим двамата с Джош. Ние наистина не познаваме района и нямаме представа къде би отишла Слънчице. Безполезни сме и просто чакаме.

— Ако искате, можете да изчакате в стаята на Емилия — предлага майка ѝ. Всеки в тази къща я нарича Емилия и това име звучи по-правилно, отколкото някога е звучало Настя.

* * *

Стаята ѝ е безумна и се чувствам сякаш съм влязъл в ума ѝ. Няма стени, не можете да ги видите. Всеки сантиметър от тях е покрит с изрезки от вестници, компютърни разпечатки и бележки върху късчета хартия, написани на ръка. Изглеждат сякаш почти се движат, блестят и плуват в и извън полезрението ми като оптическа илюзия. Подобно на нея. Искам да затворя очи, но не мога. Завъртам се в кръг, очаквайки да спре, но всичко продължава вечно. Мисля, че мога да избягам от стаята, но сега тази гледка е в главата ми. Като мъртвото тяло, скрито на долния етаж в онези тетрадки.

Пристъпваме и се приближаваме, защото не можеш да ги разчетеш, освен ако не си точно пред тях. Имена. Всичко това са имена, произходите и значенията им. Част от тях са от вестник, като онези, които видях да изрязва в къщата ми. Някои очевидно са принтирани от интернет. Други са написани от нея самата.

Не знам колко дълго се вираме в стените преди Дрю да проговори:

— Къде е Настя?

Поглеждам към него. Не знам. Как бих могъл да знам. Но той гледа стените, а не мен. Търси името ѝ. Аз също започвам да го правя, но е невъзможно да го открием.

— Името ти означава спасение — казва Дрю в един момент, гледайки написано на ръка парче хартия, залепено до прозореца.

Спасение. Каква тъпотия.

— Казвала ли ти е? — пита приятелят ми.

— Не. — Аз никога не попитах. Никога не попитах за много неща. — Това е безсмислено. Бихме могли да го намерим по-бързо — отвръщам аз, нуждаещ се да отместя поглед.

Дрю вади телефона си и открива сайт за бебешки имена в интернет. Пише Настя и секунда по-късно имаме отговор.

— Възкръснала — казва той. — Завърнала се към живота. Руски произход.

— Мисля, че за това го е избрала. Частта със завръщането. Предполагам и заради руския произход. — Майка ѝ е застанала на вратата. Издърпала е косата си назад, което прави тъмните кръгове под очите ѝ още по-осезаеми.

— Защо възкръснала? — пита Дрю.

— Защото тя почина — отвръща майка ѝ и прилича толкова много на Слънчице, че това ме изнервя. — И се върна обратно.

* * *

Майка ѝ ни разказва какво се е случило през онзи ден. Не знам дали искаме да го чуем, но тя има нужда да сподели, затова слушаме. Разказва ни за нещата, които не чухме по телевизията, и малкото, което семейството знае за Ейдън Ричър. Споделя ни за времето след това и липсата на спомени, и за по-късно, когато Слънчице е спряла да говори, за операциите и физиотерапията. Желанието ѝ да се върне в училище, където никой няма да знае коя е. Руското име, което майка ѝ не разбираше досега.

След това жената говори за времето преди нападението. Слушаме история след история за едно момиче и пиано и цяла общност, която се чувствала отговорна за нея. Очите ѝ светват при спомена. Но това е само спомен. Както каза Слънчице. Знаем какво вижда майка ѝ, едно мъртво момиче.

И докато слушам тези истории, в тази къща олтар, започвам да разбирам защо Слънчице си е тръгнала.

Имам чувството, че за една вечер научих повече за момичето, което на практика живя в къщата ми в продължение на месеци, отколкото откакто я познавам. И не искам да знам нищо от това.

Майка ѝ ни благодари, но не знам защо, и след това си тръгва, за да проведе още телефонни разговори. Мисля си, че просто има нужда да прави нещо.

Дрю ляга по гръб върху леглото на Слънчице загледан в тавана. Аз сядам на пода и се облягам на стената. Всеки път, когато помръдна, мога да чуя как хартията зад мен се мачка.

— Не разбирам — проговаря Дрю накрая.

— Не разбираш какво? — питам аз. Има толкова много възможни отговори на този въпрос.

— Не проумявам защо не я е изнасилил.

— Що за шибан въпрос е това? — на практика изръмжавам срещу него.

— Не се опитвам да бъда задник. Сериозен съм — обяснява той и мога да кажа, че е такъв и е неприятно за него.

Цялото това нещо го кара да се чувства неудобно. През последните няколко седмици Дрю трябваше да се справи с повече емоционално заредени и притесняващи ситуации, отколкото се е сблъсквал през целия си живот и не е подготвен за това.

— Съжалявам — извинявам му се, понеже наистина се разкайвам, и то не само защото му се развиках. В един момент щеше да му се наложи да порасне, но се чувствам зле, че трябваше да стане по този начин.

— Просто не схващам. Страхотно момиче, само, защо не я е изнасилил? Защо просто я е размазал от бой и я е зарязал там? За мен няма смисъл.

— Щеше да има смисъл, ако я беше изнасилил? — питам аз, защото нищо от това, което се е случило с нея, няма смисъл.

— Не. Предполагам, че просто искам да разбера защо го е направил. Искам да има причина за случилото се.

— Твърде много болка, гняв, мъка. Твърде много реалност. — Има твърде много неща, които могат да те пречупят, когато няма какво да те държи цял.

— Това не е извинение — казва Дрю.

— Не, не е — отговарям аз. — Ти попита за причина. Това е една причина, просто не е добра.

Мога да кажа, че той все още се бори да разбере, да впише тази агресия в представите си за света, но никога няма да успее. А и не би трябвало. Тя няма място в този свят, без значение колко често се случва.

* * *

Чувствам, че часовникът ме проклина с всяка изминала минута и се насилвам да не го поглеждам, защото не искам да ги броя. Дори не знам колко дълго се е проточило мълчанието, преди да се наложи да изрека какво се върти в главата ми, защото вече не го искам там.

— Предполагаше се, че няма да правя това отново... Не мога да го направя отново. Свърши се. С всички. Всеки един... си отиде... а сега и тя. Защо? Какво толкова лошо съм сторил? Защо въобще някой би ми я дал, за да ми я отнеме след това? — Знам, че Дрю иска да ми каже да не позволявам на съзнанието си да мисли в тази насока, но дори не може да се насили да изрече думите. Няма къде другаде да отиде умът ми. — Вината е моя. Никога не трябваше да си помислям, че не е проблем да я обичам.

Дрю въздъхва, загледан в тавана.

— Всичко е наред, Джош. Тя е добре.

Той иска да го вярва, но не може, което е още по-зле, отколкото ако не беше казал нищо.

— Никой никога не е добре.

* * *

Доста след полунощ е, но никой не спи. Вече сме на третата кана с кафе. Аз направих последните две, както е редно, понеже изпих по-голямата част.

Ашър, Адисън и господин Уорд се върнаха преди час. Никой от тях не каза и дума, но и не трябваше. Ако бяха открили нещо, щеше да се знае. Тишината в стаята е като менгеме, което продължава да се

затяга около нас малко по малко, докато не ни задушават. Пианото витае в ъгъла като призрак и не мога да го гледам, защото вече знам какво означава и мисълта за това ме преследва.

Двамата с Дрю седим на масата в трапезарията. Господин и госпожа Уорд са се настанили на един диван достатъчно далеч един от друг, за да няма опасност да се докоснат. Адисън се е излегнала върху другия диван, главата и почива в скута на Ашър, който прокарва нехайно ръка през косата ѝ.

Задната врата се отваря и сякаш в стаята избухва бомба. Всички се обръщаме едновременно. И тя е там.

Никой не помръдва. Никой не скача, втурвайки се към нея, никой не крещи от радост. Всеки се вира, сякаш всички ние се опитваме да се уверим, че тя наистина е тук. Поглежда към нас, очите ѝ се спират върху всяко изтерзано лице в стаята, докато не достигат до моето. И вече няма нищо друго. Аз не мога да помръдна, но тя го прави. И изведнъж е точно пред мен — *Емилия*, както я нарича майка ѝ, и *Ем*, така ѝ казва Ашър, и *Мили*, както я нарича баща ѝ, и *Настя*, така ѝ казва Дрю и *Слънчице*, както я наричам аз, цялата е, но започва да се разпада.

Политат парчета от всички момичета, които представлява тя и аз държа единственото, което остава.

Ръцете ми са обвити около нея, но аз не продумвам. Не мисля нищо. Дори не знам дали дишам. Толкова съм уплашен, че няма да успея да я запазя цяла. Преди съм я виждал да плаче веднъж, но това не е нищо подобно. Няма я, изчезна в някаква неземна забрава на болка. А звукът — суров и първичен, е ужасяващ и аз не искам да го чувам. Ръката ѝ се притиска между гърдите ми и устните ѝ, опитвайки се да го задуши, но не се получава. Няма да спре да трепери, винаги е така и мислено се моля да се успокои. Мога да усетя, че всички в стаята ни наблюдават, но точно сега не мога да мисля за тях.

Все още стои, но е само привидно. Цялата ѝ тежест е върху мен. И не само тя. Тежестта на тялото и тайните ѝ, сълзите и болката ѝ, нейното съжаление и загуба, и чувствам, че ще се пречупя, защото е твърде много. Не искам да знам нищо от това. Сега разбирам защо прекарва толкова време в тичане. Аз също искам да избягам. Испитвам желание да я пусна и да изхвърча през отворената врата, без да поглеждам назад, защото не мога да се справя. Не съм достатъчно

силен, не съм достатъчно смел, не мога да предложа достатъчно утеха. Не съм достатъчен. Не съм ничие спасение. Не мога да спася дори себе си.

Но съм тук, както и тя и не мога да я пусна. Може би не трябва да я спасявам завинаги. Вероятно мога да я спася точно сега, в този момент, и ако успея да направя това, може би ще спася себе си и може би това ще бъде достатъчно.

Затягам прегръдката си около нея, сякаш само с това мога да спра треперенето ѝ. Плачът ѝ се превръща в мълчаливи ридания. Лицето ѝ е заровено в гърдите ми. Виждам как светлината се отразява от косата ѝ и се съсредоточавам върху това, защото не мога да се огледам наоколо и да видя всички тези питащи ме лица, за отговор, който нямам.

Постепенно тя се успокоява. Дишането ѝ се забавя, стабилна е и тялото ѝ се отпуска до моето. След това чувствам как отдръпва тежестта си, само за миг, преди да се откъсне от мен.

Аз отпускам ръцете си и я пускам, но очите ми са върху нея. Лицето ѝ става празно, каквото беше, когато я зърнах за първи път, и виждам как прогонва всяка емоция. Сякаш гледам запис на експлозия, пуснат наобратно, всяко парче от отломките се връща на мястото си, като че ли нищо не се е случило.

Боя се да отместя поглед. Страх ме е, че тя отново ще се разпадне. Ужасен съм, че ще изчезне. Уплашен съм. Никога не трябваше да напускам гаража си. Никога не трябваше да я пускам вътре.

Изведнъж тя вижда купчината тетрадки върху масата и всичко в нея замръзва. Те представляват едновременно въпрос и отговор.

— Как? — пита майка ѝ накрая. Объркана. Предадена. Облекчена. — Ти не си спомняше.

Наблюдавам лицата на хората, които я обичат, които не са чували гласа ѝ от близо две години. Никой не очаква отговор, но те го получават.

— Спомням си всичко — прошепва тя и това е и изповед, и проклятие.

Единственият друг шум в стаята е рязкото поемане на дъх от майка ѝ, когато чува гласа на Слънчице.

— От кога? — пита баща ѝ.

Тя премества поглед от тетрадките, за да го погледне, когато му отговаря.

— Откакто спрях да говоря.

* * *

Някак в крайна сметка всички заспиваме, разпръснати из къщата върху легла, подове и мебели. Аз се озовавам в леглото на Слънчице с тялото ѝ, увито около моето, и не ми пука колко тясно ни е, защото тя никога няма да бъде достатъчно близо.

Никой не направи опит да ме спре, когато се качих заедно с нея. Мисля, че всички знаеха, че не могат да го предотвратят. Нямахше нищо в тази къща или на тази земя, което да ми попречи да бъда до нея.

Дрю си е спретнал легло на пода, защото не мисля, че също иска да бъде далеч от нея.

Слушам дишането ѝ, лекото поемане на въздух, което ми напомня, че тя е тук, а тялото ѝ се притиска към моето, по начина, по който сме спали толкова много нощи, че съм изгубил бройката им.

По някое време през нощта майка ѝ идва и ни гледа заедно в леглото. Изражението на лицето ѝ показва приемане, дори и разбиране.

— Как я наричаш? — пита тя, но не мисля, че това е истинският ѝ въпрос.

— Слънчице — отговарям аз и госпожа Уорд се усмихва, сякаш вярва, че е перфектно и може би е единственият човек, освен мен, който мисли така.

— Какво е тя за теб? — прошепва. Това е истинският ѝ въпрос и аз знам отговора, но не и как да го изрека.

Приглушеният глас на Дрю се чува от пода, преди да успее да отговори.

— Семейство — казва той.

И е прав.

ГЛАВА 55

Емилия

На другата сутрин родителите ми отиват на пресконференцията, а Ашър на училище, макар че му казаха, че може да пропусне днес.

Вървя с Дрю до колата му и мисля, че мога да го прегърна завинаги.

— Ще ми липсва моята Настипентс — признава ми той.

— Никога няма да настъпи денят, в който няма да съм твоята Настипентс — усмихвам се и го пускам. — Кажете на Тийърни да ти даде още един шанс. Ако този път го прецакаш, сама ще те поваля.

След това той си тръгва и сме само аз и Джош Бенет и всички незададени въпроси.

Подавам му една от тетрадките, защото това е единственият начин, по който ще разбере, но Джош я гледа, сякаш е пепелянка.

— Никога не искам да разбирам какво има в тези тетрадки — казва и няма да я вземе от ръцете ми.

Признавам му, че аз също не искам да знам какво има в тях. Но съм наясно и имам нужда той също да е. Затова го прочита и лицето му се напруга заедно с всеки друг мускул в тялото му и мога да кажа, че се опитва да не плаче. Когато му показвам снимките, притиска юмрук към устата си и мисля, че иска да удари нещо, но тук няма какво. Щом стига до снимка на ръката ми — онази, на която костите са пробили през кожата на толкова много места, че е трудно да се повярва, че са я събрали цяла отново, той я хвърля. И не го обвинявам.

Показвам му видео, на което свиря на пиано и фотоалбум, пълен със снимки, и го запознавам с мен такава, каквато никога не ме е виждал, но не говорим много.

— Била си наистина добра — казва Джош, гласът му е колеблив, сякаш се страхува, че ще разруши тишината.

— Мамка му, бях невероятна — опитвам се да се пошегувам, но се получавам тъжно.

— Все още си — отговаря той с тиха убеденост и ме пронизва с очите си, както когато иска да се увери, че слушам. — По всеки начин, който има значение.

Тишината се връща и ние сядаме на канапето, а фотоалбумите лежат в скутовете ни и се взираме в непотребното пиано в ъгъла.

— Искан ми се да можех да те спася тогава — казва накрая Джош.

Отново се връщаме на това. Спасяването. Как той ме спасява. Как аз спасявам него. Две невъзможни неща, защото такова нещо не съществува и така или иначе нито един от двамата ни не се е нуждаел от точно това от другия.

— Това е глупаво — повтарям думите му от рождения ми ден. — Невъзможно желание е. — Вдигам ръка и той преплита пръсти с моите, държи ги здраво, защото има нуждата да го прави. — Дори не си ме познавал.

— Искан ми се да не е така.

— Госпожа Лейтън ми каза, че ти също имаш нужда да бъдеш спасен. Но аз също не мога да го направя — признавам, а той ме гледа скептично, защото никога не съм му споделяла за този разговор. — Не искам да ме спасяваш и аз не мога да те спася — продумвам аз, защото имам нужда той да го чуе, но също така се нуждая да го изрека.

Джош затваря албума, поставя го върху масичката за кафе и трепва — открих, че го прави всеки път, когато погледне към ниската мебел. Обръща се към мен и поставя ръцете си от двете страни на лицето ми, и ме целува с благоговение, което може никога да не разбере. И вероятно съм лъжкиня, защото да бъда целувана от него, е нещо като спасение. Обещание е, спомен за бъдещето и една книга с по-добри истории.

Когато Джош спира, аз все още съм тук, а той продължава да ме гледа, сякаш не може да повярва, че съм аз и искам да запазя това изражение завинаги.

— Емилия — казва той и когато го прави, стопля душата ми. — Всеки ден ти ме спасяваш.

ГЛАВА 56

Джош

Сбогувам се с нея на алеята ѝ, два дни след като дойдох тук. Два дни след като научих истината. Два дни след като си я върнах. Два дни, за да разбера, че я губя отново.

Бях планирал да си тръгна утре, но знам, че трябва да го направя днес.

Двамата сме се облегли на пикапа ми и гледаме в земята, сякаш тя крие тайните на вселената. Ръката ѝ е свита в юмрук, а кракът ѝ чертае кръгове в пясъка. Мразя го, защото ми напомня за нещата, за които не искам да мисля.

Тя каза на родителите си, че въпреки всичко ще се върне с мен и на тях не им хареса, но знаят достатъчно, за да са наясно, че ако ѝ забранят, няма да постигнат много. Макар и аз да го знам, планирам да направя точно това.

Улавям ръцете ѝ и я издърпвам пред себе си, защото искам да се изправа пред нея, когато изричам това, което имам да казвам. И може би е грешка, защото, когато я поглеждам сега, само за една секунда си мисля, че в крайна сметка бог не ме мрази толкова много. Но тогава поглеждам отново и всичко, което успявам да видя навсякъде около нас, е сбогуване и трябва да я докосна още веднъж. Ако се налага да я целуна за последен път, искам да знам, че е такъв, когато го правя. Проследявам линията на белега до косата ѝ. Не знам кой се помръдна пръв, но устните ѝ са върху моите, ръцете ми са в косата ѝ и ние се целуваме един друг със съжалението и отчаянието на толкова много дни, че не мога да ги преброя. Тялото ѝ се разбива в моето и аз я държа толкова силно, сякаш се опитвам да я погълна само със силата на волята си.

Но не мога и когато спираме, притискам челото си към нейното и започвам да се сбогувам.

Знам, че ако не го кажа сега, може никога да не го изрека и просто ще остана тук до утре, оставяйки я да се убеди и да тръгне с

мен. А аз ще убедя себе си, че това е добре.

— Тръгвам си днес — казвам ѝ и чакам.

— Искаш ли да дойда с теб? — пита тя толкова тихо, сякаш не иска да я чуя.

— Да — честен съм, макар да е в разрез с всичко, което тепърва ще изрека. — Но не трябва.

Слънчице кимва сякаш също е мислила за това и знае, че е истина. Но подобно на мен, не мисля, че иска да го признае.

Накара ме да погледна онези снимки, да прочета онези тетрадки и сега знам всичко, което и тя. Но не знам как да ѝ помогна. Не разбирам как е живяла всеки ден с това в главата си, държейки здраво всяка нишка от разума си.

— Трябва да останеш тук и да се опиташ... не знам... да се подобриш. Макар че да се *подобриш*, звучи тъпо.

Звучи глупаво, но не знам кое няма да звучи така. Да оздравееш? Да се излекуваш? Да поправиш нещата? Сякаш има счупен крак. Или е момче за всичко. И съм нищожество, задето си го мисля, но има част от мен, която знае, че когато оздравее, щом се излекува и оправи нещата, може би вече няма да ме иска. Може да е толкова променена, че да не се познаем един друг, ако изобщо някога сме се познавали. И когато това сбогуване дойде, то няма да бъде временно.

Ако нищо от това не се бе случило, тя щеше да е все още тук, в Брайтън, където принадлежи — красивото, талантливо, недостижимо момиче. А аз съм копеле, защото сега съм наясно с истината, но не знам как да съжалявам за нея. Защото да съжалявам за случилото се, означава да съжалявам, че съм я срещнал, и аз не мога да се принудя да го направя.

Част от нас винаги е знаела, че сме заедно, защото сме повредени. Имахме връзка, заради житейския опит, който никой от нас никога не е искал. И може би когато не е толкова повредена, няма да съм ѝ достатъчен. Може би ще иска някого, чиито живот не е такава трагедия, какъвто е нейният. И това няма да съм аз.

Когато си мисля за това, искам да се върна назад до момента, когато просто казах *да* и да остана там. Да, ела с мен. Ще си играем на къща, ще печем бисквитки, ще строим столове и животът ще бъде перфектен. Но аз го започнах, вътре съм и мога да го довърша.

— Ще го кажа и вероятно няма да прозвучи добре, красноречиво или по някакъв друг начин и сигурно ще говоря несвързано, но просто ме остави да го изрека, става ли? Ще слушаш ли?

Очите ѝ ме гледат нежно. Устните ѝ едва се извиват нагоре.

— Ти слушаше всяка дума, която някога съм казвала. Дори онези, които не изричах. Ще изслушам всичко, Джош — Чутото е като бръснач, който се плъзга през каквото и да ме държи цял и аз просто започвам.

— Може би един ден ще се върнеш. Може и да не го сториш, което ще е гадно, но не можеш да продължиш да правиш това — вината, самообразата и глупостите. Не мога да гледам това. Кара ме да те мразя, задето мразиш себе си. Не искам да те изгубя. Но предпочитам да се случи, ако това означава, че ще си щастлива. Мисля, че ако днес се върнеш с мен, никога няма да се оправяш. А аз никога няма да съм добре, ако ти не си. Трябва да знам, че има начин за хора като нас да се оправят. Имам нужда да знам, че съществува такова нещо като *наред*, или може би не просто *наред*, може би дори *добре* и е там някъде, просто не сме го открили още. Някъде трябва да има пощастлив край от този тук. Някъде трябва да има по-добра история. Защото ние заслужаваме такава. Ти заслужаваш. Дори ако тя не свършва с връщането ти при мен.

Последната част ме задушавя. Открадва дъха ми и изгаря очите ми. Изритвам се, когато го изричам. Казвам си да млъкна и да я задържа. Да я сграбча и да я целуна, и да ѝ обеща, че всичко ще бъде *наред*, защото аз ще го направя *наред*, дори *добре*. Да ѝ заявя, че няма нищо погрешно в нея. Да я излъжа с всяка малка лъжа, с която разполагам. Но не мога да го направя. Сбогувал съм се преди, мога да се справя и сега. Някак си тази раздяла боли повече от предишните, защото можех да я предотвратя, ако исках, понеже аз съм този, който предизвиква. Това сбогом идва с избор, какъвто друг път не е имало. Колкото повече ѝ повтарям да остане тук, толкова повече съм наясно, че тя има нужда да го направи, и въпреки това все още искам да предпочете да тръгне с мен. Да каже майната му на здравия разум и оздравяването. Да заяви, че аз съм единственото нещо, от което се нуждае, за да бъде *добре*, *цяла* и *жива*. Но и двамата знаем, че това не е истина. Днес тя ще ми каже *сбогом* и аз трябва да ѝ позволя и никой от нас не знае дали някога ще се върне при мен.

* * *

Опитвам се да си тръгна от двадесет минути, но никой от нас не знае как да каже сбогом. Дори и сега съм наясно, че всички думи, които изрекох днес, не са достатъчни, защото не признах най-важното. И ако искам да я оставя тук без съжаления, трябва да знам, че няма повече неизказани думи, които да ме преследват.

— Чакай — улавям я, докато си тръгва, хващам я за ръката и обръщам дланта ѝ в моята, проследявайки бележите, както съм правил толкова много пъти преди. Тя търси лицето ми и почти мога да усетя кога очите ѝ достигат моите, питащи се какво още би могло да се каже.

Не съм сигурен как да го призная, след всичкото това време, не съм уверен, че мога да го направя, но трябва да наруша последното ѝ правило, защото, ако тя не знае друго, имам нуждата да е наясно с това.

— Обичам те, Слънчице — казвам ѝ, преди да съм изгубил куража си. — И не ми пука дали ме искаш, или не.

ГЛАВА 57

Емилия

Никога не съм предполагала, че мъката и самосъжалението не са едно и също нещо. Мислех, че през цялото това време всъщност скърбя и се самосъжалявам, но реално не беше това. Така за пръв път от близо три години си позволих да тъгувам.

* * *

Джош ме пусна. Или може би аз пуснах него. Не съм сигурна, че има значение. Той си тръгна в деня, след като замина Дрю. Каза ми, че ме обича, но не ми позволи да му отговоря, защото не искаше да чуе, че ме е изгубил. След това целуна дланта на лявата ми ръка, върна я към мен, качи се на пикапа си и си тръгна.

Мисля си, че сбогуването беше по-трудно за него, защото е свикнал да губи хора, които умират, но не е свикнал със загубата на хора, които те напускат — това направих аз. Не знам колко дълго ще остана. Не съм сигурна дали изобщо някога ще се върна. Всичко, което знам, е, че е време.

Време е за много неща, дори и ако не мога да ги накарам да се случат наведнъж. И ми харесва, защото търпението никога не е било силната ми страна.

Допълзвам до ръцете на майка ми в мълчаливо извинение, защото не знам думите, които някога ще бъдат достатъчни. И когато проговарям, ѝ казвам това, което знам, че е истина: че мразя себе си, че изобщо не съм добре, че се страхувам, че ще се чувствам така завинаги и не знам какво да направя. След това ѝ казвам да се обади по телефона, защото ще отида.

В началото ходех почти всеки ден на терапия. Говорех и говорех, и говорех, след което започнах да говоря повече, а по-късно да плача. И когато плачът свършеше, идваха родителите ми, след това брат ми и

четиримата се опитвахме да намерим път, по който да изпълим заедно от тази дупка.

Най-накрая намерихме терапевтка, която не разполагаше с много търпение и никаква толерантност към глупостите ми. Мисля, че я обичам, защото, нека си го кажем, когато става въпрос за терапия, не се нуждая от учителка в детската градина, а имам нужда от строг военен. Тя ми дава домашни, които наистина правя, и сме изготвили график за телефонни и съботно-неделни ангажименти за времето, когато замина. Знам, че що се отнася до терапията, пред мен не се вижда краят ѝ. Поне не засега.

Дори се опитах отново да посещавам групова терапия, но само веднъж, защото продължава да не ми харесва. Все още не се чувствам добре, просто като знам, че гадните неща се случват и на други хора, затова няма да го правя повече. И не се чувствам зле заради това.

Вчера седнах пред пианото, но не докоснах клавишите. Мисля си, че предпочитам да запазя този ковчег затворен. Харесва ми да си спомням, че последното парче музика, което съм изсвирила, е било красиво и съвършено, дори и да не е така. Дори няма да се опитвам да се държа сякаш това все още не ме убива — уменията ми да лъжа, не са се подобрили достатъчно, за да го направя. Всеки ден скърбя и се чудя дали някога ще спра.

Кошмарите не са се завърнали, но ги очаквам всяка нощ. Сега всички тайни и истории са извън главата ми. Всеки знае всичко, затова предполагам, че спомените няма с какво повече да ме държат. Все още изгарям от желание да пиша в тетрадките, сякаш са приспивателно хапче преди лягане, но вече ги няма. Баща ми ми помогна да запаля огън в огнището в задния двор и заедно с него, майка ми и Ашър се редувахме да ги хвърляме вътре, докато димът не засмъдя в очите ни и можехме да обвиним него за сълзите си.

Фотоапаратът, който майка ми ми подари, не е тук, но използваме нейния и правим повече снимки, отколкото някога ще имаме нужда, но се опитваме да създадем нови спомени. Разпределяме ги върху кухненската маса и аз ѝ показвам любимата ми, тя ми посочва нейните фаворити, отпечатваме ги и заедно започваме нова стена заедно.

Ейдън Ричър е задържан, но никой от адвокатите няма да ми позволи да говоря с него, макар че си е признал. И може би наистина не е останало нищо за казване. Научих много за това *защо* Ейдън

Ричър. Защо се случи онзи ден. Как се е прибрал вкъщи. Как е открил тялото на брат си. Как в този момент реалността е станала толкова непоносима, че умът му се пречупил. Казват, че имал психотичен епизод. Знам, че това е защита, но не искам да я чувам. Не желая да я разбирам. Защото не мога да го извиня. Не мога да простя. Няма да го направя. Но също така омразата ми никога няма да бъде така ясно насочена. Ейдън Ричър не е бил по-подготвен от мен за гадостите, с които те замеря животът. Просто той се е пречупил по много различен начин. Имам чувството, че всичко, в което вярвах през последните три години, не е толкова вярно, колкото си мислех — подобно е на стъкло, през което гледах, покрито с праха на собственото ми възприятие, което ми пречеше да видя реалността. Защото преди беше черно и бяло, зло и добро. И това е най-объркващата част — да откриеш кое е истина.

Откакто си спомних, за близо две години имах представа за злото в главата ми и тя носеше лицето му. Прекарах толкова време в планиране как ще го нараня и чувството беше оправдано, сякаш ми се полагаше по право. Но когато се върнах в Брайтън за него, не бях сигурна, че мога да го направя. Така че седнах в прахта, под дърветата, на мястото, където ме преби. И чаках. Чаках за думите, за куража, за решението, но чаках твърде дълго и той ми отне и това.

Никога не го видях отново след онзи ден в галерията. Никога не отидох да го изслушам. Ще ми бъде позволено да говоря, когато произнесат присъдата му. Не съм решила дали ще го направя. Знам, че все още има неща за казване, но вече не съм наясно какви са и има дни, в които тишината ми липсва.

Понякога се чудя какво ли стана с истинското руско момиче, с което ме обърка онзи ден. Чудя се дали е чула какво се е случило и дали е наясно каква част изигра в това със самото си съществуване.

* * *

Един следобед се обади Джош и посочвайки очевидното, му признах, че съм се уморила да бъда ядосана.

— Тогава недей да бъдеш такава — казва той, сякаш е най-логичното нещо на света. И може би е.

— Но да не съм ядосана, няма ли да е същото, като да твърдя, че съм добре? Не означава ли, че се оправдавам?

— Не, означава, че го приемаш — той си поема дъх и издиша. — Не ти казвам, че не трябва да си ядосана. Трябва да си бясна. Имаш право на всяка частица гняв, която изпитваш — спира да говори за момент и когато започва отново, мога да доловя напрежението в гласа му. — Нямах представа колко силно искам да го убия заради това, което ти е сторил, и не знам дали нещо би ме спряло да го направя, ако не беше арестуван, така че не мисли, че не вярвам в правдивостта на омразата ти. Но сега имаш избор и предпочитам да избереш да бъдеш щастлива. И съм наясно, че звучи глупаво. Може би ти звучи като най-невъзможното нещо на света, но все още го искам. Слънчице, той ти отне шибаното пиано, но не взе всичко. Погледни лявата си ръка. Точно сега вероятно е стисната в юмрук, нали?

Няма нужда да поглеждам, така е и той го знае.

— Отвори я и го пусни.

И аз го правя.

* * *

Мисля си за деня, в който умрях и за историята за дядото на Джош, която той ми разказа, и след три дни пиша писмо до съда, което да прочетат, когато искат.

Името ми е Емилия Уорд. Имам списък, озаглавен „Никога“, който започнах, когато бях на петнадесет години. Никога отново няма да бъда пианистката от Брайтън. Никога няма да износя дете. Никога няма да се разхождам следобед по средата на улицата, без да се чудя дали някой не ме причаква, за да ме убие. Никога няма да си върна месеците от живота ми, които прекарах в рехабилитация в и извън болниците, вместо да свиря на концерти в и извън училище. Никога няма да си върна годините, изпълнени с омраза към всеки човек на света, включително и към самата мен. Никога няма да знам значението на думата

болка. Аз разбирам болката. Разбирам гнева. Ейдън Ричър ми даде смисъла на това значение. Той също го разбира. Прекарах последните три години презирайки човека, който ми причини това, който открадна живота ми и отне идентичността ми. С времето се научих да се презирам. Прекарах последните три години, подсилвайки яростта си, докато той е лекувал собствената си. Никога няма да забравя това, което ми стори. Никога няма да простя. Никога няма да спра да го мразя и моля ви, не ме карайте. Искане ми се да кажа, че съм достатъчно възрастен човек, но не съм. Никога няма да спра да тъгувам за това, което открадна от мен. Но не мога да го открадна обратно от него, а и вече не го искам. Мисля си, че мога да повярвам, въпреки Ейдън Ричър, или може би мога да повярвам благодарение на него. Ако той може да поправи живота си, може би и аз мога да го направя. Не мога да ви кажа какво наказание намирам за подходящо за него. Просто не знам. Но ми се иска да вярвам в мечтата за втория шанс, и за двама ни.

* * *

Нищо не е перфектно, дори не е добре, но може би...

* * *

И след пет седмици се прибрах у дома.

ГЛАВА 58

Емилия

Не съм се подобрила. Дори не съм близо до наред. Единственото нещо, което съм направила, е да реша да се подобря. Но си мисля, че засега това може да е достатъчно.

Сега се опитвам да открия магията в ежедневните чудеса като фактът, че сърцето ми все още бие или в това, че мога да вдигна краката си от земята, за да вървя, и че има нещо в мен достойно за любов. Знам, че все още се случват лоши неща. И понякога продължавам да се питам защо съм жива, но сега, когато задам този въпрос, имам отговор за него.

* * *

Върнах се в неделя сутринта и същата вечер отивам на вечерята у Лейтън, неочакван гост съм, но винаги съм добре дошла. Мога да кажа, че Сара е избрала музиката и това ме кара да се усмихна, защото все още я мразя, но не и самата Сара. Всички се смеят и помагат и кълцат, и като изключим факта, че на масата седи Тиърни Лоуел, всичко е постарому.

Да видя Джош, е равносилно на моето връщане у дома. Не му казах, че се връщам. Той не изрича нищо, когато ме вижда, аз също, защото фактът, че съм тук, е достатъчен отговор. Ние просто се поглеждаме и говорим в тишина, както винаги сме правили и никой не прекъсва разговора ни.

— Здравсти — поздравява госпожа Лейтън, очите ѝ се разширяват, когато влизам в кухнята без следа от черно върху мен, носейки същата шоколадова торта, която донесох първата вечер, когато бях поканена тук.

— Емилия — запълвам аз тишината, защото всички все още се чудят как да ме наричат. Може би, с изключение на Джош, който

винаги е знаел.

— Емилия — отвърща госпожа Лейтън и ме прегръща. — Имаш хубав глас.

И може би някои неща вече не са същите.

* * *

— Отговори ми нещо — казва Джош, около месец след като се върнах.

Аз седя на стола в гаража му и пиша домашното си, не обработвам дърво, защото може би никога няма да наваксам. Мога да вляза вътре и да уча на климатик, но обичам това място. И да бъда тук, дишайки стърготини в гаража на Джош Бенет заедно с него самия, си струва всяка капка пот.

— Джош, отговорих на всичко. Не мисля, че са останали никакви въпроси.

— Само един — отбелязва той, оставяйки отвертката и приближаващ, за да се облегне на плота срещу мен. Избутва ботушите си достатъчно далеч, за да не докосват моите.

Затварям книгата и се опитвам да не му се усмихвам, защото знам какво предстои. Това е въпросът, който очаквам да ми зададе от деня, в който се изгубих и се озовах в дома му посред нощ, още преди той да знае за него.

— Какво видя, когато умря? — усмихва се с онази несигурна полуусмивка, сякаш е почти смутен от това, което е казал. — Защото, предполагам, че не е било Морето на спокойствието.

Когато поглеждам към него, не съм толкова сигурна в това.

— Къде отиде? — гласът му съвсем леко се снишава и той губи дори предполагаемата усмивка.

Гледа ме, сякаш не е сигурен, че му е позволено да зададе този въпрос, дори не е сигурен дали иска да получи отговор. Почти мога да видя думите на дядо му и съмненията на Джош около тях, които плуват в главата му. Във всяка част от мен са светлините, инструментите, дървесината и ботушите на момчето, което искам да виждам винаги. И ако моето Море на спокойствието беше истинско, то би било това място тук, с него.

Не казвам нищо веднага, защото искам минута, за да погледна
лицето му, преди да му разкрия последната си тайна.

И тогава му отговарям.

— Твоят гараж.

Издание:

Автор: Катя Милей

Заглавие: Морето на спокойствието

Преводач: Димитрия Петрова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Тиара Букс

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Излязла от печат: 06.10.2015

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Гергана Димитрова

ISBN: 978-954-2969-51-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2130>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.